DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ZEYNEP SEY

KAZANIRSAK KAYBEDERİZ

çevrimiçi

MARTI

© Mir.az

ZEYNEP SEY

KAZANIRSAK KAYBEDERİZ

çevrimiçi

Kazanırsak Kaybederiz : Çevrimiçi
Yazar adı: Zeynep Sey

Yayıma Hazırlayan	: Zeynep Hilal Kahraman
Editör	: Ahmet Özgün Tatar
Kapak Çizim	: Hande Gözen
Sayfa Tasarım	: Derya Balcı
Kapak Tasarım	: Meral Karduz
Logo Tasarım	: Tuğba Kukul

Tür	: Genç Yetişkin
Kitap No	: 2281

1. Baskı: Eylül 2021
ISBN: 978-625-448-642-5
Yayınevi Sertfka No: 12330

©Zeynep Sey
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şt.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

ZEYNEP SEY

KAZANIRSAK KAYBEDERİZ

çevrimiçi

MARTI

FRAME

Frame, insanların fotoğraflarını, videolarını, yazılarını paylaşabildiği bir sosyal medya uygulamasıdır. Kullanıcının ne izlediğine, ne paylaştığına göre Frame dünyasının içeriği değişmektedir. Her insanın Frame deneyimi farklıdır.

- B Ö L Ü M 1 -

POPÜLERLİK MERDİVENİ

İstediğim şey, diğer herkesinkiyle aynı: bilinmek, sevilmek, sayılmak ve tüm bunlar olurken hayal bile edemeyeceğim kadar çok para kazanmak... Fırsatını bulmuşken kendimi bu rüyanın içine atmamak ise aptallık olurdu. Bu yüzden, doğacak sonuçları biraz olsun düşünmeden beni bu rüyaya hapsetmelerine izin verdim.

Kabul formuna bakmaya devam ederken, kaçıncı olduğunu bilmediğim bir kez daha beyaz sayfada yazan paragrafı okuyordum.

"Bir gün herkes 15 dakikalığına ünlü olacak," demiş Andy. Sen ise "Neden 15 dakika ile yetineyim ki?" diye sormuşsun.
Tebrikler, popülerlik merdiveninin ilk basamağını geçtin!

Kâğıtta yazan şey doğruydu. Ben sadece 15 dakikalığına değil, yıllarca hatırlanacak biri olmak istiyordum. Bunu bir tek benim istemediğimi bilmek ise, gireceğim savaş konusunda endişelenmeme sebep oluyordu.

Bir sınırı olmayacaktı, insanlar daha fazlası için gerekirse her şeyini ortaya koyacaktı ve biliyordum ki ben de o insanlardan biri olmak üzereydim. Aslında en başında düşlediğim şey bu değildi. Üniversitenin ilk yılında, babamın aldığı yeni telefonumla sıradan hayatımı kayda almaya başladığımda, çıktığım yola dair bir hayalim bile yoktu. Telefonumun kamerası iyi değildi ve videolarımın keşfedileceğini düşünmüyordum. Fakat işler hiç beklediğim gibi ilerlemedi.

Kötü bir kamerayla çektiğim, günlük hayatımda neler yaptığımı anlatan sıkıcı videolarım, hiç tanımadığım insanlar tarafından ilgiyle izlendi. Tanınmaya başlayan ve artan takipçileri tarafından sevildiğini de hisseden ben, çektiğim videolara daha da bir özen gösterir oldum.

Elbette dört yıl boyunca tost makinesiyle çektiğim günlük hayatım bana çok takipçi kazandırmadı, diğerleri kadar çok tanınan biri olamadım. Ancak bundan hiçbir zaman şikâyet etmediğim gibi, daha fazlası için de çabalamak istemedim. Benim için önemli olan, birilerinin beni izlemesiydi, kaç kişi olduklarının bir önemi yoktu. Ta ki prestijli bir ajansın videolarımı paylaştığım, son zamanların en popüler sosyal medya uygulaması haline gelen *Frame*'de, yayımladığı duyuruyu görene kadar...

Bir projeden bahsediyorlardı. Önce televizyonda daha sonra internette yayınlamayı düşündükleri bir yarışma programından...

15 kadın ve 15 erkek yarışmacı, "Fame Evi" denen bir evde tam dokuz hafta kalacaktı. Evde kaldıkları süre boyunca yarışmacılara haftalık görevler verilecek ve bu yarışmacılar, görevleri yerine getirmeye çalışırken evdeki gizli kameralar sayesinde anbean izlenebilecekti. Haftada bir gün yapılacak eleme gecelerinde haftanın kazananları ve kaybedenleri belirlenecek, kazananlar ödüllendirilirken kaybedenler yarışmadan elenecekti.

Dokuz haftanın sonunda ise yarışmayı yalnızca birer kadın ve erkek yarışmacı kazanarak büyük ödülün sahibi olacaklardı.

Aslında o ya da bu şekilde, yarışmaya katılan her yarışmacının az ya da çok bir kazancı vardı: Ün ve para... İşte bu noktada benim arzum, her ikisini de kazanmaktı.

Kapı sesini duymamla elimdeki kâğıtla birlikte odamdan ayrılmam bir oldu. İşte beklediğim an, bu andı. Koridorun sonundaki babama koşmak ve ona kocaman sarılmak, aldığım haberi onunla paylaştıktan sonra onun bu habere benden bile daha çok sevindiğine şahit olmak...

"Hey, n'oldu? Çok mu özledin beni yoksa?" diye gülerek sorarken, oldum olası güven veren kollarıyla bana sarılıyordu.

Onunki gibi kızıl renk saçlarıma ufak bir buse bıraktığında yavaşça kollarının arasından ayrıldım, kâğıdı bu kez iki elimle tutarak havaya kaldırdım. "Kazanmışım!"

Çenesinin hizasında tutmaya devam ettiğim kâğıtta yazan cümleleri sesli bir şekilde okudu ve tam da tahmin ettiğim gibi tepkiler vermeye başladı. Beni yeniden kucakladı, kendi etrafında döndürdü ve öptü.

Açıkçası babamın bu tarz yarışma programlarına katılmamı onaylamayacağını düşünürdüm. Bu yüzden, proje ilanını ilk gördüğüm anda heyecanlanamamıştım bile. Ancak sonraki günlerde, bir şekilde cesaretimi toplayıp ona hayallerimden bahsettiğimde beni heyecanla dinlemiş ve anlayışla karşılamıştı. Ona hayatım boyunca hep minnettar kalmıştım, bundan sonra da öyle kalacağımdan emindim.

Kahkahalarla geçen kısa bir sürenin sonunda detayları konuşmak üzere küçük mutfağımıza doğru ilerledik. Mutfağa

girdiğimizde rutinlerimizden birini daha gerçekleştirmek üzereydik. Babam, haftanın altı günü çalışırdı ve bazı akşamlar eve geç gelirdi. Eğer gecikeceğini söylememişse onu beklerdim, geldiğinde birlikte akşam yemeği hazırlayıp yerdik. Ancak gecikeceğini haber vermişse ben tek başıma yemek yapar ya da kendime atıştırmalık bir şeyler hazırlayıp yerdim.

Dolaptan pirinç kabını çıkarırken, "Anlat bakalım, ne zaman başlıyormuş bu program?" diye sordu.

"Sanırım bir ay sonra. Çünkü aldıkları uçak biletinin tarihi o zamana ait."

Kaşlarından birini sorgular biçimde kaldırırken pirinçleri yıkamakla meşguldü. Ben de o sırada göz ucuyla onu kontrol ediyor ve salata yapmak için buzdolabından malzeme çıkarıyordum. "Öyleyse aşağı yukarı bir buçuk ay içinde başlar."

"Muhtemelen."

Duraksadı, henüz yıkanmış pirinç tanelerinin bulunduğu kabı tezgâha bıraktıktan sonra bana döndü. "İstediğim an sana ulaşabileceğim, değil mi?"

"Elbette."

"İstediğin an programdan ayrılıp evine dönebileceksin, değil mi?"

"Baba," dedim yumuşak bir tonla. "Kaç defa konuştuk bunları..."

Kabı tekrar eline aldıktan sonra omuz silkti. "Endişelenmeden edemiyorum..." Ocağa koyduğu tavaya yöneldi. "Ah, en başında izin vermemeliydim sana."

"Baba, lütfen... Hayalimi biliyorsun."

Bir süre konuşmayarak işine odaklandı, pirinçleri haşlamak için tencereye koyduktan sonra benim saatler öncesinde dolaptan çıkardığım tavuğa yöneldi. "Biliyorum. Bu yoldaki en büyük destekçin her zaman ben oldum, sen de bunu biliyorsun

ama şimdi gerçekleri konuşma vakti. Bu dünyada insanı en çok değiştiren şeylerden biri para, diğeri ise şöhrettir. Bu yarışma sana her ikisini de vaat ediyor."

"Eh, harika değil mi?" diye sorarken sırıtıyor, domatesleri küçük parçalara ayırıyordum.

"Değil."

Küçük bir bıçak darbesinden sonra başımı kaldırarak ona döndüm. "Ne olmasından korkuyorsun?"

"Değişmenden ve bahsettikleri o popülerlik merdiveninin son basamağındayken yere çakılmandan..."

"Korkmana gerek yok, çünkü bunların olmasına izin vermeyeceğim," dedikten sonra ona içten bir gülümseme yollayıp işime döndüm.

"Orası sana göre bir yer değil," dedi en sonunda.

Biliyordum, başından beri beni desteklediğini söylese de o programa katılmamı istemediğini hep hissediyordum. Elimdeki bıçağı tezgâha bırakıp hayal kırıklığıyla ona döndüm. "Baba..."

"Orası, popülerlik uğruna ruhunu satacak insanların ateşiyle kaynayan bir kazan. Sen ise onların ardında kaldığı için yanacak olansın."

"Merak etme," dedim, kendime ne kadar güvendiğimi görmesi için dik bir duruş sergilerken. "Onlardan biri olmayacağım hiçbir zaman."

İşini bırakıp bütün dikkatini bana verdi. "Bak. Onlar, senin aklının ucundan dahi geçmeyecek kadar kötü şeyler yaparak birbirlerinin kuyusunu kazacaklar. Sen ise onların yaptıklarını yapmak istemeyeceğin için ardlarında kalacaksın. Bir süre sonra, seni de onlardan biri olman için zorlayacaklar. Ya onlardan biri olursun ya da gidersin... Bütün olay, bir müddet sonra yalnızca buna dönüşecek."

"Onlardan biri olmayı seçmeyeceğim."

"Elbette seçmeyeceksin. Ne kendi isteğinle de ne onların zoruyla... Fakat senden yine de bir ricam olacak."

"Nedir?"

"Ne olursa olsun, kendinden ödün vermeyeceksin. Dört yıldır yürüdüğün çizgide ilerleyerek o evde kalacaksın. Baktın olmuyor, daha fazla popüler olmak için illaki kendinden vazgeçmen gerekiyor, öyleyse ardına bile bakmadan o evden çıkıp evine geleceksin."

"Söz," dedim hiç düşünmeden. Verdiğim söz, ona ne kadar güven verdi bilmiyorum ama dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. Ben de gülümsedim ve yarışma hakkında konuşmak yerine bambaşka konulardan bahsederek yemek hazırlamaya devam ettik.

İki saate yakın bir sürenin sonunda rutinimizi tamamen gerçekleştirmiş, birlikte hazırladığımız yemeği afiyetle yiyip salona geçerek o çok sevdiğim L koltuğumuzdaki yerlerimizi almıştık. Babam bacaklarını uzatıp sırtını yaslamayı tercih etmişken ben, başımı onun kucağına koyarak uzanmayı tercih etmiştim. Televizyonun karşısına geçtiğimizde bir komedi filmi açmayı da ihmal etmemiştik fakat ben ne yazık ki yine oyunbozanın teki olduğumu kanıtlamıştım. Komik olacağını düşünerek açtığımız filmde dramatik sahnelere yer verilince, babamın da saçlarımı okşaması sebebiyle mayışarak uyuyakalmıştım.

O akşamdan sonraki günler tahmin ettiğimden çok daha hızlı geçti. Ne olup bittiğini anlayamadan, kendimi o büyük günde buluverdim.

Ardımda bıraktığım bir ay içinde, Fame Evi'nde ihtiyacım olacağını düşündüğüm eşyaları satın almak için birçok kez alışverişe çıktım. Neredeyse her gün spora gittim, bazı günlerimin tamamını ise kuaförde sıra bekleyerek geçirmek zorunda kaldım. Aldığım her yeni üründen, her spor seansından ve üzerimde

yapılan her yeni güzellik işleminden sonra dilimin ucunda hep aynı söz vardı: Umarım tüm bunlara değer... Çünkü, babama aslında ufak, pembe bir yalan söyleyerek bu yola çıkmıştım.

Bu yarışmaya katılmak istememin tek nedeni ünlü olmak değildi. Babamın maaşı bize hiçbir zaman tam anlamıyla yetmediğinden babam zaman zaman ek işlerde de çalışarak hem sağlığından olmuştu hem de birlikte geçirebileceğimiz vakit çok kısalmıştı. Ben de ona zaten manevi açıdan destek olurken maddi açıdan da destek olmak istediğim için kendimi en kolay ve hızlı para kazanabileceğim yer olan sosyal medya macerasının içine atmıştım.

Artık dünya böyle bir yerdi. Eğlenmek amacıyla çektiğim videolardan az da olsa para kazanmaya başlayınca bunu öğrenmiştim. Babama yardım etmenin en zorlanmayacağım yolunun bu olacağını bilerek para kazanmak için ve elbette tanınmak, sevilmek de hoşuma gittiğinden şöhreti de arzulayarak bu yarışmaya başvurmuştum. Bu kadar heyecan ve emekten sonra şöhretin kapıları hayal ettiğim kadar aralanmazsa, babamın iş yükünü azaltacak kadar para kazanamazsam, gerçekten üzülecektim.

"İkimizin de başvurusunun kabul edildiğine inanamıyorum!" diyen çocukluk arkadaşım, kendimi anın içine sürüklememe neden oldu. "Ne kadar şanslı olduğumuzun farkında mısın? İkimiz de başvuruyoruz ve binlerce insanın başvurusunun arasında sadece sen ya da ben değil, ikimiz de kabul ediliyoruz!"

"Evet, gerçekten şanslıyız."

Ajansın duyurusunu gördüğü ilk anda bana mesaj atarak beni programa katılmak için cesaretlendirmiş, babamdan izin aldığım gün ise formu birlikte doldurmak üzere evime gelmişti.

İkimiz birden olmasa bile birimizin kabul edilmesini çok istemiştik ve nasıl olduysa talih yüzümüze gülmüş, ajans ikimizin de başvurusunu kabul etmişti.

"İyi ki buradasın, Eva."

"Sen de Lidya," diyerek gülümsedim.

"Eğer sen olmasaydın, belki de yarışmaya katılmaktan çoktan vazgeçmiştim."

Bunu bana ilk kez söylüyordu. Ondan böyle bir şeyi hiç beklemediğim için şaşırmadan edemedim. "Öyle mi? Ama neden?"

"Bilmiyorum, sanırım korkuyordum. Ne de olsa her anımız izlenecek ve yayınlanacak. Bu, sence de ürkütücü değil mi?"

Bir an duraksadım, şu ana dek bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi düşününce, bu durumun gerçekten ürkütücü olduğunu görebiliyordum. Devasa büyüklükteki bir evin içinde, belki de ikimizden başka birbirini hiç tanımayan otuz farklı insan ve her odaya yerleştirilmiş birden fazla gizli kamera... Ah, bu gerçekten ürkütücüydü ama onu daha fazla endişelendirmek istemediğim için ona hissettiklerimi söylemeyecektim.

"Doğruyu söylemem gerekirse, babam yarışmaya katılmamı istemiyordu," dedim konuyu değiştirerek. "Eğer sen olmasaydın, ben de vazgeçebilirdim."

"Gerçekten mi?" diye sorarken hem şaşırmış hem sevinmiş görünüyordu.

"Evet," dedim başımı yavaşça sallarken.

Bu kez duraksayan o oldu. İkili deri kanepesinde oturduğumuz odaya kısa bir süre göz gezdirdikten sonra bana döndü. "Aslına bakarsan, şu an bile vazgeçebiliriz. Eğer ikimiz de birbirimizden güç alarak buraya geldiysek, belki şu an buradan ayrılmalıyız. Ben artık beklemekten çok sıkıldım!"

"Ne yalan söyleyeyim, ben de sıkıldım," diye itiraf ettim.

"Ne kadar oldu biz geleli, yarım saat falan mı?"

"Olabilir, belki daha fazla."

"Diğer yarışmacılar da bu kadar uzun süre beklemiş midir, merak ediyorum doğrusu!" derken öfkelenmiş gibi görünüyordu, ki bunda çok haklıydı.

Uçağımız İstanbul Havalimanı'na indikten hemen sonra, havalimanının geliş kapısında bizi karşılayan ve yapım ekibinde görevli olduğunu söyleyen bir adam, yapımcı ile görüşeceğimizi de ekleyerek bizi bir yere getirmişti. Bir süredir beklediğimiz bu ofise ise kimse uğramamıştı. Ne beklediğimiz yapımcı gelmişti ne de başka biri...

"Bizi bu kadar bekletmelerinin geçerli bir sebebi olmalı," dedim, hem Lidya'ya hem kendime sorun olmadığını telkin etmeye çalışırken.

"Kesinlikle. Aksi takdirde bu yaptıklarını onlara ödetmekten başka çarem kalmayacak."

Gözlerimi devirerek ona döndüm. "Yine düşünmeden konuşmaya başladın, Lidya."

"Ne yapabilirim ki? Çok öfkeliyim."

"Ben de kızgınım ama bir şeyin çok iyi farkındayım. Biz, bu yarışmaya katılanlar arasında sadece herhangi iki kişiyiz ve onlar yarışmayı düzenleyen kişiler." İri mavi gözlerini tekrar bana çevirdiğinde yavaşça omuz silktim. "Yani onlara öfkemizi belli edecek bir konumda değiliz."

"Ne? Onlar bu kadar bekletmenin üstüne hiçbir şey olmamış gibi gelecek ve biz de öylece susacak mıyız?"

"Elbette hayır. Ancak geçerli sebepleri yoksa bile, onlarla ters düşeceğimiz bir duruma sokmayacağız kendimizi."

"Vazgeçme fikrimin arkasındayım. Baksana, daha şimdiden bizi önemsemediklerini belli ettiler. Kim bilir eve girdikten sonra bize nasıl davranırlar?"

"Paranoya yapıyorsun."

"Sadece düşünmeni istiyorum."

Gözlerimi boş odada gezdirdim. Peki, tamam, Lidya haklıydı. Yapım ekibi, henüz anlaşma bile sağlanmamışken bizi önemsemediklerini kanıtlamıştı ama yine de bu kadar büyük bir tepki vermememiz gerektiğini düşünüyordum. Lidya'yı sakinleştirmek için ona dönüyordum ki odanın kapısının yavaşça açıldığını gördüm.

Nihayet!

İçeri orta boylu, göbekli ve sonradan görme olduğu her halinden belli bir adam girdi. "Kusura bakmayın kızlar, biraz geç kaldım."

Demek yapımcı sensin...

"Aslında biraz değil, çok beklettiniz," dedi Lidya.

"Haklı olabilirsin," derken adam yerine geçiyordu. Burada olduğunu haykıran siyah deri koltuğuna kurulduğunda gözlerimi kısarak onu incelemeye devam ettim. Boynundaki altın kolye ve birbirinden zıt renklerle görüntü kirliliği oluşturan gömleği beni neredeyse güldürecekti.

"Diğer yarışmacıları da bu kadar beklettiniz mi, merak ediyorum," diyen Lidya ise öfkeli tavrını sürdürüyordu.

"Ses tonunu pek beğenmedim," dedi adam, dirseklerini masaya koyarken.

İşlerin kızışacağını anlayınca araya girmek isteyerek, "Diğer yarışmacı arkadaşları göremeyince merak ettik de..." dedim.

"Zamanında gelenler çoktan sözleşmelerini imzalayıp eve geçtiler."

İşte bu kısımdan haberim yoktu. Lidya'nın küçük suratındaki şaşkın ifadeye bakılacak olursa onun da bundan haberi yoktu. Alt tarafı bir yarışma programına katılacaktık, sözleşme de neyin nesiydi?

"Nasıl bir sözleşme bu?"

Adam, açıklama yapmak yerine oturduğu yerden kalktı ve önümüzdeki masanın üzerine iki çift kâğıt bıraktıktan sonra tekrar yerine geçti. Kısa bir süre sözleşmedeki maddeleri okuduk. Aslında maddeler gayet açıktı ama Lidya yine de açıklama beklediğini kanıtlarcasına, "Burada yazanları daha açık bir dille anlatabilir misiniz?" diye sordu.

"Tabii ki!" dedi adam heyecanla. "İlk sayfada, ev içinde uymanız gereken kurallar yer alıyor. Bilirsiniz, her evin kendince kuralları vardır ve kurallar hiçbir zaman çiğnenmek için değildir." Dişlerini göstererek sırıtınca içlerinden birinin altın kaplama olduğunu gördüm. "İkinci sayfada ise yarışmanın işleyişinden bahsediliyor. Evde kaldığınız müddetçe, size her hafta en az bir görev vereceğiz." Ellerinden birini havada gelişigüzel salladı. "Görev dediğime bakmayın, rakiplerinize meydan okuduğunuzu ve hep birlikte bir nevi oyun oynadığınızı düşünün. Her biri birbirinden eğlenceli *challenge*'larımız olacak ve hafta boyunca o *challenge*'ları yerine getirmeye çalışacaksınız."

"Peki ya bunu istemezsek?"

"Öyleyse, hafta sonunda yapılacak eleme gecesinde isminizin elenenler arasında olduğunu göreceksiniz."

"Ne yani, *challenge*'lardan herhangi birine katılmayacak olursak elenecek miyiz?"

"Yüksek ihtimalle, evet. Çünkü haftanın kazananını ve kaybedenini bu *challenge*'lardaki başarı sıralamalarınız ve *Frame* hesaplarınızdaki etkileşim istatistikleriniz belirleyecek."

"*Challenge*'lar ve *Frame* hesaplarımızın etkileşim istatistikleri... Kazanmak için yapmamız gerekenler yalnızca bu ikisinde başarılı olmaya çalışmak mı?"

"Evet. İnanın bana, tahmin ettiğinizden çok daha eğlenceli bir yarışma olacak."

"Peki, diğer maddeler? Onları da açıklar mısınız?" diye sordu Lidya.

"Bu görevler dışında, evde nasıl bir yaşam sürdüğünüzü de biz belirleyeceğiz. Kamera arkasında ne yaşadığınız umurumuzda değil ancak kamera önü bize ait."

Adamın kendinden aşırı emin tavrı sinirlerimi bozmaya yetmişken, "Nasıl bir yaşam sürdüğünüzü derken?" diye onu terslercesine sordum.

"Zaman zaman, gün içinde neler yapacağınızı size biz söyleyeceğiz," derken beni geçiştirmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Lidya ise bütün bunlara boş vererek, "*Frame* hesaplarımızı neden sizin kontrolünüz altında kullanıyoruz?" diye sorarken, aslında sözleşmedeki en can alıcı noktaya parmak basmıştı.

"Adil bir yarışma olmasını istediğimiz için," dedi adam, "hiçbir yarışmacının, hayranlarını özel mesajlarla yönlendirmesini istemiyoruz. Siz sadece size verilen görevleri yerine getirin ve yalnızca paylaşım yapmaya bakın. Mesajlara cevap vermek ya da yorumlara yanıt bırakmak yok."

Bu kötüydü çünkü ben, beni sevenlerle etkileşim halinde olmayı severdim. Ama bir yandan da iyiydi çünkü kazanmak için her yolun mubah olduğunu düşünen insanlar olacaktı. Özel mesajlaşmalar ile bir adım önüme geçebilirlerdi. "Fakat telefonlarımız bizde kalacak, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi başını sallarken. "Yalnızca *Frame* bizim kontrolümüzde."

"Peki ya başka? Evde kaldığımız müddetçe bize çeşitli görevler vereceksiniz ve gün içinde neler yapacağımız üzerinde söz hakkınız olacak. Peki, bunlar dışında neler olacak?" Üzerinde zaten konuşulmuş konuları tekrarlayarak teyit ettirmek istememin nedeni, ona olan güvensizliğimdi.

"Kızlar, neden bu kadar endişelisiniz?" diye sorarken oturduğu koltukta kıpırdanınca rahatsız edici bir ses çıktı.

Lidya benden önce davranıp, "Çünkü bu bir iş sözleşmesi değil, adeta kölelik sözleşmesi!" diye çıkıştı. Ama adam, Lidya'nın sitemine karşılık olarak yalnızca başını salladı. Bu, Lidya'yı daha da öfkelendirdi ve fevri bir karar alarak, "İmzalamak istemiyorum!" demesine neden oldu.

"Kazanacaklarını henüz duymadın."

Lidya konuşmak yerine omuz silkmekle yetindi. Onu sakinleştirmek isteyerek elimi, elinin üstüne koydum ve yapımcıya bakmadan, "Dinliyoruz," dedim.

"En başta şöhret... Unutmayın, her malın bir alıcısı vardır. Bu programda bir hafta kalmanız bile yeterli. İllaki o kapı aralanacak ve kendinizi pazarlama biçiminize bağlı olarak, alıcılar o kapının öteki tarafında sizi bekliyor olacak."

Bir süre durduk. Lidya da ben de adamın söylediklerini düşünüyorduk. Ancak ikimizin de ne diyeceğini bilemez bir hali vardı çünkü takıldığımız yer çok başkaydı.

"Bize mal dedi," diye fısıldayan Lidya, adama bakmaya devam ediyor ancak benimle konuşuyordu.

Ben de ona yaklaşarak fısıldadım. "Kendinizi pazarlayın da dedi."

"Döverim ben bu adamı," dedi, aslında çıtı pıtı bir kız olan Lidya.

"Adam senin üç katın, Lidya," diye hatırlattım.

"Olsun," dedi omuz silkerek. "Döverim yine de."

"Bize bakıyor."

"Ve gülüyor."

"Bizi duyuyor olabilir mi?"

"Seni ben bile zor duyuyorum, Eva. O nasıl duysun?"

"Haklısın, ben de seni zor duyuyorum."

"En iyisi susalım."

"Evet, bence de."

Adama gözlerimizi dikmiş halde kendi aramızda fısıldaşmamız nihayet sona erince, adam gülmeyi keserek, "Bittiyse devam ediyorum," dedi.

"Evet, lütfen edin."

"Haftanın her günü yayında olacağız. Üstelik sadece eleme günlerinde birinci olduğunuzda ödül almayacaksınız, yayınlanan bölüm başına da ücret alacaksınız."

"Kazançlarımızdan biri de para," dedim, lafı nereye getirmek istediğini anlayarak.

"Ün ve para... Kazanacaklarınızın yanında, bu sözleşmenin lafını etmenin gereği var mı gerçekten?"

Lidya'nın bana baktığını hissedince ona döndüm ve gözlerindeki korkuyu gördüm. Endişeliydi ama kararı bana bırakıyordu. Eğer ben kabul edersem o da sırf beni yalnız bırakmamak için kabul edecekti, bunu anlamıştım.

"Ben..." Uzun süre düşünmeme gerek kalmadı. Hızlıca bütün konuşmayı zihnimde tekrarladım ve bir karara vardım. Koşulların tamamını öngörmemiş olsak da çoğunu bilerek ve kabul ederek gelmiştik, şimdi buradan elimiz boş ayrılamazdık. Bir yola çıkmıştık ve sonunu görmeden dönmememiz gerekirdi. Bu yarışma programını bir iş olarak görebilir, bu sayede babamın istediği gibi kendimizi kaybetmeden bu evde kalabilirdik. Hatta en çok kazanan bile olabilirdik. "Kabul ediyorum. İmzalayacağım."

"Harika!" dedi yapımcı sevinçle. "Lidya?"

Lidya, bana bakmaya devam ederken emin olup olmadığımı sordu. Başımı belli belirsiz salladım. Omuzlarını hafifçe silktikten sonra yapımcıya döndü ve "Ben de kabul ediyorum," dedi.

Lütfen, dedim içimden. *İkimiz adına verdiğim bu karar, en büyük pişmanlığım olmasın...*

"Eh, o halde ne diyelim..." diye sırıttı yapımcı. "Fame Evi'ne hoş geldiniz!"

- BÖLÜM 2 -

FAME EVİ

İmzalarımızı attıktan kısa bir süre sonra, ekipten birinin yönlendirmesiyle ofisten ayrılarak eve geçtik. Daha doğrusu, devasa büyüklükteki evin bahçe kapısının önünde dikilmeye başladık. Bizimle birlikte bekleyen bütün yarışmacıların yakalarında bir isimlik ve akıllarında bir sayı vardı. Sırasıyla kapıdan içeri girerek sunucunun sorularına verdiğimiz yanıtlarla kendimizi tanıtacaktık.

Ben 13'üncü kadın yarışmacıydım ama neyse ki batıl inançlarla ilgilenmiyordum.

"Kendimi tanıtırken ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," derken, oldukça gergin bir şekilde bahçedeki diğer yarışmacılara bakmaya devam ediyordum.

Kimi elindeki telefona konuşuyor, takipçilerine sesleniyordu; kimi daha şimdiden arkadaş edinmeye çalışıyor, dostunu düşmanını belliyordu.

"Kendin ol. *Vlog*'larında olduğun gibi."

Kalabalıktan gözlerimi alarak beni zaten çok iyi tanıyan arkadaşıma döndüm. "*Vlog*'larımda hiç düşünmeden konuşuyorum, Lidya."

O da benim gibi yapıp bana baygın bakışlarını yolladı. "İnsanlar seni bir kere o şekilde tanıyıp sevmedi mi?"

"Sevdi."

"Öyleyse bunu kullan. Doğal ve samimi görün, olduğun gibi davran."

Başımı sallayarak bana güç vermesini dilercesine derin bir nefes aldım. "Peki, sen ne yapacaksın?"

"Ben konuşmamı çoktan hazırladım bile," dedikten sonra göz kırptı.

Onunla şakalaşmak için dudaklarımı aralamıştım ki numarasını duymasıyla bana uzaktan öpücükler yollayarak geniş kapıya doğru koşturması bir oldu. Lidya gittikten sonra, böyle bir şey mümkünmüş gibi daha çok heyecanlandım, kalbim çok daha hızlı atmaya başladı.

Zihnimdeki endişeleri dağıtmak isteyerek bakışlarımı etrafımdaki insanların üzerinde gezdirmeye devam ettim. Birçoğunu tanıyordum, muhtemelen onlar da beni tanıyordu. Hiç konuşmamış olsak bile hepimiz *Frame*'in fenomenleriydik, bir şekilde birbirimizin karşısına çıkmıştık.

"Selam!"

Tanıdık gelmeyen sese dönünce şaşkınlığa uğradım. "Erkin?"

"Evet, benim," dediğinde genişçe gülümsedim. İşte, bu iyi haberdi. İşte, bu gerçekten çok iyi haberdi!

Erkin de bir şekilde *Frame*'de karşıma çıkan fenomenlerden biriydi ancak diğerlerinden bir farkı vardı. İki yıl önce paylaştığım bir *vlog*umu izledikten sonra bana attığı mesajla iletişimimiz başlamıştı. Sonrasında, sık sık olmasa da birkaç defa daha konuşarak bu iletişimi sürdürmüştük. Eğlenceli ve sıcakkanlı biriydi; en azından bana attığı mesajlardan ve yaptığı paylaşımlardan ona dair edindiğim izlenim bu yönde olmuştu.

"Seni burada gördüğüme çok sevindim," diye samimi bir itirafta bulundum. Lidya dışında bir tanıdığımla daha bu evde karşılaşmak beni mutlu etmişti.

"Ben de, ben de!" dedi gülerek. "Kaçıncı sıradasın bakalım?"

"13. Ya sen?"

Elini kaldırıp yaka kartını gösterdi. "11," dedi dudak bükerek. Sıradaki bir sonraki erkek katılımcı oydu ama pek heyecanlı görünmüyordu. "Umarım kamera önünde dost kalmamıza izin verirler."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek?"

"Bilmiyor musun?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Neyi?"

"Kamera önünde kimle dost, kimle düşman olacağına hatta kimle aşk yaşayacağına bile yapım ekibi karar verecek."

"Ne?" Bu saçmalık da neyin nesiydi?

"Sakın bana sözleşmeyi okumadan imzaladığını söyleme."

"Okudum, tabii ki okudum! Fakat böyle bir madde yoktu," diye kendimi savundum. Böyle bir maddeyi atlamış olmam imkânsızdı. Hadi atladım diyelim, Lidya yapımcıyı adeta sorguya çekmişti. O da mı fark etmemişti?

"Kamera önündeki yaşamımız üzerinde söz sahibi olduklarına dair bir madde vardı, görmedin mi onu?"

Başımdan aşağı kaynar su dökmek yerine, beni kaynar su dolu bir havuza atmışlardı sanki. Erkin'in cevap bekleyen suratına bozguna uğramış bir halde bakarken, "Gördüm görmesine ama..." diye gevelemeye başladım. "O maddenin bu anlama gelebileceğini düşünmemiştim."

"Keşke ne anlama geldiğini sorsaydın."

"Aslında sordum ama bana bu şekilde açıklamadı."

"İmzalamayacağını düşündüğü için gizlemiş olabilir," dedikten sonra omuz silkti. "Sorun edilecek bir mevzu değil bence.

Nihayetinde kamera arkasında sen yine aynı sen olacaksın, buna kimse karışamayacak."

"Ama kamera önünde?"diye sorarken tedirgindim.

Etrafına bakındı, beni bileğimden yakalayarak kalabalıktan uzaklaştırdı. Bunu neden yaptığını sorgulayacağım anda ise diğer yarışmacıların bizi duymasına imkân olmamasına rağmen, "Kazanmak istiyor musun?" diye fısıldayarak sordu.

"Evet, tabii ki!"

"Öyleyse herkes gibi rol yapmak zorundasın," dedi kıvırcık kumral saçlarına, bebek gibi cildine zıt bir sesle.

Ona endişelerimden bahsetmek üzereyken numarası okunup çağırılan bu kez o oldu. Elini uzatıp saçlarımı karıştırdıktan sonra kapıya doğru koştu.

O kadar öfkeli ve öylesine hayal kırıklığına uğramış hissediyordum ki ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Biz yapımcıya güvenmeyi seçmiştik ancak o daha ilk dakikada bizi sırtımızdan bıçaklamıştı. Bizi resmen kandırmıştı! Üstelik şimdi çekip gitmek gibi bir şansım da yoktu. Lidya çoktan eve alınmış ve çekimleri tamamlanmıştı.

İki yanımda yumruk yaptığım ellerimi kendi canımı acıtacak kadar sertçe sıktığımı, sağ elimin üzerinde hissettiğim yumuşak dokunuştan sonra anladım. İrkilerek ellerimi gevşetmeme sebep olan kişiye döndüğümde ise hissettiğim öfke beni terk ederek yerini şaşkınlığa bıraktı.

Bu gerçek olamazdı.

Dudaklarında geniş bir gülümseme peyda olurken elimin üzerindeki elini çekti, Erkin'in dağıttığı saçlarıma uzandı. Neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Bir rüyada gibiydim ve biliyordum ki ben bu rüyayı daha önce de görmüştüm.

O kadar uzundu ki güzel yüzüne bakmak için çenemi yukarı hareket ettirmem gerekmişti. Kahverengiye yakın renkteki kısa saçlarına dokunma isteğiyle yanıp tutuştuğum sırada elini kaldırıp saçlarıma dokundu. Tıpkı benimki gibi yeşil olan gözlerini gözlerime dikmesine rağmen istemsizce gözlerimi kapattım. Artık ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordum. Kendime devamlı olarak uykuda olmadığımı, her şeyin gerçek olduğunu söyleyip duruyordum ki elini çektiğinde kendime gelerek gözlerimi açtım.

"Böyle çok daha güzelsin," dedi, dudaklarındaki çarpık gülümsemeyi korumaya devam ederken. Daha sonra bir şey söylememi beklemeden yürüyüp gitti.

Arkasından öylece bakakaldım; yıllardır fotoğraflarına baktığım gibi...

Kısa bir süre sonra, sıranın bana gelmek üzere olduğunu fark ederek kendime çekidüzen verdim. Onu burada görmek beni şaşkına uğratmış, belki de dağıtmıştı. Fakat biliyordum ki, başarılı olursam dokuz hafta boyunca onunla aynı evde kalacaktım. Buna şimdiden alışsam iyi olurdu.

Ne? Dokuz hafta mı? Onunla mı!..

Pekâlâ, derin nefesler almalı ve bu fikre acilen alışmalıydım. İçeri girmeme ve oyunun başlamasına birkaç dakikadan daha az zaman kalmıştı.

Başımı kaldırarak gökyüzüne baktım. Öfkemi ve şaşkınlığımı içimde bir yerlere gizledikten sonra zihnimi dağıtmak için bakışlarımı yeniden etrafımda gezdirdim. O sırada, büyük bahçe kapısının hemen önünde dikilen ve beni izleyen birini gördüm. Az sonra çağrılacağımı bilerek kapıya doğru ilerlerken gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmayan bu adamı zaten tanıdığımı fark ettim. Daha önce hiç konuşmamıştık, birbirimizin hesaplarını da takip etmemiştik ama onu tanıyordum. Genellikle ünlü

isimlerin şarkılarına *cover* yapıp bu *cover*'ları paylaşıyordu. Harika bir sesi vardı ve bu sayede popüler olmuştu.

"Selam," dedim düşünmeden. İkimiz de kapının önündeydik, onun yaka kartındaki numara 14'tü.

"Merhaba," dedikten sonra, yarım bir atkuyruğu ile topladığı, omuzlarına kadar uzanan sarı saçlarını şöyle bir düzeltti.

"Eva ben."

"Eva mı?" diye şaşırdı. "İlginç bir isim. Neden bu ismi vermişler sana?"

"Çünkü annemin en sevdiği masal karakterinin adı Eva'ymış."

Bu kez kaşlarını kaldırdı. "Annen sana bir masal karakterinin adını mı vermiş?"

"Evet," dedim gülümseyerek. "Masalı ilk kez dinlediğinden beri hep bunun hayalini kurmuş. Ben doğunca da hayali gerçek olmuş..."

"Tatlı bir hikâyesi varmış," deyince yüzümdeki gülümseme genişledi. "Fakat yine de bu, annenin tam bir kaçık olduğu gerçeğini değiştirmez. İnsan neden çocuğuna bir masal karakterinin adını verir ki?"

Kaşlarım çatılıp tekrar eski halini alırken dudaklarım titremeye başladı. Ona karşı hem öfkeli hem de kırgın hissediyordum ve bunu nasıl belli edeceğimden emin değildim. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi?

"Hey, neyin var?" diye sorduğunda, suratımın aldığı şekil yüzünden mi yoksa gözlerimin dolmaya başladığını gördüğü için mi endişelenmişti, bilmiyordum.

Kırıldığımı değil de öfkelendiğimi belli etmek istercesine ona doğru bir adım atarak parmak uçlarımda yükseldim, işaret parmağımı suratına doğrultup, "Bir daha sakın annem hakkında konuşma," dedim.

Ardından 13 sayısı kurtarıcım oldu. Başka bir şey söylemeden yanından geçerek eve giriyordum ki arkamdan, "Bu arada, Atlas ben!" diye bağırdığını duydum ama dönüp bakmadım. Derin nefesler alıp veriyor, az sonra kamera karşısına geçeceğimi kendime hatırlatıyordum.

Ekip, beni bahçe kapısından içeri girdiğim anda karşılayarak bana kamera karşısında yapmamam gerekenleri son kez anlattı. İçlerinden biri yakama mikrofon taktı. Bir anda etrafımı çevreleyen insanların coşkusu, yapımcıya olan öfkemi, *onu* görmemin bende yarattığı şaşkınlığı ve Atlas'ın hatırlamama neden olduğu anıları bir kenara bırakmama neden oldu. Artık yalnızca nasıl bir ilk izlenim bırakacağımın meraklı heyecanını hissediyor ve karşımdaki üç katlı villanın ihtişamıyla büyüleniyordum.

Evin dış cephesi beyazdı ve giriş katının bir duvarı tamamen camla kaplıydı. Muhtemelen bu cam duvarın ortasında bulunan kapıdan geçerek eve girmem istenecekti. Artık hazır olduğumu söylediklerinde, yönetmenimiz olduğunu bildiğim Suzan Hanım'ın kulağımdaki kulak içi kulaklıkta "Oyna!" diye bağırdığını duydum. Evin bahçesinde bulunan kimseden artık çıt çıkmıyordu. Oyun başlamıştı ve ben iyi bir oyuncu olmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Hazırlıkların yapıldığı avlunun merdivenlerinden inip taş döşeli, dar bir yolda ilerledim. Yol biraz sonra sola kıvrılıyor, beni ana bahçenin merkezindeki açıklıkta, elinde kırmızı bir mikrofonla bekleyen adama yönlendiriyordu. Ona doğru ilerlerken gözlerimi bahçeden alamıyordum. Bir köşede geniş bir çardak, diğer köşede bir bahçe salıncağı vardı ve açıklığa yerleştirdikleri kameranın arkasında kalan rengârenk armut koltuklarla oldukça tatlı görünüyordu.

Adamın tam karşısında durduğumda, çardağın bulunduğu yerden aşağı inen merdivenleri ve aşağı bahçedeki yeşilliklerin ortasına yerleştirilmiş oldukça büyük havuzu görmüştüm.

"Fame Evi'ne hoş geldin, Eva Durusoy!" diyerek beni karşılayan sunucunun sesini duyunca çabucak ona döndüm. "Bize kendini tanıtmak ister misin?"

İlk izlenimin önemini kendime birçok defa hatırlatmış olmama rağmen, "Ben, Eva Durusoy," dedim, adamın zaten paylaştığı bir bilgiyi tekrar ederek. "21 yaşındayım ve yaklaşık dört yıldır çektiğim *vlog*'ları *Frame*'de paylaşıyorum."

Berbat konuşmama rağmen, "Harika!" dedi yılların sunucusu Korkut Akın. "Söylesene Eva, Fame Evi'ne neden katılmak istedin?"

Bir kez yutkundum. Kameraya dönüp cevap vermem için yeterli olmayınca birkaç kez daha yutkundum, tabii böylece aptal gibi göründüm. Korkut Bey'in uzattığı mikrofonun sessiz kaldığı her an kendimi daha kötü hissetmeme neden olurken, "Eğlenmek için," diye yalan söyledim. "Takipçilerimin beni daha da yakından tanımasını istediğim için," diye ekleyerek yalanımı körükledim.

"Ne dersin, sence kazanacak mısın yarışmayı?"

"Neden olmasın?"

"Öyleyse sana bol şans diliyorum!"

Büyük bir sınavdan çıkmış gibi rahatlarken, "Teşekkür ederim," dedim içten bir şekilde ve yönlendirdiği cam kapıya doğru ilerlemeye başladım. 13. erkek yarışmacı anons edilirken ben çoktan eve girmiştim bile.

Kapıdan girer girmez hem solumda hem de sağımda farklı tip oturma gruplarının olduğunu gördüm. Solda duran L kanepenin önünde kitap şeklinde, ahşaptan yapılma, yeşil bir sehpa vardı. Oturma grubunun önünde duran sehpanın üzerinde

Frame'in logosu bulunuyordu. Kanepenin yanındaki duvar ise boydan boya kitaplıktı. Evin giriş katının bir duvarının tamamen camla, diğer duvarının ise neredeyse tamamının kitaplarla kaplı olması fazlasıyla hoşuma gitmişken karşımdaki kapıya baktım. Bu kapı muhtemelen ana kapıydı ya da mutfağa açılıyordu; kitaplığın karşısında duran merdivenler ise üst katlara çıkıyordu.

Bir yandan evi inceliyor bir yandan da *onu* bulmak için etrafa bakınmaya devam ediyordum. O sırada, daha önce görüp görmediğime emin olmadığım bir adamla konuşan Lidya'yı fark edip onlara doğru yürümeye başladım. Adımlarımı sağda kalan, daha klasik görünümlü koltuklara yönelttiğimde onu görememiş olmanın hüznü içindeydim. Belki de yarışmacı değildi, sadece küçük bir iş için buradaydı.

"Selam!" diyerek aralarına katıldım.

"Eva!" diye heyecanla bana döndükten sonra, "Bak, seni kimle tanıştıracağım..." diyerek yanındaki adamı işaret etti Lidya. "Kaan, Eva; hani sana bahsettiğim, benim hem çocukluk hem de en yakın arkadaşım olan. Eva, bu da az önce tanıştığım ve çok sevdiğim Kaan."

"Memnun oldum," diye gülümseyen adamın çenesine kadar uzayan perçemlerinin rengi gece mavisiydi. Kaşları ve gözleri, saçının geri kalanı gibi siyaha yakın, ten rengiyse beyazdı.

Kaan'ı garip bir şekilde çekici bularak, "Ben de..." diye karşılık verdim. O sırada Lidya ona biraz daha yaklaşarak oturmam için bana yer açtı.

"Nasıl geçti konuşman? Lidya, heyecanlı olduğundan bahsetti."

Lidya'nın gerekli gereksiz her şeyi hiç tanımadığı insanlarla paylaşmasına alışkındım, bu yüzden Kaan'a heyecanımdan

bahsetmesine takılmayarak, "Evet, heyecanlıydım ama beklediğimden çok daha iyi geçti," dedim.

"Sevindim."

"Sizinkiler nasıl geçti?"

Kaan cevap vermeden önce Lidya dudaklarını büktü. "Kötü!"

"Neden? Konuşmanı bile hazırlamıştın oysaki."

"Evet, ama Korkut Bey'i görünce çok heyecanlandım. Dilim ağzıma dolandı resmen."

Ona destek olmak istercesine bir elimi omzuna attım. "Ama olsun," diyerek onu teselli etmek istedim. "İnanıyorum, buna rağmen güzel bir konuşma yapmışsındır sen."

"Yaptı, yaptı. Abartıyor sadece."

"Senin konuşmandan sonra bırak da biraz abartayım."

"Neden?" diye merakla sordum. "Kaan'ın konuşması nasıldı ki?"

"Harikaydı, Eva!" diyerek bir anda o hüzünlü halinden sıyrılıp heyecanla konuşmaya başladı. "Orada olmalıydın. Kaan, sanki bu yarışmaya katılmak için doğmuş!"

"Lidya..." dedi Kaan, Lidya'nın onu övmesi hoşuna gitmemişe benziyordu.

"Ne var canım? Bırak şu mütevazı tavırları," diyen Lidya, Kaan'ı övmeye, Kaan ise bundan rahatsızlık duyduğunu belirtmeye devam ederken benim gözlerim *onu* arıyordu.

Kalabalığın arasında onu bulamıyor, birbirleriyle daha şimdiden sıkı fıkı olan insanlara şaşıyordum. Eve gireli henüz bir saat bile olmamıştı ama birçoğu hemen arkadaş olmuş hatta *Frame*'de takipleşmişlerdi bile! Benim için sosyal medyada birini takip etmek o kadar kolay değildi. Nasıl ki görüşeceğim, sohbet edeceğim insanları özenle seçiyorsam sosyal medyada ne yapıp ettiğini göreceğim insanları da öyle seçiyordum.

Lidya, "Acaba kameralar şu anda bizi çekiyor mudur?" deyince, dikkatimi yeniden ikiliye verdim.

"Etrafınızdaki kameralara bakın," dedi Kaan. Evin farklı köşelerine konumlandırılmış kameraları inceledik. "Eğer üzerinde küçük, yeşil bir ışık yanıyorsa çevrimiçi olduğunu, kırmızı bir ışık yanıyorsa çevrimdışı olduğunu gösterir."

Kameraların birçoğunda yeşil ışık vardı. Onun bildiği ama bizim haberimizin olmadığı bu bilgi, kaşlarımı çatmama ve "Bunu sana yapımcı mı söyledi?" diye sormama neden oldu.

Lütfen söylememiş olsun. Yapımcı bizden bu gerçeği de saklamamış olsun!

Başını iki yana salladı. "Zaten biliyordum."

"Peki ya mikrofonlarımızın ne durumda olduğunu nasıl anlarız? Yani ekibin bizi ne zaman duyduğunu ya da duymadığını nasıl anlayacağız?"

"Ne yazık ki onu anlamanın bir yolu yok," dedikten sonra, "Ama kameraların çevrimdışı olduğu zamanlarda, dilersen mikrofonunu kapatabilirsin," diye devam etti.

Kısa bir süre sonra, bütün yarışmacıların tanıtım çekimlerinin tamamlandığı anlaşıldı. Evin büyük salonunda toplanan yarışmacılar, yapımcının yapacağı konuşmayı beklerken ben hâlâ *ona* bakınıyordum.

"Of, nerede kaldı şu Celal Bey ya?" diye söylenen kızı duymuş gibi merdivenlerin başında gözüktü yapımcı.

Celal Bey, birkaç basamak inip ellerini çırparak yarışmacıların dikkatini kendi üzerinde toplamaya çalışırken umutsuzca etrafıma bakınmaya bir son verdim.

"Öncelikle hepinize tekrar hoş geldiniz demek istiyorum. Dilerim Fame Evi'nde geçireceğiniz her günü keyifle geçirir ve dönüp baktığınızda gülümseyerek anımsarsınız... Gelelim asıl mevzuya."

Kameralar çevrimdışıydı ve Celal Bey'in suratının aldığı şekil, beni korkutmaya yetmişti. "Unutmayın, burada hepiniz tek başınızasınız. Hepinizin amacı daha çok popüler olmak ve para kazanmak olmalı. Burada her biriniz birbirinizle arkadaş olacaksınız, düşman olacaksınız. Birine âşık olacaksınız ya da en yakın arkadaşınızın aşkını çalacaksınız. Değişeceksiniz, değiştireceksiniz çünkü burası, şimdiye dek içinde bulunduğunuz dünyadan çok farklı bir dünya olacak."

Ben henüz arkadaşlık, düşmanlık ve aşk ile ilgili söylediklerine şaşıracak zamanı kendime tanıyamamışken devam etti. "İlk adımınızı attığınız bu popülerlik merdiveninde kimse kimseye acımayacak. Burası her şeyden önce bir ateş hattı ve içinizden iki kişi dışında hepiniz yanmaya mahkûmsunuz. Eğer yanmak istemiyorsanız, eğer düşlediğiniz şekilde yaşamaya devam etmek istiyorsanız, bizim dediklerimizi yapmak zorundasınız."

O, bir yalancıydı. Ben ise ona çok öfkeliydim. Yine de bir noktada haklı olduğunun da farkındaydım. Kolay ve hızlı yoldan para kazanmak ise amacım, insanların beni tanıması ve sevmesi ise arzum, onun istediklerini yapmak zorundaydım.

Ve anlaşılan o ki babama verdiğim söze rağmen, en başta annem için, babam için ve tabii ki kendim için benliğimi bir kenara bırakarak ruhumu kirletmelerine göz yumacaktım.

"Öyleyse, ne diyoruz?" diye devam etti büyük bir coşkuyla. "İyi olan değil, en çok tıklanan kazansın!"

- BÖLÜM 3 -

PARTİ

Evin en çok sevdiğim bölümü bahçesiydi. Bahçenin her yanı ağaçlar ve çiçeklerle doluydu. O kadar sıcak ve o kadar samimi bir enerjisi vardı ki evdeki vaktimin tamamını orada geçirebilirdim.

Ayrıca ortak salon, Fame Evi'ne yakışır derecede devasa büyüklükteydi. Neyse ki tamamen camdan yapılmış duvar bahçeye bakıyordu da dışarı çıkmasam bile salondaki oturma gruplarından herhangi birine oturduğumda o sıcaklığı tadabilecektim.

Kameralar yeniden çevrimiçi olduğunda, yönetmenimiz Suzan Hanım üst kattaki odalarımıza yerleşebileceğimizi kulaklarımıza fısıldadı. Tüm yarışmacılar aynı anda cam duvarı arkalarına alarak Celal Bey'in konuşma yaptığı merdivenlere yöneldi. Kameraların çevrimdışı olduğu sırada ekip çalışanları bütün eşyalarımızı odalarımıza taşıdığı için basamaklardan çıkarken bir hengamenin içine düşmüş gibi değildik.

Bir üst kata ulaştığımda kulağımda bir fısıltı daha duydum: "3 numara."

Anlaşılan merdivenlerin tam karşısında kalan kapının ardındaki oda benimkiydi. Lidya'ya döndüm. Korkar gibi, "4?" dedi, korktuğunun başına geldiğini ise suratımdaki ifadeden anladı. Neyse ki aynı kattaydık.

Yarışmacıların bir kısmı merdivenleri çıkmaya devam edince üstteki katta da beş odanın olduğunu ve odaların üçer kişilik olduğunu anlamıştım. Adımlarımı kendi kapımın önünde durduracağım sırada gördüğüm yüz, Lidya'yla farklı odalarda kalacak olmamızın verdiği sıkıntıyı azalttı.

"Erkin?" dedim sevinçle. Demek, Lidya'yla olduğu gibi onunla da odalarımız yan yanaydı...

"Bu geceki partide kavalyen olma lütfunu bana bahşeder misin?" diye sorduğunda hevesle başımı salladım.

Suzan Hanım, bizi odalarımıza gönderirken saat dokuzda bahçede yapılacak olan partiden de bahsetmişti. Öncelikle odalarımıza yerleşecek, daha sonra parti için hazırlanacak ve kameralar çevrimiçi olduğunda rollerimize devam edecektik.

Kapıyı açarak odaya girdim. İçeride tahmin ettiğim gibi üç yatak vardı, yataklar odanın farklı köşelerine konumlandırılmıştı. Odanın bir köşesinde ise beyaz duvarlarına zıt olarak siyah bir kapı vardı. O kapı da muhtemelen banyoya açılıyordu.

Odaya gelen ilk kişi olmanın verdiği rahatlıkla hangi yatağı seçmem gerektiğini düşünüyordum ki Suzan Hanım'ın, "Pencere kenarındaki yatak senin," dediğini duydum. Uyuyacağımız yeri seçme lüksünü bile ekibe bıraktığımız için kendime biraz daha kızarak odayı incelemeye devam ettim.

Üç yatağın da hemen yanında küçük bir komodin, odanın bir duvarında ise boy aynası vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Ne bir dolap ne de bir masa. Meraklı adımlarla siyah kapıya yürüdüm ve iterek açtığımda beni yine iki kapı karşıladı. Birbirlerine bakan

bu kapılardan biri tahmin ettiğim gibi banyoya diğeri giyinme odasına açılıyordu. Kapılar başımı döndürmeye yetmişken boş odada oyalanmaya devam etmek yerine giyinme odasına girdim ve bavulumdakileri yerleştirmeye başladım.

Kısa süre sonra odanın kapısının açıldığını duydum. Biri sessiz adımlarla içeri girdi ve muhtemelen benim gibi önce odayı inceledi, daha sonra hangi yatağın kendisine ait olduğunu öğrendi. Ancak benim aksime giyinme odasına gelip eşyalarını yerleştirmeyi tercih etmedi.

Ayakkabılarımdan sonuncusunu da yerine bıraktıktan sonra nefesimi verdim; giyinme odasına bir asır daha gelmek istemezken odaya dönüyordum. Duvar kenarındaki yatakta oturan kızı gördüğümde ise hafifçe gülümsedim.

"Selam!"

Dağınık bir topuz yaptığı gri saçlarıyla ve üzerindeki salaş tişörtüyle oldukça tarz bir görünümü olan kız, sırtını duvara yaslamış ve dizlerini kendine çekmişti. Kucağında bir şey vardı ve onunla ilgileniyordu. Dikkatini tamamen ilgilendiğini şeye verdiğini düşünerek ona doğru birkaç adım attım; beni duymazdan geldiğini düşünmek istemiyordum.

Bir yanı duvara dayanmış olan yatağının önünde durduğumda bile dönüp bana bakmayınca onunla iletişim kurmaya çabalamak yerine omuzlarımı silktim ve kendi yatağıma döndüm. Kucağındaki çizim defterini görmüş ve ne çizdiğini merak etmiştim ama karşılık almak için ısrarcı olmayacaktım.

Kendi yatağıma kurulduktan sonra telefonuma sarıldım. Babamı aramadan önce *Frame*'e bakmak istiyordum. *Frame*'e girer girmez yaptığım ilk şey, elbette mesajlara girmek olacaktı. Ne de olsa yapımcı, mesajları cevaplandıramayacağımızı söylemişti, okuyamayacağımızı değil.

@f27o: Eva, her zaman kalbinin sesini dinle.
@f490: Sana güveniyoruz. O yarışmayı sen kazanacaksın!
@f1c5: Lütfen seni üzmelerine izin verme.
@f719: Eva, sen çok güçlü bir kızsın. Seni seviyorum, çok çok!
@f3t4: Hadi kızım, göster kendini!
@f33a: Bıcır bıcır konuşmaya devam et, o kıpır kıpır hallerinle eve neşe kaynağı olacaksın. Tıpkı bize olduğun gibi...
@f9b9: Eva, lütfen kendine dikkat et ve unutma, biz her zaman senin yanındayız.
@f8v1: Biz sana güveniyor ve inanıyoruz. Her şeyde olduğun gibi bu yarışmada da başarılı olacaksın. Ama senden bir isteğim var... Lütfen geldiğin yeri unutma, olur mu? Bizi, kendini...

Okuduğum mesajlar, vücudumda midemden başlayarak yanaklarıma kadar uzanan bir sıcaklık yayılımına neden olurken odanın kapısı bir hışımla açıldı. İrkilerek gelene baktım. Anladım ki ikinci oda arkadaşım, *Frame*'in keşfet bölümünde sık sık karşıma çıkan biriydi. Kız, güzelliğiyle *Frame*'i kasıp kavurduğu yetmezmiş gibi Fame Evi'ni de birbirine katacak gibi duruyordu. Ekibin ona biçtiği rolü daha şimdiden öngörebiliyordum.

Adının Alara olduğunu bildiğim kız, aralarında pembeliklerin de olduğu sarı saçlarını savurarak üçüncü yatağa doğru ilerlerken, "Ne yapacağım ben şimdi?" diye sordu telefonda konuştuğu kişiye. "Nasıl hiç tanımadığım iki yabancıyla aynı yatak odasını paylaşabilirim?"

Kızın derdi aslında hepimizin derdiydi çünkü kimse bir yabancıyla aynı yatak odasını paylaşmak istemezdi. Yine de bizim verdiğimiz tepki bu olmamıştı. Diğer kız başka bir dünyanın içinde kaybolmuş gibi davranmaya devam ederken Alara, "Peki," diye teslim oldu. "Ne yapalım, başa gelen çekilir..."

İki saatin sonunda nihayet odada yalnızdım. Bu sürede babamla konuşmuş ve odaya tamamen yerleşmiştim. Alara telefon konuşmasını bitirdikten sonra odadan ayrılmışken diğer kız da hazırlanıp çıkmıştı.

Lidya'nın tehditkâr mesajlarını dikkate alarak partiye özenle hazırlanmaya karar verdiğim sırada odanın kapısının açıldığını ve şuh kahkahaların yükseldiğini duydum. Ben giyinme odasında, kendi dolaplarımın önündeydim, odaya giren kız grubu ise varlığımı fark edemeyecek kadar kendi hallerindeydi.

Elimdeki beyaz, derin yırtmaçlı elbiseye bakmaya devam ederken tanıdık gelmeyen bir sesin, "Bu gece Atlas gözlerini benden alamayacak. Tabii, Aral da senden," dediğini duydum.

Kaşlarımdan biri kalkarken, Alara dış sesim olmayı görev edinmiş gibi, "Öyle mi dersin?" diye sordu.

"Güven bana," dedi diğer kız. "Güzellik her şeyden önemlidir, hem de her zaman. O kadar güzel olacağız ki sadece onlar değil, bütün erkeklerin ilgisi bizde olacak. Bizim ilgimiz ise bize popülarite sağlayacak iki yakışıklıda..."

Kızın düşünce tarzı son yediklerimin midemde çalkalanmasına neden olurken, "Onların bize popülarite sağlayacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Alara.

"İkisi de yakışıklı ve yüksek takipçili. Ayrıca, insanlar ekran önündeki çiftleri desteklemeye bayılırlar. İzleyenler önce bizi çift olarak destekleyecekler. Daha sonra ilişkide mağdur olan kimse, onu desteklemeye devam edecekler."

"Ne yani, bir şekilde Aral'la herkesin beğenerek izlediği bir aşk yaşayacağım, sonra da onun beni terk etmesini mi sağlayacağım?" diye şaşkınlıkla soran Alara'ya kıyasla çok daha şaşkındım.

Dehşete kapılmama neden olan şey ise, diğer kızın, "Ya da aldatmasını," demesi oldu. "Bu, seni daha mağdur bir duruma düşürür. İnsanlar ondan nefret ederken sana acır ve seni destekler."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Yapımcı sayesinde."

Celal Bey'in sadece bizi kandırdığına artık neredeyse emin olmuş halde olduğum yerde daha fazla duramayacağımı anladım. Elimdeki elbiseyi yerine bırakırken ses çıkarmamaya özen göstermek gibi bir derdim yoktu. Odada olduğumu belli etmek üzereydim ki "Ben senin gibi oynayabileceğimi sanmıyorum," dedi Alara.

"Bu evde kalmak, daha çok tanınmak ve daha fazla para kazanmak istemiyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun için üzülmüştüm çünkü babamın bahsettiği, para ve şöhret uğruna ruhunu kirletenlerden biri olduğunu anlamıştım. Onu yürüdüğü bu yoldan vazgeçirmek isteyerek önce giyinme odasından çıktım, sonra büyük odaya girdim. Beni gördüklerinde ikisi de telaşa kapıldı.

"Sen... Sen burada mıydın?" diyen kızın güzelliği, Alara'yla yarışacak cinstendi. Kakülleri ve uçları dahil olmak üzere aralarına yeşil renk atılmış siyah saçları, çene hizasına kadar uzanıyordu. Alara'dan daha kısa ve daha zayıf duruyordu. Ten rengi beyaz, göz rengi ise garip bir şekilde bal rengine yakın bir elaydı.

"Konuşmalarımızı duydun mu?"

"Evet," dedim dürüstçe.

Endişelenmeye devam edeceklerini zannetsem de kısa saçlı olan hafifçe gülümsedi. "İyi. Öyleyse artık Atlas'tan da Aral'dan da uzak durman gerektiğini biliyorsun."

Kızın yüzüne doğru kahkahayı patlatmak yerine dik dik bakmayı sürdürdüm. Ne sanıyordu kendini? Ya da beni?

"Evet," deyince Alara, aynı düşüncede olduklarını öğrenmiş oldum. "Aral'la kamera önünde aşk yaşayacak olan, benim. Belki kamera arkasında bile."

Atlas ilgi alanımda değildi ama Aral kesinlikle öyleydi. Alaycı bir tavırla, "Aral'ın bundan haberi var mı?" diye sormamın nedeni de buydu. Aslında içten içe dua ediyordum. *Lütfen olmasın,* diyordum. *Ya da olsa bile, bunu kabul etmemiş olsun.*

Neyse ki "Henüz yok. Bu gece öğrenecek," diyerek içimi bir nebze de olsa rahatlattı.

"Karşınıza çıkan bütün kızları teker teker uyarıyor musunuz yoksa bu yaptığınız sadece bana özel mi?" diye sorarken onlara doğru bir adım daha attım.

"Atlas ve Aral'la ilgilendiğini düşündüğümüz kim varsa onu uyarıyoruz. Yani şimdilik sadece seni."

Kızın bu düşünceye nereden vardığını deli gibi merak etsem de sormak gibi bir gaflete düşmeyecektim. Ancak yanlış bir düşünceyle kalmalarını da istemiyordum, bu yüzden, "İçiniz rahat olsun. İkisiyle de ilgilenmiyorum," dedim.

"Güzel," dedi kız. Ardından Alara'ya döndü. "Benim odamda hazırlanmaya ne dersin?"

"Harika olur, derim!" dedi Alara. İkisi de varlığımı yok sayıp birkaç elbise ile ayakkabı alarak odadan ayrıldılar. Bir süre arkalarından olanlara anlam veremiyormuş gibi baktım, ardından giyinme odasına geri döndüm.

Alara ve arkadaşının konuşmasına kulak misafiri olmadan önce seçtiğim beyaz elbiseyi üzerime geçirdikten sonra saçlarımı rasgele toplayarak odamdan ayrıldım. O kadar özen göstermeme gerek yoktu. Alt tarafı bir hoş geldiniz partisiydi.

Kavalyemi unutmayarak odamın hemen yanındaki kapıya yürüdüm, tıklattıktan sonra bir adım geri çekildim. Ne yazık ki henüz bende telefon numarası yoktu ve *Frame*'den mesaj atmak da istemiyordum. Olduğum yerde sallanmaya devam ettiğim sırada kapı açıldı ve ben kapıyı açan kişiyi gördüğümde donup kaldım.

Aral Sancak.

Aral Sancak, kapı aralığından kafasını uzatmış bana bakıyordu. Ben ise bir rüyanın peşinden sürüklenip bu eve geldiğime artık emindim.

Neden kapıyı tam açmak yerine aralıktan kafasını uzattığını merak etmiştim ki kapıyı cevap niteliğinde biraz daha araladı. Önce çıplak omuzlarını, sonra kendisini gördüm.

Aslında bu görüntüye alışkındım. Aral, tıpkı Alara gibi güzelliğiyle *Frame*'de bir yerlere gelebilmiş bir fenomendi ve profilinde sık sık yarı çıplak fotoğraflar da paylaştığı olurdu. Ancak onu canlı görmek, üstelik bu şekilde, karnımın içinde bir sıcaklığın değil, adeta bir yangının körüklenmesine neden olmuştu.

"Evet?" dedi sonunda.

Ona alık alık bakmaya devam etmek yerine, "Erkin içeride mi acaba?" diye sordum. Neyse ki sesim titrememişti.

"Erkin?" diye tekrarladığında gözlerime, onun yeşil gözlerinden başka hiçbir yerine bakmamaları gerektiğini söylüyordum.

"Hı hı," diye mırıldandım. "Partiye birlikte katılacaktık."

Başını belli belirsiz sallayıp, "Odada benden başka kimse yok," dedi. "Kontrol etmek istersen, girebilirsin," diye davetkâr bir tavırla ekledi.

"Gerek yok," diye geri adım attım. "İçeride değil dediysen, değildir," dedikten sonra, "Teşekkürler," diye ekleyerek arkamı döndüm.

Kalbim, göğsümü delmek istercesine atarken merdivenlere yöneldim. Görüş açısından çıktığım anda ise durup ellerimle kalbimi örttüm. Kalbimin sesi kulaklarımı sağır etmeye yetecek kadar yüksekken ve suratım neredeyse saçlarım kadar kızarmışken merdivenleri inmeye başlamıştım.

Büyük salona geldiğimde, yarışmacılardan bir kısmının bahçede, bir kısmının ise salonda olduğunu gördüm. Kalabalığı

topuklularımın üzerinde yürüyerek aştıktan sonra cam kapıdan geçerek bahçeye çıktım. O tatlı, sıcak enerjisinden ödün vermiş olan bahçede armut koltukların yerinde bistro masalar vardı. İkili salıncağın yanına bir açık büfe yerleştirilmişti ve çardak dahil tüm bahçe renkli ışıklandırılmalarla donatılmıştı. Lidya ve Erkin çardakta oturmuş sohbet ediyorlardı. Ne ara birbirlerini bulmuşlardı da kıkır kıkır gülerek sohbet edebilecek samimiyeti yakalamışlardı, bilmiyordum ve bunu sorgulayacak durumda da değildim.

Aralarına katıldığım ilk anda Lidya tam da beklediğim gibi, "Neyin var?" diye sordu.

Üzerindeki toz pembe, etekleri kabarık elbiseye şöyle bir bakarken, "Hiç," diye geçiştirdim. Ellerimden biri yelpaze görevi görmeye devam ediyordu.

Omuzlarına dökülen altın sarısı saçlarını sallayarak, "Yok yok," diye üsteledi. "Kızarmışsın sen. N'oldu?"

"Hiçbir şey." Ardından Erkin'e döndüm, üzerinde siyah bir takım elbise vardı. "Keşke bahçeye ineceğini haber verseydin. Bilmeni isterim ki hiç iyi bir kavalye değilsin!"

Kaşları durumu anlamış gibi havalanırken, "Yoksa Egemen'le mi karşılaştın?" diye sorarak tamamen yanlış anladığını kanıtladı.

"Hayır," diye yanaklarımı şişirerek cevapladım. "Aral'la!"

Lidya ise sorgularcasına, "Aral?" dedi. Sonra, "Aral," diye tekrarladı. Gözleri büyürken üçüncü kez "Aral!" dedi. Elimi uzatarak ağzını kapattım.

"Neler oluyor?"

Elimin altındaki dudakları sırıtınca bağırmayacağına kanaat getirerek onu rahat bıraktım. "İnanamıyorum," dedi, tıpkı benim kadar şaşkın bir şekilde. "Bu bir tesadüf mü, yoksa kaderin cilvesi mi?"

"Biri bana burada neler olduğunu anlatacak mı?" diye soran Erkin, meseleye çok yabancı kalmıştı ki bu doğaldı. Aral'ın bendeki yerini bilmesi imkânsızdı, artık bilse bile anlaması zordu.

"Aral, Eva'nın ilk aşkı," dedi Lidya tek seferde.

Başımı hızlıca iki yana sallayarak, "Abartıyor. Sadece beğeniyorum. Daha doğrusu beğeniyordum," dedim.

"Artık beğenmiyor musun?"

Erkin'in sorusuyla duraksayıp biraz önce yaşananları düşündüm. Onu görmenin bende yarattığı hisleri hatırladım ve "Belki biraz," dedim. "Çok az."

"Hı hı," dedi Lidya alaycı bir tavırla. "Kesin çok azdır. O yüzden yanakların al al olmuştur." Ellerimin tersiyle yanaklarımı kapattım. Bu, Lidya'nın kıkırdamasına neden olurken Erkin'i de güldürdü.

Az sonra bahçenin bize uzak köşesine kurulmuş müzik sistemi çalıştırılınca Lidya'nın suratı gülümsemeden yoksun düştü. "Evde olmamın sebebi sensin, biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Dudaklarımı sarkıtarak başımı salladım. "Eğer sen, o imzayı atmasaydın ben de asla atmazdım."

"Biliyorum," dedim minnet dolu bir sesle. Neyse ki müziğin sesi yüksek değildi de bağırmak zorunda kalmıyorduk.

Lidya, göz ucuyla çardaktaki kameraya baktı. Kameranın ışığının kırmızı olduğunu görünce çevrimdışı olduğumuzu anlayarak, "Kandırıldığımızı anladığım ilk anda pişman oldum. Keşke, dedim, o sözleşmeyi imzalamasaydım ve Eva'nın da imzalamasına izin vermeseydim. Ama şimdi bakıyorum da... Eğer imzalamasaydık ne biz Erkin'le dost olabilirdik ne de sen Aral'ına kavuşmuş olurdun," dedi.

"Aral'ın," diye tekrarlayınca Erkin, ikisi de gülmeye başladı.

"O zaman, iyi ki o imzaları atmışız diyelim mi?"

Bu kez ben de güldüm. "Diyelim diyelim..." Her ne kadar yapımcı bizi gerçekten kandırmış olsa da henüz o imzayı attığıma pişman olmamıştım.

Lidya uzanıp bana sarılarak gülmeye devam edince sol yanımdaki Erkin'den bir öksürük sesi duyuldu. Lidya'dan biraz uzaklaşarak, "Ne oldu?" diye sordum.

"Ne olacak, kıskandım!"

"Ne?" diye güldüm.

Erkin'in suratında bir gülümseme peyda olmayınca Lidya hayret edercesine, "Sen ciddisin!" dedi.

"Evet."

"Neyi kıskandın, Lidya'ya sarılmamı mı?"

"Hayır," dedikten sonra çekingen bir tavırla ensesine dokundu. "Benim hiç sizinki gibi bir arkadaşlığım olmadı da..."

"Sizinki gibi bir arkadaşlık derken, tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Nasıl anlatsam ki..." dedi kararsız bir sesle. "Koşulsuz sevgi ve güven," dediğinde Lidya'yla birbirimize bakarak gülümsedik. "Evet, size baktığımda gördüğüm bu."

"Daha önce kimse sana koşulsuz güvenmedi mi?" diye sorunca Lidya, umutsuzca sallanan bir kafa gördük.

"Hani şu genelde grup oyunlarına alınmayan bir çocuk vardır ya, işte o bendim. Okul öncesindeki dönemde de sonrasında da akranlarım benimle oyun oynamayı hiç istemedi. Nedenini hep sorgulardım ama bulamazdım, aslına bakarsanız henüz bulabilmiş de değilim..." Duraksadı, onu dikkatle dinlediğimize emin olarak devam etti.

"Kimse benimle oyun oynamadığı gibi arkadaşlık da etmek istemezdi. Yine de hiç arkadaşım olmadı diyemem. Oldu, tabii ki oldu ama onlar beni koşulsuz sevmediler. Onlar benimle, onlara bir şeyler ısmarladığım için arkadaşlık ediyorlardı ya da

onların ödevlerini yapmayı kabul ettiğim için. Beni sevmediler belki ama bana güvendiler. Onları öğretmenlerimize ispiyonlamayacağıma dair bana güveniyorlardı. Eğer bunu yapsaydım, benimle arkadaşlıklarına son verirlerdi ve ben bunu istemediğimi açıkça belli etmiştim."

Devam etmeyeceğini anlayınca, "Bu anlattıkların liseye kadarki dönem için geçerliydi sanırım," diye konuştum.

"Evet. Liseye geçmeme yakın bir zamanda, ikili ilişkiler üzerine bazı farkındalıklar yaşamaya başladım. Artık birileri beni sevsin, onaylasın diye çabalamayı bırakmıştım. Lise yıllarımda kimse beni dışlamadı çünkü buna izin vermedim, onlarla ilişki kurmaya çalışmadım."

"Yani diyorsun ki, liseye geçtikten sonra bu kez de sen onlarla arkadaşlık etmek istemedin," dedi Lidya.

"Aynen öyle!" derken gözleri hırsla parıldamıştı. "Çünkü güvenemedim. Benimle arkadaşlık kurmaya çalışan herkese hep şüpheyle yaklaştım. Üniversite zamanında ise bu şüphelerim daha da arttı, kimseye yaklaşamaz ve kimseyi kendime yaklaştıramaz oldum." Nedenini tahmin etmeme rağmen sordum. "Çünkü artık *Frame*'de hatırı sayılır derecede takipçim vardı ve bilirsiniz, popüler insanlara herkes bayılır."

Anlayışla başımı salladım çünkü anlattığı durumu ben de yaşamıştım, Lidya da... Erkin, *Frame*'de eğlenceli video içerikleriyle popüler olmuştu, dolayısıyla benden daha fazla takipçisi vardı. Lidya da videolar çekerek belli bir kitle edinmişti ama onun çektiği videolar ne benim gibi sıradan hayatını kayda almaktı ne de Erkin gibi çılgınca fikirler üzerineydi. Lidya daha çok kadınlara hitap eden sohbet videoları çekiyordu.

"Seni o kadar iyi anlıyorum ki..." dedi Lidya. "Özellikle bu son dediğini..."

İkimizin de onu gerçekten anladığına ve hem onun için hem kendimiz için üzüldüğümüze inandığında, bizi teselli etmek istercesine omuz silkti. "Aman canım, geçti bitti. Artık hiç takılmıyorum bile!"

Ela gözlerine baktığımda bile yalan söylediğini anlayabiliyorken, "Eğer izin verirsen biz seninle arkadaş olmak isteriz," dedim. Ki aslında çoktan olmuştuk bile. Aral'a karşı olan hislerimden haberdardı. Bu, herkesle paylaştığım bir şey değildi.

"Koşulsuz bir sevginin ve güvenin olduğu bir arkadaşlık bağı mı?" diye heyecanla sorduğunda ikimiz de başımızı salladık.

Erkin'in bize de şüpheyle yaklaştığını görünce, "Bu bağı, bu evde seninle kurmayacağız da başka kiminle kuracağız?" diye sordum. Ardından, "Üstelik seninle şimdiden bir sırrımı paylaşmışken..." diye devam ettim.

Erkin, son sözümden sonra göğsünü kabartarak sırıttı. "Çok haklısın, Eva'cığım. Eh, madem bu kadar ısrar ediyorsunuz... Benimle arkadaş olabilirsiniz," dedikten sonra göz kırptı. "Merak etme, sırrın bende güvende."

Lidya'yla birlikte onun bu tavrına kahkaha atmıştık ki "Katılabilir miyim?" diye soran sesi duyunca duraksadık.

Atlas'ın bize katılmak istemesi beni şaşkına çevirdiği gibi diğerlerini de afallatmışa benziyordu. Karşılık vermek istesem de bir şey diyemeden öylece bakakaldım. Birkaç saat önce, evin önünde yaşadıklarımızı henüz unutmuş değildim. Bu yüzden, "Tabii," diyen Lidya oldu.

Erkin gibi takım elbise giymek yerine kot pantolon-tişört kombini yapmıştı. Üzerindeki tişört epey salaş duruyordu ve askılıydı. Bir yaz günü için ideal ama bir parti için absürt bir görünüşü vardı. Uzun sarı saçlarını ise yine yarım bir atkuyruğuyla tepesinde toplamıştı.

Erkin'in çaprazına, benim karşıma oturduktan sonra, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Şimdilik iyi," dedi Erkin. "Senin nasıl gidiyor?"

Bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Alışmaya çalışıyorum. Kimseyi tanımadığım için biraz yabancılık çektiğimi söyleyebilirim."

"O bizde de var..." dedi Lidya. Ben sessizliğimi sürdürüyordum. "Birkaç güne kalmaz birbirimize alışırız bence."

Başını salladı. "Ah, bu arada Atlas ben." Diğer ikisi adlarını söyleyerek Atlas'la tanışırken ben hiç oralı olmadım. Onunla zaten tanışmıştık. Bu tavrım Lidya'nın gözünden kaçmazken, "Odalarınıza yerleşebildiniz mi?" diye bana bakarak sorunca Atlas, yalnızca başımı salladım.

"Aynı odada kalıyorsunuzdur umarım."

"Maalesef, hayır..." dedim omuzlarımı düşürerek. "Odalarımız ayrı."

"Bu kötü olmuş."

"Hem de çok kötü!" dedi Lidya. "Eva ile ayrı odalarda kalacağımızın ihtimali bile gelmemişti aklıma."

"Ekiple konuştunuz mu? Belki birinizin odasını değiştirmeyi kabul ederler."

"Henüz konuşmadık," dedim.

"Açıkçası, ben konuşsanız bile kabul edeceklerini sanmıyorum," dedi Erkin.

"Neden?"

"Çünkü arkadaş olduğunuzu zaten biliyorlar. Eğer böyle bir şeyi kabul edecek olsalardı, teklif etmenize gerek bile kalmazdı."

"Peki, sence neden bizi farklı odalara verdiler?"

"Reytinglerle alakalı bir durum olabilir," dedi Erkin.

Atlas da ona katıldığını belli edercesine, "Evdeki her kural, reytingleri artırmaya yönelik koyulmuş gibi... Bu da o yüzden olabilir," dedi.

"Evet," diye ona katıldı Lidya. "Ama neyse ki kamera önünde dost kalmamıza izin verdiler."

"İlerleyen haftalarda ekip sizden dostluğunuz bozulmuş gibi davranmanızı isteyebilir," deyince Atlas, ikimizin de gözleri büyüdü.

"İsteyebilirler mi?"

"Muhtemelen," dedi Erkin.

"Fakat bunu yapmak zorunda değiliz," dedim tereddütlü bir sesle.

"Nasıl bir sözleşmeye imza attığımızı hepimiz çok iyi biliyoruz," dedi Atlas.

Aslında bilmiyorduk, en azından Lidya ve ben bilmiyorduk.

"Burada mıydın?" diye sorarak aramıza katılan Kaan, doğrudan Atlas'a bakıyordu. O da tıpkı Atlas gibi tişört ve pantolon giymişti ancak Atlas'ın aksine o tamamen siyahtı.

"Siz tanışıyor musunuz?"

Lidya'nın sorusuna karşılık Kaan başını salladı. "Oda arkadaşı çıktık." Ardından Atlas'ın yanına geçip oturdu. "Ee, nasıl gidiyor?"

"Harika!" dedi Erkin.

"Eğleniyorsun o halde," dedi Kaan.

Kaşlarım çatılırken "Sen eğlenmiyor musun?" diye sordum.

"Açıkçası, hayır."

"Neden?"

"Buraya gelmeden önce, buradaki herkesin sahtelikten ibaret olacağını biliyordum ancak bu kadarını beklemiyordum," dediğinde daha da meraklandım. "Farkında değil misiniz? Ekip evden ayrıldıktan sonra kameralar bizi gözetlemeyi bıraktı ve herkes bir anda değişti."

Alınganlık yaptığını düşünerek, "Sana karşı mı değiştiler?" diye sordum.

"Hayır, zaten ben sizin dışınızda kimseyle henüz tanışmadım."

"Öyleyse nasıl bir değişimden söz ediyorsun?"

"Kayıttayken birbirine güler yüzle karşılık verenler, kayıt dışıyken birbirinin suratına dahi bakmaz oldular."

Lidya, umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Ben öyle bir şey fark etmedim."

"Belki de yanlış anladın," dedi Atlas.

Kimsenin fark etmediği bu gerçeği, o nasıl fark etmişti? İnsanları gözlemlemeyi mi seviyordu, yoksa farklı bir amacı mı vardı?

"İnsanların ne düşündüğü ve yaptığı neden bu kadar önemli senin için?" diye sordum aniden. Vereceği cevabı merakla bekliyordum çünkü bu soruyu yalnızca ona değil, kendime de sormuştum.

"Çünkü, ne yazık ki insanlarla bir arada yaşıyorum ve düşündükleriyle yaptıkları bir noktada beni de etkiliyor."

"Ne olmasından korkuyorsun ki?" diye sordu Erkin.

Alnını kırıştırdı. "Korktuğumu söylemedim, sadece endişeliyim."

"Kaan'ı anlamayan tek kişi ben olamam, değil mi?"

Kaan olduğu yerde daha da gerilirken daha açık konuşması gerektiğini anlamış gibi söze başladı. "Gördüm ki aynı evi paylaşacağımız bu insanlar, yarışmayı kazanmak için her şeye hazırlar. Aşklarından vazgeçmeye bile." Ardından çenesiyle bir yeri işaret etti. Dönüp baktığımızda, açık büfenin önünde bekleyen bir çifti gördük. "Bu ikiliye iyi bakın. Aslında sevgililer, hem de bir yıldır."

"Ee," dedi Atlas ilgisiz bir sesle. "Bu bizi neden ilgilendiriyor?"

"Kamera önünde sevgili değillermiş gibi davrandılar ve davranmaya da devam edecekler."

Birbirini öpücüklere boğan çiftten gözlerimi alarak Kaan'a döndüm. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Ne önemi var? Burada takılman gereken nokta bu değil."

"Kaan haklı," dedi Erkin ciddileşerek. "Peki ama neden böyle yapacaklarmış, amaçları neymiş?"

"Muhtemelen başka insanlarla yakınlaşacaklar. Bir ev, yeni aşklar, eski âşıklar, ihanet ve intikam. Kaos her zaman reyting getirir."

"Aslında birbirlerini severken, kamera önünde başkalarını seviyor gibi mi davranacaklar yani? Üstelik birbirlerinin gözü önünde?" diye şaşkınca sordu Lidya.

Yapımcı Celal Bey'in kastettiği şey tam olarak bu muydu? Bir gün bizden de bunu yapmamızı ister miydi? Daha da önemlisi, biz bunu yapar mıydık?

"Nasıl insanlarla aynı evin içindeyiz biz böyle?" diye dehşetle sordum. Biz nasıl bir sözleşmenin altına imzamızı atmıştık?

"Ay, yeter!" dedi Lidya. "Daha ilk günden içim kararmıştı."

Kaan'ın asık suratı, mümkünmüş gibi biraz daha asılırken bahçeyi dolduran müzik değişti. Atlas, "Al benden de o kadar," dedikten sonra ellerini dizkapaklarına vurarak oturduğu yerden kalktı. "Biraz da partinin tadını çıkaralım." Ardından bir elini bana uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Aslında onu reddedebilirdim. Birkaç saat önce, bilmeden de olsa canımı epey sıkmıştı ama bunu yapmayacaktım. Öylece çardakta oturmaya devam etmeyecek, Alara ile arkadaşının kötü bakışlarına cevap verecektim.

Uzattığı elini tuttuğumda Lidya'nın şaşkın bir gülümsemeyle bana baktığını, Erkin'in sırıttığını gördüm. Kaan'ın suratı ise hâlâ asıktı. Atlas elimden tutarak beni kendine çektiğinde, önce üzerimdeki elbisenin yırtmacını kontrol ettim, daha sonra uzun eteğini kaldırarak ilerlemeye başladım.

Birlikte çardaktan ayrıldıktan sonra, bistro masaların etrafındaki boş alanda durduk. Elleri belimi bulurken benim ellerim de omuzlarındaki yerini almıştı. Durduğumuz yerde bedenlerimizi müziğin ritmiyle sallamaya başladığımızda, beni neden dansa kaldırdığını, "Olanlar için tekrar özür dilemek istiyorum," diyerek açıkladı.

"Gerek yok," diye kestirip atmayı denedim.

"Annenle aranızda neler geçti bilmiyorum fakat ondan bahsediyor olmak bile seni üzüyor, bunu görebiliyorum."

Evet, üzüyordu ve o, bunu bile bile sürdürüyordu. Ellerim soğumaya başladığında omuzlarındaki dokunuşumu hafiflettim. "Öyleyse, bir daha ne şekilde olursa olsun ondan bahsetme."

"Ben sadece üzgün olduğumu söylemek istemiştim," dedi, tıpkı eve girmeden önce olduğu kadar mahcup görünürken.

"Pekâlâ..." diye geri adım attım. O, neler olduğunu bilmiyordu ve beni kırdığı için üzgün olduğunu söylüyor hatta öyle de görünüyordu. O halde neden onu terslemeye devam edecektim ki? İnsanlar ikinci şansı hak ederdi, hayal kırıklığına uğratacakları kesin olsa bile. "Öyleyse, ben de özür dilerim."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ne için?"

Omuzlarımı hafifçe kaldırıp indirdim. "Sana o şekilde tepki vermemem gerekirdi. Bu konunun benim yaram olduğunu bilmiyordun sonuçta."

"Evet, bilmiyordum," dedi beklemeden. "Ama artık biliyorum. Bir daha bu konuyu açmayacağıma emin olabilirsin. Kimseye bahsetmeyeceğim de..."

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

"Asıl ben teşekkür ederim. Özrümü ve teklifimi kabul ettiğin için..."

İkimiz de sükûnete bürünerek dans etmeye devam ettik. Birbirimize fazla yakın durarak dans etmiyor olmamız iyiydi

çünkü kameralar çevrimiçiydi ve ben, daha ilk günden herhangi biriyle yakıştırılmak istemiyordum.

Müzik değişirken gözlerimi kalabalıkta gezdirdim. Aral'ın nerede olduğunu, daha doğrusu kiminle ne yaptığını delice merak ediyordum ama nedense onu bir türlü göremiyordum. Yoksa partiye katılmamış mıydı? İyi ama neden?

Belimdeki ellerin gerildiğini hissettiğimde, dikkatimi bahçede olmayan Aral'dan alarak Atlas'a verecektim ki bakışlarım bir köşede durmuş, bizi seyreden kısa saçlı kıza takıldı. Alara'nın yanında duran kızın çok uzağında olmama rağmen bana bir şeyler söylüyordu. Dudak okuma yeteneğim olmadığı için şimdilik yalnızca bakışlarından bir anlam çıkarabiliyordum: Elinde olsa tam şu anda, hiç düşünmeden beni öldürebilirdi.

Ona bakarak canımı sıkmak istemeyince merak ettiğim asıl konuyu sormak için Atlas'a döndüm. "Beni üzmüş olman seni gerçekten rahatsız etti mi?"

"Fazlasıyla." İnsanı iten soğuk mizacına zıt bir şekilde, çekingen bir gülümsemeyle bana bakması, kaşlarımdan birini sorgularcasına kaldırmama sebep oldu. "Çünkü benim de benzer bir yaram var."

İtirafı, onu kendime daha yakın hissetmeme yol açarken daha fazlasını öğrenmek istediğimi fark ettim. Ancak buna hakkım olmadığını biliyordum. Tanışalı henüz bir gün bile olmamıştı. Bana neden yarasını açsındı ki?

Bu düşüncelerime rağmen, "Benimle paylaşmak ister misin?" diye sordum. Kararsızlıkla beklediğini gördüğümde, "İstemezsen anlarım," diye devam ettim.

"Bu çok özel bir konu," dedi, tam da beklediğim gibi. Anlayışla başımı sallamak üzereydim ki "Fakat sanırım biraz bahsedebilirim," diye devam etti.

"Tabii, nasıl istersen..." dememle birinin omzumdan tutarak beni geriye doğru çekmesi bir oldu.

Bir çığlık eşliğinde sürüklenirken Atlas'ın elleri beni yakalamayı hedefliyordu. "İzel!" diye bağırdığını duydum. "Delirdin mi sen? Bırak onu!"

"İzel, sakin ol!" diye bağıran ve arkadaşını kendine doğru çekmeye çalışan ise Alara'ydı.

Kısa saçlı kız, İzel, beni özgür bırakmadan önce Lidya, Kaan ve Erkin de koşarak yanımıza gelmişlerdi. Aslında yalnızca onların değil, bahçede bulunan herkesin dikkati artık bizim üzerimizdeydi.

Ellerim elbisemi düzeltmekle meşgulken, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım kaşlarımı çatarak.

"Özür dile hemen!" diye bağıran ise Lidya'ydı.

İzel, ne kalabalığı ne de Lidya'yı umursadı, ateş saçan gözleri yalnızca bendeydi. "Uyardım seni. *O benim*, dedim."

Atlas'a dönerek, "Bu cümledeki *o* sen oluyorsun, haberin olsun," dedim. İzel'e döndüğümde ise alaycı bir gülümsemeyle, "Elinden şekeri alınmış küçük bir çocuk gibi davrandığının farkında mısın?" diye sordum.

"Ne düşündüğün de söylediğin de umurumda değil," diyerek kollarını göğsünde birleştirdi.

"Eva haklı, İzel," dedi Atlas. "Bu yaptığın gerçekten çocukçaydı."

"Öyle ya da değil," dedi İzel. "Ona, senden hoşlandığımı söyledim. O da bana seninle ilgilenmediğini söyledi," deyince Atlas'ın bakışları bana döndü. Orada bir hayal kırıklığı gördüm, belki de bu sadece bir yanılsamaydı. İzel ise saçmalıklarına, "Eh, madem seninle ilgilenmiyordu, neden seninle dans etmek istedi? Bir düşünsene. Tabii ki beni sinirlendirmek için!" diye devam etti.

"Onunla dans etmek isteyen bendim," dedi Atlas.

İzel, bu lafın üzerine durdu ve gözlerini bir süre Atlas'tan hiç ayırmadı. Atlas'la ilgilenmesinin tek nedeni, gerçekten daha fazla popüler olmak istemesiydi ve daha şimdiden benden nefret etmeye başlamıştı. O, gerçekten acınacak haldeydi. Kim, biraz daha tanınmak için birkaç saat önce gördüğü birini hayatının aşkı ilan eder ve aşkına tehdit olarak algıladığı kişiyi azılı düşmanı bellerdi ki?

Onu anlamaya çalışırken ona acıdığımı fark etmemle öfkem diner gibi oldu ama yine de "Özür dilemeni bekliyorum," dedim.

Müzik çoktan kesilmiş, kalabalık bizi seyre dalmıştı. Kameralar çevrimiçiydi.

"Asla," dedi İzel ve Atlas'a dönerek çok daha sakin bir sesle "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii," dedi Atlas. Birlikte cam kapıdan geçerek eve girdiler. Ben ise öylece kalakaldım.

Kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başlayınca müzik yeniden başladı ve Lidya, bileğimden tutarak beni çekiştirmeye başladı. Birlikte çardağa dönüp oturduğumuzda, olan bitenin şaşkınlığı içindeydim. Lidya ile Erkin, olanlarla ilgili konuşuyorlardı ama ben ne söylediklerini takip edemiyordum. Kulaklarım uğulduyordu sanki.

"İyi misin?" diye soran Kaan'ı anlamama sebep olan şey, ellerinden birini omzuma bırakmasıydı. İrkilerek anın içine dönüp hızlıca başımı aşağı yukarı salladım.

"Keşke haddini bildirecek bir şeyler yapabilseydik," dediğini duydum Lidya'nın. Çardağın içinde volta atıyordu. "Dur bir dakika, hâlâ geç kalmış sayılmayız. Koşup atlasak mı üzerine?"

"Saçmalama," dedi Kaan. "O çirkinleşti diye sizin de çirkinleşmeniz gerekmiyor."

"Ne yani, bu yaptığı yanına kâr mı kalacak?"

"Hayır," dedi biri. Kaşlarımla birlikte başımı da kaldırarak çardağa giren Aral'a baktım. "Elbette yanına kâr kalmayacak. Ekip, bunun bedelini ona mutlaka ödetecektir."

Onu tekrar görmek beni heyecanlandırmaya yetmişken gülümsemeye çalıştım. Keşke onu her gördüğümde bu kadar etkilenmeseydim ve dikkatleri üzerime çekmeden önce gözlerimi ondan alabilseydim...

"Aynen öyle," dedi Kaan. "Reyting uğruna, şu an bir şey yapmamış olabilirler ama merak etme, bir şekilde bunun karşılığını alacaktır."

Ona, üzerindeki siyah gömleğin ona ne de çok yakıştığını söylemek isterken, "Umarım," diyebildim sadece.

Bir süre çardakta bulunan kimseden ses çıkmadı. Aral, çardağın girişinde dikilmeyi sürdürüyordu. Lidya, her zamanki Lidya'lığını yaptı ve "Kaan," diye seslendi. "Bize içecek bir şeyler getirmeye ne dersin?"

Ben ne yapmaya çalıştığını çoktan anlamışken hiçbir şeyden haberi olmayan Kaan, başını salladı ve çardaktan ayrıldı. Lidya ise hemen ardından Erkin'e dönerek, "Beni takip et. İzel ve Atlas'ın ne konuşacağını öğrenmemiz gerek," diye fısıldadı ve Erkin'i de peşinden sürükleyerek çardaktan ayrıldı.

Bir taşla iki kuş vurmayı hedeflemişti: İzel'in planını öğrenmek ve beni Aral'la yalnız bırakmak. İkinci hedefi tam on ikiden vurmuş, Aral'ın ayakta dikilmeye devam etmek yerine yanıma oturmasına sebep olmuştu.

"Merak etme, arkadaşların döndüğünde kalkıp giderim."

"Sorun değil," dedim hemen. "İstediğin kadar kalabilirsin."

Başını salladı. Dudaklarındaki çarpık gülümseme, benim de gülümsememe neden oluyordu.

"Aral ben," dediğinde, tanışma faslına henüz geçebildiğimizi fark ettim.

Heyecanımı bastırmaya çalışırken, "Aslında tanıyorum seni," dedim dürüstçe.

"*Frame*'den?" dedi tek kaşını kaldırarak. Başımı salladım. "Öyleyse beğeniyorsun beni," diye daha geniş bir gülümsemeyle devam etti.

"Çok," demekten kendimi alıkoyamadım.

Kameralar çevrimiçi miydi? Umurumda bile değildi.

"Ben de seni," dediğinde ağzım bir karış açılmak üzereydi ki "Yani *vlog*'larından birkaçını izledim," diye devam edince, sakinliğimi korumayı başararak yalnızca şaşkın bir ifadeyle ona baktım. "Profilini takip etmiyorum ama çektiğin *vlog*'lardan birkaçını zevkle seyrettiğimi söyleyebilirim."

Aral'ın *Frame*'de hiçbir profili takip etmediğini bilirdim, bu yüzden söylediği şeyi sorun etmedim. Aksine, sadece *vlog*'larımı seyrediyor olması bile beni çok mutlu etti. Ben bunu açıkça belli ederken, o kalabalığa bakıyordu. Anlık bir cesaretle, "Öyleyse, sen de beni beğeniyorsun," dedim.

Bana döndü, beni terslememesi için içten içe dua etmeye başladım. Reddetmesi sorun değildi ama terslediği takdirde üzülebilirdim.

Dudaklarında yine o çarpık gülümseme belirdi. "Birazcık."

"Birazcık mı?" diye şaşırdım.

"Azıcık."

Kıkırdadım. "Öyle diyorsan..."

O sırada evin içinden güçlü bir çığlık sesi yükseldi. İkimiz de önce şaşkınlıkla birbirimize baktık, daha sonra koşarak eve girdik.

İzel, salonun ortasında durmuş, elindeki telefonuna şok olmuş bir ifadeyle bakıyordu. İzel'in etrafını saran diğer yarışmacılar

"Aral ben," dediğinde, tanışma faslına henüz geçebildiğimizi fark ettim.

Heyecanımı bastırmaya çalışırken, "Aslında tanıyorum seni," dedim dürüstçe.

"*Frame*'den?" dedi tek kaşını kaldırarak. Başımı salladım. "Öyleyse beğeniyorsun beni," diye daha geniş bir gülümsemeyle devam etti.

"Çok," demekten kendimi alıkoyamadım.

Kameralar çevrimiçi miydi? Umurumda bile değildi.

"Ben de seni," dediğinde ağzım bir karış açılmak üzereydi ki "Yani *vlog*'larından birkaçını izledim," diye devam edince, sakinliğimi korumayı başararak yalnızca şaşkın bir ifadeyle ona baktım. "Profilini takip etmiyorum ama çektiğin *vlog*'lardan birkaçını zevkle seyrettiğimi söyleyebilirim."

Aral'ın *Frame*'de hiçbir profili takip etmediğini bilirdim, bu yüzden söylediği şeyi sorun etmedim. Aksine, sadece *vlog*'larımı seyrediyor olması bile beni çok mutlu etti. Ben bunu açıkça belli ederken, o kalabalığa bakıyordu. Anlık bir cesaretle, "Öyleyse, sen de beni beğeniyorsun," dedim.

Bana döndü, beni terslememesi için içten içe dua etmeye başladım. Reddetmesi sorun değildi ama terslediği takdirde üzülebilirdim.

Dudaklarında yine o çarpık gülümseme belirdi. "Birazcık."

"Birazcık mı?" diye şaşırdım.

"Azıcık."

Kıkırdadım. "Öyle diyorsan..."

O sırada evin içinden güçlü bir çığlık sesi yükseldi. İkimiz de önce şaşkınlıkla birbirimize baktık, daha sonra koşarak eve girdik.

İzel, salonun ortasında durmuş, elindeki telefonuna şok olmuş bir ifadeyle bakıyordu. İzel'in etrafını saran diğer yarışmacılar

ise kendi aralarında fısıldaşarak konuşuyorlardı. Kalabalığı yarak ona yaklaştık. Lidya'nın hemen yanında durdum.

"İyi misin, ne oldu?" diye soruyordu Kaan. Bütün yarışmacılar salona doluşmuştu.

"*Frame* hesabımı çalmışlar!" diye duyurdu İzel, ardından hüngür hüngür ağlamaya başladı. Atlas ise öylece durmak yerine kollarını İzel'in bedenine sardı.

Birileri bir şeyler söylüyor, İzel daha yüksek sesle ağlıyordu. Atlas'ın omzuna koymuştu başını. Alara da hemen yanında, saçlarını okşuyordu. Aslında bana ya da bize hiç gerek yoktu ama ben yine de "Ağlama, İzel. Kendini boş yere harap etme," dedim. Alt tarafı bir hesaptı, kendine bunu yapmamalıydı.

Diğerlerinin de benim gibi düşündüğünü ve destek çıkacaklarını zannettiğim anda İzel, Atlas'ın kollarından ayrılarak öfkeli bakışlarını üzerime dikti. "Boş yere mi?" diye sordu. "Sana, hesabımı çaldılar dedim, paramı değil!"

"Evet, biliyorum ama yine de sakin olmalısın," diye sakin bir sesle konuşmayı sürdürdüm. "Halledilmeyecek bir şey değil sonuçta."

"Pardon?" dedi bir adım yaklaşarak. "Böyle bir şey nasıl halledilebilir sence?"

Omuz silktim. "Yapım ekibi hesabını geri alabilir."

"Nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorsun?" diye sordu hayret edercesine. "Yoksa sen mi çaldın?" diye devam edince, bu kez hayret eden ben oldum.

"Ne? Bunu nasıl düşünürsün?"

"Sana, Atlas'tan uzak durman gerektiğini söylediğimde bana düşman oldun. Biraz önce yaşananlardan sonra da benden intikam almak istedin. İtiraf et!"

"Eva benim yanımdaydı," dedi Aral.

Benim yanımda olduğunu belli etmesi ne kadar hoşuma gitse de içinde bulunduğumuz an, dönüp ona bakmama ve tabii ki gülümsememe engeldi.

"Yani?"

"Onunla uğraşmayı bırak!" dedi Lidya. "Önce durduk yere ona saldırdın, şimdi de onu hırsızlıkla suçluyorsun."

İzel ise paranoyasını sürdürerek gözlerini kıstı. "Belki de birlikte yapmışsınızdır."

"İzel, saçmalıyorsun," dedi Atlas.

"Evet, İzel, büyük saçmalıyorsun," dedikten sonra bileğimden yakaladı Lidya. "Yürü Eva, gidelim buradan."

Lidya beni merdivenlere yönlendirmişti ki ona çantamı çardakta unuttuğumu söyleyerek hızlıca bahçeye çıktım. Yaşanan her şey bana daha şimdiden fazla gelmeye başlamışken, asıl oyunun bundan sonra başlayacağını çantamı elime aldığımda fark ettim.

Küçük çantamın fermuarı açıktı ve içinde bir not vardı. Notta yazan şey ise, Fame Evi'nin tahmin ettiğimden çok daha akıl almaz bir yer olacağının kanıtıydı.

Hesap yoksa rakip de yok demektir. Merak etme, kazanman için elimden geleni yapacağım.

- BÖLÜM 4 -

İSİMSİZ NOTLAR

Fame Evi'ndeki ilk sabaha gözlerimi açmama neden olan şey, alarmın rahatsız edici sesiydi. Ancak hayır, alarm sesi birinin telefonundan değil, tıpkı gizli kameralar gibi evin farklı noktalarına konumlandırılmış hoparlörlerden geliyordu.

Evin içinde yankılanan sesle beraber, bütün yarışmacılar söylenerek de olsa yataklarından kalktı. En azından ben ve oda arkadaşlarım bunu yaptık. Daha sonra Suzan Hanım'ın dün gece verdiği talimatlara hızlıca uyarak mikrofonlarımız ile kulak içi kulaklıklarımız takılmış bir şekilde, saat tam sekizde tekrar yataklarımıza döndük. İşte, şov dünyası tam olarak bunu gerektiriyordu.

Suzan Hanım, hepimizin hazır olduğunu kameralardan izlemiş olacak ki hoparlörlerden bu kez rahatsız edici bir alarm sesi değil, kulaklarımızı mest edecek bir müzik çalmaya başladı. İşte bu, oyunun başladığının işaretiydi.

İsminin Derin olduğunu öğrendiğim kız, çaprazımdaki yatağından kalktıktan sonra,"Günaydın," diyerek banyoya yöneldi. Gerçekten pek sıcakkanlı değildi.

Alara, güzellik uykusundan uyanmış gibi yaparak yatağından kalktı ve bana bakmaya tenezzül bile etmeden Derin'i takip etti. Banyo tek kişilik olduğu için beklemesi gerekecekti.

Benim yaptığım ilk şey ise tabii ki telefonumu elime almak ve *Frame*'e girmek olmuştu. Telefon bağımlısı olmak, güne sosyal medyayla uyanmak demekti.

Frame'e girer girmez profilime baktım ve takipçi sayımı gördüğümde dudaklarımın arasından küçük bir çığlığın kopmasına engel olamadım. Bir gecede tam dört bin kişi beni takip etmişti. Bu, benim için inanılmaz bir şeydi çünkü dört yıldır yürüdüğüm çizgiyle elde ettiğim sayı, kırk üç bindi. Artık kırk yedi bin takipçim vardı ve Fame Evi'ne gireli bir gün bile olmamışken dört bin takipçi kazanmıştım.

Ağzım kulaklarımdayken *Frame*'deki mesajları ve yorumları hızlıca okudum. Beni daha önce tanıyarak destekleyenler ile dün geceden sonra tanıyarak desteklemeye başlayanların yazdıkları, güne oldukça pozitif başlamama neden olmuştu. Kötü yorumlar da vardı, elbette olacaktı, bunu biliyordum. Yine de okumaya devam ettikçe moralimin bozulmasına engel olamıyordum.

O esnada telefonuma bir mesaj bildirimi düştü.

Lidya:
Birkaç dakikaya hazır olurum.
Seni beklememi ister misin?

Kahvaltı saatini tamamen unuttuğumu fark ederek yataktan hızlıca kalktım.

Yok, hayır. İn sen.

Tamamdır, kahvaltıda görüşürüz.

Görüşürüz.

Alara siyah kapıyı açtığında içeriye buhar dolmaya başlamışken, "Banyoyu kullanabilirsin canım," dedi. Partideki tavrına epey zıt düşen bir hali vardı.

O odadan ayrıldıktan sonra ben banyodaki işlerimi hallettim ve kahvaltıya inmek için üzerime hızlıca günlük kıyafetlerimi geçirdim. Kısa şort ve askılı *crop top* gayet iyiydi.

Aşağı indiğimde Suzan Hanım beni cam duvarın karşısındaki siyah kapıya yöneltti. Aralık kapıdan geçtiğimde kendimi uzun ama dar bir mutfakta buldum. Ekip çalışanları harıl harıl kahvaltı için hazırlık yapıyor, ben ise ne yapacağımı bilemez halde öylece duruyordum. Nihayetinde, Suzan Hanım'ın beni tekrar yönlendirmesiyle, girdiğim kapının tam karşısında kalan ikinci bir kapıdan daha geçerek diğer yarışmacılarla buluştum.

Evin giriş katındaki kapı, tahmin ettiğim gibi mutfağa açılıyor, mutfaktaki kapıdan ise evin üçüncü bahçesine çıkılıyordu. Evin üç bahçesinin olması ve içlerinden birinin yalnızca yemek alanı olarak kullanılması çılgıncaydı. Fame Evi'nin bu yarışma programına özel tasarlanıp inşa edildiğini biliyordum, buna rağmen gördüklerim beni her seferinde şaşırtıyordu. Kahvaltı masası da beni şaşırtanlar arasındaydı. Masa, bütün yarışmacıların rahatlıkla sığabileceği kadar büyüktü ve ekip ilk günün hatırına mı bilinmez, masayı adeta donatmıştı.

Lidya'nın yanındaki yerimi aldığımda, Korkut Bey'in baş köşede oturduğunu gördüm. Kameralar çevrimiçiydi ancak kimsenin rol yaptığı yoktu, herkes önündekileri yemekle meşguldü. Dün gece partideki enfes ikramlara rağmen hepimiz fazlasıyla acıkmışa benziyorduk. Gerçi, İzel'in *Frame* hesabı çalınınca parti de mahvolmuştu ya, neyse...

Uzun bir süre sonra Korkut Bey çatal bıçağını masaya bıraktı, dirseklerini de dayadıktan sonra, "Fame Evi'ndeki ilk geceniz nasıldı bakalım?" diye sordu.

"Ateşli, çok ateşli!" diye cevap verdi kendini bilmezin teki.

Korkut Bey, bu tavır karşısında bir şey söylemek yerine hemen yanında oturan Aral'a döndü. Aral ise söz sırasının kendinde olduğunu anlayarak, "Harika. Odalar çok güzel ve oda arkadaşlarım da oldukça uyumlu insanlar," dedi.

"Öyleyimdir," dedi hemen yanımda oturan Erkin. Dudaklarında gururlu bir gülümseme vardı. Diğer oda arkadaşının adının Egemen olduğunu hatırlıyordum ama onu tanımıyordum, ses çıkarmadığı için de kim olduğunu yine görememiştim.

"Odalar gerçekten harika," dedi tam karşımda oturan Kaan. "Özellikle yataklar çok rahat."

"Kesinlikle," diye ona katıldı Lidya. "Uyanasım gelmedi, o derece."

"Abartmayın," dedi adını bilmediğim bir kız. "Alt tarafı yatak."

"Evlerinde böylesi yoksa tabii abartırlar," dedi İzel. "Eleneceğiniz güne kadar tadını çıkarın."

Kimse İzel'in aşağılayıcı sözlerini dikkate almazken Korkut Bey, "*Frame* hesaplarınıza baktınız mı?" diye sordu.

"Evet," diye atladı Alara. "Dünden beri dokuz bin takipçi artmışım!"

"Harika!" dedi Korkut Bey. Suratında, kamera ışığı gülümsemesi vardı. Işık söndüğünde gülümsemesi de solacaktı. "Dokuz binden daha fazla takipçisi artan var mı bakalım?"

"Ben," dedi Aral ama bundan rahatsız gibiydi. "On bir bin."

Korkut Bey kaşlarını yukarı kaldırdı, ardından dudaklarını birbirine bastırarak başını aşağı yukarı salladı. "Peki, ya en az artan kim diye sorsam?"

Masadaki herkes birbirine baktı. Birinin, açık artırmadaymışız gibi ortaya bir sayı atması gerektiğini anlayınca, "Ben dört bin artmışım," dedim.

Ardından, açık artırma değil de açık azaltmadaymışız gibi, biri, "Ben üç bin," dedi.

"İki."

"Bin yüz," dedi biri. Bunun üzerine konuşan kimse olmadı. Bütün gözler ona döndü. Benim çaprazımda, iki sıra yanda oturuyordu. Hafifçe omuz silkerek, "Dün gece biraz rahatsızlandığım için partiye katılmamıştım," diye devam etti.

"Kendini böyle mi avutuyorsun?" diye sordu biri ama kimin konuştuğunu göremedim. Masa o kadar uzundu ve biz sayıca o kadar fazlaydık ki konuşanın kim olduğunu görmek için başımı sürekli ileri ya da geri atmam gerekiyordu.

"*Frame*'de genellikle ne tarz paylaşımlar yapıyorsun, Alp?" diye sordu Korkut Bey. Neyse ki onu rahatlıkla görebiliyordum.

"Aslında her tarzdan paylaşım yapıyorum. Fakat genelde ürün tanıtımı yapıyorum." Kaan'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme oluştu. Sebebini delice merak etsem de konuşan çocuğa döndüm. "İnsanlar benim önerilerime göre ürün satın alıyor."

"Belki de izleyenler, sen kimsin de bize ürün öneriyorsun demiştir ve profilini takip etmek istememiştir. Ha, ne dersin?" diye sordu başka biri.

Alp ise yalnızca, "Eve gireli henüz bir gün oldu. Ne zaman ne olacağını öngöremezsin," demekle yetindi.

"Boğulacaksın be kızım, yavaş ye biraz, yavaş!" deyince biri, geceden beri bin yüz takipçisi artan Alp'le ilgilenmeyi kestik. Çatalımın ucundaki zeytini ağzıma atarken konuşan kişiyi arıyordum. Karşı çaprazımda, üç sıra ötede oturuyordu ve karşısındaki yarışmacıya bakıyordu.

"Uğraşma kızla, Tarık," dedi yanında oturan kız. Adam yalnızca omuz silkmekle yetinerek karşısındaki kilolu kıza alay edercesine bakmaya devam etti.

Diğer yarışmacılardan ses çıkmazken, isminin Tarık olduğunu öğrendiğim, geniş omuzlu ve epey kaslı duran adam,

"Şşt," dedi karşısındaki kıza. "Doymadın mı hâlâ, yemeye devam edecek misin?"

Adamın bu tavrı sinir bozucu olmaya başlamışken seslendiği kız, "Evet," dedi, sesinde biraz olsun gücenmişlik yoktu. "Eğer benimle uğraşmaya devam edecek olursan seni de yerim."

Adını bilmediğim kızın cevabı masada kahkahaların yükselmesine sebep oldu. Yarışmacıların bir kısmı kıkırdarken bir kısmı kahkaha atıyor, bazıları hiç oralı olmuyordu. Ben kıkırdayan taraftaydım.

Fakat Tarık köşesine çekilmek yerine, "İyiliğin için söylüyorum," dedi. "Kilo, insanı yalnızca görünüş olarak etkilemez, sağlığını da kötü yönde etkiler."

"Hadi ya," dedi kız. "Sağ ol, ben bunu bilmiyordum."

"Bak işte, sayemde yeni bir bilgi edinmiş oldun," dedi adam sırıtarak. "Dilersen daha sonra sana özel beslenme ve spor programı çıkarabilirim."

"İstemez," dedi kız. Ardından uzanıp Tarık'ın tabağındaki sigara böreğine çatalını batırdı. "Önce kendine beslenme programı çıkarsan iyi olur. Belli ki hamur işi ve kızartmaların vücudunda ne gibi etkiler bırakacağından henüz haberdar değilsin."

"Duygu vurdu, gol oldu!" diye bağırdı başka biri. Tarık ise yalnızca gözlerini devirmekle yetinmişti.

Belki Duygu yerine bir başkası olsaydı, Tarık'ın herkesin içinde, özellikle kameralar çevrimiçiyken söylediği bu sözlere üzülür ve hatta ağlardı. Ancak Duygu öyle yapmamıştı, Tarık'ın ağzının payını vermekle kalmayıp üstüne bir de yemeğini afiyetle yemeye devam etmişti. Onunla tanışıp arkadaş olmak için sabırsızlanıyordum.

Kahvaltıdan sonra Korkut Bey'in yönlendirmesiyle bütün yarışmacılar salondaki yerlerini aldı. Masadan kalkmadan önce çevrimdışı olan kameraların çevrimiçi olduğunu anlamamıza sebep olan şey, Korkut Bey'in suratına yerleştirdiği o sahte gülümsemeydi.

"Öncelikle, hepinize tekrar hoş geldiniz demek istiyorum. Dünü, oryantasyon günü varsayacak olursak, bugün Fame Evi'ndeki ilk gününüz olacak. Ben de az sonra, ilk haftanın *challenge*'ını duyuracağım."

"*Challenge* mı?" diye sordu biri.

"Evet, size bazı görevler vereceğimizi daha önce söylemiştik," diye hatırlattı Korkut Bey. Belli ki Celal Bey'in görevler diye anlattığı etkinliklere biz kendi aramızda *challenge* diyecektik.

"İşte ilk göreviniz!" Duraksadı, daha geniş bir gülümsemeyle devam etti. "Az sonra, birbirinden kıymetli sponsorlarımız aramıza katılacak. Sizin göreviniz, sizinle iş birliği yapmayı kabul edecek bir sponsor bulmak olacak." Tekrar duraksadı, sanırım heyecan yaratmaya çalışıyordu. "Fame Evi'nde bulunduğunuz süre boyunca, giyeceğiniz her kıyafetin ve takacağınız her aksesuarın sponsorluğunu o marka üstlenecek. Bu yüzden, zevkinize hitap eden bir sponsoru ikna etmeye çalışmanız çok daha yararınıza olacaktır."

Bir eliyle papyonunu düzeltti, suratındaki gülümseme varlığını koruyordu. "Fakat *challenge* bununla sınırlı kalmıyor. İşbirliği yapacağınız markanın ürünlerini tanıtmanız gerekecek. Hafta boyunca, takipçileriyle paylaştığı ürünlerin satışını en çok artıran kişi, bu *challenge*'ın kazananı olacak."

"Ben *challenge*'ın ne olduğunu anlayamadım," dedi biri.

"O halde, tek cümleyle özetleyeyim. İlk haftanın *challenge*'ı: En çok sponsor ürünü sattıran kazanır!"

"Dijital dilencilik yapacağız yani," dedi Kaan. Böylece, *Frame*'de ürün tanıtımı yaptığını söyleyen çocuğa neden güldüğünü anlamış oldum. Kaan, ürün tanıtımı yapmayı gerçekten hoş karşılamıyor olmalıydı ki ondan beklemediğim bir şekilde, bu durumu aşağılar nitelikte dile getirmişti.

"Ne?" diye sordu Alp.

"Ürünleri takipçilerimize tanıtırken, satın almaları için onlara adeta yalvaracağız. Üstelik o ürünlerden memnun değilsek bile bunu yapacağız. Kazanmak için," dedi Kaan.

"Sözlerine dikkat et."

"Alp haklı, Kaan," dedi Korkut Bey.

"Saçmalık!" dedi Kaan.

"Bence değil," diye karşı çıktı İzel. "Oldukça eğlenceli olacak."

"Senin için olur, evet. Daha önce yapmadığın bir şey değildir sonuçta."

"Ben, tanıtımını yaptığım ürünü satın alması için kimseye yalvarmadım," dedi İzel.

"Ben de öyle," diye araya girdi Alp.

"Ben de öyle," dedi Alara.

"Ben de..." dedi başka biri.

"Fakat memnun kalmadığınız bir ürüne dair, sırf satın alınması için yalan söylediniz. Ürünün ne kadar kullanışlı olduğunu, sınırlı sayıda kaldığını, derhal gidip alınması gerektiğini falan... Aslında durum böyle değildi. Ürün kullanışlı değildi, belki de hiç denememiştiniz bile... Ürün sınırlı sayıda da kalmamıştı, depoda beklemekten çürümek üzereydi ve kimsenin onu satın almak için aceleci davranmasına gerek yoktu."

"Hayır, hiçbir zaman böyle bir sahtekârlıkta bulunmadım!" dedi Alp.

"Ha, sahtekârlık olduğunun farkındasın yani," derken Kaan alaycıydı.

"Bir dakika ya... Burada onca kişi varken neden sadece bizim üzerimize geliyorsun?" diye sordu İzel.

"Lafa atlayan yalnızca sizsiniz de ondan..."

"Aslında lafa atlayan sendin," dedi Aral.

Dönüp ona baktım. Öfkeli görünmüyordu ama içinde bulunduğu andan rahatsız olduğu, suratındaki ifadeden belliydi.

"Anlamadım?"

"Korkut Bey'in açıklamasını bitirmesini beklemeden konuşmaya başladın."

"Aral doğru söylüyor. İzel, sen araya girdikten sonra konuşmaya dahil oldu. Alp ise zan altında bırakılmış gibi hissettiği için, olağan bir şekilde konuşmaya dahil edilmiş oldu," diyen Atlas'tı.

"Eğer onlar dahil olmasaydı ben konuşmaya devam etmeyecektim. Korkut Bey de açıklamasını bitirmiş olacaktı," dedi Kaan.

"En başta sen Korkut Bey'in sözünü kesmemiş olsaydın, biz de bu konuşmayı yapmıyor olacaktık," dedi Aral.

"Bence burada bırakabiliriz," dedikten sonra sunucuya döndü Atlas. "Korkut Bey, lütfen devam edin."

Sunucu yalnızca başını salladı. "Verilen görevleri yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz. Ancak haftanın kazananı ve kaybedeni belirlenirken, size verilen görevlerdeki başarı sıralamanıza bakılacağını da unutmayın."

"Ne kadar etkileyebilir ki?" diye sordu Lidya. "İstatistiklerimiz daha önemli değil mi?"

"Aslına bakarsanız, hayır... İkisinin de kaybetmek ve kazanmak üzerine etkisi eşdeğer. İstatistikler %50 etkilerken, *challenge*'lardaki başarı sıralamaları da %50 etkiliyor olacak."

Kaşlarım hızla havalandı. "Azımsanacak bir etki değil," diyen Alara'ya katılıyordum. "Ne zaman başlıyoruz?"

Korkut Bey duraksadı. Şov dünyasında gerekli görülen o gereksiz heyecanı tekrar yaratmaya çalıştı ve "Hemen şimdi!" diye cevapladı.

Anons ile birlikte, beklenen misafirler eve girmeye başladı. Korkut Bey, sponsorları yarışmacılara ve ekran başında izleyenlere tanıttıktan sonra evi terk etti. Artık salonda yalnızca yarışmacılar ve ikna edilmeyi bekleyen sponsorlar vardı.

Lidya, Erkin ve ben salonun bir köşesinde ayakta dikiliyorduk. Kalabalığı dikkatlice takip ediyor, sponsorları ölçüp tartıyorduk.

"Nasıl bir yol izlemeyi planlıyorsunuz?" diye sordum sonunda. Ne yapacağıma henüz karar verebilmiş değildim.

"Ürünleri en ucuz markaya yönelmeyi düşünüyorum," dedi Erkin. "Düşük fiyatlı ürünlerin alıcısı her zaman daha fazla olur," diye açıkladı.

"Hayır, bence yanlış düşünüyorsun," diye ona karşı çıktı Lidya.

"Senin fikrini duyalım öyleyse."

"Ürünleri en kaliteli olana gitmeliyiz."

"Kalite yükseldikçe fiyat yükselir," diye bilinen bir gerçeği hatırlattım.

"Öyle. Ama bu günlerde insanların önemsediği tek şey üzerindeki kıyafetin markası."

"Haklı olabilirsin," dedi Erkin. "Yine de ne derler bilirsin: 'Ucuz malın alıcısı çok olur.' Ve bizim için önemli olan satış miktarı."

Lidya umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Ben kaliteden yana olacağım."

İkisi de tarafını seçerek sponsorlara yöneldi. Ben ise düşünmeye devam ettim. Önemli olan bir malın fiyatı mıydı yoksa kalitesi mi, bir türlü emin olamıyordum. Ancak bunu dert etmeme

gerek kalmadan, kendime çok daha büyük bir dert edindim. Bir taraf seçmeden sponsorlarla görüşmeye başladıktan sonra teker teker reddedildim. Nedenini bir türlü anlayamıyordum. Ne ürünlerini ucuz fiyattan satan sponsorlar beni kabul ediyordu ne de ürünlerinin kalitesine önem verenler...

Konuştuğum altıncı sponsor tarafından da geri çevrilince umutsuz bir şekilde omuzlarımı düşürdüm. *Frame* hesabımdaki etkileşimlerimin düşük olması, sponsorların bana güven duymamasına neden olmuş olabilirdi. Evet, kırk yedi bin takipçim vardı ancak bu takipçilerin çoğu ne yazık ki hayaletti.

Geriye dört sponsor kalmıştı ama onların da benimle çalışmayı kabul edeceğini düşünmüyordum. Artık pes etmek ve ilk haftanın *challenge*'ına katılamayacağımı kabullenmek üzereydim ki bana doğru yaklaşan adamı fark ettim.

"Merhaba," dedi adam. Gözleri, yaka kartımdaki ismime takıldı. "Eva," diye devam etti.

"Merhaba," dedim şaşkınlıkla. Bir sponsordu ve biliyordum ki ürünleri kaliteliydi, ayrıca ne yüksek ne de düşük fiyatlıydı. Orta karar, her zaman herkesin işine gelirdi. Bunu daha önce akıl edemediğime kızıyordum.

"Bakıyorum da henüz bir sponsorla anlaşma sağlamamışsın?"

"Evet, maalesef öyle."

"Nedenini tahmin edebiliyor musun?"

"Sanırım etkileşimlerim düşük olduğu için ürünlerini sattırabileceğime dair bana güvenmiyorlar," dedim dürüstçe.

"Olabilir," diye katıldı. Ancak devamında beni fazlasıyla şaşırtarak, "Benimle çalışmak ister misin?" diye sordu.

"Nasıl yani? Yoksa siz bana güveniyor musunuz?"

"Açıkçası, hayır," dedi bekletmeden. "Fakat neler yapabileceğini merak ediyorum. Eğer sen de istersen, seninle çalışmak isterim."

Kulaklarıma inanamıyordum. Adamın karşısında sevinç çığlığı atmamak için kendimi zor tutarken hevesle başımı salladım. Başka ne yapabilirdim ki?

"Harika! Öyleyse, sana hangi ürünlerin tanıtımını yapmanı istediğimizi mail yoluyla iletiriz."

"Teşekkür ederim. Beni seçtiğiniz için pişman olmayacaksınız, söz veriyorum!"

Suratında gayriihtiyarı oluşmuş bir gülümseme varken omzuma yavaşça dokundu, ardından evden ayrılmak üzere yürümeye başladı.

Aradan üç veya dört saat geçmişti. Bütün yarışmacıların, öyle ya da böyle kendilerine sponsor bulduğunu biliyordum. Erkin ve Lidya, tam istedikleri tarzda sponsorlarla anlaşma sağlamışlardı ama ikisi de memnun görünmüyordu.

Kameralar artık çevrimdışıydı. Bir süre bizi rahat bırakacaklardı. Ben de bunu bildiğimden, "Neden ikiniz de somurtuyorsunuz?" diye sordum. Üçümüz de mikrofonlarımızı kapatmıştık.

"Lidya'yı dinlemeliydim."

"Asıl ben Erkin'i dinlemeliydim."

Bir şey söylemek yerine açıklama bekleyen gözlerle onlara bakmaya devam ettim.

"Ürünler istediğim kadar ucuz ama tahmin ettiğimden daha kalitesiz."

"Benimkiler de istediğim kadar kaliteli ama sandığımdan çok daha pahalı."

"Abartıyorsunuz bence," dedim tereddütle. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Dokunmak bile istemezsin."

"Duymak bile istemezsin."

Dudaklarımı sıkarak kaşlarımı kaldırdım. "O kadar, diyorsunuz yani..."

"Aynen öyle," dedikten sonra hızlıca omuz silkti Erkin. "Ee, sen n'aptın, halledebildin mi?"

Başımı salladım.

"Ürünleri nasıl?"

"Orta düzeyde."

"Fiyatı mı? Kalitesi mi?"

İçimde tuhaf bir his peyda olurken, "Hem fiyatı hem kalitesi," dedim.

"Ah be!" dedi Erkin avuç içini alnına vururken. "Nasıl aklımıza gelmez bu?"

Lidya beni takdir edercesine başını salladı. "Akıllıca bir seçim olmuş."

Erkin de Lidya'ya katıldı ama devamında, "Keşke sponsorla konuşmaya gittiğinde bizi de çağırsaydın," deyince, içimdeki tuhaf hissin nedenini anladım. Kendimi onlara karşı mahcup hissediyordum, hissetmemem gerektiği halde.

"Ben gitmedim ki."

"Ne yani?" diye inanamaz bir tavırla sordu Erkin. "Sponsor mu sana geldi?" Hızlıca başımı salladım, gözleri kocaman açıldı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır, ciddiyim... Altı farklı sponsorla görüştüm ve reddedildim. Daha sonra o sponsor geldi ve bana teklifte bulundu."

Erkin bir anda telefonunu cebine koyup beni alkışlamaya başladı. "Sen var ya... Sen gerçekten çok şanslı bir hatunsun!"

Kıkırdamaya başladım. "Öyle miyim, değil miyim, bilemiyorum. Bunu haftanın sonunda hep birlikte göreceğiz."

"Ama sizce de çok ilginç değil mi?" diye kafası karışmış bir halde sordu Lidya. "Eminim kimse böyle bir şansı elde etmemiştir."

"Bana da garip geldi."

"Mutlu oldum senin için. Sakın yanlış anlama ama bu durum gerçekten tuhaf. Neden sana geldi?" diye konuşmaya devam etti Lidya. "İsimsiz bir not, kendi isteğiyle gelen sponsor..." diyordu ki büyük bir pot kırdığının farkına vararak hemen sustu.

Fakat Erkin, şapşal olmasının yanı sıra çok zeki biriydi. "İsimsiz not mu?"

Lidya bana özür dilercesine bakarken geri dönülmez bir yolda olduğumuzun farkındaydım. Ancak bundan ziyade, Erkin'e güvenebileceğimi düşünerek, "Dün gece çantamda bir not buldum," dedim.

"Ne?" diye bağırınca, salonun bir köşesinde dikilip konuşmaya devam edemeyeceğimizi bilerek bahçeye çıktık.

Aslında isteğim çardaktaki yerimizi almaktı fakat orası doluydu. Biz de armut koltuklara kurulduk. Erkin turuncu, ben mor Lidya ise pembe koltuğa kurulduğunda, dün gece notu aldıktan hemen sonra Lidya'yı bir kenara çekerek anlattıklarımı Erkin'e de aktardım.

"Oha," dedi Erkin, ben anlatmayı bitirdiğimde. "Not nerede şu an? Çöpe atmadın umarım?"

Lidya benim yerime dilini şaklatarak cevap verdi. "Attırır mıyım hiç? O bizim kanıtımız."

"Ekibe söyledin mi peki?"

"Nasıl söyleyebilirim?" diye çıkıştım. "Kâğıtta, İzel'in hesabının benim için çalındığı yazıyor. Ya ekip bunu öğrendiğinde beni yarışmadan diskalifiye etmek isterse?"

"İyi de..." dedi Erkin, oturduğu koltukta rahatsızca kıpırdanırken. "Bunu yapmasını sen istemedin ki."

"Evet ama buna dair kanıtı yok."

"Tıpkı kâğıtta yazanın doğru olduğuna dair kanıtım olmadığı gibi," diye tamamladım Lidya'yı. "Biri, bana oyun oynuyor

olabilir. İsimsizin amacını öğrenmeden harekete geçemeyiz. Ne ekipten biri ne de yarışmacılardan biri bu olayı öğrenmeli."

"Ben öğrendim," dedi Erkin. Aslında Lidya ağzından kaçırdığı için öğrenmişti. "Benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Güveninizi boşa çıkarmayacağım," diye devam etti. Dudaklarım içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ellerimden biri Erkin'in saçlarını buldu, kıvırcık saçları parmaklarımın arasında karışırken gülüyordu.

"İzel'in hesabını ne zaman kurtarırlar acaba?"

Lidya'nın sorusu bizi kahkahalardan uzaklaştırarak, "En kısa zamanda olmasını diliyorum," dedirtti.

"Dün sinir krizi geçiren birine göre şimdi gayet iyi, baksanıza," deyince Erkin, gözlerimiz salıncağa kaydı. Atlas'la yan yana oturan İzel'in gülümseyen suratını gördük. İkili sohbet ediyordu ama Atlas sanki bunu zoraki yapıyordu.

"Ee," dedim, konuyu tamamen değiştirmek istercesine. "Oda arkadaşlarınızdan memnun musunuz?"

"Eh," dedi Lidya. "İzel'le aynı odada kalmak sinirlerimi bozmuyor değil."

"Ne?" diye şaşırdım. "İzel'le aynı odada mı kalıyorsun? Neden daha önce söylemedin bunu?"

"Ne bileyim. Başta önemsemedim, sonra da hiç denk gelmedi."

"Diğeri kim peki?"

"Duygu," dedi. Kahvaltı masasında yaşananları hatırlayarak nasıl bir kız olduğunu sordum. "Aslında pek konuşmadık ama iyi biri olduğunu düşünüyorum."

"Ben de aynısını Derin için düşünüyorum. Konuşkan değil ve biraz da nezaketten yoksun gibi davranıyor ama kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Zamanla birbirimize alışırız bence."

"Bence de."

"Alara ve İzel'in rengini baştan bildiğimiz için onlara kendi özelimizde bile şans tanımamıza gerek yok."

"Aynen öyle," dedikten sonra Erkin'e döndüm. "Seninkiler peki?"

"Aral iyi," dedi hızlıca. "Etliye sütlüye karışan bir yapısı yok gibi. Ama Egemen... Ah ah."

"Dün de Egemen'le karşılaştığımı düşünerek tedirgin olmuştun. Neden, nasıl biri ki?"

"Biraz takıntılı bir tip. Neymiş, o oraya konmazmış, şu şurada daha iyi olurmuş, o saatte o yapılmazmış, şu gün şu yapılmalıymış falan... Korkuttu beni."

Erkin'in anlattıkları Lidya'yı da beni de güldürürken, "*Frame*'de ne yaparak popüler olmuş peki?" diye sordum.

Alnını kırıştırarak düşündü. "Sanırım canlı yayınlar yapıyordu. Oyunlar oynuyor, belli konular üzerine konuşuyor."

"Yayıncı yani," dedim kısaca. "Ve biraz kontrolcü."

"Biraz değil," diye anında karşı çıktı. "Epey kontrolcü. Adam resmen kontrol manyağı."

"Eh, sen de böyle şeylere katlanamadığın için rahatsız oldun," dedi Lidya.

"Peki ya Aral?" diye sordum. "O da Egemen'in bu tavırlarından rahatsızlık duydu mu?"

Çenesini kaldırarak dilini şaklattı. "Adam umursamazlığın kitabını yazmış sanki. Egemen sürekli söyleniyor, bir şeylerin değişmesi gerektiğinden bahsediyor. Aral ise kulaklığını takıp şınav çekiyor. Öyle tipler yani bu ikisi."

Oda arkadaşlarını tanımlama biçimi bizi yine güldürmeye yetmişken, kameraların çevrimiçi olmasına yarım saatten az zamanın kaldığı duyuruldu. Erkin bunu fırsat bilerek, biz çevrimiçi olmadan önce kâğıdı görmek istediğini söyledi. İsteğini

kırmayarak ona kâğıdı getirmek için cam kapıya yönelmiştim ki havuzun bulunduğu bahçeden gelen müzik sesiyle duraksadım. Atlas'ın piyano tuşlarında dans eden parmaklarının yarattığı büyüyü takip etmeye başladığımda ise Lidya'yı da Erkin'i de unutmuş haldeydim.

Çardağın yanından geçerek indiğim merdivenler, beni aşağı kattaki bahçeye götürdü. Evin alt katına inmiştim. Giriş kat geniş salon ve mutfağa, alt kat ise etkinlik odalarına ayrılmıştı. Adım atmaya devam ederken etkinlik odalarına neden daha önce gelmediğimi sorguluyordum. İçeriye girdiğimde beş farklı kapıyla karşılaştım; üçü kapalı, ikisi açıktı. Aralık kapılardan biri spor odasına diğeri ise müzik odasına açılıyordu.

Müzik odasının kapısının önünde durup, aralık kapının gerisinde bekleyerek Atlas'ı izlemeye başladım. Uzun sarı saçlarını, yine yarım bir atkuyruğuyla tepesinde toplamıştı. İri yapılı vücudunu ise yine salaş, askılı bir tişört ile göz önüne çıkarmıştı. Aslında ona baktığımda, tıpkı Aral ya da Tarık gibi sporcu olduğunu düşünürdüm ancak o sanatçıydı. Müziğiyle buluştuğunda sakinleşen gerçek bir sanatçı.

Uzun parmakları son kez tuşlara dokundu, ardından performansı övgüyle alkışlanmaya başladı. Fakat alkışlayan ben değildim. "Harikaydın!"

Arkamı dönerek gitmek üzereydim ki "Eva," diye seslenince Atlas, suçüstü yakalanmış bir çocuğun mahcubiyetiyle odaya girdim. Alkışların sahibiyle göz göze geldiğimde suratımı asmadan edemedim.

"Kapı dinlemek de sende huy oldu," dedi İzel dalga geçercesine. "Müzik yahu bu. Kapı ardında beklemene gerek yoktu."

İzel'i boş vererek, "Beğendin mi bari?" diye soran Atlas'a döndüm.

"İzel'e sorsan daha iyi olur," dedim. Ellerimi arkamda birleştirmiş, bir ayağımın parmak ucuyla yeri dövüyordum. "Ne de olsa başından beri dinleyen oydu. Belli ki onun için çalıyordun."

"Ne?" diyerek dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi bakınca Atlas, sırıtmaya vakit bulamayan İzel'in suratı asıldı. "Ben yalnızca kendim için söylerim."

"Öyle mi?" diye sorarken artık parmak ucumla yere vurmuyordum.

"Evet," dedikten sonra oturduğu yerden kalkıp İzel'e döndü. "Bahçeye geç, ben de birazdan gelirim."

"Bekleyebilirim seni."

"Buraları toparlayacağım."

"Birlikte toparlayabiliriz."

Ah, İzel. Popülerlik için düşmeyeceğin konum yok, değil mi?

"İzel. Bahçeye çık. Geliyorum."

"Peki," dedi oflayarak. "Bekletme!" Ardından bana döndü ve yine gözlerini kısarak düşmanca bir bakış yolladıktan sonra koridora çıktı.

İzel çıktıktan sonra hızlıca incelediğim odanın içinde piyano, gitar, saz gibi birçok müzik aletinin yanı sıra, birbirine dönük çaprazlama yerleştirilmiş iki koltuğun bulunduğunu görmüştüm. Atlas muhtemelen evdeki bütün gününü bu odada geçirecekti.

Erkin'leri hatırlayarak geri dönmek üzereydim ki Atlas'ın, "Güzel maske, beğendim," demesiyle olduğum yere çivilendim.

"Anlamadım?" diye sorarken tekrar ona dönmüş ve yaklaşmıştım. Ellerimden biri hemen yanımda bulunan piyanonun üzerindeydi.

O ise çok önemsiz bir konudan bahseder gibi, arkasında kalan pencerenin altındaki gitarı eline aldı. Akordunu kontrol ederken, "Bugün baktım *Frame* hesabına. Videoların, paylaştığın fotoğrafların vesaire, gerçekten ilgi çekici değil," dedi.

"İlgi çekici olduklarını iddia etmedim hiçbir zaman," dedim bozuntuya vermeden.

"İnsanları ne eğlendiriyor ne düşündürüyorsun. Görsel şölen desen, en çok puan oradan kırılır. Videolarının görüntü kalitesi gerçekten çok kötü... Ancak yine de izleniyorsun, seviliyorsun," dedikten sonra gitarı yerine bıraktı ve bana yaklaştı.

Beni düşman belleyen kişinin İzel olduğunu düşünürken, şimdi Atlas'tan böyle sözler duymak gerçekten kafamı karıştırmıştı. "Bunun sebebini biliyor musun, Eva?"

"Çünkü samimiyim," dedim dürüstçe. Aldığım yorumlar ve mesajlardan sonra bu kanıya varmıştım. Videolarımın görüntü kalitesi Atlas'ın dediği kadar düşüktü ve içeriklerim gerçekten sıkıcıydı. Ama insanlar beni samimi buluyor, kendilerinden biri olarak gördükleri için takip ediyordu.

"Hayır," deyince Atlas kaşlarımı çattım. "Çünkü en güzel maskeyi sen takmışsın," diye devam edince yutkundum. "*Vlog*'larını izlerken seni samimi ve eğlenceli buluyoruz. Oldukça doğal biri olduğunu düşünüyoruz ve bunlardan ziyade, senin mutlu bir yaşam sürdüğünü hissediyoruz. Fakat ben anladım, hiçbiri gerçek değil."

Konuşmanın öncesinde bir elimi piyanonun üzerine bıraktığım için şanslıydım. Beni bu kadar iyi çözümlemiş olması, beni bozguna uğratmış ve sarsılmama neden olmuştu. Maskemi gördüğünü söylüyor, nedenini sorguluyordu. Tıpkı benim yıllardır yaptığım gibi...

Bekledim. Mavi gözlerini benden bir an olsun ayırmayışına baktım, sonunda başımı iki yana salladım. Ona henüz güvenemeyeceğimin farkındaydım. "Üzgünüm ama insana dair gözlem ve analiz yapma konusunda en ufak bir fikrin bile yok," diyerek odad ıyrıldım.

- BÖLÜM 5 -

İLK ELEME GECESİ

"Fame Evi'nin sevgili izleyenleri! 1. Haftanın Eleme Gecesi'ne hepiniz hoş geldiniz!"

Büyük bir coşkuyla söylenen bu sözlerden sonra, biz yarışmacılar alkışlamaya başladık. Evin çatı katındaki açık terastaydık. Bu alan, eleme geceleri için tasarlanmıştı. Tam otuz tane bistro tipi sandalye vardı ve kadınlar ile erkekler, iki farklı yerde oturuyordu. Kalabalığın izlediği kişi ise bir kürsünün arkasında durmuş, elindeki kâğıda yazılı metni okuyan Korkut Bey'di.

"Dolu dolu geçirdiğimiz bir haftanın sonuna geldik ve şimdi, sabırsızlıkla beklediğiniz o gecedeyiz." Suratında gururlu bir gülümseme varken başını salladı. "İlk eleme gecesinde."

Korkut Bey bir an duraksadı ve izleyenlerin onu anbean görebilmesini sağlayan kameraya baktı. Ardından, sanki ekran başındaki insanlardan tepki almış gibi başını sallayarak konuşmasına devam etti. "Evet, bu gecenin sonunda, birer kadın ve erkek yarışmacımıza veda etmiş olacağız. Peki, bu nasıl gerçekleşecek?" Duraksama tekrarlandı.

"Az sonra, hep birlikte geçtiğimiz haftayı değerlendirmeye başlayacağız. İlerleyen saatlerde ise yarışmacılarımızın *Frame*

hesaplarındaki istatistikleri ve haftanın *challenge*'ındaki başarı sıralamalarını konuşacağız. Sizlerin de bildiği gibi, haftanın kazananını ve kaybedenini, yarışmacılarımızın *Frame* hesaplarındaki etkileşimleri ve *challenge*'lardaki başarıları belirleyecek." Kısa bir duraksama daha.

"Unutmayın, sonuçlar gecenin sonunda açıklanacak. Bu yüzden, sevdiğiniz yarışmacının *Frame* profilinde gecenin sonuna kadar etkileşimde bulunabilirsiniz." Bir duraksama daha. "İşte, şimdi birbirinden değerli yarışmacılarımızla, geçtiğimiz haftanın değerlendirmesini yaptığımız an!" Kameralara bakmayı keserek bize döndü.

"İlk olarak, siz değerli yarışmacılarımıza Fame Evi'ni nasıl bulduğunuzu sormak istiyorum."

Eleme Gecesi'ne şov dünyasına yakışır şekilde giriş yaptıktan sonra, konuşma sırasını bize bırakmıştı. Ekran başındakileri heyecanlandıracağını umduğu o kısa duraksamalar, benim için sinir bozucu olmaktan öteye gidememişti. Fakat onlar bu işin ehliydi. Belki de o duraksamalar gerçekten heyecan yaratıyordu.

"Kesinlikle harika!" diyen İpek, okuduğu kitaplarla ilgili paylaşımlar yaparak *Frame*'de belli bir kitle edinmiş biriydi.

"Bayıldım!" dedi Utku. O da İpek gibi bir yol izleyerek popüler olmuştu.

İkisi de ya kendi zevklerine göre satın aldıkları kitapları ya da yayınevlerinden gelenleri belli bir ücret karşılığında okuyordu. *Frame*'de yaptıkları paylaşımlar ise, okuduklarına dair yaptıkları yorumlardı. Aslında ikisini de tanıyalı birkaç gün oluyordu ama daha şimdiden İpek'in bu işi para için yaptığını, Utku'nun ise tam bir kitap kurdu olduğunu anlamıştım. Duyduğum kadarıyla İpek'in yayınevlerinin ona gönderdiği kitapların bazılarını, okumadığı halde sırf ona takipçi ve para

kazandıracak diye paylaştığı oluyordu. Ancak Utku, gönderilen her kitaba şans veriyor ve okumadığı kitaplar üzerine konuşmuyordu bile.

İkisi de kitap okuyor, yalnızca birinin ruhu besleniyordu.

"Üçer kişilik yatak odalarında kaldığımızı bir kenara bırakırsak, bence de çok iyi," diyen Çisem'i ise belli bir kitlenin takip etmesine kimse anlam veremiyordu. O, bundan aylar öncesine kadar *Frame*'in en popüler erkeklerden biriyle sevgiliydi. Aslında *Frame*'de bir şey yaptığı da yoktu. Ne video ne yazı ne de bir kitle edinmesine neden olabilecek ilginçlikte fotoğraflar paylaşırdı. O, sadece herhangi bir popülerin sevgilisiydi ve muhtemelen *Frame*'de popüler olmasının tek nedeni de buydu. Öyle ki, adamdan ayrılalı aylar olmasına rağmen zaman zaman ondan bahsetmeye devam ediyor, gündemi bu şekilde meşgul ediyordu.

"Veya oda arkadaşlarımızı kendimiz seçebiliyor olsaydık da daha iyi olabilirdi," dedi Cenk. O bir dansçıydı ve yarışmaya kendisi gibi dansçı olan sevgilisi İclal'le birlikte kabul edilmeleri büyük bir şanstı.

"Çalışma odası favorim oldu," diyen Kaan'ın bir *gamer* olduğunu tanıştıktan iki gün sonra öğrenmiştim. Oynadığı oyunu ve oyuncu koltuğunda otururken kendini kameraya alıyor, bu iki videoyu birlikte paylaşıyordu. Kaan'ın *Frame*'de popüler olmasının nedeni, iyi bir oyuncu olmasıydı.

"Benim de müzik odası..." diyen Atlas'ın, var olan şarkıları kendi tarzında yeniden okuyarak popüler olduğunu zaten biliyordum. O müzisyendi, müzik kulağı da sesi de muntazamdı.

"Spor odasını pas geçmediğiniz için oldukça memnunum," diye lafa atlayan Aral'ın ise ne yaptığından ezelden beri haberdardım. O, yalnızca kendi fotoğraflarını paylaşıyor ve arkasına yaslanarak gelen yorumları okuyordu.

"Ben de ben de..." diye heyecanla konuştu Tarık. Uzun yıllardır sporla uğraşıyor, bu alanda çektiği videolarla takipçilerini de spora teşvik etmeye çalışıyordu. Kaba biriydi ama kötü kalpli olduğunu düşünmüyordum.

"İçinde *reformer* pilates için de bir yatak bulunsaydı harika olurdu," diyen Yasmin ise hem spora hem de sağlıklı beslenmeye yönelik paylaşımlar yapıyordu.

"Ya da odalarımızda makyaj masası olabilirdi," diyen Duygu, kendi alanıyla ilgili bir istekte bulunmuştu.

İzel hızlıca başını salladı. O da Duygu'yla benzer şekilde makyaj videoları çekiyordu ancak tek yaptığı bu değildi. Alp ve Alara gibi ürün tanıtımı da yapıyordu. Aslında Alara da Aral gibiydi. Aral'dan farkı, zaman zaman çeşitli markalardan ona gönderilmiş kozmetik ürünlerin reklamını yapmasıydı. Emir ise Duygu gibi salt makyaj videolarına yoğunlaşmıştı. Kendi yüzüne yaptığı resimli makyajlar ile *Frame*'deki yerini korumaya devam ediyordu.

"Aslında her şeyden önemlisi, kendi alanımızın olması çok daha iyi olurdu," dedi Derin. Anladım ki gerçekten yalnızlığı seven biriydi. Onu bir hafta boyunca gözlemlemiştim ve yalnızca sanatıyla vakit geçirmeyi sevdiğini anlamıştım. Ressamdı ve ortaya çıkardığı eserler muhteşemdi.

Evdeki yedinci günümüzde, herkesin hem isimini hem de *Frame*'de ne yaptığını aklımda tutabilmeme imkân yoktu. Toplam otuz kişiydik ve aslında kimse bütün yarışmacılarla tanışabilmiş değildi.

Yalnızca ismini hafızamda tutabildiklerimin konuşmalarını dikkatlice dinledim. Diğerleri, şimdiye kadar onları daha yakından tanımak istememi sağlayacak kadar ilginç bir şey söylememişlerdi.

Sonunda sıranın bana geldiğini düşünerek, "Ben de çok beğendim. Özellikle ön bahçeye âşık olduğumu söyleyebilirim," dedim.

"Ah, evet. Bahçeyi ben de çok sevdim," diye bana katıldı Alara.

"Kesinlikle ben de..." dedi Utku. "Geceleyin çardakta oturup bir şeyler içebiliyor ve şehrin ışıklarından uzak bir yerde yıldızları seyredebiliyor olmak gerçekten harika," diye devam edince, son okuduğu aşk romanının etkisinden çıkamadığını düşünerek gülümsedim.

"Belki havuz da ön bahçede olsaydı çok daha güzel olabilirdi. Ama bu haliyle de gayet güzel, ben de Eva'ya katılıyorum," dedi Çisem.

Korkut Bey, diğer yarışmacıların da yorumunu dinleyip keyifle gülümsedi. "Anlaşılan çoğunluk Fame Evi'ni beğenmiş. Peki, yarışmacılarımız birbirleri hakkında ne düşünüyorlar? Biraz da bunu konuşalım mı?"

Yine o sinir bozucu duraksama ve ardından gelen, bütün akışı değiştirecek olan soru: "Kimlerden hoşlandığınız ya da hoşlanmadığınız daha ilk haftadan belli oldu sanki. Ne dersiniz?"

"Öyle," dedi İpek. "Daha ilk günden kavga edenler bile oldu."

"Kavganın sebebini hatırlayalım mı?" diye sordu Korkut Bey.

Kaan haklıydı; kaos, her zaman reyting getirirdi ve Fame Evi bizi kaos çıkarmaya zorluyordu.

"Çünkü Eva, benim Frame hesabımı çaldı!" diye bağırdı İzel. Oyun tam da istendiği gibi oynanmaya başlamıştı.

"O hesabı benim çalmadığımı gayet iyi biliyorsun," dedim sakinlikle.

"Artık bu konu üzerinden kendini mağdur göstermeyi bırakmalısın. Hesabını geri alalı çok oluyor," diyen Lidya'ydı.

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Lidya, küçük bedenine öfkeyi davet ederken, "Çünkü ben, Eva'nın en yakın arkadaşıyım!" diye bağırdı.

Kendimi dönüp ona sarılmamak için zor tutarken Alara'nın, "Ben de İzel'in bu evdeki en yakın arkadaşıyım, ama senin gibi üstüme vazife olmayan konulara burnumu sokmuyorum," dediğini duydum.

"Öyleyse arkadaşlığınızı sorgulamalısınız," dedi Erkin.

"Saçmalık!"

"Lidya haklı," deyince Derin, şaşırmadan edemedim. "Arkadaşın haksızlığa uğruyorsa durup öylece olan biteni izlemezsin, arkadaşının arkasında durursun. Ancak bekle... Senin bu şekilde davranıyor olman oldukça normal, çünkü burada haksızlığa uğrayan kişi İzel değil."

Alara karşılık vermek üzereydi ki Korkut Bey, "Neyse ki yalnızca düşmanlıklar yaşanmadı. Dostluklar da kuruldu," diyerek konuyu değiştirdi. Reyting için gerekli malzemeyi vermiş olmalıydık.

"Evet," dedi İzel. "Bunun en güzel örneği biziz kesinlikle. Alara ve ben!"

"Kesinlikle!"

"Ya da biz," diye lafa atladı Erkin. "Eva, Lidya ve ben!"

"İclal ve Çisem de olabilir," dedi Cenk. Ardından sevgilisi İclal'e dönüp gülümsedi.

Diğerleri de kendi dostlukları hakkında konuşmaya başladı. Korkut Bey, konuşmaları yine yeterli bulduğunda, "Peki ya sizce, seyircilerin en çok yakıştırdığı çift kim olmuştur?" diye sordu.

"İşte, bu konuda bir tahminim yok," dedi Erkin.

"Aral ve Alara olabilir."

"Mantıklı," diyerek Duygu'ya katıldı Emir. "O ikisi, birbirleri için yaratılmış gibiler..."

Emir'i tanıdığım kadarıyla severdim, Duygu'yu da sevmiştim ancak işler her an değişebilirdi. *Aral ve Alara mı? Hadi ama!*

"Sence, Aral?" diye sorunca Korkut Bey, kalbim korkuyla atmaya başladı.

Aral, şov dünyasına ayak uydurarak bir süre sessiz kaldı. Daha sonra "Bilemiyorum... Daha önce hiç yan yana görülmemiş iki insanı bile yakıştırmış olabilirler," diyerek ilgiyi üzerinden atınca gülümsemeden edemedim.

Korkut Bey, Alara'nın ve diğer yarışmacıların yorumlarını aldıktan sonra, "Evet!" dedi coşkuyla. "İzleyicilerin en çok yakıştırdığı ve ilişki yaşamasını istediği iki isim, gerçekten Aral ve Alara olmuş."

İzleyenlerin evdeki kaderimizi değiştirebileceğini bildiğimden, omuzlarım hayal kırıklığı ile düştü. Bakışlarım ise mutlulukla sırıtan Alara'daydı. Aslında, Aral'ın da suratını görmek istiyordum. Tek yapmam gereken, Eleme Gecesi Odası'nın solunda bulunan erkeklere dönmek ve ön sırada oturan Aral'a bakmaktı. Ama bunu yapmak için yeterli gücü kendimde bulamadım.

"O ikisi gerçekten çok yakışıyor," dedi İzel, kurduğu plana sadık kalarak. "Aral çok yakışıklı ve Alara çok güzel. İkisi birbiriyle aşk yaşamayacak da kiminle yaşayacak?"

"İzleyenlerin sizi yakıştırma sebebi, sizce gerçekten bu mu? Yoksa yaşanan özel bir an mı?" diye sorunca Korkut Bey, nefesimin kesildiğini hissettim. İkisi arasında özel bir an mı yaşanmıştı? Gerçekten mi? İkisi de konuşmayınca Korkut Bey, "Anlaşıldı," dedi gülerek. "Özel bir an yaşanmış..."

Aslında kimsenin bunu kabullendiği yoktu ama işte, kameralar çevrimiçiydi ve bir şekilde oyunu sürdürmeliydik. Öyle ki "Peki, sizce en çok yakıştırılan ikinci çift kim olmuştur? Aral ve Alara kadar destekçisi olmasa da diğer çiftin de birliktelik

yaşamasını isteyen büyük bir kesimin olduğunu söyleyebilirim," diye devam etmesinin nedeni de buydu.

"Bence onlar da İzel ve Atlas'tır," dedi Alara.

"Evet, aslında haklısın. Atlas kısmı doğru... Ancak Atlas'ı yakıştırdıkları isim İzel değil, Eva," deyince Korkut Bey, gözlerim kocaman açıldı.

İzel ise tam da tahmin ettiğim gibi, "Ne?" diye bağırdı. "Yine mi Eva!"

"Bize gelen yorumlar ve mesajlar bu yönde."

"Hayır, yalan söylüyorsunuz!"

"İzel, sakin ol tatlım."

"Olamam!" deyip yerinden kalktı. "Atlas ve ben, bütün hafta boyunca iyi vakit geçirdik. Nasıl olur da Atlas'la beni değil de Eva'yı yakıştırırlar?"

"Belki de izleyenler, Atlas'a gösterdiğin ilginin sahtelikten ibaret olduğunu hissetmişlerdir," dedi Lidya. "Hı, ne dersin?"

"Ya da Atlas ve Eva arasındaki mükemmel uyumu görmüşlerdir," dedi Erkin sırıtarak.

"Hayır," derken başını hızlıca iki yana sallıyor, kısacık saçları savruluyordu. "Böyle bir şeyi kabul etmem mümkün değil!"

"İzleyenler Atlas ve Eva'yı yakıştırdığı için Atlas ve Eva sevgili olacak diye bir kaide yok ki," diyen Yasmin'i alkışlamak istedim.

İzel her ne kadar fazlasıyla zeki bir kadın olsa da bazı durumlarda duyguları arasında boğuluyor ve mantığını bir kenara bırakabiliyordu. Aslında bütün bunları daha fazla izlenmek, sevilmek için yapıyordu, bunu da anlıyordum. Yine öyle yaptı, "Yok, değil mi?" diye sorarak Atlas'a döndü. "Eva ile aşk yaşamazsın, değil mi?"

"İzel," dedi Atlas sıkılmış gibi. "Seninle bunu daha önce de konuştuk."

"Sadece cevap istiyorum."

"Biriyle aşk yaşayıp yaşamayacağıma ben ya da bir başkası karar veremez. Kalbim kimi seçmişse onunla aşk yaşarım. Bu kişi Eva olur, sen olursun, başkası olur ya da kimse olmaz; bunu ben bilemem."

Atlas'ın açık ve net açıklamasına rağmen, "Eva'dan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Benimkiler dahil bütün gözler Atlas'ın üzerinde toplandı. Ekran başında izleyenlerle birlikte, hepimiz büyük bir merakla Atlas'ın ağzından çıkacak sözü bekliyorduk. Nasıl bir cevap beklediğimi bile bilmiyordum. Atlas'ın benden hoşlanıyor olması ya da olmaması, beni ne şekilde etkilerdi?

"Daha ne kadar bunu sürdüreceksin?" diye soran Kaan, tahammül sınırlarının aşıldığını açıkça belli ediyordu.

"Sen karışma!"

"Atlas'ı da bizi de bunaltıyorsun. İzleyenler Eva ve Atlas'ı yakıştırmış olabilir, bu tamamen onların görüşü. Konuyu bu kadar uzatmanı gerektirecek hiçbir şey yok ortada."

"Kaan haklı," deyince Aral, kalbimin ritmi beni korkutacak şekilde değişti. "Bu sadece izleyenlerin yakıştırması. O ikisi, birbirinden hoşlanmıyor bile."

"Bunu bilemeyiz," dedi Tarık. "Belki de hoşlanıyorlardır ve izleyenler bunu hissedip onları yakıştırmıştır."

"Eğer Kaan araya girmeseydi, Atlas'ın Eva'dan hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmiş olacaktık," dedi İclal.

Neden kimsenin benim de aralarında olduğumun farkına varmadığı ya da bana ne hissettiğimi sormadığını merak ederken, "Hayır, öğrenemeyecektiniz," deyince Atlas, kaşlarım çatıldı.

"Neden?"

İzel, büyük bir haz duymuş gibi gülümsedi. "Çünkü öyle bir şey yok. Üzerine konuşmaya gerek bile duymuyor."

"Eva'dan hoşlanıyor olabilirim ya da olmayabilirim. Bu durum sadece Eva ve beni ilgilendirir," diyerek, bana bir maskenin ardına saklandığımı açıkça söylediği gün aramıza ördüğüm duvarı yıkmış oldu.

"İzleyenler ondan hoşlandığını düşünüyor," dedi Korkut Bey. Bunun üzerine, daha fazla dayanamayarak, "Fakat önemli olan benim ne düşündüğüm ve bizim ne hissettiğimizdir, değil mi?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi Korkut Bey. "Ne düşündüğünü ve hissettiğini bir de senden alalım mı?"

"Bu konu üzerine konuşmak için henüz çok erken," diyerek konuyu kapatmalarını istedim.

"Pekâlâ, şimdilik geçiyorum. Zira artık gecenin sonuna geldik," diyerek nihayet gecenin amacına ulaşmak üzere oynamaya başladık.

Kameralara döndü, "Evet, birazdan yarışmacılarımızın *Frame* hesabı istatistiklerini sizlerle paylaşacağım. Ancak öncesinde, yine yarışmacılarımıza sormak istiyorum," diyerek tekrar bize döndü. "İstatistiği en yüksek olan yarışmacılarımız, sizce kim olmuştur?"

"Alara."

"Aral."

"İzel."

"Yasmin."

"Atlas."

"Eva."

"Kesinlikle Eva," dedi Lidya.

"Sanmıyorum," diye karşı çıktı Kaan. "Eva'nın geçen haftadan beri takipçi sayısı çok artmadı." Haklıydı. Eve girdiğim gün, takipçi sayım kırk üç bindi. Bugün itibariyle altmış bir bin takipçiye ulaşmıştım. Diğerleri çok daha fazla sayıları görmüştü. "Dolayısıyla istatistikleri en yüksek yarışmacı o değildir.

Ayrıca sponsorundan gelen ürünleri de en çok sattıran kişinin o olduğunu sanmıyorum."

"Ne yazık ki ben de Kaan gibi düşünüyorum," dedi Atlas. "İçimizde, takipçisi en çok artan kişi Alara olduğuna göre, birincinin o olması daha muhtemel görünüyor."

"Evet, bence de Alara birinci olmuştur," diyerek arkadaşını destekledi İzel.

"Bence, hiçbirimizin tahmin etmediği biri," dedi Derin.

"Bence de. Örneğin ben!" diye heyecanla konuşunca Erkin, kıkırdadım.

Korkut Bey de gülümseyerek, "Birinci olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet. Evrene mesaj gönderiyorum şu anda. Sonuçlar değişecek gibi, beklemede kalın."

Erkin'in şakasıyla salonda kahkaha sesleri yükseldi. Daha sonra ekipten biri, sunucunun eline bir zarf verdi. Bu zarfın içinde, kazanan ve kaybedenlerin adı yazıyordu.

"Kazananları açıklamadan önce, kısaca ödülden bahsetmek istiyorum. Bildiğiniz üzere, kazananlara her hafta belli bir miktarlık çek vereceğiz. Ancak çeklerin yanında küçük sürprizlerimiz de olacak..."

"Sürpriz mi?"

"Evet, sürpriz... Bu haftaki sürprizimiz, evden çıkabilmek!"

Dudaklar şaşkınlıkla aralandı ve Suzan Hanım'ın talimatıyla ellerimiz alkışlamaya başladı. Aslında bizden bunu yapmamızı istemeseydi bile sanırım alkışlardık. Bir hafta boyunca hiçbirimizin evden çıkmasına izin verilmemişti. Şimdi böyle bir ödülle karşılaşmak, hepimizin heyecanlanmasına neden olmuştu.

"Sadece kazananlar mı çıkabilecek?" diye sordu Erkin.

"Ödül bu olduğuna göre, evet, öyle olacak."

"Ev hapsine devam, diyorsunuz yani..." diye omuzlarını düşürdü.

Korkut Bey kaşlarından birini kaldırdı. "Az önce birinci olduğuna dair bir şeyler diyordun?"

"Evren daima benden yana olmayabilir."

Korkut Bey tekrar gülümsedi. Ben bu gülümseyişinin samimi olup olmadığını merak ederken, ona heyecanla bakan bize teker teker baktı, heyecanın artmasını bekledi.

"Ve işte, o an! Kazananları açıklıyorum." Duraksadı. "Kazanan erkek yarışmacımız, hem *Frame* profilinin istatistiği en yüksek hem de haftanın *challenge*'ında birinci olan Aral Sancak!"

Büyük bir coşkuyla Aral'ı alkışlamaya başladık. Aral'ın suratındaki gururlu gülümseme, benim suratıma da hâkimdi. Sanki kazanan bendim, öyle bir mutluluk içimi kaplamıştı.

"Tebrik ederim, Aral. Bizimle düşüncelerini paylaşmak ister misin?"

"Evet, tabii..." diyerek ayağa kalktı. "İtiraf etmem gerekirse her iki alanda da birinci olacağımı düşünmüyordum. Bildiğim kadarıyla evde en çok takipçisi olan erkek yarışmacı benim. Bu yüzden, en yüksek etkileşimli katılımcının ben olacağımı zaten biliyordum ama *challenge*... Hayır... Ürün tanıtma olayını daha önce hiç yapmamıştım ve hafta boyunca yalnızca birkaç defa paylaşabildim. Buna rağmen *challenge*'da birinci olmuşum... Ne diyebilirim ki? Minnettarım. Beni destekleyen herkese teşekkür ediyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde onu tekrar alkışladık. O anda gözleri bana döndü. Dudaklarımdaki gülümseme daha da genişlerken hafifçe başımı salladım. Her ne anladıysa, o da gülümsedi.

"Ve şimdi, kazanan kadın yarışmacımızı açıklayacağım. Ancak öncesinde, küçük bir detaydan söz edeceğim. Kadınlar arasında oldukça çekişmeli bir rekabet söz konusu."

"Bu da ne demek?"

"İlk üç arasında o kadar az bir fark var ki... Biraz daha bekleme süremiz olsaydı sonuçlar tamamen değişebilirdi."

"Kim bu üçlü?" diye merakla sordu İpek.

"Aslında içlerinden ikisi tahmin ettiğiniz isimler, ancak diğeri beni bile şaşırttı."

"Neden ki?"

"Çünkü bu istatistiği, hesabı bir süreliğine kapalı olmasına rağmen elde etmiş."

"Ben miyim?" diye heyecanlandı İzel.

"Evet! İlk üçten biri sensin."

"Ama nasıl?" diye şaşkınlıkla konuştu Erkin. "Onun hesabı bir süreliğine yoktu."

"Ve buna rağmen ilk üçe girmişim... Kendimle ve sevenlerimle gurur duyuyorum."

"Etkileşiminin yüksek olma sebebini gerçekten sevenlerine mi bağlıyorsun?" diye sordu Lidya.

İzel yine o bal rengine kaçan ela gözlerini kıstı. "Kuduruyorsun, değil mi? Birkaç günlük etkileşimimle sizi ezip geçtiğim için deliriyorsun."

"Beni ezip geçtiğini nereden biliyorsun? Diğer iki isim henüz açıklanmadı ki. Ayrıca senin birinci olduğun da kesin değil!"

"Olsun. Çalınan ve bir süreliğine kapatılan bir hesapla ilk üçe girebilmiş olmam yeterli benim için. Sonuçta bu, hiçbirinizin harcı değil," dedi omuz silkerek. Aslında haklıydı, bu gerçek bir başarıydı.

"Diğer ikisi kim?"

"İsimlerini zaten söylediniz. Alara ve Eva. İlk üçteki diğer isimler bunlar..."

İzel, Alara ve ben mi? İlk üçteydik ve üçümüz arasında çok az bir fark vardı, öyle mi? Fakat onların takipçisi benimkinden çok daha fazlaydı. Ayrıca benden çok daha fazla takipçisi olan başka yarışmacılar da vardı. Onlarla aramdaki fark nasıl bu kadar az olabilmişti?

"Üç isimden biri, çekin ve Aral ile Londra'da öğle yemeği yeme ödülünün sahibi olacak," deyince Korkut Bey, hem heyecan hem de korku duydum.

"Aral ile birlikte olması şart mı?" diye burun kıvırdı İzel. Diğerinin yüzünde gülücükler açıyordu.

"Evet."

İzel sorun değildi de, sunucunun ağzından çıkacak olanın Alara'nın ismi olması büyük bir sorundu. Eğer kazanan kadın yarışmacı Alara ise, Aral'ı henüz kazanamamışken kaybedebilirdim. Alara ve Aral'ın bu ödül sayesinde yakınlaşmaları kaçınılmaz olurdu. Daha da önemlisi, ilk haftanın kazananı olmam demek, popülerlik merdiveninde ikinci basamağı zıplayarak doğrudan üçüncü basamağa çıkmam demekti.

Ancak ödülü kazanmayı istediğim kadar, ödülü hak etmediğimi de biliyordum. Bu gerçek, omuzlarımı düşürmeme ve evdeki ikinci gecemi hatırlamama neden oldu.

BEŞ GÜN ÖNCE

"Daha ikinci günden takipçi sayıma baksana!" diye bağıran Lidya, yatağımın ayak ucunda oturmuş, *Frame*'de geziniyordu. "İnanılmaz bir hızla artıyor. Bu çok güzel!"

"Evet ama ne kadar çok takipçi, o kadar çok kötü yorum da demek olabiliyor bazen, biliyorsun, değil mi?" diye sorduğumda hızlıca omuz silkti.

"Kötü yorumları umursayacağımı zannetmiyorum."

"Ancak umursamalısın," dediğimde telefon ekranına bakmayı kesti.

"Bazen, doğru yolu bulmak için yanlış insanlarla yürümen gerekebilir," deyince kaşlarımı çattım. "Anlamlı bir söz bence."

Başımı sallayarak güldüğüm sırada yeniden tüm dikkatini *Frame*'e verdi. Benimle ilgilenmek yerine telefonuyla ilgi-

lenmesini sorun etmiyordum. Ben de çoğu zaman böyleydim. İkimiz de hem telefon hem sosyal medya bağımlısıydık. Neredeyse bütün insanların olduğu gibi.

"İnanmıyorum!" diye bağırınca merakla ona baktım. "Şarjım bitiyor," diyerek oturduğu yerden kalktı. "Derhal telefonumu şarja takmalıyım."

Lidya bazen bazı şeyleri gerçekten abartabiliyordu ve bu anları, benim gözlerimi devirmeme neden oluyordu. "Sakin ol, Lidya."

"Şarj aletin nerede?"

"Çekmecemde."

Aynı telaşlı haliyle yatağımın hemen yanındaki komodinin ilk çekmecesini açarak şarj aletine uzandı. Ardından, ondan hiç beklemediği kadar güçlü bir çığlık attı.

"Yine ne oldu, Lidya? Yoksa telefonun mu kapandı?" diye sorarken gülüyordum.

"Hayır, hayır... Öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şey o zaman?" diyerek telefonumu yatağıma bırakarak ona döndüm. "Evdekileri başımıza toplayacak kadar güçlü bir çığlık atmanın sebebi ne olabilir?"

"Eva, bunu görmelisin," derken gözlerini bile kırpmadan çekmecenin içine bakmaya devam ediyordu.

Neden bahsettiğini soracaktım ki, çekmecenin içindeki not kâğıdını çıkarak bana uzatmasıyla korktuğumun bir kez daha başıma geldiğini anlamıştık.

Umarım senin için seçtiğim sponsorun ürünlerini beğenmişsindir. Ve dilerim iyi bir satış stratejisi izleyerek tahmin ettiğimden çok daha iyi bir başarı elde edebilirsin. Benden bu kadar, gerisi sende!

- B Ö L Ü M 6 -

ÖDÜL YEMEĞİ

Fame Evi'ndeki sekizinci günümüzün akşam saatlerinde, Lidya'yla bahçedeki salıncağa kurulmuştuk. Bir ileri bir geri sallanan geniş salıncağın üzerindeyken, bahçedeki çiçeklerin yaydığı eşsiz kokuya rağmen kendimizi anın içine bırakmak yerine, *Frame*'de takılmaya devam ediyorduk.

"Acaba şu anda nerededirler?" diye sorunca, okuduğum son yorum için beğen tuşuna basarak ona döndüm.

"Kimler?"

"Kimler olacak canım?" Ekran tuş kilidini kapatarak bana döndü. "Tabii ki Aral ve Alara! Londra'ya öğle yemeği yemek için gidecekleri söylendi, acaba tam olarak nereye gittiler?"

"Lidya!" dedim usanmış bir halde. Artık gerçekten bıkmış durumdaydım. Alara'nın haftanın kazananı olduğu açıklandığı andan beri bunu konuşuyordu. Eleme Gecesi sona ermişti, bir partiyi daha ardımızda bırakarak odalarımıza çekilmiştik. Ertesi sabah, Aral ve Alara evden ayrılarak ödüllerine kavuşmuşlardı ama Lidya bir türlü susmak bilmemişti. "Yapma şunu."

"Neden?"

"Can sıkıcı oluyor."

Kaşlarından birini kaldırdı. "Demek bu durumun canını sıktığını kabul ediyorsun?"

"Hayır," diye karşı çıktım hemen. "Canımı sıkan şey bu durum değil."

"Ne yani," dedi inanamaz bir tavırla. "Haftanın birincisi olmayı kıl payı kaçırman ya da Aral'ın Alara'yla birlikte Londra'ya gitmesi canını sıkmıyor da benim olanlar üzerine konuşmam mı sıkıyor?"

"Evet, kesinlikle öyle."

İri gözlerini yumarak başını iki yana salladı. "İyi bir yalancı değilsin, Eva."

"Yalan söylemiyorum!"

"İyi," dedi alıngan bir tavırla. "Sustum, tamam!" Ardından dudaklarındaki görünmez fermuarı kapattı. Kabul, sesim gereğinden daha yüksek çıkmıştı ama şimdilik gönlünü almak için bir şey yapacak değildim. O da bunu anlayınca, "Ne yani, gerçekten susmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Bir dakika bile olmadı."

"Anlamadım. Neden bahsediyorsun?"

"Konuşmayı kesmenin üzerinden bir dakika bile geçmedi."

"Zaman tuttun yani?"

"İyi misin Lidya?" diye sorarken kızmaya başladığımı anlasın istiyordum. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Bunu, benim sana sormam gerek. Birinciliği kıl payı kaçırdın ama bunu zerre kadar umursamıyorsun. Üstelik böylesine bir ödülü kaybettiğini bilmene rağmen!"

Omuz silktim. "İlk haftadan ilk üçe girebilmiş olmak bile, benim gibi biri için mucize."

Kırgınlığını tamamen bir kenara bırakarak, "Benim gibi biri derken?" diye sorguladı.

"Popüler olmayan," dedim. "Alara kadar popüler olmadığımı biliyorsun."

"Evet, doğru söylüyorsun," dedikten sonra sırıttı. "Yine de ilk üçteydin."

"Evet, tam olarak bundan bahsediyorum. Aramızdaki farka rağmen ona neredeyse yetişiyordum.

"Tamam, diyelim ki birinciliği kaptırman seni üzmedi ama ya ödül? Aral'la baş başa yemek yemek... Üstelik Londra'da! Onun için delirdiğini ikimiz de biliyoruz. Onunla böyle bir anın içinde olmak istediğini sanmıştım."

"İstedim," dedim çaresizce.

"Öyleyse neden gerçekleşmediğinde üzülmedin ya da canın sıkılmadı?"

"Çünkü ödülü hak etmediğimi biliyorum. Ne de olsa sponsoru ikna eden ben değildim. Oydu."

"Evet ama zaten önemli olan, ürün tanıtımında ne kadar başarılı olduğumuz değil miydi? Ürünleri tanıtan sendin, o değil."

Lidya'nın iyimserliği beni gülümsetirken, "Eğer o sponsorla anlaşma sağlamamış olsaydım, tanıtımda bu kadar başarılı olamazdım ki," diye acı gerçeği yüzüne vurdum. "Biliyorsun bunu."

"Evet ama yine de..." diyordu ki bize doğru gelen Kaan'ı fark eder etmez dirseğimi karnına geçirerek onu susturdum.

Kaan, sallanmaya devam ettiğimiz bahçe salıncağının bir adım ötesinde durup, "Ne yapıyorsunuz burada? Yemek saati anons edileli çok oluyor," dedi.

"Aa, yemek yiyecektik, değil mi?" diyerek hızlıca yerinden kalktı Lidya. "Neredeyse unutuyordum." Eve yönelmek üzereydi ki benim yerimden kıpırdamadığımı görünce duraksadı. "Sen gelmiyor musun?" Başımı salladım. "Neden? Öğle yemeğine de katılmamıştın."

"Midem pek iyi değil," derken aslında yalan söylemiyordum. İştahım kapalıydı ve kendimi yemek yerken düşününce midem bulanıyordu.

Kaan, "Hastalandın mı yoksa?" diye sorarken endişelenmişe benziyordu. "Unuttuysanız diye söylüyorum, bu tarz durumlarda ekibe haber vermemiz gerekiyor."

"Önemli bir şey değil, sadece mide bulantısı."

"Emin misin?"

"Endişelenmene gerek yok, Eva'ya sık sık olur bu," dedi Lidya. "Üzüldüğünde hemen midesi bulanmaya başlar."

"Öyle mi?" diye sorduktan sonra bana döndü Kaan. "Neye üzüldün bu kadar?"

Lidya lafa atlamak üzereydi ki her şeyi abartılı bir şekilde anlatacağını bilerek, "Hiç," dedim. "Hadi gidip yiyin. Biraz daha gecikecek olursanız siz gitmeden önce masayı toplamış olacaklar."

"Döndüğümde atıştırmalık bir şeyler getirmemi ister misin? Ya da içecek bir şey?" Gülümseyerek başımı salladım. Canım gerçekten hiçbir şey istemiyordu.

Konuşmak üzere olan Lidya'ya dönerek, "İstersen sen git, ben birazdan geleceğim," dedi Kaan. Ama Lidya'nın yanımızdan ayrılarak eve girmesinin üzerinden dakikalar geçmesine rağmen ne benimle ne konuştu ne de yanıma oturdu.

Sonunda dayanamayıp, "Ayakta kaldın," dedim.

Kaşlarını kaldırıp indirerek yanıma oturdu. Onu kendine getiren şey, benim konuşmam olmuş gibi, "Ee, nasıl gidiyor evdeki günlerin?" diye sordu.

Onun beceriksizce konu açmaya çalışması beni gülümsetirken, "Şimdilik iyi," diye konuştum. "Alara ve İzel olmasaydı belki daha iyi olabilirdi."

"Kesinlikle katılıyorum."

Bahçedeki salıncağı gören kameraya döndüm, ışığı kırmızıydı. "Belki de iyi kızlardır ama yarışmada olmak, farklı biri gibi davranmalarına sebep oluyordur," dedim, çevrimdışı olmamızın verdiği rahatlıkla.

"Haklı olabilirsin. Evde kendi gibi davranan insan sayısı o kadar az ki..."

Topuklarımdan destek alarak bizi geriye doğru ittim. Kaan, sabit durmak istemediğimi anlayarak bana uyum sağladı. İkili salıncak tekrar sallanmaya başladığında tamamen ona dönmüştüm. "İnsanları gözlemlemeyi seviyorsun." Bir şey söylemek yerine başını hafifçe salladı. "Beni de gözlemliyor musun?"

Öylesine sorduğum bir sorunun cevabını, "En çok seni," şeklinde vererek beni dumura uğrattı.

"En çok beni mi?" diye şaşırdım. *Ama neden?*

Omuz silkmekle yetineceğini zannetsem de "İlginç geliyorsun," diyerek kafamı daha da karıştırdı.

"İyi anlamda ilginç gelmek mi yoksa kötü anlamda mı?" diye aptalca bir soru sordum. O da saçmaladığımı düşünmüş olacak ki sırıttı. İlk kez dişlerini göstererek gülümsediğini gördüğümü ise o an fark ettim.

"Evdeki herkesle tanıştın mı?" diye sorunca, konuyu değiştirmek istediğini anlayarak saygı duydum. Belki başka zaman, ne demek istediğinden açıkça bahsederdi.

"Hepsiyle değil." Çünkü dün gece evden ayrılan Alp ve İclal'e rağmen evde benimle birlikte hâlâ yirmi sekiz kişi vardı. Yirmi sekiz! Bir hafta, yirmi yedi farklı insanla tanışmak için kısa bir zamandı.

"Bütün yarışmacıları tanımamız iki haftayı bulur muhtemelen."

"Neyse ki ev büyük. Düne kadar otuz yarışmacı aynı evin içindeydik ama bazen hiç de öyleymiş gibi hissetmiyordum."

"Bazı yarışmacıları ilk kez dün gece gördüm desem, ne dersin?" diye sorunca kıkırdamaya başladım. Ben de Eleme Gecesi'nde birçok yeni yüzle karşılaşmıştım. "Ama merak etme, elemeler ya da diskalifiyelerle sayımız kısa zamanda azalacaktır."

"Ah, bir de o durum vardı, değil mi? Açıkçası diskalifiye olmayı hiç istemem."

"Ben de. Başarısız bulunup elenmeyi yeğlerim."

"Sence yaşanır mı böyle bir şey? Yani biri kurallara uymadı diye yarışmadan diskalifiye edilir mi?" diye sorduğumda, gerçekten merak ediyordum. Fame Evi'ne dair beni en çok korkutan şey sanırım buydu.

"Yüksek ihtimalle, evet."

Bir şey söylemeyerek önüme döndüm. Kurallar açıktı, uyum sağladığım takdirde hiçbir sorun olmayacaktı. Fakat isimsiz notlar bütün planı bozuyordu. Notlar açığa çıkar da ekip tarafından hoş karşılanmaz ise ne yapardım, bilemiyordum. Benim bir suçum yoktu, bunu aklı başında olan herkes zaten ilk anda anlayabilirdi. Ancak bulunduğum ev ve bu şov dünyası beni korkutuyordu. Notlar başımı fena halde derde sokabilirdi.

"Ne düşünüyorsun? Bu evde kaç hafta kalacağını tahmin edebiliyor musun?"

Kırpmadığım gözlerim, çardağı süsleyen sarmaşıklara takılı kalmışken, "O olduğu sürece, yarışmanın sonuna kadar buradayım sanırım," dedim ve cümlemi bitirir bitirmez ne yaptığımın farkına vardım.

"O?" diye sordu ve ben dejavuyu iliklerime kadar hissettim. Lidya pot kırdığı için Erkin'e notlardan bahsetmek zorunda kalmıştık. Şimdi de benim ağzımdan kaçırmam yüzünden Kaan'a notlardan bahsetmek üzereydim. Aslında ona bir şey açıklamak zorunda değildim ama onu tam bir haftadır tanıyor ve güvenebileceğimi artık biliyordum. Belki bana yardımı bile

dokunurdu. "Biri var," dedim, mikrofonlarımızın ve kameraların kapalı olduğunu bilerek. "Bana isimsiz notlar gönderen biri var."

"Notlar derken, mesajlardan mı bahsediyorsun?" diye sordu. İçimi rahatlatmak isteyerek, "Zaman zaman hepimiz, anonim kullanıcılardan mesajlar alırız. İyi ya da kötü," dedi. Başımı hızlıca iki yana salladım.

"Mesaj değil, kâğıda yazılmış notlardan bahsediyorum. Bu notları gönderen kişi evden biri." Kameralara bakmayı keserek ona döndüm. İşte, şimdi suratında gerçek bir endişe ifadesi vardı.

"İlk ne zaman geldi ve kâğıtta ne yazıyordu?"

"İzel'in hesabının çalındığı günü hatırlıyor musun?" Başını korkuyla salladı. "O gün, ilk notu aldım. Kâğıtta yazılana göre, İzel'in hesabının çalınma sebebi benmişim. Biri benim için onun hesabını çalmış."

"Ne?" diye şaşırdı. "Ama bunu kim, neden yapar ki?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ben de bunu merak ediyorum."

"Peki ya ikinci not? Notlar dediğini hatırlıyorum."

"İkinci not..." Kameraya baktım, kırmızı ışık gözlerimi almaya devam ediyordu. "Aslında sponsoru ikna eden ben değildim." Tekrar ona döndüm, aldığım notun içeriğini tahmin ettiğini bilsem de devam ettim. "Benim için sponsorla konuşmuş ve daha da kötüsü, notu çekmecemde buldum."

Eliyle çenesini sıvazladı. "Demek yatak odana girebilecek kadar cesur ya da kameralara yakalanmayacağına emin olan biri."

İkinci ihtimal, bana daha önce hiç düşünmediğim bir şeyi düşündürdü. "Ancak ekiple anlaşmış olan biri bunu başarabilir," dedikten sonra, bütün sırrı çözmüşüm gibi, "Ya da ekipten biri!" dedim.

"Aslında gayet mantıklı. Notları evdeki bir yarışmacının bırakmasından ziyade ekipten birinin bırakması daha muhtemel. Bir yarışmacı sana neden yardım etmek istesin ki?"

Kafam daha da karışırken, "Öte yandan, ekipten birinin bunu yapması da mantıklı gelmiyor," dedim.

Kameralara döndü. "Evde herkesin bir rolü var," diyerek tekrar bana baktı. "Belki de senin rolün, birçoğumuzunkinden daha önemlidir. Bu yüzden, daha ilk haftalarda elenmemeni sağlamaya çalışıyorlardır."

"Peki, bunu neden bu şekilde yapsınlar ki?"

"O da doğru. Yine de bu ihtimali de göz önünde bulunduralım," dediğinde başımı salladım. "Ayrıca, evdeki yarışmacıların el yazılarından örnekler bulup nottaki yazı ile karşılaştırmamız gerek. Sen de bu süre zarfında iyi bir gözlemci olmaya bak."

"Tamam," dedim hızlıca. "Ama bak, baştan söylüyorum. Kimse senin kadar iyi bir gözlemci olamaz. Bu yüzden, iyi bir performans bekleme benden."

"Eh, ne yapalım. Artık elinden ne kadarı geliyorsa onunla yetineceğiz," dediğinde gülerek omzuna vurdum. O da güldü ama bu çok kısa sürdü. "Korkuyor musun? Notları yollayan kişiden?" diye sordu.

"Sanırım, evet."

"Psikopatın teki olmalı," dedi hiç beklemeden. "Belki seni bu gece uykunda yakalar."

Bir kez yutkundum. "Uykumda mı yakalar? Ne yapar ki yakalayıp?" diye korkarak sordum.

"O çirkin el yazısıyla süslediği yeni bir not kâğıdını uzatır sana ve şöyle der: Eva, Eva, Eva... Neden hiç cevap yazmadın bana?" Kısık sesle söylediklerinden sonra tek kelime edemedim. Artık suratımda nasıl bir ifade varsa durdu, durdu ve "Şaka," dedi. "Küçük bir şaka."

"Mizah konusunda hiç iyi değilsin," dedim sesimi bulabildiğimde. "Komik değildi!"

"Biliyorum," dedi gülümseyerek. "Kendimi geliştirmeye çalışıyorum. Komikmiş gibi yapsana." Öfkeli gözlerimle kahkaha attım. O kadar sahte bir kahkahaydı ki yüzünü buruşturup, "Sen de samimiyetsizlik konusunda hiç iyi değilmişsin. Ama lütfen sen, bu konuda kendini geliştirmeye çalışma," demesine neden oldu.

"Kim kendini böyle bir konuda geliştirmeye çalışır ki zaten?" diye burun kıvırdım.

"İzel ve Alara gibiler?"

İkimiz de kıkır kıkır gülmeye başladık. Lidya'nın dışında, evde kendime yakın gördüğüm yalnızca Erkin'di. Sanırım artık Kaan'ı da kendime yakın bulmaya başlamıştım. Zeki ve anlayışlıydı, espritüel olmasa da gayet eğlenceli biriydi. Ayrıca nedendir bilinmez, yaydığı enerji güven veriyordu.

Atlas'ın bize doğru geldiğini fark ettiğimde ayak tabanlarımı yere bastırdım. Salıncak yavaşlayarak durduğunda Atlas tam karşımda duruyordu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Yerimden kalkacağım sırada Kaan benden hızlı davrandı, "Ben de tam yemek yemeye gidiyordum," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Atlas, Kaan'ın yerine oturduktan sonra, "İzel hakkında konuşmak istedim seninle," dedi. "Tabii, bir de dün gece hakkında."

Olduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. İzel de dün gece olanlar da beni geriyordu. "Bana bir açıklama borçlu değilsin," dedim ki konu hiç açılmadan kapanmış olsun.

Ama o, "Biliyorum. Yine de konuşmak istiyorum," diyerek ısrarcı olduğunu belli etti. Bedenimi ona çevirdim. Sabit duran salıncağın üzerinde, ona dönük oturuyordum. O ise tam karşımızdaki devasa büyüklükteki eve bakıyordu. Benim dinleyici

olmayı kabul ettiğimi anlayınca o da bana döndü. "İzel'e karşı bir şey hissetmiyorum ve onun da bana karşı bir şey hissetmediğine eminim," dedi.

"Öyle mi? Bence o, senden hoşlanıyor."

Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İzel benden kesinlikle hoşlanmıyor. O sadece bu evde daha uzun süre kalabilmenin yollarını arayan biri." Ardından alaycı bir şekilde güldü. "Kolay bir av olduğumu zannediyor."

"Peki, sence neden seni seçti?" diye sordum, cevabını çok iyi bilmeme rağmen.

"Ne fark eder?"

"Senden vazgeçmesini istiyorsak sende aradığı şeyi bulamayacağını ona göstermeliyiz," dediğimde sol kaşını yukarı kaldırdı. "Birkaç gün önce, adının bir başkasıyla değil, yalnızca sanatınla anılmasını istediğini söylemiştin."

"Evet," diyerek beni onayladı. "İsmimin bu tarz saçmalıklarla anılmasından hoşlanmam."

"İşte bu yüzden, bir an önce İzel'in senden vazgeçmesini sağlamalıyız."

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sorduğunda, beni gerçekten yanlış anladığını anlamış oldum.

"Çünkü en çok istemediğin şey, isminin bir başkasıyla anılmasıydı. Ve daha ilk haftadan hem İzel'le hem de benimle anıldın. Böyle devam ederse mutsuz olmaya başlayacağını düşünüyorum. Yani evet, bir yarışma programının içindeyiz. Hepimizin bu yarışmadan beklentileri var. Ama bir şeyi yaparken keyif almıyorsan o şeyi neden yaparsın ki?"

"Haklısın ama neden bana yardım etmek istediğini anlamadım. Mutlu ya da mutsuz olmam senin için neden önemli?"

Meraklı mavi gözler, dudaklarımın arasından çıkacak sözü beklerken beni sıkıştığım köşeden çıkaran Erkin oldu. "Oooo,

çifte kumrular!" diyerek Atlas'la benim aramızdaki boşluğa oturdu. Salıncak hızla geriye doğru giderken Erkin, kollarını omuzlarımıza atarak,"Ne kaynatıyordunuz bakalım?" diye sordu.

"Hiç!" dedim hızlıca. "Ne konuşacağız, havadan sudan işte..."

"Aral ve Alara ne kadar da mutludurlar şimdi, değil mi?" diye sorunca, Lidya gibi yapacağını sanmıştım ki "İtiraf et, kıskandın," diye devam edince amacının çok farklı olduğunu anlamış oldum. Atlas'ın gözleri doğrudan bana bakarken ikisi de merakla cevabımı bekliyordu. "Ne de olsa ilk üç arasında sen de vardın. Alara'nın yerinde şimdi sen olabilir ve Aral'la baş başa yemek yeme şansına da erişebilirdin."

"Aral'la baş başa yemek yeme şansı mı?" diye sorarken Atlas yüzünü ekşitmişti.

Erkin'in bacağını çimdikledim. Erkin çığlık atarken Atlas'a suratımdaki gülümsemeyle, "Yalnızca şaka yapıyor," dedim.

"Yo," dedi, bacağını morartmak üzere olmama rağmen. "Kıskandığını biliyorum."

"Londra'ya daha önce hiç gitmediğim için ödülü kazanmak istedim. Evet, ama Aral'la baş başa yemek yeme şansını kaçırdığım için üzgün değilim," dedim, kısmen doğru kısmen yalan söyleyerek.

"Hı hı," dedi Erkin. "Sen gel de onu benim külahıma anlat." Ardından Atlas'a döndü. "İnanmadın sen de, değil mi?"

"İnanmayacak bir şey yok," diye kestirip attı Atlas. "Böyle bir konuda kıskançlık yapması için Aral'dan hoşlanıyor olması gerekirdi. Eh, ona karşı hisleri olmadığına göre, Eva'yı bu konuda konuşturman bile saçmalık."

Erkin'in suratı güldü ama neyse ki dudakları tekrar aralanmadı. Atlas ise sonunda Erkin'in yakın tavrından rahatsız olduğunu yüz ifadesine haylice yansıtmışken omzundaki kolu

nazikçe itti. Oturduğu yerden kalkıp, "Müzik odasına geçiyorum ben," dedi. Belki de bu, bana bir davetti.

"Nasıl istersen." Birkaç adım uzaklaştığında hızlıca Erkin'e döndüm. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Nasıl bir şey?"

Neyi sorduğumu çok iyi bildiğini bilmeme rağmen, "Aral'ı kullanarak Atlas'ı kıskandırmaya çalıştın!" dedim.

"Nasıl anladın?" diye şaşkınca sordu. Bunu anlamış olmama gerçekten şaşırmışa benziyordu.

"Aptal değilim de ondan!" diye aynı öfkeyle cevap verdim.

Sırtını geriye yaslayarak gökyüzüne baktı. "Açıkçası, böyle bir adamla mesafeni korumaya devam ettiğin için ben aslında tam bir aptal olduğunu düşünmeye başlamıştım. Beni gerçekten şaşırttın."

"Erkin!"

Güzel suratı gökyüzüne bakarken gözlerini bana çevirdi. "Ne var? Dakikalardır sizi şu köşeden izliyorum. Öpüşürsünüz de bu ana canlı şahit olurum diye..." Bir anda doğruldu, eliyle kendi dizine vurdu. "Ama yok, bırak öpüşmeyi, adama cilve bile yapmıyorsun!"

"Ne?" diye çığlık attım. "Böyle bir şeyi neden yapayım?"

"Çünkü neden yapmayasın? Bal gibi adam. Bak tadına işte."

Son sözleri yüzümü buruşturmama neden olurken her geçen saniye haddini biraz daha aştığını görüyordum. Yine de kırıcı olmak istemediğim için, "Sululuk yapma," demekle yetindim.

"Tamam ama sen de söz ver," diyerek parmağını bana doğru uzattı.

"Ne sözü?"

"Aral ile değil, Atlas ile öpüşeceksin."

Gözlerimi kıstım. "Neden biriyle öpüşmek zorundaymışım gibi davranıyorsun?"

"Çünkü onun aşktan anladığı tek şey bu!" diyen Lidya, biraz öncesine kadar Atlas'ın oturduğu yere kurulunca derin bir nefes aldım. Lidya'ya iyi ki geldiğini söyleyecektim ki "Tam zamanında gelmişim. Biraz daha gecikseymişim, seni ne yapar ne eder ikna edermiş," diyerek kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ne için?"

"Ne için olacak, Atlas'la sevgili olman için tabii ki."

Erkin sırıtarak Lidya'ya döndü. "Ona söyleyelim mi?" Fısıldamıştı ama duymuştum. Yan yana oturuyorduk, bacaklarımız bile birbirine değiyordu ama onlar bunu tamamen unutmuş bir şekilde kendi aralarında konuşmaya başladı.

"Bilemiyorum."

"Bence şu an tam zamanı."

"Kim söyleyecek?"

"Ben söyleyebilirim."

"Ay yok, sen söyleme."

"Neden ya?"

"Arkadaşlar!" dedim kafamı uzatarak. Beni fark etmeleri için başka ne yapabilirdim, emin olamamıştım. "Buradayım, sizi duyuyorum."

"O zaman söylüyoruz," dedi Erkin heyecanla. "Lidya ve ben, senin üstüne bahse girdik!"

"Ne?"

"O öyle mi söylenir, aptal!" diye kızdı Lidya. "Boşuna sen söyleme dememişim." Ardından bana döndü ve daha sakin bir şekilde, "Erkin ve ben bir iddiaya girdik," dedi. "Kimi seçeceğine dair."

İkisine de teker teker baktım. Bana sırf eğlenmek için şaka yaptıklarını itiraf etmelerini bekliyordum. Ama ikisi arasında mekik dokuyan gözlerim, sonunda yanıldığımı anladı ve "Siz ciddisiniz!" diyebildim.

"Tabii ki ciddiyiz ve bu işi sonuna kadar götürmekte de kararlıyız," dedi Erkin, hayatının en önemli işinden bahseder gibi.

"Ne yapacaksınız mesela?" diye alaycı bir ifadeyle sordum.

"Ben Atlasçıyım," dedi Erkin. "Bu yüzden Atlas'a yürüyeceğim. Ona, biraz önceki gibi küçük oyunlar oynayacağım ve kafasının sürekli seninle meşgul olmasını sağlayacağım. Gecesi gündüzüne karışacak, her an seni düşünecek, sonunda buna dayanamayıp sana olan aşkını itiraf edecek. Üstelik seni şehvetle öperek!"

"O öpüşme illaki olacak diyorsun yani?" diye güldüm.

"Evet. Bu yarışmayı kazanmak dışındaki en büyük ikinci hayalim artık bu. Atlas ve seni bir kereliğine de olsa öpüşürken görmek... Enfes!"

"Sapık mısın Erkin?"

"Ne alakası var canım?" diye alındı. "Sadece desteklediğim şeylere tutkuyla bağlanıyorum, o kadar..."

Başımı iki yana sallayarak Lidya'ya baktım. "Eh, sen de Aralcı olmalısın o zaman."

"Kesinlikle. Ona zaten hayransın ve ilk aşkının da o olduğunu düşünecek olursak... İşim zor olmayacak. Senden yana sıkıntı yok, Aral'ı hallettim mi tamamdır."

"Nasıl halletmeyi düşünüyorsun?" diye sorarken heyecanlanmıştım.

"Alara'yı ortadan kaldıracağım."

"Yok artık!" diye bağırarak Lidya'ya döndü Erkin. "Bunu ben bile yapmam. Tamam, anlıyorum onları destekliyorsun ama kimse desteklediği çift kavuşabilsin diye aralarına giren üçüncü şahsı öldürmemeli."

"Ne öldürmesi yahu? Elenmesini sağlayacağım sadece."

"Oh, bir an elini Aral-Eva birlikteliği için kana bulayacaksın sanıp çok korktum. Atlas-Eva olsa bir şey demem ama Aral-Eva için böyle bir şeye hiç gerek yok."

"Değil mi? Bence de gerek yok çünkü onların birlikte olacağı bariz bir şekilde ortada."

"Arkadaşlar..." diyerek yine varlığımı unuttukları gerçeğini yüzlerine vurmak istedim.

"Hayır, yanılıyorsun canım. Ortada olan tek bir gerçek var. O da Atlas ve Eva arasındaki uyum."

"Arkadaşlar..."

"Uyum mu? Hangi uyumdan bahsediyorsun sen?"

İkisinin de bunu ısrarla devam ettireceğini anlayınca hışımla yerimden kalktım, eve doğru ilerlemeye başladım. Cam kapıdan geçtiğim sırada ismimi çağırıyorlardı ama dönüp bakmak bile istemiyordum.

Odamda geçirdiğim sıkıcı birkaç saatin sonunda şuh bir kahkaha atarak odaya giren Alara, elindeki torbaları bir köşeye attıktan sonra bedenini de yatağa bıraktı. "Nasıl aşk doluyum, bir bilseniz!" diye bağırdığında kollarını iki yana açmış, beyaz tavana sırıtarak bakıyordu.

"Anlaşılan, yemek epey iyi geçmiş," dedi Derin. Nadiren de olsa bizimle konuşmaya başlamıştı.

"İyi de laf mı?" diye sorduktan sonra hızlıca doğruldu, dirseklerinin üzerinde yatmaya devam ederken, "Harika geçti, harika!" dedi.

"Daha önce Londra'ya gitmemiştin galiba?" dedim tereddütle.

"Açıkçası gittim ve harika olma sebebi de Londra'da yemek yemek değildi, Aral'la baş başa yemek yiyebilmekti. Ayrıca bugün inanılmaz bir şey daha oldu."

"Ne oldu?"

"Aral bana aşkını itiraf etti!"

"Ne?" diye adeta bağırdım. Nefesimin kesildiğini hissederken, "Yalancı," diyebildim. "Yalan söylüyorsun..."

"İnanmıyorsanız kurabiyemin *Frame* hesabına girip bakın. Benimle fotoğrafını göreceksiniz."

"Kurabiye mi?" diye suratını ekşiterek sordu Derin. Ben ise kusmak üzereydim.

"Evet," derken sırıtıyordu. "Ona böyle hitap etmeye karar verdim. O da bana minik kediciğim diyecek."

"Kusacağım."

"Sanırım ben de..." diyebildim sadece çünkü Alara rol yapmıyordu, kameralar çevrimdışıydı.

Aral'ın daha önce değil bu evden biriyle, hayatındaki herhangi biriyle fotoğraf paylaştığını görmemiştim. Ta ki Alara, "O kadar yakışıyoruz ki!" diye ısrar edene dek... Ellerim titrerken telefonuma uzandım ve *Frame*'e girdim. Takipte olduğum Aral'ın paylaştığı son fotoğraf ana sayfamdaydı.

Alara doğru söylüyordu. Paylaşılan fotoğrafta Aral ve Alara vardı, fotoğrafın açıklamasında ise kırmızı bir kalp...

Fotoğraf paylaşılalı çok olmamıştı ama daha şimdiden yüzlerce yorum yapılmıştı. Aral ve Alara, *Frame*'e istediğini vermişe benziyorlardı ve belli ki bu olaydan sonra *Frame* de onlara istediklerini verecekti.

Odanın içinde yankılanan müzikten sonra dikkatimi Aral'la fotoğrafından alarak Alara'ya verdim. Kameraların çevrimiçi olduğu anda telefonuna gelen aramayı, "Anneciğim!" diyerek

cevaplandırdı. O güzel, ışıltılı yüzü şimdi sanki daha aydınlıktı, dolgun dudakları daha önce hiç şahit olmadığım kadar genişçe kıvrılmış, badem gözleri kısılmıştı.

Mutluluğu, çevrimiçi olduğumuzu kendime hatırlatarak suratımda hiçbir duyguya yer vermemem gerektiğinin bilincindeyken yatağıma geçmeme neden oldu. Alara ise bu sırada hal hatır faslını geçerek dedikoduya giriş yapmıştı. "İzel var işte. Onunla arkadaş olduk. Hı hı. Yok ya, diğerlerinden çok hoşlanmadım. Ay, bilmiyorum ki... Biri yaptığı çizimleri paylaşarak popüler olmuş, ne çizdiğiyle gram ilgilenmiyorum." Bahsettiği kişi kesinlikle Derin'di ve artık Derin'in de dikkati Alara'daydı. "Diğeri çektiği sıkıcı *vlog*'larla popüler olmuş ve sanırım sevgilimde gözü var." Eh, bu da muhtemelen bendim ancak bilmediği bir şey vardı ki biraz daha hakkımda yalan yanlış konuşacak olursa kameraları sorun etmeyi bırakacaktım.

"Keşke sen de burada olsaydın anne," dedi büyük bir özlemle. Annesiyle yalnızca sekiz gündür görüşmüyordu ama daha şimdiden onu çok özlemişti, bunu ona bakarak da onu duyarak da pekâlâ anlamıştım. Kalbimde bir sızı oluşurken Aral'la fotoğrafını da benim hakkımda ettiği bütün sözleri de unutmuş, tek bir noktaya takılı kalmıştım. "Birlikte çok eğlenirdik. Çok özledim seni."

Çevrimiçiydik. Annesinin özlemiyle suratı asılmış Alara'ya daha fazla bakmamalıydım. "Tamam," diyerek dudak büken Alara'nın, "Ben de seni çok seviyorum," diye karşılık verebileceği bir annesinin olmasını kıskanmamalıydım. "İyi geceler." Hayır, gözlerim dolmamalıydı çünkü kameralar bizi izliyordu. Babam, beni görüyordu.

Alara aramayı sonlandırdıktan sonra ilgisiz gözlerle bize baktı. Yalnızca yüz ifadesine baktığımda bile bizden annesine söylediği

kadar hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Öyle ki Londra'dan getirdiklerini odanın bir köşesinde bırakıp odadan ayrılmasının nedeni bile buydu.

Alara'nın odadan ayrılmasından kısa bir süre sonra, gözlerim önce kameralara sonra Derin'e döndü. Kameraların çevrimdışı olduğunu gördüğümde rahat bir nefes almıştım. "Ağlayacak mısın?" diye bir soru duyduğumda ise Derin'in benimle ilk kez iletişime geçmeye çalıştığını fark etmiştim.

Aynı odada kalıyorduk ve bu, evdeki sekizinci günümüzdü ama şimdiye dek merhabalaşmaktan öteye geçememiştik. Derin'in bana böyle bir soru sormasına, bu yüzden şaşırmıştım. Daha da önemlisi, soruyu sorarken o da pek iyi görünmüyordu.

"Sanırım evet," dedim dürüst olmayı seçerek.

"Kameralar kapalı. İstediğin kadar ağlayabilirsin," dedi omuz silkerek, ardından kucağındaki çizim defterine döndü. Biraz sonra tekrar bana baktı. Ona öylece bakmaya devam ettiğimi görünce, defterini yanındaki komodinin üzerine bıraktı. "Ağlayacağını söylemiştin."

"Neden benimle ilgileniyorsun?" diye sordum merakla. *Koca sekiz günden sonra, neden şimdi?*

"Alara'nın annesiyle konuştuğunu öğrendiğinde yüzünün aldığı şekli gördüm." Yine o sızı. Hayır, kameralar çevrimdışı olsa bile ağlamayacaktım. "Annenle aranızdaki ilişki zayıf olmalı."

"Konuşmak istediğim bir konu değil bu."

"Peki, zorlamayacağım," dedi anlayışlı bir gülümsemeyle. "Ancak yine de bir gün ihtiyacın olursa çalacağın ilk kapı benimki olsun."

Kaşlarımı çattım. "Neden?" O da kaşlarından birini kaldırarak bunu neden sorun ettiğimi sorguladı. "Yani sen, geçtiğimiz

bir hafta boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadın bile. Ben neden gelip sana böyle bir konudan bahsetmek isteyeyim?"

Bu kez dudakları buruk bir şekilde kıvrıldı. "Çünkü aynı dertten mustarip olduğumuzu düşünüyorum."

"Emin ol, yanlış düşünüyorsundur," dedim hemen. "Çünkü annemle aramızdaki ilişki için zayıf bile diyemem. O, yok."

"Bak, gördün mü?" dedi ayaklanarak. Bana doğru gelirken, "Bir de yanlış düşünüyorsun diyorsun," diye devam etti.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdığımda, benden izin almadan yatağımın ayak ucuna oturmuştu bile. "Senin de mi annen..." Hızlıca başını salladı. "Öyleyse haklısın. Aynı dertten mustaribiz."

Bir süre, bir şey söylemeden kucağında birleştirdiği ellerine baktı. Ne düşündüğünü tahmin edemediğim gibi suratındaki ifadeyi de göremiyordum. Salık bıraktığı gri saçlarının bir kısmı yüzünü kapatıyordu. Onu, eve girdiği ilk günden beri dağınık bir topuzla gördüğümü fark ettiğimde, benim gözlerim gibi dolmuş olan gözlerini bana çevirdi. "Ne zaman gitti? Ve nasıl?"

Bu konuyu konuşmaktan gerçekten hoşlanmıyordum çünkü her seferinde ağlıyordum. Ona, bunu söylediğimde anlayışla geri çekilmişti ama ben onu bırakmamıştım. Bu gerçek, bana içten içe onunla konuşmak istediğimi düşündürürken yine aynı şey oldu ve aniden gözyaşlarına boğuldum.

"Hey, ağlama," dedi, biraz önce söylediğinin aksine. "Lütfen," derken yatağımda kaykılarak bana yaklaşmıştı. Elleri artık benim ellerimi tutuyordu.

"Ağlamamı söyleyen sendin!" dedim hıçkırarak.

"Evet ama gerçekten ağlayacağını düşünmüyordum."

"Elimde değil." Omuz silktim. "Ne zaman bu konudan bahsetmeye başlasam ağlıyorum."

"İyi ama henüz bahsetmeye başlamadın bile," dedi, beni güldürmeye çalışır gibi bir hali vardı. "Anlat da bari boş yere ağlamış olma."

Kendimi biraz olsun toparlayabildiğimde derin bir nefes aldıktan sonra, "On yıl önce," diye söze başladım. İkimiz de öncesinde mikrofonlarımızı kapatmayı ihmal etmemiştik. "Benim on birinci yaş günümden birkaç hafta sonra..."

Devam etmeyeceğimi anlayarak, "Benimki de on iki yıl önceydi," diye söze başladı. "O, babam, ben ve kardeşim birlikte tatile gidiyorduk. Babamla tartışmaya başladılar, sonra kaza oldu. Üçümüz de kazadan öyle ya da böyle kurtulduk ama o kurtulamadı."

Benim ağlayarak anlattığım gerçeğimin aksine o, yalnızca üzgün görünüyordu. Anladım ki bazı acılar aynıydı ama onlarla baş etme şekilleri hep farklıydı.

"Üzüldüm senin için," dedim sonunda.

Ellerimden birini kendime çekip gözyaşlarımı sildiğimde o da uzanıp gözyaşımı sildi. Bu hareketi gülümsememe neden olurken, "Ben de senin için üzüldüm," dedi yalnızca.

Ağlamayı tamamen kestiğimde, "Lidya dışında hiç kimse bilmez bu durumu," dedim. "Sana da neden anlattığımı bilmiyorum."

"Merak etme, ben iyi sır tutarım. Aslına bakarsan ben de bu konuyu herkesle konuşmam. Ayrıca başkasının acısı da pek umurumda olmaz ama seni merak ettim," dedi, vermek istediğim mesajı anlayarak ve devamında beni epey şaşırtarak.

"Ben de kimseye söylemem," dedim güven verircesine.

"Evet, söylemesen iyi olur," dedikten sonra iç çekti. "Biliyorsun, evdekilerin kazanmak uğruna yapmayacağı şey yok."

"Doğru söylüyorsun. Gerçekten öyleler," diyerek ona katıldım. "Ama sen öyle değilsin. Yani, umarım..." diye ekledim.

"Evet, değilim. Kazanmak umurumda bile değil."

Derin'i daha fazla merak etmeye başladığımı hissederken, "Neden katıldın bu yarışmaya?" diye sordum.

"Daha iyi yerlere gelebilmek için. Para ya da bireysel popülerlik umurumda değil. İstediğim tek şey eserlerimin keşfedilmesi."

"Atlas da senin gibi düşünüyor," dedim düşünceli bir sesle. Atlas'ın da umurunda olan tek şey, sanatıydı.

"Atlas?" dedi, saçları gibi gri boyalı kaşlarından birini kaldırarak.

"Hani şu uzun saçlı, sarışın olan. *Frame*'de söylediği şarkıları paylaşıyor. Onun da istediği şey keşfedilmekmiş, yeteneğiyle ön planda olmak istiyormuş."

Kimden bahsettiğimi anlayınca, "İzel gibiler varken bu biraz zor. Farkında mısın, bilmiyorum ama İzel ona kafayı takmış durumda," dedi. Kaan gibi Derin'in de kendi köşesine çekilerek insanları gözlemlemeyi seven biri olduğunu o an anladım. "Eh, bu da ondan yetenekli adam etiketiyle değil de aşk adamı etiketiyle bahsetmemize neden oluyor."

"Atlas'ın buna izin vereceğini zannetmiyorum."

"Bu onun elinde olan bir şey değil. Tıpkı Aral'ın elinde olmadığı gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Alara ile birlikteliğinden sonra sence Aral'ı tek başına konuşan olur mu? Bundan sonra Aral demek, Aral ve Alara demek."

"Sence..." dedim ve hemen sustum. Meraklı gözleri bana bakmaya devam edince, "Sence onlar gerçekten birlikte mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ne önemi var?" Ardından suratımda her ne gördüyse, "Yok artık!" diye devam etti. "Gerçekten mi?"

"Ne? Ne oldu?" diye sordum telaşla. Ne fark etmiş ya da anlamıştı?

Dudakları bu kez keyifle gülümsedi ama konuşmadı. Kameraların çevrimiçi olduğunu fark ettiğindeyse elimi bırakıp yavaşça yatağımdan kalktı, omzuma hafifçe dokunarak, "Ne zaman istersen bana gelebilirsin," dedi. Artık onunla da aramda farklı bir bağ olduğuna inandığım sırada kendi yatağına doğru ilerliyordu. "Ve bence bu soruyu kendine ya da başkalarına değil, ona sormalısın."

Aral'a gitmemi ve kafamdaki soru işaretlerini silmesini istememi söylüyordu. Ama bunu söylerken, Aral'la aramızda bunu yapabileceğim kadar yakın bir ilişki olmadığından haberdar değildi. Aral'la şimdiye dek yalnızca üç kez karşılaşmıştık ve karşılıklı konuştuğumuz süreyi hesapladığımda bir saati bile geçmezdi. Ona değil Alara'yla olan birlikteliğinin gerçek olup olmadığını, başka herhangi bir konuda bile gitmeye çekinirdim.

Ancak bazen duygular mantığı yenerdi ve ben ne yazık ki çoğu zaman duygularımın esiri olurdum.

Önce, Aral'ı hiç kazanamamışken kaybetmenin verdiği çaresizlik hissi, daha sonra alevlenen anne özlemim sağ olsun, mantığımı bir kenara bıraktım ve bir haftanın sonunda benimle ilk kez gerçekten iletişim kuran, üstelik bunu öylesine de değil, çok özel bir şekilde yapan Derin'in aklına uydum. İlk Eleme Gecesi'nden sonra, diğer tüm yarışmacılar gibi numarasını aldığım Aral'a mesaj attım.

Güzel fotoğraf.

Mesajı yazma cesaretini bulduğumda saat neredeyse gece yarısına yaklaşıyordu ve ben Aral'ın uyuduğunu sanıyordum. Ancak dakikalar sonra beklediğim mesaj geldi.

?

Dişlerimi sıktım. Numaramı rehberine kaydetmemiş olma ihtimali var mıydı? Çevrimiçi olduğunu görerek hızlıca yazdım.

Alara ve sen. Yakışmışsınız.

Öfkeli hissediyordum ama buna hakkım olmadığının da bilincindeydim çünkü Aral, benim eski sevgilim değildi. Aral benim arkadaşım bile sayılmazdı. Ona kızamaz, küsemezdim ama yine de üzgün ve öfkeli hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Frame'deki aptal selfie'den bahsediyorsun.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarıya doğru kalkarken dudaklarım gülmek ve gülmemek arasında gidip geliyordu. Neden bu şekilde tepki vermişti? Yoksa fotoğrafı paylaşmasını Alara mı istemişti? Ne yani, o istemiyorken sırf Alara istiyor diye beraber fotoğraflarını mı paylaşmıştı? Hem de açıklamasına kırmızı bir kalp bırakarak!

Öyle deme. İlk selfie'niz sonuçta.

Bir süre çevrimiçi kaldı; yazdı, sildi, yazdı ve sonunda beni kıpkırmızı edecek o mesajı gönderdi.

Bu kadar belli etme.

Midemin bulanmaya başladığını hissederken titreyen parmaklarımı harekete geçirdim.

Neyi?

Aptalı oynamak her zaman iyiydi.

Beni kıskandığını.

Belki de değildi.

Kıskanmıyorum.

Öyleyse neden ilk mesajlaşmamız
böyle bir konu üzerine gerçekleşiyor?
Üstelik fotoğrafı paylaşmamın üzerinden
saatler geçmesine rağmen...
Yoksa benden hoşlanıyor musun?

Ellerim heyecandan adeta buz kesmişti. Birkaç dakika parmaklarımı hareket ettiremedim, gözlerimi bile kırpamadım. Derin uyumamış olsaydı, hemen ondan yardım isterdim. Uyuyordu ve seslenerek Alara'nın da uyanmasına neden olmak istemiyordum.

Çevrimdışı olduğunu gördüm, sonra tekrar çevrimiçi olduğunu. Yine yazdı, sildi, yazdı ama bu kez göndermedi. Sonunda titremeye devam eden parmaklarım, klavyenin üzerinde dans etmeye başladı.

Etrafındaki bütün kızların senden hoşlanmasını
arzulamayı bırakmalısın.

Aptalı oynamak işe yaramıyorsa, kaçmak mutlaka işe yarardı.

:)

Gülücük mü? Hani şu, inci gibi beyaz dişlerini de gösterdiği çarpık gülümsemesinden mi yollamıştı bana?

Etrafımdaki bütün kızların değil,
sadece senin benden hoşlanmanı arzuluyorum.
Ve tabii ki seni de.

Bu da neyin nesiydi şimdi? Alara ile sevgili değil miydi? Eğer öyleyse, bana neden böyle bir mesaj atmıştı? Değilse bile, bana bu şekilde mesaj atmamalıydı. Kafam karmakarışık olmuşken bu kez hem aptalı hem de korkağı oynamayı seçtim.

Alara'yla mutluluklar Aral.

Öpüyorum bir tanem.

Bir şey yazmak yerine telefonun tuş kilidini kapattım. Karanlığın içinde boşluğa bakmayı sürdürürken kalbimi sakinleştirmeyi, kendimi uyarmayı deniyordum.

Hayır, umutlanmayacaktım.

Hayır, o sadece şaka yapıyordu ve ne beni ne de ondan hoşlanmamı arzuluyordu.

Hayır, ben onun bir tanesi falan değildim.

Ah, yoksa öyle miyim?

- B Ö L Ü M 7 -

TEKLİF

"Kaybettin."

Ödül gününün üzerinden iki gün geçmişti, günlerden çarşambaydı ve Erkin ile Lidya, hayattaki tek dertleri benim aşk hayatımmış gibi davranmaya devam ediyorlardı.

"Kaybettin, Lidya. Artık savaşta yoksun."

"Sen öyle san!" derken kollarını göğsünde çaprazlayarak birleştirmişti. "Henüz cepheyi terk etmedim."

"Ancak terk etmelisin," dedi Erkin sırıtarak. "Her şey çok bariz bir şekilde ortada, hiç şansın yok."

"Gerçek olduğunu düşünmüyorum. Tamamen kurmaca."

"Onlar öpüşüyorlar, Lidya."

"Ne?" diye şaşkınca sordum. Benim bundan neden şimdi haberim oluyordu?

"Yok öyle bir şey," diyerek elini omzuma koydu Lidya. "Uyduruyor."

"Kameraların önünde olmasa da arkasında kesinlikle öpüşüyorlardır. Aral ve Alara, birbirlerini öpmek için yaratılmış gibiler. Tıpkı Atlas ve Eva gibi..."

Gözlerimi devirdim. Lidya ise "Lütfen sus artık!" diyerek benim yerime de konuşmuş oldu.

"Benimle baş edemeyeceğini en başından bilmeliydin," dedi Erkin. İşaret parmağını Lidya'ya doğru sallamıştı. "Daha doğrusu, Atlas ve Eva aşkıyla..."

Lidya onu hiç umursamayarak bana döndü. "İki gündür aşk acısı çekiyorsun. Biliyorum. Utanmana gerek yok, saklama bunu bizden."

"Aşk acısı çektiğim yok benim," dedim burun kıvırarak. Ben sadece biraz üzülmüştüm, işte o kadar! "Ayrıca, ikinizin de kafasına sokması gereken bir gerçek var. Ben Aral'a âşık değilim." Erkin'in sırıttığını fark edince devam ettim. "Atlas'a âşık olmadığım gibi!"

"Hı hı," diyen Erkin'den sonra, "Öyleyse neden Aral'dan kaçıyorsun?" diye sordu Lidya. Ne diyeceğimi bilemedim. "Madem ona âşık değilsin, neden ondan kaçıyorsun?"

"Bu soruyu ben de kendime soruyorum," dedim. "Ama cevabı bulamıyorum."

"Neyse," diyerek ayağa kalktı Erkin. "Ben gidip biraz da Atlas'çığımın bilinçaltına girmeye çalışayım."

Oldukça neşeli ve heyecanlı bir şekilde çardaktan ayrılmak üzere olması beni gülümsetirken arkasından yalnızca el sallayarak, "Bol şans!" dedim.

Lidya ve Erkin'i o kadar çok seviyordum ki Aral'dan sadece hoşlandığımı ve Atlas'ı sadece arkadaş olarak gördüğümü bir türlü kabullenmemeleri bile artık sinirlerimi bozmuyordu.

"Eğlenceyi bir kenara bırakarak soruyorum," deyince Lidya, Erkin'in ardından bakmayı keserek ona döndüm. "Daha sonra Alara'yla bu konu hakkında konuştunuz mu?"

"Ne yazık ki evet," dedim oflayarak. "Kız resmen delirmiş gibi. Beni gördüğü an bu konu hakkında konuşmaya başlıyor.

Aral'la ilişkilerinin ne kadar güzel gittiğinden, birbirlerinden ne kadar hoşlandıklarından bahsediyor sürekli."

"Birbirlerini tanıyalı henüz bir hafta, sevgili olduklarını ilan edeli ise iki gün oluyor. Ne kadar hoşlanıyor olabilirler ki?" diye şaşkınca sordu. Benim de şaşırdığım ve şaşırmaktan ziyade büyük hayal kırıklığına uğradım konu tam olarak buydu.

"Büyük aşkmış onlarınki," dedim yüzümü ekşiterek. "Gerçek aşk!"

"Kurabiye ve minik kedinin büyük aşkı, öyle mi?" diye gülerek sordu ama ben gülmedim. O ikisinin birbirlerine hitap şekilleri, benim yalnızca midemi bulandırıyordu.

Eğer Aral benim sevgilim olsaydı, ona ismiyle hitap ederdim. Belki bazı anlarda ona *bebeğim* diye seslenirdim çünkü bebek gibiydi. Koca bir bebek. Ama kurabiye... Asla!

"Onların birlikte olduğuna inanmıyorum," dedi tekdüze bir sesle. "Ayrıca, o ikisi birlikte olmak için yaratılmış gibiler, bu çok belli ama bana kalırsa bu yalnızca görünüşte öyle. Aral ve Alara'nın anlaşabildiğini bile düşünmüyorum ben."

"Dışarıdan bakıldığında çok yakışıyorlar, doğru söylüyorsun," diyerek ona katıldım ama bunu yaptığım sırada gözlerim onda değildi.

"Devamında bir şey daha söyledim," dedi bozularak. "Takılman gereken yer orasıydı."

"Bilemiyorum," dedim kararsız bir sesle. "Birlikte eğleniyor gibi gözüküyorlar." Ardından çenemle baktığım yeri işaret ettim. "Baksana."

İşaret ettiğim yere döndü. İkilinin bahçeye dair çok sevdiğim detaylardan biri olan salıncağa geçip kurulduğunu gördü. İkisi de gülüyor, Alara heyecanlı bir şekilde bir şeyler anlatıyordu.

"Kameralara oynuyorlar," dedi hızlıca. "Bizimki çevrimdışı ama onlarınki kesinlikle çevrimiçidir."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordum, iki gündür hep kendime sorduğum gibi.

Lidya rahat bir tavırla omuzlarını silkti. "Popülerlik için."

"Buna ihtiyaçları mı var? İkisi de ilk haftadan birinci olacak kadar çok seviliyor ve tanınıyor. Daha ne istiyor olabilirler?"

"İnsan, doyumsuz bir varlıktır, Eva," dedi onlara bakmayı keserek. "İsteklerinin sonu gelmez."

"Aral'ın böyle biri olduğunu zannetmiyorum."

"Bilemiyorum, belki de bu tamamen ekibin isteğidir. Hatırlasana. Kamera önünde kuracağımız bütün ilişkilerde söz hakkını onlara verdik. Aşk dahil."

İmzaladığımız sözleşmeyi hatırlıyordum. Kamera önündeki yaşamımızın kontrolünü ekibe verdiğimizi elbette hatırlıyordum ama Aral'ın o maddeye göre hareket edeceğini düşünmüyordum. Aral zaten popülerdi, neden ekibe boyun eğecekti ki? Evet, o da bu yarışmayı kazanmak istiyordu ama o, bu yarışma olmadan da popülerlik merdivenini kolaylıkla tırmanabilirdi.

"Eğer gerçekten neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsan onunla konuşmalısın."

"Zaten konuştum," dedim, iki gün önceki mesajlaşmamızı kastederek. "Benimle dalga geçti."

"Dalga mı geçti? Adam seninle resmen flörtleşmiş, Eva! Ne dalgası?"

"Saçmalama," dedim hemen.

"İnatçılığı bir kenara bırak ve onunla yüz yüze konuş. Alara'ya karşı gerçekten ne hissettiğini sor."

Başımı hızlıca iki yana salladım. "Yapamam bunu."

Yapamazdım çünkü korkuyordum. Alacağım cevaptan korkuyordum. Ya da bana bir cevap bile vermek istemeyişiyle karşılaşmaktan korkuyordum. Bir başkasını sevdiğini ondan

duymak istemiyordum. Beni hiç önemsemediğini görmek istemiyordum.

"Belirsizlik bu hayattaki en kötü şeylerden biridir, insanı mahveder," dedi büyük bir ciddiyetle. "Bari her şeyin hızlıca gelip geçtiği bu evde kalacağın günlerde kendine bunu yapma. Gerçeği öğren ve yoluna bu şekilde devam et."

"Sanırım haklısın," diye ona katıldım. Fame Evi'nde her şey gerçekten çok hızlı gelip geçiyordu. İçimizden biri evden her an ayrılabilir, birileri aniden dost ya da düşman olabilirdi. Aral, Alara'yı seviyor olabilirdi; Aral, beni hiç umursamıyor da olabilirdi. Ama bunları bilmediğim sürece, bunlar hep ihtimal dahilinde kalırdı ve ben de üzülmeye devam ederdim. Fame Evi'ne kazanmak için girmiştim, savaşırken eğlenmek istiyordum.

"Evet, haklıyım. Bu yüzden daha fazla durma ve gidip konuş onunla."

"Tamam, gidiyorum," dedim Lidya'nın verdiği gazla çardaktan ayrılmak üzere harekete geçerek.

"İşte benim kızım!" diye bağırdığı sırada, çardaktan ayrılıp bahçe boyunca yürüyerek salıncağa doğru ilerlemeye başlamıştım. Ne konuşacağımı bilmiyordum. İstediğim tek şey gerçekleri öğrenmekti.

Kameraların çevrimdışı olduğu bir ana denk gelmeyi dilerken, salıncağın iki adım ötesinde durdum. Ne yazık ki Suzan Hanım işini bilen bir yönetmendi ve bu anı kaçırmak istemiyordu.

"Selam!" dedim, dikkatlerini çekmek isteyerek.

İkili birbirleriyle ilgilenmeyi keserek bana döndü. "Eva," dedi Alara o sahte gülümsemesiyle. "Yoksa bizi tebrik etmeye mi geldin?"

"Pek sayılmaz," diye onu geçiştirirken bakışlarım tekrar Aral'a kaymıştı. Kolu, Alara'nın omuzlarındaydı ve yüzünde

anlam veremediğim bir ifade vardı. Sanki varlığım onu rahatsız etmişti.

"İki gün sonra böyle bir şeyi yapman saçmalık olurdu zaten!" deyince Alara, tekrar ona döndüm. "Daha önce yapmalıydın. Mesela, bu gelişmeyi seninle paylaştığım ilk anda!"

"Ona sen mi söyledin?" diye soran Aral'a döndüm. Neden bununla ilgilenmişti ki?

"Elbette," diyen Alara, yaptığını beğenmişe benziyordu. "Eve döndükten sonra yeni cicilerimi dolabıma yerleştirmek için odama çıkmıştım, hatırladın mı? O an bu harika haberi Eva'yla paylaştım ama kendisi nezaketten yoksun bir kız olduğu için iyi dileklerde bulunmadı bana." Aral'ın kaşları kalkıp inerken Alara'nın omzuna attığı kolu da harekete geçti. Kolunu kendine çekip sırtını dikleştirdiğinde Alara hiç bozuntuya vermeden devam etti. "Ama ona asıl bombadan bahsetmedim."

"Asıl bomba?" diye sordum merakla.

Alara bir bana bir de Aral'a sırıtarak baktı. "İlan-ı aşk eden oydu!" diye bağırdıktan sonra ellerini sevinçle çırptı.

"Ya," dedim, sesimi bulabildiğimde. "Ne güzel."

"Alara," deyince Aral, güzel kaşlarını çatarak ona döndü. "Alara mı? Minik kediciğime n'oldu?" Bu kez gözleri mekik dokuyan Aral'dı; bir bana bir Alara'ya bakıyordu. "Şey, bana minik kediciğim diye hitap ettiğini ağzımdan kaçırmış olabilirim..."

Alara alt dudağını ısırarak Aral'ın bir şey söylemesini beklerken, Aral önce kaşlarını çattı, daha sonra ben meraklı bir ifadeyle onu izlerken bana bakmayı keserek Alara'ya döndü. "Başkasının yanındayken sana öyle seslenmeyeceğimi söylemiştim. O, bizim özelimiz. İkimizin arasında."

Başkası mı demişti? Evet, kesinlikle öyle demişti.

Neden her geçen saniye kalbim biraz daha sızlıyordu? Ona âşık değildim ve o, bana umut verecek bir şey yapmış sayılmazdı.

Yine de onları böyle görmek, ondan böyle sözler duymak beni üzüyordu.

"Ah, üzgünüm," dedi Alara aynı sahtelikle. "Benim hatam..."

Aral hafifçe gülümsedi, ardından bana döndü. "Eğer başka bir şey yoksa, bizi yalnız bırakabilir misin?"

Bunu beklemediğimi apaçık belli ettiğim sırada Alara, başını Aral'ın geniş omzuna yaslayarak, "Evet," diyerek sevgilisine katıldı. "Bizi gerçekten tebrik etmek istemediğin anlaşıldı. Söyleyecek ya da soracak bir şeyin yoksa, bizi yalnız bıraksan iyi olur."

"Ben..." diye söze başladım ama devam edemedim. Nasıl edebilirdim ki? Onlar gerçekten sevgiliydi ve Aral gerçekten beni umursamıyordu.

"Eva!" Adımı seslenerek yanımıza gelen Kaan, ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakmama sebep oldu. Değişen hiçbir şey yoktu belki, ama Kaan'ın varlığı bir anlığına iyi hissetmeme neden olmuştu. "Her şey yolunda mı?" Başımı salladım ama yüzüme kim baksa hiçbir şeyin yolunda olmadığını pekâlâ anlardı. O da anladı ve taze çifte döndü. "Neredeyse bir saattir burada oturuyorsunuz. Biraz da biz salıncağın keyfini sürmek istiyorduk fakat anlaşılan o ki devam edeceksiniz."

"Bunun için mi gelmiştin?" diye sorunca Aral, Kaan'ı yalancı çıkarmamak için hızlıca başımı salladım. "Keşke baştan söyleseydin, biz zaten kalkmak üzereydik."

Ardından yavaşça ayağa kalktı, elini uzatarak Alara'yı da kaldırdı. Alara bu durumdan hiç hoşlanmamış gibi görünse de uyum sağlayarak ona eşlik etti. Aral, beni gerçekten umursamadığını ve o mesajları benimle alay etmek için attığını kanıtlarcasına, bu kez kolunu Alara'nın beline sardı. Bana son kez bakmadan yanımdan öylece geçip gitti.

"İyi misin?" diye sorunca Kaan, irkilerek ona döndüm ve hızlıca başımı salladıktan sonra çardağa doğru ilerlemeye başladım. O da peşimden geliyordu.

Tekrar çardağa girdiğimde, Lidya'nın yalnız olmadığını görmüştüm. Yanında Erkin vardı ve biz çardağa girer girmez ikisi de heyecanla konuşmaya başladı.

"Haklıymışım, değil mi?"

"Haksızmış, değil mi?"

"Haklı falan değilmişsin," dedim Lidya'nın sorusuna yanıt vererek. "Onlar gerçekten sevgiliymiş!"

"Ne? Bu harika!" dedi Erkin.

"Ne? Ciddi olamazsın!" dedi Lidya. "Bu nasıl olur?"

"Bilmiyorum. Ama bu kez Aral'dan da duydum ve hatta bana birlikte olduklarını söyledikten sonra, benden onları yalnız bırakmamı bile istedi."

"Ne kadar kaba bir davranış..." dedi Erkin dilini şaklatarak. "İyi ki ona âşık değilsin güzelim, yoksa halin nice olurdu!"

"Aral mı istedi bunu?" diye soran Lidya ise duyduklarına henüz inanmamış gibiydi. "Aral yapmaz böyle bir şey."

"Yaptı, Lidya. Artık kabullen," dedim ama bunu kendime söylüyordum sanki. "O ve Alara birlikteler."

"Evet, Lidya. Artık kabullen şunu!"

"Hayır, bu kadar çabuk değil," diye başını iki yana salladı Lidya. "İki gündür gözüme uyku girmedi benim, sırf bu olayı merak ettiğim için! O yüzden şimdi olmaz. Biraz daha üstüne gitmeliyiz."

"Benden bu kadar," dedim omuz silkerek. Kalbinde başkası olan bir adam için gözyaşı dökecek değildim.

"Sohbetinizi bölmüş gibi olacağım ancak bir şeyi anlamam gerek," diyen Kaan, meraklı ve bir o kadar da şaşkın

bir ifadeyle bana bakıyordu. "Onların yanına bunu öğrenmek için mi gittin?"

"Elbette bunun için gitti. Başka ne için olacaktı ki?"

"Sen mi gönderdin onu?"

"Evet."

"Ona ne kadar büyük bir kötülük yaptığının farkında değil misin? Aral'dan bu gerçeği duymak onu nasıl etkiledi, görmüyor musun?" Kaan öfkelenmişe benziyordu. Benim iyiliğimi düşünmesi her ne kadar hoşuma gitmiş olsa da Lidya'ya bağırması sinirlerimi bozmuştu.

"Gaddar Lidya. Kalbin siyahlaşmış senin. İnsan en yakın arkadaşına bunu yapar mı?" diyen Erkin ise yaraya tuz basıyor, üstelik bunu zevkle yapıyordu.

Lidya, ikisinin de sözlerini kulak arkası ederek bana döndü ve beni bu kez gördü. "Üzülmüşsün."

"Buna sebep olan sensin," dedi Kaan aynı öfkeyle. "Eğer bu gerçeği bizzat Aral'dan öğrenmesine neden olmasaydın, o şu anda bu halde olmayacaktı."

"Evet, doğru," diye ona katıldı Lidya. "Aral'a deli gibi âşık olduğunu hâlâ anlamamış olacaktı."

"Lidya, yeter," dedim.

"Bu kadar aptal mısın gerçekten?" diye üzerime gelmeye devam etti. "Ona ne kadar âşık olduğun her halinden belli oluyor. Neden bunu inkâr etmeye devam ediyorsun? Neden hislerini kabul etmiyorsun?"

"Lidya, sus artık!" diye bağırdığımda sesim bahçede yankılanmıştı. Bu, ona ilk bağrışımdı. Üstelik yanımızda başkaları da vardı. İkimiz de bu gerçeğin farkındaydık, zaten ikimizin de suratındaki şaşkın ifadenin sebebi buydu. Lidya hem şaşkın hem kırılmış görünürken çardaktan çıkmak için hareketlendi. "Özür dilerim. Gitme, dur!" diyerek onu yakaladım.

"Biraz uzak kalsak iyi olacak."

"Arkadaşsınız siz, sevgili değilsiniz. Ne demek biraz uzak kalalım? Saçmalamayı kesin ve derhal öpüşüp barışın!"

Ancak Lidya benim pişmanlığımı da Erkin'in şakacı tavrını da umursamayarak çardaktan ayrıldı, koşarak eve girdi. Erkin, onu geri getirmek için takip ederken Kaan'la yalnız kalmıştık. Çok geçmeden ağlamaya başlayan tabii ki bendim. "Her şey mahvoluyor. Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor."

"Ağlaman gerekmiyor, Eva."

"Ama ağlamak istiyorum," dedim hıçkırıklarımın arasından. "İçimden geldiği gibi davranmamı söylemiştin. İçimden ağlamak geliyor, ben de ağlıyorum!"

"Tamam, kızma bana," diye geri çekildi. "İçinden ağlamak geliyorsa elbette ağla fakat neye ağladığını bil." Duraksayarak ona baktım. Burnumu çekerken kaşlarımı çatmıştım. Ne demek istediğini anlamadığımı söyleyecektim ki beni yormadan devam etti. "İstediğin zaman istediğin kadar ağlayabilirsin. Ancak neye ağladığını bilmezsen ağladığınla kalırsın."

"Peki ya bilirsem?"

"Öyleyse o durumu düzeltmek ya da değiştirmek için bir şansın olur."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Düşün bakalım. Neden ağlıyorsun? Lidya'yı üzdüğün için mi? Aral'ın söyledikleri yüzünden mi?"

Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silerek düşünmeye başladım. Neyse ki çevrimdışıydık. Sonunda dürüst davranmayı seçtim. "Aslında ikisi için de."

"Öyleyse, Lidya haklı olmalı. Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

"Bilmiyorum," dedim, artık ağlamaya tamamen son vermiştim. "Onu beğeniyorum, bu doğru ama aşk ya da benzeri duygular var mı, bilemiyorum."

"Beğeniyorum derken? Nesini beğeniyorsun?" diye sorduğunda yine düşünmeye başladım. Aral'ın nesini beğeniyordum? O güzel, çarpık gülümsemesini mi? Yakışıklı suratını mı? Kaslı vücudunu mu yoksa her şeyini mi? *Ah, tabii ki her şeyini!* Dudaklarımı cevap vermek için aralamıştım ki "Anladığım kadarıyla onun yalnızca dış görünüşüyle ilgileniyorsun," diyerek beni dumura uğrattı.

"Öyle mi yapıyorum gerçekten?"

Omuzlarını hayal kırıklığıyla düşürdükten sonra başını salladı. "Açıkçası, bunu senden beklemezdim." Açıkçası, bunu ben de kendimden beklemezdim. Meğer bunca zaman Alara diye kendimi yargılamıştım. "İnsanların bedenleriyle değil; ruhlarıyla, kalpleriyle, akıllarıyla ilgilenen biri olduğunu düşünüyordum." Bir şey söylemek üzereydim ki hafifçe gülümseyerek beni susturdu. "Merak etme, bu konuda seni yadırgayacak en son insan bile değilim."

"Neden?" diye sorarken oldukça çekingendim. Başkası olsa Alara'dan bir farkım olmadığını söylerdi ancak Kaan bana içten bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu.

"Ben seni hiçbir zaman, hiçbir konuda yargılamam, Eva."

"Yanlış yaptığımı apaçık görmene ve bilmene rağmen mi?"

"Yanlış yaptığını apaçık görmeme ve bilmeme rağmen," dedi bana güven veren tavrıyla. "Sana yanlış yaptığını söylerim, doğru yolu bulman için de yardım ederim ama seni yadırgamam."

"Kaan," dedim yeniden ağlamak üzereyken. "İyi ki varsın. Bu evdeki en iyi dostlarımdan birisin."

"Biliyorum," dedi. "Sen de öylesin."

Kaan'ın yanından ayrıldığımda, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Kendime şekerli bir kahve hazırlamak istememin nedeni buydu. Üst kata çıkan merdivenleri pas geçerek birkaç adım ötesindeki mutfağa girdiğimde yüzümde bir gülümseme vardı. Kendime ve Lidya'ya kahve yaparak hem kendimi mutlu etmiş olacaktım hem de Lidya'nın gönlünü alacaktım. Planım bu yöndeydi, ta ki mutfağa girene kadar...

"Atlas?" diye seslediğimde, sırtı benim içeri girdiğim tarafa dönük olduğundan ne yaptığını görememiştim. Tezgâhın önündeydi ve bir şeyi karıştırıyor gibiydi.

Beni duyduğunda omzunun üstünden bana baktı, dudakları anında gülümserken, "Eva, gelsene," dedi.

Öylece dikilmeyi keserek dediğini yaptım, birkaç büyük adımda yanındaydım. Küçük parçalara ayırdığı bitter çikolatayı eritmekle meşgul olduğunu görsem de "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sıcak çikolata," dedi karıştırmaya devam ederken. "Sever misin?"

"Bayılırım!" derken gereğinden fazla yükselmiştim. Aslında şekerli kahve içmek istemiştim ama şimdi canım sıcak çikolata da çekiyordu. Belki kahveyi boş verip sıcak çikolata yapmalıydım.

"İster misin?"

"Zahmet vermeyeyim şimdi," diye çekindim.

"Ne zahmeti? İki kişilik yapmıştım zaten," dediğinde kuşkulanmadan edemedim. Kim tek seferde iki bardaklık sıcak çikolata yapardı ki? Duraksadığımı fark edince gülümsedi. "O güzel zihnin, seni senaryolara boğmasın hemen. İkincisi de benim. Kendim için yapmıştım."

"İki bardak mı içecektin?" diye sordum, inanmadığımı fazlaca belli ederken.

O ise devam etmek yerine çikolatalarla ilgilenmeye devam ederken, "Ağlamışsın. Neden?" diye sordu.

"Nasıl anladın?" diye şaşırdım.

"Gözlerinin kızarıklığı henüz geçmemiş," dedikten sonra bana döndü. "Ve burnunun ucunun," diyerek işaret parmağıyla burnumun ucuna hafifçe vurdu.

"Önemli bir şey değil."

"Önemsiz şeylere neden ağlıyorsun?" Erittiği çikolatayı ocaktan aldıktan sonra tekrar bana döndü. "Ayrıca neden benim yanıma gelmedin?"

"Nasıl yani?" diye sorarken tezgâha yaslanmıştım.

"Ağlamak istediğinde ağlayabilirsin," dedikten sonra gülümsedi. "Ne de olsa ağlarken bile güzelsindir sen. Ancak öyle durumlarda tek başına olmamalısın ki gözyaşı döktüğün konunun aslında o kadar da önemli olmadığını anlayasın."

İltifat olarak algılayıp teşekkür etmek istesem de "Yalnız değildim," demekle yetindim.

"Öyle mi? Kim vardı yanında?"

"Kaan."

Durdu. "Kaan mı?" Ardından hazırladığı sütü tezgâhın üzerindeki bardaklara paylaştırmaya koyuldu. "Ağlarken ona gidecek kadar onunla yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Ona gitmedim, zaten yanımdaydı."

"Benim yanımda olmadığın her an yalnızsın demektir. Ne üzdü seni bilmiyorum, ama bir dahakine benim yanıma gel. Ya da beni yanına çağır."

Bardaklardan birini bana uzattı. Teşekkür ederek aldığım sırada kameraların çevrimiçi olduğunu gördüm. Atlas'ın sarf ettiği bu sözler, aramızdaki ilişkiyi düşününce absürt kalıyordu ve ben ne yazık ki onun rol yaptığını düşünmeye başlamıştım.

Ekibin ondan böyle bir şey istediğini tahmin etmeme rağmen, "Biz sevgili değiliz," dedim. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Diğer bardağı eline alarak benim gibi tezgâha yaslandı. "Evet, farkındayım. Zaten sevgili olsaydık ağladığın omuz benimki olurdu." Kimsenin omzunda ağlamaya ihtiyacımın olmadığını haykıracağım sırada, "İç hadi, beğenecek misin merak ediyorum," diyerek konuyu tamamen değiştirmiş oldu.

Başımı sallayarak sıcak çikolatadan bir yudum aldım. Enfes tadıyla ilgili bir yorumda bulunacaktım ki mutfağa başka biri girdi ve ben öylece kalakaldım.

"Çikolatalar hazır mı tatlım?" İki elimin arasında sıkı sıkı tuttuğum kupa, dudaklarımın biraz ilerisindeydi. Gözlerim ise Atlas ile İzel arasında mekik dokuyordu. "Ah, hazırlamışsın."

Dudaklarındaki geniş gülümsemeyle bize yaklaştı. Atlas'a hayal kırıklığıyla, ona ise şaşkınlıkla bakan bana kışkırtıcı bir gülümseme yolladıktan sonra, uzanıp elimdeki bardağı aldı. "*Frame* hesabımı çaldığı gibi sıcak çikolatamı da çalıyormuş neredeyse. Utanmaz kız seni."

Bana yalan söylemişti. Çikolataları iki kişilik yaptığını ama ikisini de kendisi için yaptığını söylemişti. Neden böyle basit bir konuda yalan söyleme gereği duymuştu?

Sıcak çikolatadan büyük bir yudum aldıktan sonra Atlas'a döndü. "Harika olmuş!" Ardından tekrar bana baktı. "Sence nasıl olmuş, Eva? Benden önce tadına bakmış olmalısın." Bir şey söyleyemedim. Gözlerimi Atlas'tan alamıyordum. O da sanki suskunluk yemini etmiş gibi davranıyordu. "Eh, en azından suçüstü yakalanınca utanabiliyormuşsun."

"Benimle uğraşmayı kes!" dedim en sonunda.

"Yapamam," dedi dudak bükerek. "Bu evde beni eğlendiren tek şey, sensin."

"İzel. Yeter," dedi Atlas. "Müzik odasına geç. Geleceğim."

İzel, Atlas'ı ikiletmeden uzanıp yanağına öpücük bıraktı. Bana son kez baktıktan sonra mutfağı terk etti. Ardından ben de çıkmak üzereydim ki bileğimi tutan el bana engel oldu. "Bırak."

"Beni dinlemelisin," dedi, eli hâlâ bileğimi tutarken.

"Atlas, bırak."

"Dinleyeceğine söz verirsen..." diyordu ki dönüp bileğimi tutan elini büktüm. Acıyla inlerken elini kendine doğru çekti, "Tamam!" dedi. "Sakin ol, uzaktayım, tamam!"

Kapıya doğru bir adım atmıştım ki Suzan Hanım'ın fısıldayışını duydum. Kalmamı istiyordu. Hayır, istemiyor, emrediyordu.

Durdum, topuklarımın üzerinde Atlas'a döndüm. O da mı fısıltılarla hareket etmişti?

"İzel'le aramızda hiçbir şey yok."

"Bana pek öyle gelmedi," dedim beklemeden. "Ayrıca, bana bir açıklama borçlu da değilsin."

"Bana güvenmen gerek, Eva."

"Ama yapamıyorum!" diye bağırdım. "Bana sıcak çikolatayı kendin için yaptığını söylemiştin ama sonra İzel geldi. Dürüst ol. Onun için yapmıştın, değil mi?" Cevap vermedi, tam da beklediğim gibi sessizliği sürdürdü. "Elbette, onun için yapmıştın. Bir de bana onunla anılmak istemediğini söylüyordun."

"İstemiyorum, gerçekten," dese de bu kez ona inanmadım.

"Öyleyse neden ona, seni müzik odasında beklemesi gerektiğini söyledin? Ne yapıyorsunuz o odada?" diye üstelemeye devam etmemin nedeni, ona karşı hissettiğim güven kırıklığıydı. İzel'le ne yaptığı umurumda bile değildi. Sadece, istemediğim halde bana yaptığı açıklamaların hep yalandan ibaret olması beni öfkelendirmişti.

"Sandığın gibi bir şey değil. Ben sadece ona gitar çalmayı öğretiyorum, bu kadar..."

"Gitar çalmayı öğretmek mi?" diye güldüm. "Kötü bir yalancısın Atlas, hem de çok!"

"Harikasınız! Böyle devam edin," deyince Suzan Hanım, anı hiç sorgulamayarak yeşil ışığın altında oynamaya devam ettik.

"Eva, yapma böyle."

"Gidiyorum ben."

Birkaç büyük adımda önüme geçti. Başka zaman olsa onu yıkıp geçerdim ama Suzan Hanım fısıldamaya devam ediyordu. "Çekil."

"Lütfen."

"Çekil, dedim!"

Sonunda, oyunun bitmek üzere olduğunu kanıtlarcasına pes ederek bir adım yana kaydı. Ona son kez öfkeli bir şekilde baktıktan sonra hızlı adımlarla mutfaktan ayrılacaktım ki bu kez mutfağa giren kişi Erkin oldu. "İnanmıyorum." Kameralar artık çevrimdışıydı ama Erkin zaten rol yapmıyordu. "Sakın bana harika bir anı mahvettiğimi söylemeyin."

"Anlamadım?" dedi Atlas.

"Anlamasan daha iyi olur," diye omuz silktim.

Erkin, ikimizin arasına geçerek kollarını omuzlarımıza attı. "Ne yapıyordunuz? Konuşuyor muydunuz, yoksa daha fazlası mı?"

"Daha fazlası derken?"

"Flörtöz bakışlar? Hatta belki de şehvet dolu öpücükler!"

"Erkin!" diye kızarak omzuna vurdum. Atlas ise bu sırada Erkin'in kolundan kurtulmuştu.

"Ne yani, siz sadece konuşuyor muydunuz?" diye sorduktan sonra dilini şaklatarak bizi yalnız bıraktı.

Artık kameralar çevrimdışıydı ve rol yapmamıza gerek yoktu. "Keşke yalan söylemeseydin."

"Fame Evi," diye omuz silkti. Başından beri fısıltılarla yönlendirildiğini anlamış oldum.

Bu evin bize daha neler yapacağını ve yaptıracağını deli gibi merak ederken kendimi yine bahçede buldum. Ancak bu kez yalnızdım. Bir süre salıncakta oturup tek başıma sallandım. Babamla sohbet ettim. Olan biteni düşünüp durdum. Sonunda bana iyi geldiğini bildiğim bir şey yapmaya karar verdim. Bağımlısı olduğum telefonumu çıkardım ve kameramın önüne geçtim. Günlerimi kameraların altında geçirmeme rağmen kendi telefonumun kamerasına baktığımda mutlu olmaya devam edebildiğimi ise o an anladım.

Uzun zamandır *vlog*'larımdan mahrum kalan takipçilerim için kısa bir video çektikten sonra telefonumu uçak modundan çıkarmıştım ki bir yeni mesajımın olduğunu gördüm.

Aral:
Benimle buluş. Gece yarısından sonra, çardakta.

Kameraların tamamen çevrimdışı olacağı saatte benimle buluşmak istediğini söylemesi, kalbimin ritmini değiştirdi. Gözlerim, cam kapıdan içeriye geçmek üzere olan Aral'ı buldu. Anladım ki bana bakmış, beni görmüştü. Beni umursuyordu.

- BÖLÜM 8 -

GİZLİ BULUŞMA

Merak yalnızca kediyi öldürür sanırdım, ta ki bugüne dek.

Aral'ın attığı mesajın üzerinden tam iki saat yirmi dört dakika geçmişti. Yirmi beşinci dakikaya girmek üzereydik ve saatin 00.00 olmasına henüz on dokuz dakika vardı. Benimle neden kameraların çevrimdışı olduğu vakitte buluşmak istediğine dair bir türlü tahmin yürütemezken saniyeleri sayıyor, kameraların kapanmasını bekliyordum.

Mesajı alır almaz tabii ki Lidya'nın yanına koşmuştum. Kameraların çevrimdışı olduğu bir köşeye çekilmiştik ve Lidya, mesajı görünce benim aksime sevincini dışa vurarak çığlık atmış, bana sıkıca sarılmıştı. Aral'ın attığı mesaj sayesinde, saatler önce yaşadığımız gerginliği bir kenara bırakıp cevap olarak ne yazmam gerektiğini düşünmeye başlamıştık.

Aslında onu reddedebilirdim çünkü teklifi oldukça garipti. Benimle çevrimdışı olduğumuz saatlerde buluşmak istemesi de fazlasıyla şüphe uyandırıcıydı. Ancak onu reddetmedim. Eğer böyle yapsaydım, Lidya da ben de Aral'ın teklifini kabul etmem durumunda neler yaşanacağını merak etmekten kafayı yerdik.

Kabul ettiğimi belirten kısa bir mesajdan sonra ise Lidya'yla beni hazırladık ve içimiz kıpır kıpır bir halde beklemeye koyulduk. Lidya'nın istediğinin aksine, hazırlanırken fazla özen göstermemiştim. Gecenin bir yarısı, hem de bahçede yapılacak gizli bir buluşma için makyaj yapacak ya da saçlarıma şekil verecek değildim.

On dakika geçti, on beş, yirmi ve yirmi dört... Artık son on sekiz dakikanın içindeydik ve heyecandan dilim damağım kurumuştu.

"Bahçeye inmeden önce su içsem iyi olacak," derken odamın içinde volta atmaya devam ediyordum. Üç dakika sonra ise Lidya'ya bana şans dilemesini söyleyerek mutfağa doğru ilerlemeye başladım.

Mutfağa girdiğimde, saatin gece yarısı olmasına on üç dakika kalmıştı ve zannettiğimin aksine karanlığın içinde biri vardı. İçi kakaolu fındık kremasıyla dolu kavanozu kaşıklamayı keserek bana döndü. Kapısını açık bıraktığı buzdolabının ışığı yüzüne vururken kavanozdaki çikolatayı büyük bir iştahla yiyordu.

"Bundan kimseye bahsetmeyeceksin!" derken ağzının etrafına bulaştırdığını gördüğüm çikolata, beni neredeyse güldürecekti.

"Neyden?" diye sordum anlamayarak. Elindeki kavanozu hafifçe kaldırdı, gözlerimi devirdim. "Alt tarafı çikolata yiyorsun, İzel."

"Beni duydun," dedikten sonra kavanozu dolaba bıraktı. Artık mutfak tamamen karanlıktı. "Kimseye bahsetmek yok. Anlaştık mı?"

"Hayır, anlaşmadık," dedim, yalnızca tepkisini merak ederek.

"Ne?" diye şaşırdı.

"Beni duydun," diye onu taklit ettim.

"Eva," dedi, ses tonundan bana öfkelendiğini anlayabiliyordum. "Benimle oynama. Kimseye bahsetmeyeceğini biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sorduğum sırada suratımdaki alaycı ifadeyi görmesini çok isterdim ancak koridordan gelen ışık, birbirimizin suratlarını açıkça görebilmemiz için yeterli değildi.

"Çünkü sen, benim gibi değilsin," dedi hızlıca. "İnsanları zaaflarından vurmazsın."

"Zaafın bu mu?" diye şaşkınlıkla sordum. "Çikolata yemek mi?" Bir süre ses çıkarmadı. Işığı açarak yüzünü görebilirdim, sadece birkaç büyük adım atmam gerekiyordu ama onunla uğraşmaya devam etmek istemiyordum. Aral beni bekliyordu. "Haklısın," dedim en sonunda. "Her fırsatta ayağıma çelme takmaya çalışıyor olsan da sana bile bunu yapmam."

"Uzatma ve açıkça söyle," dedi sabırsızca. "Birine söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Kimseye söylemeyeceğim."

"Aksi takdirde ne olacağını biliyor musun?"

"İzel," dedim sıkılmış gibi. "Gerçekten ilgilenmiyorum. Ne yediğin, içtiğin beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor."

"Güzel," dedikten sonra birkaç adım attı, kapının yanına vardığında ışığı açtı. "Bu gece ikimiz de bu mutfağa gelmedik ve birbirimizi görmedik." Mutfaktan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana son bir bakış yollamayı da ihmal etmemişti.

Olanlar kafamı karıştırmış olsa da üstünde durmadan su içip hızlıca mutfaktan ayrıldım. Kat boyunca yürüdükten sonra salonun cam duvarının önüne geldim. Kapıyı sürükleyerek açtıktan sonra eşiğin üstünden atladım. Artık bahçedeydim ve ışıklandırmalar, çardağa giden yolumu aydınlatıyordu.

Ellerim kalbimi örterken derin bir nefes aldım, birkaç adım sonra çardakta olacaktım. Aral'ın tam karşısında. Adım attım, birkaç adım daha... Kapalı çardağın bir köşesinde oturan Aral'ı gördüm; sırtını yaslamış, bacaklarını da iki yana açmıştı. O da beni gördü ve anında o çok sevdiğim çarpık gülümsemesi suratında belirdi.

"Tam da tahmin ettiğim gibi," dedi ben çardağa girdiğimde. Kaşlarım çatılırken kafamı karıştırdığını anlamış gibi genişçe sırıttı. "Yalnızca beni gördüğünde gülümsüyorsun."

İşte o an, kalbim hızla atmaya devam ederken dudaklarımın da benden habersizce kıvrıldığını anlamış oldum. Beni daha da utandırmak ister gibi ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı, bana doğru iki büyük adım attı. Artık tam karşımdaydı.

"Neden çağırdın beni?" diye sorarken aceleci bir tavrım vardı, kollarım ise göğsümde birleşmişti. Sanki bu an için dakikaları sayan ben değilmişim gibi...

"Gülümsediğini görmek için." Kalbim daha da hızlanırken kaşlarımdan birini sorgularcasına havaya kaldırdım ama o, devam etmek yerine, "Peki ya sen neden geldin?" diye sorarak okları bana çevirdi.

İçimdeki merak ve heyecan, öfke tarafından bastırıldı. "Alara'ya rağmen benimle kameraların çevrimdışı olduğu bir anda konuşmak istediğine göre, söyleyeceklerin önemli olmalı diye düşündüm."

"Öyle," dedi başını sallayarak. "Bugün..." diye söze başladığında birkaç saat öncesinde yaşananları hatırlıyor, aynı zamanda sakin olmam gerektiğini kendime söyleyip duruyordum. "Üzüldüğünü gördüm. Alara'nın söyledikleri ve sonrası. Bu güzel yüzü daha fazla asık görmek istemiyorum."

"Üzgün değildim," diye yalan söyledim. Beni güzel bulduğunu söylemişti ama ben buna sevinemiyordum bile.

Ellerinden biri, birbirimizi ilk kez gördüğümüz gün yaptığı gibi saçlarımla buluştu. Kızıl tutamlar, güzel parmaklarının arasına dolanırken ismimi tekrarlayıp duruyordu. "Tatlı Eva..." Neredeyse gözlerimi kapatarak her şeyi unutmuş bir şekilde ona teslim olacaktım ki "Bana âşık olmanı anlayabiliyorum," diyerek beni kendime getirdi.

Kaşlarımı çattım, suratındaki gülümseme bu kez hiç hoşuma gitmemişti. "Beni tanıyan bütün kızlar bana âşık olur, buna alışkınım ve inan bana, bundan gerçekten hoşlanıyorum... Ama birinin benim için üzülmesi, bana olan aşkının onu üzmesi... Ah, hayır, bunu istemiyorum." Kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakmaya devam ettim. "Ki sen diğerleri gibi benim ilgimi çekmek için üzülüyormuş gibi de yapmıyorsun, gerçekten üzülüyorsun. Köşene çekiliyor ve benim için acı çekiyorsun."

Ellerini hızlıca iterek, "Üzülmedim!" diye tekrarladım. Her ne kadar sözlerinde yanlış tek bir yer olmasa da üslubu ve suratındaki o alaycılık sinirlerimi bozmaya yetmişti. "Ayrıca sana âşık falan da değilim!"

"Alara'yla sevgili olduğumuzu öğrendiğin andan beri üzgün hissettiğini biliyorum," dedi, onu itmemi ve bağrışımı umursamayarak. "Fotoğraf hakkında bana yazman, bugün olanlar... Üzüldüğünü gerçekten hissettim ama beni en çok etkileyen şey, seni tek başına *vlog* çekerken görmek oldu. *Vlog*'larından birkaçını seyrettiğimi söylemiştim. Sen hep neşeli ve kıpır kıpırdın ama bugün..."

"Üzülmedim," diye son kez tekrarladım. "Ben sadece hayal kırıklığına uğradım, hepsi bu kadar..."

"Neden hayal kırıklığına uğradın?"

"Çünkü bildiğim kadarıyla Alara'yla tanışalı henüz bir hafta oldu. Kim sadece yedi gündür tanıdığı bir kıza, onunla sevgili olabilecek kadar yoğun hisler besler ki?"

"Hım," dedi, beni yakalamış gibi gülümserken. "Peki ya kim sadece yedi gündür tanıdığı bir adama âşık olur ve o adam bir başkasıyla oldu diye bu kadar üzülür ki?"

Ona bağırmak istiyordum. Koca bir aptal olduğunu yüzüne haykırmak ve belki de vurmak! Nasıl olur da onu sadece yedi gündür tanıdığım için beğendiğimi düşünürdü?

Ah, bunu tabii ki düşünürdü çünkü beni de diğer kızlardan biri olarak görüyordu!

"Sana âşık değilim," diye tekrarladım dişlerimi sıkarak. Ama sanki bu kez ona değil de kendime söylüyor, kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Artık anlamıştım ki Aral gibi birine âşık olmak, kendime yapacağım en büyük kötülük olurdu.

"Âşıksın," diyerek bana doğru bir adım daha attı. Aramızdaki mesafeyi yine kapatmıştı ve bu kez çok daha yakındı. "Bana zannettiğinden daha çok âşıksın." Neyse ki aramızda boy farkı vardı da yüzlerimiz birbirine çok yakın durmuyordu. Aksi takdirde ne olurdu, hiç bilmiyordum...

Karanlığın içinde bile parlayan yeşil gözleri, içsesimi duymuş gibi dudaklarıma kayınca irkilerek geri çekildim. İşte tam o anda, "Vay vay vay..." dediğini duyduk birinin. Konuştuklarımızı duymuş ve bizi birbirimize fazlasıyla yakın bir halde bulmuş birinin...

"Tunç?"

"Rahatsız olmayın," dedi hızlıca. "Gidiyorum hemen."

Daha önce onunla hiç konuşmamıştım. Bildiğim kadarıyla *Frame*'deki birçok eğlence sayfası ona aitti ve Tunç, o sayfalardan sonra popüler olmuştu. Aslında onu seven büyük bir kitle yoktu ancak takip eden kitle inanılmazdı.

Nasıl biri olduğuna emin olmadığım için, bizi gördüğünü ve duyduklarını bir başkasına anlatma ihtimali olacağını düşünerek, "Hayır, bekle!" deyip onu durdurdum.

Kimseye anlatmayacağına emin olmalıydım. Aksi takdirde ismim Aral ile anılmaya başlardı. Hoş, üç gün öncesine kadar bu beni rahatsız etmezdi ya, neyse...

Çardağın girişinde beklemeye devam ederken, "Evet?" dedi.

"Ne zamandan beri buradasın?"

"Hey, sakin ol..." dedi birkaç adım atarak çardağa girdiğinde. "Neden bu kadar endişelisin?"

Tunç, tamamen siyahtı; kıyafetleri, saçları, kaşları ve hatta gözleri bile... İçimden bir ses, onun siyahı sevdiğini değil, siyahın ta kendisi olduğunu haykırırken, "Ne gördün? Ve ne duydun?" diye sorduğunu duydum Aral'ın. Benim gibi düşünüyor olmalıydı, bu gizli buluşmadan kimsenin haberi olmamalıydı.

"Görmemem gereken ne varsa gördüm, duymamam gereken ne varsa duydum..." dedi, suratında garip bir ifade oluşmuştu. "Siz ikiniz, gizli âşıklar gibi gecenin bu saatinde buluştunuz."

"Bizi yanlış anlamışsın," dedim korkuyla. Dışarıdan bakan her gözün bizi bu şekilde anlayacağını bilsem de yine de bunu söylemem gerekiyordu.

"Öyle mi? Doğrusunu anlatmak ister misin?"

"Biz uzun zamandır tanışıyoruz, Tunç. Arkadaş sayılırız."

"Bu eve girdikten sonra, kimse kimsenin dostu değil," dedi. Alnına dökülen siyah saçlara ve zayıf yüzüne baktım. Öfkeli görünüyordu, kızgın ateşte kaynayan gözleri doğrudan bana bakıyordu.

"Yanılıyorsun," dedim Lidya'yı hatırlayarak. Eve Lidya'yla birlikte girmiştik ve hâlâ dosttuk, öyle kalmaya da devam edecektik.

"Asıl yanılan sizsiniz," dedi düşmanca bir tavırla. "Kimseye güvenmemeniz gerektiğini anlayın artık!"

Onda, beni rahatsız eden bir şeyler vardı ve ben bunun ne olduğunu henüz çözememiştim. Kaşlarım çatılıyor, dudaklarım aralanarak konuşmak istiyordu ama ne söylemek istediğimi dahi bilemiyordum.

"Eva'yı buraya ben çağırdım," dedi Aral sonunda. "Aramızda bir yanlış anlaşılma vardı, kameraların önünde konuşmamıza Suzan Hanım izin vermiyordu." Doğru mu söylüyordu, yoksa Tunç'u mu geçiştiriyordu, emin olamıyordum. Eğer sözleri doğruysa o zaman bu, Alara ile olan birlikteliğinin sahte olduğunu mu gösterirdi?

"Peki ya Alara'nın haberi var mı bundan?"

"Anlaşıldı," dedi Aral sıkılmış gibi. "Diğerlerine bu olaydan söz edeceksin."

"Öyle bir şey söylemedim," diye omuz silkti Tunç.

"Aksini de söylemedin."

"Eğlenceli olan tarafı da bu ya..."

Aral aniden Tunç'a doğru atıldı. Elleri yakasına yapışacak gibi olurken ben de harekete geçtim ve kaslı kollarından birini yakaladım. Onu kendime çekmeye çalıştığımda gücü elbette bana engel oldu ama neyse ki Tunç tam bir aptal değildi de geriye kaçabildi.

"Merak etmeyin!" dedi sonra. "İnsanların özeline şahitlik etmeyi de özelini paylaşmayı da sevmem."

"Güzel."

"Fakat bu, sizinkini gizli tutacağım anlamına gelmiyor," diye devam ettiğinde, bu kez Aral'ı bırakmak istedim. *Bırakayım da Tunç'a haddini bildirsin!*

"Bizimle ne derdin var?" diye sorarken gerçekten merak etmiştim.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. Artık suratında şeytani bir gülümseme vardı. "Bir yarışma programındayız, arkadaşlar. Böyle bir bilgiyi kendime saklayacak değilim."

"Bunu yapamazsın!"

"Yaparım. Ama yapmayabilirim de."

"Bizimle oynama," dedi Aral dişlerinin arasından.

"İyi geceler, gizli âşıklar!" dedikten sonra bir şey söylememize fırsat vermeden yanımızdan ayrıldı.

Aral'a döndüm. Suratımda nasıl bir ifade varsa çatık kaşlarını düzeltti, "Endişelenme," dedi yumuşak bir sesle. "Ben konuşurum onunla. Kimseye bir şey söylemeyecektir."

"Ya söylerse?"

"Eğer söylerse yanacak olan benim. Sen neden endişelisin?"

Ah, tabii ki! Düşündüğü tek şey kendisiydi. "Eğer öğrenirlerse ikimizi şey sanacaklar da ondan!"

"Ney?"

Utandığımı hissederek gözlerimi kaçırdım. Ona tekrar baktığımda cevap beklediğini anlayarak, "Bize ne dediğini duydun," dedim.

"Ne dedi?"

"Gizli âşıklar..."

Dudakları genişçe kıvrıldı, bu tabirden hoşlanmışa benziyordu ya da benim utanç içinde kıvranmamdan... Benimle oynuyordu ve nedense bu hem sinirlerimi bozuyor hem de hoşuma gitmeye başlıyordu.

"Çoğul ekini çıkardığımızda, pek de yanlış bir anlaşılma olduğunu söyleyemeyiz," dedi imalı bir tavırla.

"Aral," dedim gecenin büyüsünden kurtularak. "Yapma," dedim rica eder gibi. "Alara'yla sevgilisiniz. Bunu bana da Alara'ya da yapma."

"Of!" dedi sıkılmış gibi. "Alara'yla sevgili değilim ben."

"Ne?"

Ağzından kaçırdığı gerçeği fark edince duraksadı, etrafına baktı, sonra her şey için geç olduğunun farkına vararak omuz silkti. "Duydun işte. Alara'yla sevgili değiliz."

"O zaman bu ekibin oyunu."

Alkışlamaya başladı. "Aşk, insanı aptallaştırır, derlerdi de inanmazdım. Açıkça belli olan bu gerçeğe nasıl kör kalabildin de bu saçmalıklara kanarak üzüldün?"

"Ben..." dedim şaşkınca. Diyelim ki haklıydı, ona âşıktım ve bu yüzden aptallaşarak oyuna ben de kanmıştım. Peki ya Lidya? Erkin? Kaan? Ve hatta Derin? Onlar da bu oyuna inanmıştı! "Ben aptal değilim," dedim sonunda. "Ama tebrikler, siz çok iyi oyuncusunuz." Dudakları gülümsüyordu ki "Bu bir iltifat değildi," diye devam ettim.

Ardından çardaktan ayrılmak için ona arkamı dönüyordum ki "Hey!" diye seslenerek beni durdurdu. "Bunun bir şeyi değiştirmesi gerekmiyor muydu?"

Omzumun üstünden ona baktım. "Ne gibi?"

"Ne bileyim," dedi kararsızlıkla. "Alara'yla sevgili olduğumuzu öğrendikten sonra, benden uzaklaştığını gördüm. Artık yalan olduğunu bildiğine göre, benden uzak durmana gerek yok."

"Kendini çok önemsiyorsun," diyerek ona döndüm.

"Evet ama yalnız değilim," diye sırıttı. "Sen de beni çok önemsiyorsun. Bunu er ya da geç anlayacak ve bana geleceksin."

"Hı hı," dedim alaycı bir tavırla.

"Ayrıca yerinde olsam, bir şeyi gerçekten istiyorsam o şey için sonuna kadar savaşırdım," dedikten sonra göz kırptı, yanımdan geçerek çardaktan ayrıldı.

O an anladım ki yıllardır hayranlıkla takip ettiğim Aral Sancak, tam da bahsedildiği gibiydi. O, istiyordu ki bütün kızlar ona âşık olsun, peşinden koşsun ve her ne olursa olsun ondan vazgeçmesin. O ilgi görmeye bayılıyor, umursanmamaya tahammül edemiyordu. Evdeki birçok kız gibi benim de ona

karşı hislerimin olduğunun farkına varmış, Alara'yla birlikteliğinden sonra diğerlerinin aksine ondan uzaklaştığımı görünce bundan rahatsızlık duymuştu.

Üzüldüğümü umursadığı yoktu. Umurunda olan tek şey, onun tabiriyle, ona olan aşkımdı. O gülümsediğimi görmek istemiyordu. İstediği şey bir köşeye çekilerek ağlamam değil, tam karşısına geçerek onun için ağlamamdı.

Ancak bilmediği bir şey vardı. Ben, kalbinde başkası olan bir adam için gözyaşı dökmeyeceğim gibi, kalbinde olmadığım bir adam için de gözyaşı dökmezdim.

- BÖLÜM 9 -

KIRMIZIYI BUL

Artık anons sesiyle uyanmaya hepimiz alışmıştık. Müzik çalınca uyanıyor ve rutinler gerçekleştirildikten sonra çevrimiçi oluyorduk. Kameraların yeşil ışığının altında, gizli mikrofon ve kulak içi kulaklıklarımızla parlıyorduk; her an yanarak sönecek bir yıldız gibi.

Rutinlerin gerçekleştirildiği bir günde daha, kahvaltıya inmek için koridor boyunca yürüyordum ki duyduğum bir ses, adımlarımı durdurmama neden oldu. Kızlardan biri ağlıyordu, üstelik hıçkırıklar Lidya'nın odasından geliyordu.

Ağlayan kişinin Lidya olmadığına emindim. Onu o kadar uzun süredir ve iyi tanıyordum ki hıçkırık sesini bile ayırt edebilirdim. Duygu ya da İzel'in ağladığını bilerek kapısı aralık bırakılmış olan odaya girdiğimde, ağlayan kişinin Duygu olduğunu gördüm.

"Hey," dedim birkaç büyük adım atarak. "Neyin var?"

"Beni yalnız bırakır mısın?" diye sorarken ağlamaya devam ediyordu.

Onu bu halde bırakıp gidemezdim. Yerinde olsaydım beni bu halde bırakıp gitmelerini istemezdim. "İyi görünmüyorsun."

"Değilim de ondan." Ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve üzgün bir ifadeyle bana baktı. Birkaç büyük adım daha attığımda artık oturduğu yatağın bir adım ilerisindeydim. Bu odanın benim kaldığım odadan tek farkı renkleriydi. Bizimki sıcak tonlara, onlarınki soğuk tonlara sahipti.

"Anlatmak ister misin?" diye sordum, başını iki yana salladığında ısrarcı davranmak yerine, "Kahvaltıya inmeyecek misin?" diye devam ettim.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü aç değilim."

"Aç değil misin?" diye şaşırdım. "Akşamdan beri bir şey yedin mi ki? Açıkçası ben hiçbir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum!"

"Ben de yemedim."

"Öyleyse daha fazla vakit kaybetmeyelim," diyerek ona elimi uzattım. "Hadi, aşağıya inelim ve sana yiyecek bir şeyler hazırlayalım."

"İnemem," dedi dudaklarını bükerek. Kaşlarımı çattım. "Çünkü giyecek hiçbir şeyim yok!" diye devam etti.

"Anlamadım," dedim. Kahvaltıya inmek istememe nedeni, gerçekten giyecek bir şey bulamamış olması olamazdı, değil mi? Yani gerçekten onca kıyafet arasından bir kıyafet seçememiş, bu yüzden de kendini aç bırakmak istemiş olamazdı, değil mi?

"Ne giyersem giyeyim güzel olamayacağım," dediğinde derdinin çok başka olduğunu anlayarak, neden böyle düşündüğünü sordum. "İzel yüzünden," diye omuz silkti. "Bana önce en güzel kıyafetlerimi giyerek kahvaltıya inmem gerektiğini söyledi. Sonra da aslında kıyafetimin nasıl olduğunun

bir öneminin olmadığını, çünkü onu taşıyacak bir bedenimin olmadığını söyledi."

Dişlerimi sıkarken öfkemi Duygu'ya belli etmemeye çalışıyordum. İzel, nasıl bu kadar kötü kalpli olabilirdi? Ne yaşamıştı da hayat onu böyle birine dönüştürmüştü? Onu dün gece görmüştüm. Gecenin bir vakti çikolata kaşıklıyordu ve hepimiz için olağan bu eylemi, o gizlice yapıyordu. İzel'in geçmişinde bir yerlerde kiloyla ilgili problemi olduğuna dair oluşan teorilerim, Duygu'yla neden bu kadar çok uğraştığını destekler nitelikteydi.

İzel'i analiz etmeyi keserek Duygu'ya döndüm. "Ve sen de onun sözlerini dikkate alarak üzüldün, öyle mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Yalan değil ki. Ben kilolu ve çirkin bir kızım. Güzel kıyafetler giymeyi de bu yarışmada bulunmayı da hak etmiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü karşımdaki kızı tanıyamıyordum. Duygu, kendiyle barışık olmasıyla tanınan biriydi ve hepimiz onun bu özelliğini takdir ederek onu sevmiştik. Ağlamaya devam eden kız gerçekten Duygu muydu? Kendini kabul eden ve seven Duygu'ya ne olmuştu? Yalan mıydı hepsi? Kendini mi kandırıyordu bunca zaman, yoksa bizi mi?

Zihnim soru işaretleriyle dolup taşarken hıçkırıklarına daha fazla dayanamayarak yanına oturdum, kollarımı bedenine sardım. Ne güzel kokuyordu. Keşke elimden ona sarılmaktan daha fazlası gelseydi.

Bir süre sonra nazik bir şekilde beni kendinden uzaklaştırdığında, ona içtenlikle gülümsüyordum. Ama Duygu'nun gözleri başka bir yere kaydı ve yüz ifadesi anında değişti. Bana tekrar döndüğünde, onda daha önce hiç görmediğim bir soğuklukla karşılaştım. "Teşekkürler, sayende tahmin ettiğimden daha iyi bir iş çıkardım."

"Anlamadım?"

"Bedeniyle barışık olmasıyla tanınan Duygu Öz'ün gerçekleri başkadır. O, aslında fazla kilolarından oldukça mustariptir ve bu ev, ona kendini sevme fırsatı tanıyacaktır."

"Seni anlamıyorum," dedim, midemin içindeki dalgalanmayı hissederken. Bunu yapmış olamazdı, değil mi? Aklıma gelenler doğru değildi.

"Evdeki rolüm bu işte," dedi basitçe. "Evet, fazla kilolarından sebebiyle kendinden nefret eden o kız, benim! Celal Bey, seyircilerin beni bu şekilde seveceğini düşündüğünü söyledi."

Ama ya gözyaşları? Onlar da mı sahteydi?

"Bunu nasıl yaparsın?" diye sorarken hayal kırıklığına uğradığımı hem sesim hem de yüz ifadem fazlaca belli ediyordu.

"Böyle olması gerektiğini söylediler. İlk hafta neredeyse eleniyordum. İnsanlar, beni kendimi sevdiğim halimle sevmedi. Bir de kendimden nefret ettiğim halimle şansımı denemek istedim."

"Bunu kendine nasıl yaparsın?" diye sordum. Popülerlik uğruna bir insan kendinden nasıl bu kadar vazgeçerdi?

"Evde kalmak istediğim için pekâlâ yaparım!" diye kızdı bana, ardından ayağa kalktı. Odanın içinde dolanmaya başladı. "Alara ve İzel gibiler varken, benim gibiler ancak kendini acındırarak gönüllerde taht kurabilecekse kendime bunu pekâlâ yaparım!"

"Böyle olmak zorunda değil," dedim başımı iki yana sallarken.

O çok güzeldi ve bunun zaten farkındaydı. Kilosu biraz fazlaydı, evet ama o bunu sorun etmiyordu ki. Evdeki ilk haftasında bunu bize göstermişti. Biraz önce kameralar kapanınca bunu yine belli etmişti ama sırf Celal Bey istedi diye, sırf bu evde biraz daha kalabilmek için aksi gibi davranacaktı.

"Teşekkür ederim, Eva. Seninle konuşmak çok iyi geldi," dedi gülümseyerek.

"Duygu, bunu yapma," diye ricacı oldum.

"Nedenmiş?" diye sorarken kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Kendinle barışık olduğunu söylemeye devam ederek de bu evde kalabilirsin."

"Zaten gerçek bu ama işte, insanlar her gerçeği desteklemeyebiliyor."

"Hayır, yanılıyorsun," diye karşı çıktım, doğru söylediğini bilmeme rağmen.

"Asıl yanılan sensin!" diye bağırdı. "Bu evde kalabilmek için ya çok havalı ya da çok ezik olmak zorundasın. Ve sana kötü bir haberim var. Ne yazık ki sen her ikisi de değilsin."

"Ne?" diye şaşırdım. Bu da ne demekti?

"Bir an önce kendine bir rol seçsen ve ona göre davransan iyi olur. Aksi takdirde, benden çok daha önce elenecek isimlerden biri sen olacaksın."

Karşılık vermemi beklemeden siyah kapıdan geçip gitti. Ardından öylece kalakaldım. Popülerlik için yürüdüğü yolda ona verilen rolü nasıl da kabullendiğini ve bu rolü oynamaktan hiç de pişman olmadığını şaşkınlıkla karşıladım. Acaba Celal Bey, günün birinde bana da bir rol verir miydi? Peki ya ben, o rolü üstlenmek ister miydim? İçinde bulunduğum anda cevabım elbette hayırdı ama Fame Evi'nde duygular gibi düşünceler de hızlıca değişiyordu.

Olanlar beni korkutmaya yetmişken odadan ayrılarak kahvaltıya inmek için merdivenlere yöneldim. Mutfak kapısından geçerek üçüncü bahçeye çıktığımda, yemek masasına bakıyordum. Sunucu Korkut Bey dahil olmak üzere, bütün yarışmacılar masadaki yerlerini almıştı. Demek oluyordu ki az sonra, ikinci haftanın *challenge*'ını öğrenecektik.

Lidya'nın yanındaki yerimi aldığımda, gözlerim bir an da olsa Korkut Bey'in solunda oturan Aral'a kaydı. Masaya yaklaştığımı fark ettiğinde dönüp bana bakmış, göz kırpmıştı. Dün gece beni çardakta bırakıp gitmeden önce yaptığı gibi...

"Çok heyecanlıyım," deyince Lidya, bakışlarımı Aral'dan alarak ona çevirdim. "Acaba bu hafta ne yapacağız?"

"Ben de merak ediyorum."

"Acaba seninki yine sana yardım edecek mi?" diye fısıldarken çatalını tabağındaki peynire batırmıştı.

"Umarım etmez," dedim içtenlikle.

Ağzındaki peyniri çiğnerken kaşlarını çatarak bana döndü. "Neden?" diye sorarak lokmasını yuttu. "Onun sayesinde kılını kıpırdatmadan *challenge*'larda başarılı olabilirsin, daha ne istiyorsun?"

"Sessiz ol!" diye uyardım. "Biri duyacak."

"Duymaz yahu, biraz rahat ol," diye omuz silkse de çatık kaşlarım dudaklarını mühürlenmesine neden oldu.

Biraz sonra İzel'in, "Utanmasan kavanozun kendisini de yiyeceksin," dediğini duydum.

Zihnimde gece yaşananlar oynamaya başlamışken, bakışlarımı karşı çaprazımda oturan İzel'e çevirdim. Beş sıra yanımda oturan Duygu'ya bakıyordu.

"Sadece iki kaşık aldım," dedi Duygu.

"Ya, tabii... Eminim öyle yapmışsındır."

"Gerçekten sadece iki kaşık aldım."

"Dün sabah o kavanoz ağzına kadar doluydu," dedi Ceren. "Ama şimdi yarısından çoğu boş."

"Demek obur olduğun kadar yalancıymışsın da..." diye güldü İzel.

"Ya da bir başkası, dün gece kavanozu kaşıkladı," diye devam edince Ceren, İzel'in gülümsemesi suratında dondu ve bakışları anında bana döndü.

Hepimiz biliyorduk ki Ceren, *Frame*'de yönettiği magazin sayfalarıyla meşhur olmuş biriydi. Nasıl yapıyordu, anlamıyorduk ama bütün haberler ondaydı. Bir şekilde en gizli olaylardan bile haberi olabiliyordu. Dün gece İzel'i gören bendim ve ne Ceren'e ne de bir başkasına onu gördüğümden bahsetmiştim. Ancak İzel'in hayal kırıklığıyla karışık öfkeli bakışlarını dikkate alacak olursak, Ceren'e benim anlattığımı düşünüyordu.

"Belki de..." dedi Tunç.

"Tamam," diyerek önündeki çikolatayı itti Duygu. "Yemiyorum, tamam."

"Eh, bir zahmet..." diye kendine geldi İzel. "Bir kaşık daha alırsan üç kilo almış bir şekilde kalkacaksın masadan..."

"Bıraktım İzel. Tamam."

"Ne o? Yoksa ağlayacak mısın?"

"Hayır, ağlamayacağım."

"Ağlamamalısın. Ben senin iyiliğin için konuşuyorum tatlım."

"İyiliği için mi?" diye kendimi tutamayarak sordum. "Bu nasıl bir iyilik, anlamadım doğrusu!"

"Evet, iyiliği için. Kimse böylesine sağlıksız besinleri bu kadar çok tüketmemeli. Mümkünse hiç tüketmemeli."

"Aynen öyle," diyerek onu destekledi Tarık.

"Onun sağlığı için endişelendin yani?" diye şüpheyle sordu Yasmin.

İkisi de sağlıklı beslenmeye önem verdiğini söylüyor ancak sadece Yasmin bunun önemini diğerlerine güzel bir dille aktarıyordu. Tarık'ın yaptığı tek şey, sağlıksız beslenen insanları hor görmekti.

"Elbette. Onun göz göre göre sağlığını bozmasına gönlüm el vermedi," diyen İzel'in ise derdi sağlık falan değildi. O, sadece insanlara kötülük yapmaktan hoşlanıyordu, bu kadar...

"Ah, ne ince düşüncelisin(!) sen öyle..." dedi Lidya.

"Öyleyimdir tatlım."

"Aptal mısın yoksa umursamaz mı, anlayamadım ki..." diye gülerek devam etti, bu da İzel'in öfkelenmesine neden oldu.

"Bana mı dedin sen onu?"

"Kızlar, lütfen sözlerimize dikkat edelim," diyerek araya girmiş olsa da Korkut Bey, asıl istenen buydu. Suzan Hanım'ın bizden istediği şey, tam olarak buydu.

"Özür dilesin."

"Yok ya..."

"Lidya, sadece susamaz mısın?" diye dişlerimin arasından konuştum. Ekibin isteklerini yerine getiriyor olmamız, kendi çizgimizden ayrılacağımız anlamına gelmemeliydi.

"Deneyebilirim. Biraz da reçel yiyeyim bari," diyen Lidya'nın çilek reçeline uzanmasıyla İzel'in tabağı alıp yere atması bir oldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı Egemen. "Onu bulamayan ne çok insan var, senin haberin var mı?"

Oflayarak, "Başladı yine duyar makinesi," dedi İzel.

"Egemen haklı," diye lafa girdim. "Kendi aptal oyunlarına masum insanları ya da başkalarının sahip olamadıklarını alet etmeyi kes!"

"Alt tarafı reçel," dedi öfkemize anlam veremediğini göstererek. "Üç kuruşluk bir şey."

"İzel," dedi Derin. "Kapa çeneni."

"Sana ne oluyor be? Sen kimsin?"

"Konuşmaya devam edersen o kısacık saçlarını kökten koparacak olan kişiyim!"

"Hadi ya... Denesene."

Derin oturduğu yerden kalkıyordu ki "Özür dilerim!" diye bağırdığını duyduk birinin.

Duygu'nun!

Masadaki birkaç çift göz Duygu'ya döndü, en başta da benim gözlerim. Duygu başını eğmiş, ağlamaklı bir ifadeyle muhtemelen kucağında birleştirdiği ellerine bakıyordu.

"Özür dilemesi gereken kişi sen değilsin, Duygu," dedi İzel. Gözleri doğrudan Lidya'ya bakıyordu.

"Lidya'nın da özür dilemesi gerekmiyor ancak senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedim. Burada özür dilemesi gereken biri varsa o da kesinlikle İzel'di.

"Eva, bazen gerçekten saçmalayabiliyorsun," dedi Alara. "İzel özür dilenecek bir şey yapmadı ki... Ama arkadaşın yaptı, ona hakaret etti."

"Duygu'yu aşağılamasaydı, şu an böyle bir tartışmanın içinde olmazdık," dedi Egemen.

Oda arkadaşını desteklercesine, "Aynen öyle!" dedi Erkin.

"Duygu'yu aşağılamadım ben. Hadi, diyelim ki öyle yaptım, bundan sana ne?" diye sorduktan sonra teker teker hepimize baktı. "Bundan size ne ya? Duygu bile sorun etmiyorken size ne oluyor?"

"Duygu, sorun etmiyor musun?" diye sordu Lidya.

Lütfen bir kez olsun kendini düşün, dedim içimden. *Lütfen...*

"Etmiyorum," dedi Duygu, ona verilen rolü oynamaya devam edeceğini kanıtlarcasına. "Nasıl edebilirim ki? İzel sadece doğruları söylüyor, iyiliğim için böyle konuşuyor..."

"Üslubu gerçekten seni rahatsız etmiyor mu?" diye şaşkınca sordu Egemen.

"Arkadaşlar!" diyerek ellerini çırptı Korkut Bey. Demek ki ekip için bu kadarı yeterliydi ve bir sonraki sahneye geçecektik.

Uyarıdan sonra tartışma son buldu ve herkes sessizce önün-dekileri yemeye başladı. Az sonra, entrikanın son bulduğu ma-sada sahte aşk filizlendi. Alara, oyuna sadık kalarak yanında oturduğu Aral'a bal kaymak sürdüğü ekmeği uzattı. Aral ha-fifçe gülümseyerek teşekkür ettikten sonra ekmeği aldı. Kısık gözlerim sahteliği seyrederken, "Ah ah..." dediğini duyduk Cenk'in.

"Hayırdır?" dedi Tarık.

"Aral ve Alara'ya bakınca, İclal'i özlediğimi fark ettim," diyen Cenk'in sevgilisi İclal, ilk haftanın elenen kadın yarış-macısıydı. Onunla pek konuşma fırsatımız olmamıştı, bu yüz-den elenmesi beni üzmemişti. Ama şimdi Cenk'e baktığımda içimin burkulduğunu hissediyordum.

"Bu kadar çok özlediysen, çekil yarışmadan," dedi Can. *Frame*'de başkalarına yaptığı şakalarla popüler olmuştu. İn-sanı gerçekten hayrete düşüren bir şaka anlayışı vardı. Eşine, dostuna, ailesine hatta hiç tanımadıklarına bile şakalar yapabi-liyordu. Eşek şakası dediğimiz türden şakalar...

"Sen olsan öyle yapardın, değil mi kurabiyem?" diye sordu Alara.

"Kurabiye," diye güldü Yasmin.

"Yapar mıydın gerçekten?" diye soran Atlas'ı ilk kez bu kadar meraklı görüyordum.

Aral, bütün dikkatin ona verildiğini görünce cevap vermesi gerektiğini anlayarak, "Evet," dedi. "Evden birine âşık olduy-sam ve o artık evde değilse, ben de kalmak istemezdim. Kal-maya devam etseydim, nefes alamazdım."

İsterdim ki bu sözleri bana bakarak söylesin, kameralara oynuyor olsa bile gözleri bende olsun. Ancak hayatta her za-man istediklerimiz olmazdı, Fame Evi'nde ise hiç! Bu yüzden

Aral bu sözleri bana veya boşluğa bakarak değil, Alara'ya bakarak söyledi. Alara ise mutlulukla gülümsedi.

Kahvaltıdan sonra, ilk hafta yaptığımız gibi salonun bir köşesinde piyon gibi dizildik ve yeni emirleri bekledik. Korkut Bey, yine tam karşımızda durdu ve "Hazırsanız, ikinci haftanın *challenge*'ını açıklıyorum!" dedi. Alıştığımız duraksamasından sonra, "İşte 2. Hafta'nın *challenge*'ı: Kırmızıyı bul ve paylaş!" diye bağırdı. "Evin farklı noktalarına kırmızı nesneler bıraktık. Bulduğunuz ilk kırmızı nesneyle beraber bir fotoğrafınızı çekmenizi ve bu fotoğrafı *Frame*'de paylaşmanızı istiyoruz."

"En çok etkileşim alan fotoğraf kiminse, kazanan o olacak," dedi Utku. Akıllara Alp geldi. Hafta boyunca takipçisi en az artan oydu, sonunda elenen de o olmuştu. Muhtemelen bu hafta da böyle olacaktı. En az takipçisi olanın fotoğrafı en az etkileşimi alırdı.

"O halde kazanan belli," dedi Kaan, düşüncelerimi okumuş gibi. "Aral ve Alara bu haftanın da kazananı olacak."

"Bile bile lades..."

"Neden *challenge*'a katılalım ki?" diye burun kıvırdı Yasmin. "Adil bir *challenge* değil bu."

"Kesinlikle Yasmin'e katılıyorum."

Korkut Bey başını iki yana salladı. "Yanılıyorsunuz," dedikten sonra derin bir nefes alarak devam etti. "Burada, her birinizin takipçi sayısı birbirinden farklı. İşler takipçi sayılarına göre yürüyecek olsaydı, en başında bütün yarışmacıları denk seçerdik. Önemli olan, ne kadar büyük bir kitleye sahip olduğunuz değil; o kitleyi yanınızda ne kadar çok tutabildiğiniz. Bizim asıl

görmek istediğimiz şey, var olan kitlenizi artırmakla kalmayıp bu dokuz hafta boyunca koruyup koruyamayacağınız..."

"Kitlesini en çok korumuş olan, yarışmanın asıl kazananı olacak," dedi Egemen.

"Aynen öyle," diyerek başını salladı Korkut Bey. "Her neyse, *challenge*'ı anlatmaya devam ediyorum. Nesnelerin üzerinde Fame Evi'nin adının yazılı olduğu etiketler olacak. Unutmayın, herkesin yalnızca bir nesne hakkı var ve bulduğunuz ilk nesne sizindir."

"Peki ya kalbi kararmış bazı arkadaşlar, birden fazla nesne almış olurlarsa?" diye sorarken Erkin'in gözleri İzel'deydi.

"Öyle bir durumun gerçekleşmesi, o kişinin *challenge*'a katılımını geçersiz saymamıza neden olacak. Bulduğu ilk nesneyi kullanmak yerine ikinci nesneyi kullananlara yapacağımız gibi."

"Harika," dedi Kaan.

"Üç saatiniz var. Önümüzdeki üç saat içinde nesnenizi bulun, paylaşın ve haftanın final gecesine kadar etkileşiminizin artması için çabalayın."

"Fotoğrafın nasıl bir fotoğraf olduğu önemli mi?" diye sorunca İzel, gözlerimi devirdim. Belli ki yine kendine yakışanı yapacaktı.

"Kırmızı nesnenizin açıkça görünmesi şartına uyduğunuz takdirde, hayır. Nasıl bir fotoğraf çektiğinizin bir önemi yok."

"Mükemmel!"

Kısa bir sessizlik oldu. Kimseden ses çıkmayınca, "Öyleyse, ne duruyorsunuz?" diye coşkuyla konuştu Korkut Bey. "Kırmızıyı bulun!"

Alkışlar arasında Korkut Bey'in yüz ifadesi değişti. Coşku tamamen gitti, suratı asıldı. Kameraların çevrimdışı olduğunu tahmin etmeme rağmen yine de bakma gereği duydum. Bizi gören bütün kameralar artık kapalıydı.

"Bir saatlik ara veriyoruz," dedi Suzan Hanım. "Aramaya bir saat sonra başlayın."

Korkut Bey evden ayrılırken arkasından şaşkınca bakmadan edemiyordum. Lidya ise omzumu sıvazlayıp, "Alış artık. Kameralar insanı değiştiriyor," diyordu.

"Bu kadar olmamalı," dedim hayal kırıklığıyla. "Az önce hepimize gülümsüyordu, bize karşı ne kadar da ilgiliydi..."

"Korkut Bey seni bu kadar etkilediyse, bu ikisi ne yapar acaba..."

"Kim?" diye sorarken gözlerimi boşluktan alarak ona çevirmiştim. Çenesiyle işaret ettiği yere dönüp baktığımda nutkum tutuldu.

İzel ve Duygu, kıkır kıkır gülerken fiskos olmuşlardı.

Lidya'yla birlikte onlara yaklaştığımızda, "Bir an gerçekten ağlayacağını zannettim," diyordu İzel. "Çok iyi oynadın."

"Sen de öyle!" diye sevinçle cevap verdi Duygu. "Kendimi gerçekten aşağılanmış hissettim."

İzel, saçlarını elinin tersiyle şöyle bir savurdu. "Ne de olsa ben bu evin zorbasıyım, sen ise kurbanı. Bunu hiçbir zaman unutma."

"Olur, unutmam."

"Ayrıca şu kilo konusunda söylediklerimizi de kulak arkası etmesen iyi olur. Güzel bir yüzün var."

"Ben aslında kendimi bu şekilde kabul ettim, seviyorum," derken gülümsüyordu Duygu.

İzel de gülümsedi fakat Duygu'nun aksine samimiyetle değil, alayla. "Aynadaki kızı kabul edip sevebildin mi gerçekten? Odaya çık ve tekrar bak ona. Bitik durumda görünüyorsun." Ardından yanındaki Alara'yı da koluna takarak ortamdan uzaklaştı.

Masadaki tartışmanın bir oyundan ibaret olduğunu zaten biliyordum ama şimdi kameralar kapalıydı ve Duygu gerçekten

üzgün görünüyordu. Demek ki insan kendini ne kadar çok se-verse sevsin, başkalarının da onu kabul etmesine ihtiyaç duya-biliyordu.

"Yok artık!" diye şaşırdı Lidya. "Hepsi bir oyun muymuş?"

"Ben biliyordum," dedim sessizce. "O ikisi bir oyun oynadı."

"Ve biz bu oyuna dahil olduk."

"İzel'i daha kötü, Duygu'yu ise daha mağdur gösterdik," dedikten sonra başımı iki yana salladım.

"Tam da istedikleri gibi."

"Ne yazık ki..."

"Bu ev her geçen gün biraz daha korkutucu olmaya başlı-yor, Eva."

Kameralar yeniden çevrimiçi olunca, söylenildiği gibi kır-mızıyı aramaya başladık. Kalan iki saat neredeyse dolmak üze-reydi ve ben henüz nesnemi bulabilmiş değildim.

"Etkinlik odalarına baktıktan sonra nesneni bulamamış olursan hemen yukarıya çık," dedi Lidya. "Biz Erkin'le kendi odalarımıza tekrar bakacağız."

Üçümüz de benim için endişeliydik çünkü onlar yaklaşık bir saat önce kendi nesnesini bulmuştu. Lidya'nınki şapka, Er-kin'inki ise topuklu ayakkabıydı. İkisi de nesneleriyle fotoğraf çekip paylaşmak yerine benim nesnemi arıyordu.

"Unutma. Zaman aleyhimize işliyor."

Aslında *challenge*'a katılmasam bile sıralamada en altta ka-lıp eleneceğimi düşünmüyordum çünkü son Eleme Gecesi'n-den bu yana takipçi sayım yetmiş bine ulaşmıştı. İyiydim ve bu *challenge*'a katılmasam bile evdeki varlığımı sürdürebilirdim. Benden daha kötü durumda olanlar vardı. Ama ben şansımı son ana dek denemek istiyordum.

Etkinlik odalarının bulunduğu kata girdikten sonra, soldaki ilk kapıyı araladım ve içeri girdim. Burası bir çalışma odasıydı ve kitaplıklarda kırmızı kapaklı birçok kitap vardı. "Ah, hayır!"

Vaktimin az kaldığını bilerek hızlıca odada göz gezdirdim. İçeride, kitapların dışında masalar ve bilgisayarlar da vardı. Videolarımızı gelip bu odadaki bilgisayarlarda düzenleyebiliyorduk. Kaan ve Egemen gibiler, oyun odasındaki bilgisayarların dışında bu bilgisayarlarda da oyun oynayıp canlı yayın yapabiliyorlardı. İçerisi çok dolu değildi ve beyaz renk ağırlıktaydı. Bilgisayarlar ve sandalyeler siyahtı, geri kalan neredeyse her şey beyazdı. Kitaplıklardaki kırmızı kapaklı hiçbir kitapta ise etiket görememiştim.

Beni yoran bir arayıştan sonra çalışma odasından ayrılıp müzik odasına geçtiğimde Atlas'la karşılaştım. Eh, müzik odasında başka biriyle karşılaşmayı da beklemiyordum zaten.

"Selam," dedi beni gördüğünde.

"Rahatını bozma lütfen, hızlıca arayıp çıkacağım," diyerek işe koyuldum.

"Bulamadın mı nesneni?" diye şaşırdı. Sanırım sona ben kalmıştım.

"Ne yazık ki."

Kaşlarını kaldırıp indirirken elindeki sazı kenara bıraktı. "Ben de sana yardım edeyim."

Aslında Erkin ve Lidya zaten yardım ediyordu ama reddedecek durumda değildim. Oturduğu yerden kalkarak müzik odasını dolaşmaya başladı. Müzik aletlerinin önüne, arkasına, içine, her yere baktık ama bir şey bulamadık. Kırmızı nesneler vardı var olmasına ama üzerine etiket yapıştırılmış tek bir nesne dahi yoktu.

"Diğer odalara bak, ben burayı aramaya devam ederim," dediğinde teşekkür ederek odadan çıktım. Bakacağım tek oda kalmıştı, o da spor odasıydı.

Kapalı kapıyı aceleyle açarak içeri girdiğimde görmeyi hiç istemeyeceğim bir manzarayla karşılaştım. Birbirini büyük bir tutkuyla öpen Aral ve Alara'yla!

Öylece kalakaldım. Kapıyı kapatıp gidebilirdim ya da içeri girip planladığım gibi odayı aramaya başlayabilirdim ama ben öylece durdum. Oyun olduğunu bilmeme rağmen canımın yanmasına engel olamadım.

İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir his belirdi, nasıl baş edeceğimi bilemezken gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım. Aral'ın Alara'yı öpmesini acı içinde seyrettim. Kapının açılırken çıkardığı ses neyse ki rahatlarını bozmaya yetmişti de çok geçmeden birbirlerinden ayrılarak kapıdakine, yani bana döndüler.

"Eva?" diye şaşırdı Aral.

Neden burnumun sızladığını hissediyordum? Ağlayacak mıydım? Hayır, böyle bir adam için ağlayamazdım, kendime söz vermiştim. Gerçek olmadığını bildiğim bir şey yüzünden bunu kendime yapamazdım.

"Spor yapmaya mı geldin?" diye sordu Alara. "İyi edersin, bence de vücudunun buna ihtiyacı var."

Alara'nın bedenime yönelik yaptığı çirkin yorumu duymazdan gelerek yutkundum. Gözlerim Aral'a bakmaya devam ederken, "Kusura bakmayın, ben kırmızıyı aramaya gelmiştim de..." dedim.

"Ne?" diye şaşırdı Atlas gibi. "Sadece yarım saat kaldı, hâlâ arıyor musun?"

"Biz çoktan bulup paylaşımımızı yaptık bile!"

Bir şey söylemedim, onlar sanki odada hiç yokmuş gibi aramaya koyuldum. İkisi de film izler gibi beni izleyince durup, "Devam edebilirsiniz, hızlıca bakıp çıkacağım zaten," dedim.

Alara başını sallayıp Aral'a döndü. Elleri Aral'ın güzel yüzünü buldu ama Aral beni şaşırtarak onu itti.

"Yardım etmemi ister misin?"

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Atlas da bana yardım etmek istediğini söylemişti ve yardımını kabul etmiştim. Muhtemelen hâlâ müzik odasını arıyordu. Ancak Aral başkaydı. O, hiç bu tarz iyilikler yapabilecek biri değilmiş gibiydi, ben de bu yüzden şaşırmıştım.

"Ben..." desem de geçen geceyi ve son dört günü hatırlayarak tavrımı koydum. "Gerek yok. Sevgilinle ilgilenebilirsin." Ardından odanın her köşesine bakmamış olsam da kapıdan çıkıp gittim.

Kattan ayrılmak üzereydim ki Atlas'ı hatırlayarak geri döndüm. Onu çekmeceleri karıştırırken bulduğumda, "Atlas," diye seslendim. Dönüp bana baktı. "Teşekkür ederim, iyi ki varsın," dediğimde dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Odalara baktım, hiçbir şey yok. Kendi odama bakacağım şimdi. Sen de bırak istersen..."

Odamı ikinci kez aramak için üst kata çıktığım sırada yarışmacıların neredeyse hepsinin sakinlikle oturduğunu ya da evin içinde dolaştığını görmüştüm. Tabii onlar da benim deli gibi etrafı aradığımı görmüşlerdi. Bana gülenler olduğu kadar Aral ve Atlas gibi üzülenler de vardı.

En çok üzülenler ise kuşkusuz beni elleri boş karşılayan Lidya ve Erkin'di. İkisi de kendi odalarını aramış ama nesneyi bir türlü bulamamışlardı. Ekip, nesnelerin yerini değiştiriyor olabilirdi, Korkut Bey bundan da bahsetmişti, yine de hiçbirimizin hiçbir şey bulamıyor olması tuhaftı.

"On beş dakika kaldı. Artık kendinizi düşünün ve hemen şu fotoğrafı çekip paylaşın."

"Ama ya sen?" diye sordu Lidya. "Nesneni bulamadık."

"Evet ama benimkini ararken kendi şansınızdan olmayın. Lütfen gidin ve o fotoğrafı çekin."

Daha fazla ısrarcı olmayarak yanımdan ayrıldılar. İkisine ve tabii ki Atlas'a da minnettar kalarak odama girdim. Aramaya nereden başlayacağımı bilmezken aniden aklıma gelen bir düşünceyle adımlarımı yavaşlattım. Gözlerim yatağımın hemen yanındaki küçük komodindeyken, şüpheli beynim bir oyuna gelmiş ve ayaklarımı komodine doğru yönlendirmişti.

Komodinimin önüne gelmeden önce çevrimiçi olduğumuzu görmüştüm. Yeşil ışıklar üzerimdeydi ve kırmızıyı bulmamı bekliyordu. Çekmeceyi açtığımda bulduğum şey ise bir not kâğıdıydı. Notu kameraların yakalamasını istemediğim için elime bile almadan üzerinde yazanı okudum.

Senin için en güzel nesneyi buldum. Gitar kutusunun içinde. Başkası bulmadan önce al onu.

Kanımın donduğunu hissederken sırtımda bir bıçak yarası hissettim. Notta yazan şey, açık ve netti. El yazısı ise ilk nottaki yazıyla aynıydı. Bu da demek oluyordu ki bana notları gönderen kişi Atlas'tı. Ama neden, bunu neden yapıyordu?

- BÖLÜM 10 -

İKİNCİ ELEME GECESİ

"Fame Evi'nin sevgili izleyenleri! 2. Haftanın Eleme Gecesi'ne hepiniz hoş geldiniz!"

Alkışlarla geçen kısa bir duraksama. "Dolu dolu geçirdiğimiz bir haftanın daha sonuna geldik. İşte şimdi, sabırsızlıkla beklediğiniz o gecedeyiz. İlk Eleme Gecesi'nden de bildiğiniz üzere, bu gecenin sonunda, yine birer kadın ve erkek yarışmacımıza veda edeceğiz. Nasıl mı? Kısaca hatırlayalım." Yine aynı duraksama.

"Az sonra yarışmacılarımızın *Frame* hesaplarının istatistiklerini sizlerle paylaşacağız. Geçtiğimiz hafta boyunca en çok etkileşimi almış yarışmacılardan ikisi bu gece ödüllendirilirken, en az etkileşimi almış yarışmacılardan ikisi yarışmaya veda edecek. Ancak elbette kalanlar ve gidenler, yalnızca bu istatistiklere bakılarak belirlenmeyecek. Hafta başında verilen *challenge*'da ne kadar başarılı oldukları da etken bir sebep olacak."

Sunucu Korkut Bey, herkesin zaten bildiği konular üzerinde konuşmaya devam ederken birçoğumuz onu dinlemeyi bırakmıştık. "Unutmayın, sonuçlar gecenin sonunda açıklanacak. Bu yüzden sevdiğiniz yarışmacının *Frame* profilinde,

gecenin sonuna kadar etkileşimde bulunabilirsiniz. İşte şimdi, birbirinden değerli yarışmacılarımızla geçtiğimiz haftanın değerlendirmesini yaptığımız an!"

Ona bakan kameraya döndü. "Fame Evi'nde neler yaşanıyor?" diye sordu. "Düşmanlıklar, dostluklar, yeni başlayan aşklar..."

"Sahte aşklar ve sahte dostluklar," diyerek Korkut Bey'in sözünü kesen Kaan, gecenin hararetli başlamasına neden olmuştu.

"Ne demek istiyorsun, Kaan'cığım?" diye sordu Korkut Akın. "Biraz daha açık konuşur musun?"

"Gayet açık konuştuğumu düşünmüştüm ama peki, biraz daha açabilirim," dedi Kaan. Artık bütün yarışmacıların dikkati onun üzerindeydi. Neredeyse her konuya muhalefet eden biri olmasaydı belki daha çok sevilebilirdi. "Aranızda bir türlü bu gerçeğin farkına varamayanlar var ama hey, arkadaşlar! Biz, popülerlik için savaştığımız bir evin içindeyiz. Hepimiz rakibiz. Ne aşkından, ne dostluğundan bahsediyorsunuz siz?"

"Bizim aşkımızdan, bizim dostluğumuzdan bahsediyorlar," dedi Alara. "Aral ve benden. İzel ve benden."

Kendimi gülmemek için zor tutuyordum. Kaan ise hiç çekinmeden güldü. "Evet, benim bahsettiğim ilişkiler de tam da sizinkisi gibi olanlar. İzel ile dostluğun, Aral ile birlikteliğin tamamen sahte. Resmen seyirciyi aptal yerine koyuyorsunuz."

"Laflarına dikkat et," dedi Aral.

"Etmezsem ne olacak?" diye diklendi Kaan.

"Kaan, zorlama beni."

"Boş ver onu aşkım," dedikten sonra Eleme Gecesi Odası'nın sol kısmında bulunan erkeklerin en ön sırasında oturan Aral'a öpücük yolladı Alara. "İkimiz üzerinden prim yapmak isteyen zavallının teki sadece."

"Kimin zavallı olduğu belli ya, neyse..." diyen Kaan, Aral'ın bir sıra gerisinde duruyordu.

"Lütfen sözlerimize dikkat edelim ve sakin kalalım," dedi Korkut Bey.

"Ben sakinim fakat arkadaş biraz daha saçmalamaya devam edecek olursa hiç de öyle olmayacağım," dedi Aral.

"Ya? Ne olacak peki sonra?"

"Kaan, kaşınıyorsun kardeşim," dedi Aral, önüne bakmaya devam ederken. "Yapma, kaşırım."

Korkut Akın, hâlâ yanımızda olduğunu belli etmek istercesine öksürdü. Dikkatleri üzerine topladıktan sonra konuşmasına, "Kaan gibi düşünen var mı başka?" diye sorarak devam etti.

"Ben varım," dedi Ezgi. "Ben de ilişkilerinin sahtelikten ibaret olduğuna inanıyorum."

Ezgi, yazdıklarıyla *Frame*'de belli bir kitle edinmiş, daha sonra yazdıklarını rafa taşımış bir yazardı. *Frame*'de yazmasının tek nedeni, okurlarıyla etkileşim içinde olmak istemesiydi, bunu biliyordum. Kitaplarından birkaçını ben de *Frame*'den okumuştum. İlk çıkardığı kitabı ise satın almıştım. O, gerçekten keyifle okuduğum bir yazardı; bana mutluluğu da acıyı da en derinden hissettirebiliyordu.

"Ben gerçek olduğuna inanıyorum," diyen Hayal ise Ezgi gibi değildi.

Hayal de bir yazardı ama onun *Frame*'de yazmaya devam etmesinin nedeni, kitlesini kaybetmemekti. Kitap yazmasının nedeni ise az çok para kazanabiliyor olmasıydı. Ezgi, öncelikle kendisi sonra okurları iyi hissetsin diye yazıyorken Hayal, yapabildiği tek şey bu olduğu ve bu işten para kazanabildiği için yazıyordu.

"Yazıyorum çünkü yazmasam ölecektim," diyordu Ezgi Çora ve ben, Hayal'in ne söylediğini bile bilmiyordum.

Hayal'in hiçbir kitabını satın almamıştım çünkü *Frame*'de paylaştığı iki kitabı okuyarak, yazdıklarının konusunun bile kitle edinmeye yönelik olduğunu görmüştüm. Hayal ne popülerse onu yazıyordu. Çoğunluk neyi seviyorsa onu yazıyor, ilgi görmüyorsa bırakıp hemen başka bir popüler konuyu kullanarak yazmaya başlıyordu.

İki kitap yazarının arasındaki, bana uçurumu andıran bu farklar, iki kitap okuyucusunun arasında da vardı. Ezgi ile Utku gerçekti, bu yüzden Aral ve Alara'yı desteklemiyorlardı. Hayal ile İpek ise tamamen sahteydi, bu yarışmaya fazlasıyla yakışıyorlardı.

"Ben de inanmıyorum," dedi Duygu.

İzel'in arkadaşının aleyhine bir yorum yapmış olması beni keyiflendirirken gülümsedim. İzel, bu gülümsemeyi görünce, "Al birini vur ötekine!" dedi. "İkiniz tencere kapak olmuşsunuz resmen. Kimin tencere olduğunu söylememe gerek var mı?"

Konuşmasını bitirdikten sonra yanaklarını şişirip Duygu'ya benzemeye çalışması, birkaç yarışmacının gülmesine neden oldu.

"Lütfen saygı çerçevesinden çıkmadan konuşalım!" diye bağırdı Korkut Akın.

"Sorun değil, Korkut Bey," dedi Duygu. "İzel'in zorbalıklarını artık umursamıyorum bile."

"Umursamıyor musun?" diye hayret edercesine sordu İzel. "Neden uykundan uyanıp ağladığını itiraf etmiyorsun ki? Aynı odada kalıyoruz, Duygu. Hıçkırıkların yüzünden uyuyamıyorum!"

"Öyle bir şey olmuyor!" diye araya girdi Lidya.

İkisi de oyunu kuralına göre oynuyor ama biricik arkadaşım, benim gibi tüm bunların oyun olduğunu bilmesine rağmen sessiz kalamıyordu. "İşine bak, İzel," dememin sebebi de buydu.

"Ben zaten kendi işime bakıyorum, canım," diye omuz silkti İzel. "Burnunuzu olur olmadık her konuya sokan sizsiniz. Bir de güzel olsa burnunuz..."

"En azından doğal!" dedi Yasmin.

"Ne dedin sen?

"Yasmin haklı," diyerek destek çıktı Derin. "Bizim burunlarımız doğal, seninki gibi sahte değil ve farkında mısın İzel, bilmiyorum ama baştan aşağıya sahtelikle donatılmışsın."

"Estetikli olduğumu mu ima ediyorsun?" diye kaşlarını çatarak sorduktan sonra elleri bedeninde gezinirken, "Kusursuzluğum doğuştan, tatlım," dedi İzel. "Kıskandığını bu kadar belli etmesen keşke..."

"Umursamaz değil, aptalın tekisin."

"Lidya!" diye kolunu çimdikledim.

"Artık bir ceza almasının vakti geldi," diyerek Korkut Bey'e döndü İzel. "Bu kaçıncı hakaret?"

"Kızlar, gerçekten sıkılmadınız mı?" diye sordu Kaan. "Yarım saatten uzun bir süredir atışıyorsunuz. Artık sussanız da gecenin sonuna gelsek, nasıl olur?"

"Dedi tartışmayı başlatan kişi," diyen ise Hazal'dı. *Frame*'de ne yaparak popüler olduğunu hepimiz biliyorduk. Kameranın karşısına geçiyor, bilgisayarını açarak insanların emek verdiği videoları bile isteye kötüleyerek yorumluyordu. Bu tarz videolara tepki videosu deniyordu ama Hazal'ın yaptığı şey, insanları aşağılamaktı. Bu yüzden tartışmanın devam etmesini istemesine hiç şaşırmamıştım. Hazal tam bir kaos insanıydı.

Neyse ki Korkut Bey, "Kaan haklı, çok vaktimiz kalmadı," dedi de konu kapanmış oldu. "Öyleyse, hızlıca ilişkiler üzerine konuşup sonuçları açıkladığımız bölüme geçelim. Evet,

anladığımız üzere Alara ve Aral'ın ilişkisinin sahte olduğunu düşünenler var. Peki Eva, sen ne düşünüyorsun?"

"Ben mi?" diye şaşırdım. Neden doğrudan bana sormuştu? Yoksa Aral ile buluşmamızdan haberdar mıydı?

Dönüp Tunç'a baktım. Dudaklarında her zamanki sinir bozucu gülümsemesi vardı. Aral ise kafası karışmış bir şekilde bir bana bir Korkut Bey'e bakıyordu.

"Eva?"

"Kaan'a katılıyorum," dedim en başa dönerek. "Bence o ikisi gerçekten sevgili değil."

Aral'ın suratında bir korku ifadesi görmeyi bekledim. Ya da endişe. Ya da başka herhangi olumsuz bir duygu... Ama yoktu. Bana verdiği sırrı açık etmeyeceğime emindi. Öyleyse bu, bana güvendiği anlamına mı geliyordu?

"Demek birlikteliklerine inanmıyorsun..." deyince Korkut Bey, tekrar ona döndüm. "Peki, ama neden?"

Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Daha ilk haftadan birbirlerinden hoşlanıp sevgili olduklarını ilan etmeleri bana pek samimi gelmedi. Evde daha uzun süre kalmak için öyleymiş gibi davranıyor olabilirler."

"Mantıklı," dedi Çisem. Eh, ne de olsa tam da bunu yaparak popüler olan biriydi. İşin gerçek yüzünü en iyi o biliyor olmalıydı.

Alara'nın alaycı gülüşünü duyduk. "Buna ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Kısık gözleri doğrudan bana bakıyordu. Beni onaylamadığını belli edercesine başını salladı. "Hepinizin bildiği üzere, bu evdeki en çok takipçi Aral ve bende. Dolayısıyla evde biraz daha kalabilmek için bu tarz oyunlara ihtiyacımız yok."

Haklıydı. Ne yazık ki Alara sonuna kadar haklıydı. Onların böyle çirkin oyunlarla bizi alt etmesine gerek yoktu. Fakat bu,

ekibin umurunda bile değildi. Ekip, reyting istiyordu. Evin en güzel ve popüler kadını ile en yakışıklı ve popüler adamının aşk yaşamasından daha büyük bir reyting kaynağı da düşünülemezdi.

"Pekâlâ," diyerek kontrolü eline aldı Korkut Bey. "Anlaşılan ilişkilerde, aşk tarafındaki gelişme yalnızca Aral ve Alara'da. Peki, dostluk ve düşmanlıklar üzerine ne diyorsunuz?"

"Değişen pek bir şey yok," dedi Tunç. "Herkes ilk günden rengini belli etti zaten."

"Ama bazılarımız ne siyah ne de beyaz olmayı seçti," dedi Kaan. "Bazılarımız hâlâ gri."

Nefesimi tutarak bana griyi çağrıştıran kişiye döndüm. O ne beyazdı ne de siyah; ona güvenemiyordum ama güvenmek istiyordum. Zihnim, bana şaşkınlıkla baktığı anıya doğru sürüklenirken bakışları, hissetmiş gibi beni buldu.

İKİ GÜN ÖNCE

Kırmızı ışıkların altında, Alara'nın Aral'ın yanında olduğunu bilerek yürümeye devam ettim. Lidya, İzel ve Duygu arasındaki atışmalardan sıkıldığı için odama gelmişti. Elindeki çizim defterine karalama yapan Derin de aramızdaydı.

"Ay, yeter!" dediğini duydum Lidya'nın. "Başım döndü, dur artık."

Odanın içinde volta atmayı keserek durdum. Alara'nın yatağının hemen önündeydim. Ellerim belimi bulurken gözlerimi benim yatağımda oturan Lidya'ya çevirdim. "Ne yapayım, ben de böyle stres atıyorum."

"Buradan bakıldığında stres atabiliyormuşsun gibi durmuyor..."

Lidya'nın sözüne karşılık gözlerimi deviriyordum ki "Bunu kendine neden yapıyorsun?" diye sorunca Derin, çatık kaşlarımla ona döndüm. "Kafanı bu kadar yormana gerek yok. Dikil karşısına, sor her şeyi."

"Nasıl soracağım?" diye sordum, iki gündür kafamı yoran şüpheli gerçeği düşünürken.

"Notlardan bahset, gönderen kişinin o olup olmadığını sor."

Lidya'yı başını iki yana sallayarak reddetti. Defterini yandaki komodinin üzerine bırakıp bağdaş kurarak bütün dikkatini bana verdi. "Ona notları neden gönderdiğini soracaksın."

Kaşlarımdan birini kaldırırken adımlarımı kendi yatağımın yanında durdurup ayak ucuna oturdum. "Hım," dedim düşünceli bir sesle. "Notları onun gönderdiğinden şüphelendiğimi değil de bundan emin olduğumu düşünmesini sağlayacağım."

"Aynen öyle," dedi Derin. "Kendinden emin bir duruş sergile. Notları gönderen oysa, yakalandığını hissedince kaçamayacaktır."

"Onu köşeye sıkıştıracağım," dedim aynı düşünceli sesle. Kısık gözlerimi boşluktan alarak kızlara çevirdim. Bir Lidya'ya bir Derin'e baktıktan sonra. "Evet," dedim. Daha şimdiden, son iki günün bende yarattığı yorgunluğu üzerimden atmış gibiydim. "Üstelik bunu hemen şimdi yapacağım."

Kızlar yeni sözler sarf edecek gibi olsa da onları dinlemek yerine hızlıca odamdan ayrıldım. Atlas'ın müzik odasında olduğunu düşünerek adımlarımı önce merdivenlere, sonra etkinlik odalarına yönelttim. Birkaç tanıdık yüz görmeme rağmen hiç durmadan yürüdüm, sonunda müzik odasının önünde durdum.

Derin bir nefes alarak kapı koluna uzandım, yavaşça içeri girdim. Varlığımı fark eder etmez gitarın tellerine vurmayı bıraktı, gözleri beni bulurken gülümsedi.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim içtenlikle. Müzikle bir arada olmayı ne çok sevdiğini biliyordum. Onu müzikten yoksun bırakmak öldürmekle eşdeğerdi.

"Sorun değil," dedikten sonra gitarına sarıldı, çenesiyle boştaki koltuğu işaret etti. "Otursana."

Dediğini yaparak piyanoyu ardımda bırakıp sırtı pencerelerin bulunduğu duvara verilmiş koltuklardan birine oturdum. Kucağındaki gitarla bana bakmaya devam edince konuşma sırasını bana verdiğini anlamıştım.

Önce çekindim ama sonra notu bulduğum anı hatırladım, kızların sözlerini anımsadım. Mikrofonunu kapatmasını işaret ettikten sonra, "O notları sadece bana mı gönderiyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Bir şeyden haberi yokmuş gibi duruyordu. Olup bitenden gerçekten haberdar değilmiş gibiydi ama ben yine de dudaklarıma alaycı bir gülümseme davet ettim. "O notları senin gönderdiğini biliyorum, Atlas."

"Seni anlamıyorum, ne notundan bahsediyorsun?"

Kaşlarımdan birini kaldırdım. "Kırmızıyı aradığın günü hatırlıyor musun?"

"Evet," dedikten sonra ciddi olduğumu fark ederek kucağındaki gitarı yanına bıraktı. "Aradım ama bulamadım. Diğer odalara bile baktım."

"Diğer odalar mı?" diye şaşırdım. "Yani sen o gün tüm gün bu odada değil miydin?"

"Hayır, tabii ki," dedi hiç duraksamadan. "Dedim ya, önce bu odayı aradım sonra diğer odaları."

Kafam daha da karışırken göz ucuyla kameralara baktım. Neyse ki hâlâ çevrimdışıydık.

"Atlas," dedim daha da meraklanmışken. "O gün bana neden yardım ettin?"

"İyi misin?" diye hayret ederek sordu. "Neden böyle tuhaf davranıyorsun? Küçük bir yardımdı, bunda neden art niyet arıyorsun?"

"Asıl tuhaf davranan sensin de ondan!" diye çıkıştım. "O gün buraya kırmızıyı bulmak için geldim ve sen, kimseye yapmadığını yapıp nedense bana yardım etmek istedin. Benim için bu odayı aradın, yetmemiş diğer odaları da aramışsın. Neden?"

Önce kaşları çatıldı, sonra dudakları kıvrılarak kahkahalara boğuldu. "Bir dakika, bir dakika..." dedi gülüşünün arasından. "Yoksa sen bunun sebebini, sana karşı hislerimin olduğuna mı yordun?"

Alaycılığı başka zaman olsa kalp kırıcı olarak nitelendirilebilecekken, şimdi takıldığım tek nokta kameralardı. Artık çevrimiçiydik ve ben, notlardan üstü kapalı da olsa bahsedemeyecektim. Bu yüzden, ikimiz de mikrofonlarımızı açtıktan sonra, "Hayır, tabii ki," demekle yetindim. "Merak ettim ve sordum, bu kadar..."

Dudakları düz bir çizgi halini alırken her zaman olduğu kadar soğuk ve mesafeli duruşuna geri dönmüştü. "Evet, kimseye böyle bir şey yapmadım ama senin için yaptım çünkü o gün çok çaresiz görünüyordun. Ben de kayıtsız kalmak istemedim."

"Aradın ama bulamadın?" dedim son kez.

"Çok aradım ama bulamadım," dedi net bir şekilde.

Mavi gözlerinin derinlerine indim, beni acı gerçekleriyle boğacaklarını sandım ama bulduğum tek şey şeffaflık oldu. Berrak bir deniz gibi karşımda öylece duruyordu; sanki hiç yalanı yok ve tamamen gerçek.

ŞİMDİ

O gün onun bir beyaz olduğunu düşünmüştüm ancak bugün onda en başından beri griyi gördüğümü fark ediyordum. Müzik odasından gönlüm ferahlamış bir şekilde olmasa da ona güvenebileceğimi düşünerek çıkmıştım. Ama şimdi fark ediyordum ki gizemli notları gönderen kişinin o olup olmadığı aklımın bir köşesinde hep gezinmişti. Ona hiçbir zaman tam anlamıyla güvenememiştim.

Kaşlarımın arasındaki ince çizgi belirginleşirken gözlerimi Atlas'tan ayırarak sunucuya çevirdim. Zihnimin kendi geçmişimin sularında yüzdüğü sırada diğerleri yeni bir tartışmaya dalmıştı.

"Neden benim eleneceğimi düşünüyorsun?" diye soruyordu Ela, Soner'e hitaben.

Ela, tesettürlü bir genç kadındı. *Frame*'de popüler olma sebebi ise kendine has bir duruşu ve giyim tarzı olmasıydı. O hem tesettüre hem de günümüz şartlarına uygun giyinir, nadiren de olsa makyaj yapar ve hiçbir zaman abartılı davranmazdı. Elbette desteklendiği kadar kösteklendiği de olurdu ama o, yıllardır çizgisinden ayrılmadan yürümeye devam etmişti. Ne şöhrete kapılarak yolundan sapmıştı ne de linç kültürünün kurbanı olarak sosyal medyayı terk etmişti.

Soner ise çektiği videolarla tanınmış biriydi. *Frame*'de oradan buradan gördüğü içerikleri taklit ederek videolar çeker, yine de kitle edinmeye devam ederdi. Emek hırsızı olduğunu herkes bilir ama çoğunluk bunu hiç umursamazdı. İnsan dediğin böyleydi işte: Ucu kendine dokununcaya dek yapılan kötülüklere göz yumardı.

"Çünkü sınırsız değilsin," dedi Soner. Bakışlarında alaycılık vardı.

"Daha açık konuşsana," diye lafa atladı Yasmin.

"O sizin gibi değil. Popülerlik merdiveninin en üst basamağını istiyorsak yapabileceklerimizin bir sınırı olmamalı ama onun sınırları var."

"Neymiş bizim yapabileceğimiz ama onun yapamayacağı şeyler?" diye sordum. Ela'ya küçümseyerek bakması sinirlerimi bozmuştu.

"Eh," dedi gevşek bir gülümsemeyle. "En basitinden, paylaşımları tekdüze olmak zorunda. Makyajını abartılı yapamaz, giyim tarzında değişiklik yapamaz. Bırak dekolte giyinmeyi, saçlarını hatta bileklerini bile gösteremez. Vücut hatlarını belli edecek kıyafetler giyemez, dans bile edemez. Aslında kendini hiçbir şekilde paylaşmaması da gerekiyor ya, neyse..."

"Buna sen mi karar veriyorsun?" diye sordu Ela. "Neyi nasıl paylaşıp paylaşamayacağımda söz hakkın olduğunu sana düşündüren şey nedir?"

Soner gözlerini devirmekle yetindi. "Ben sadece inandığın dine göre davranman gerektiğini ve işte bu yüzden zirveyi göremeyeceğini söylüyorum."

"O pekâlâ inandığı dine göre davranarak zirveyi görebilir," dedim. "Popülerlik merdiveninin en üst basamağına kadar tırmanabilmesi için abartılı makyaj yapmasına da giyim tarzında değişiklik yapmasına da gerek yok. O saçlarını ya da bileklerini göstermeden de, vücut hatlarını belli edecek kıyafetler giymeden de zirveye ulaşabilir." Alaycılıkla güldüğünü duydum. "Çünkü o yalnızca başını örtmüş. Senin aksine, beynini kullanmaya devam ediyor."

Soner'in öfkesi gün yüzüne çıkarken Ela'ya döndüm ve bana gülümsediğini gördüm. "Peh!" deyince tekrar öfkeli gözlerle Soner'e dönmem gerekti. "Bu işler zekâyla olsaydı!"

"Emin ol, işte o zaman hiç şansın olmazdı," dedi İzel. Lafa atlayarak Ela'yı desteklemesi beni bir hayli şaşırtmıştı. "Kimin nasıl giyinip giyinmeyeceğine karışamayacağın gibi, kimin ne yapıp yapmayacağına da karışamazsın."

Soner koca salonda yalnız başına olduğunu hissederken, "İyi de benim Ela'nın giyimine laf ettiğim yok ki. Ben sadece tesettürü dolayısıyla bu şöhret dünyasında bütün kapıların ona açılmayacağını savunuyorum, o kadar..." dedi.

"Yanılıyorsun," diyen Aral'dı. "O, şimdi bizim aramızda. Demek ki bahsettiğin sınırlar dahilinde kalarak da insanlar belli bir yere gelebiliyormuş. Bu haftaki etkileşimlerine bakılacak olursa yükselmeye de devam edebilirmiş."

Aral'ın Ela'yı desteklediğini daha önce de biliyordum. Nedenini bilmiyordum ama kimseyi takip etmediği gibi onu da takip etmemesine rağmen desteklediğinin farkındaydım. Ela'ya içten bir gülümseme yollamasının nedeni de buydu.

"Çok değil," deyince Soner, sinir kat sayıları artmaya devam etti. "En geç iki hafta sonra elenecek."

"Biraz önce, bu gece elenecek kişinin ben olduğumu düşündüğünü söylüyordun?" diye alayla sordu Ela. "Keşke saygı, yalnızca bir kelime olmasaydı senin için." Kafasını onaylamazcasına iki yana salladı. "İnanmadığın, sevmediğin ve istemediğin şeyler olabilir bu hayatta ve sen onlarla bir arada yaşamak zorunda kalabilirsin. İş böyleyken onlara inanmak, onları sevmek ya da istemek zorunda değilsin ama saygı duymak zorundasın."

"Ben hiçbir şeye mecbur değilim," dedi Soner. "Ne sana ne de inandığın o dine saygı göstermek mecburiyetinde hiç değilim!"

"Saygısızlık en çok kime zarar verir, bilir misin?" diye sordu Kaan. "İnsanın kendisine. Zamanla bu yoksunluk kendisine yönelir ve bir bakar ki artık en çok kendine saygı duymuyordur."

"Öf," dedi Soner. "Ne saçmalıyorsunuz Allah aşkına? İyi ki bir laf söyledim. Bir anda hepiniz bana avukat, filozof kesildiniz."

Ela'ya döndüm, başını biraz olsun eğmeden dimdik durmaya devam ettiğini görünce onu dikkatlice süzdüm. Üzerinde, diz kapaklarının biraz daha altında biten bir tunik, altında aynı renk bir pantolon ve başında ise kırmızı bir şal vardı. Makyajı abartılı değildi, saçlarının bir tek teli bile görünmüyordu. Bilekleri dahil bütün bedenini, bir mücevheri saklamak ister gibi örtmüştü.

Diğer kadın yarışmacılardan daha farklı görünüyordu ama buradaydı işte, bizimleydi ve belli ki pes etmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. O, kendi yolundan sapmadan da istediği kapıya ulaşabileceğini hepimize kanıtlayacaktı. Kendisi gibi olan diğer bütün genç kızlara ve kadınlara umut olacak, onlara yalnızca şöhretin kapılarını aralayabileceklerini değil, kurdukları bütün hayalleri gerçekleştirebilecek güçte olduklarını gösterecekti.

"Laf da laf olsa," diye burun kıvırdı Lidya.

Korkut Bey, reyting için gerekli malzemelerin alındığına inanmış olmalı ki "Evet," diyerek araya girdi. "Gelelim haftanın kazananlarını açıklamaya... Rutini bozmuyor ve soruyorum: Bu haftanın kazanan erkek ve kadın yarışmacısı sizce kim olmuştur?"

Konuyla ilgili hiçbir yorumda bulunmaması ve Soner'i hiç uyarmamış bile olması sinirlerimizi bozsa da sesimizi çıkaramadık. Oyunu kuralına göre oynamaya devam etmeliydik.

"Bence Aral ve Alara," dedi Çisem. Kamera arkasında bile vicdanı sızlamadan oynayabildiği için hızlı davranmıştı.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"İkisi de çok popüler ve ilk haftanın kazananı. Ayrıca ilişkileri sahte bile olsa çok yeni. İzleyenler yine onlardan yana olmuş olabilir."

"Güzel bir yorum. İzel, sen ne düşünüyorsun?"

"Alara ve Aral tabii ki," dedi hiç düşünmeden.

"Canım benim... Seni seviyorum!" diye karşılık veren Alara'ya öpücük yollamayı da ihmal etmedi.

"Bence herkes kazananların Alara ve Aral olduğunu düşünüyordur. Paylaşımlarına gelen beğeni ve yorum sayılarını görebiliyoruz sonuçta," diyen Kaan ise yine gözlemlerine dayanarak konuşmuştu.

"Evet, haklısınız. İkinci haftanın kazananları Alara ve Aral oldu!" İkisi de oldukça mutlu görünüyordu. "Ancak küçük bir ayrıntıyı sizinle paylaşmam gerek. Biliyorsunuz, kazanan kişiyi *Frame* hesabındaki istatistiklerine ve haftanın *challenge*'ındaki başarı sıralamasına göre seçiyoruz. Haftanın *challenge*'ı da en az profilinizin haftalık etkileşim sayısı kadar etkili oluyor. Tuhaf olan şu ki Alara, haftanın *challenge*'ında en başarılı olan isim değil."

Biz şaşkınlıkla sunucunun devam etmesini beklerken, "Ancak bu yine de haftanın kazananı olmamı engellemedi," dedi Alara korku dolu bir sesle.

"Elbette," diye gülümseyerek yanıtladı Korkut Bey. "İstatistiklerin o kadar iyi ki *challenge*'da başarı sıralaman daha düşük olmasına rağmen ikinci haftanın da kazananı olabildin."

"Peki diğeri kim?" diye merakla sordu İpek. "Yani haftanın *challenge*'ında birinci olan kişi?"

"Tahminde bulunmak isteyen var mı?"

"İzel," dedi Hazal. "Kesinlikle o."

"Neden bu kadar emin konuştun?"

"Çünkü ilk hafta ilk üçe girmişti."

"Eh," dedi Lidya. "Öyle bakacak olursan o zaman ben de Eva diyorum. Kesinlikle o."

Biz kendi aramızda tahmin oyununa devam ederken Korkut Bey sözü aldı, sonunda, "Yasmin!" diye açıkladı.

"Ne?" diye şaşkınlıkla bağırdı Yasmin. "Ben miyim?"

"Kırmızınla dikkatleri üzerine çekmişsin. *Frame* profilinin genel etkileşimleri de yüksek olsaymış kazanan sen olacakmışsın," deyince Korkut Bey, neredeyse küçük dilimizi yutacaktık. Yasmin'in takipçi sayısı altmış beş bindi, benden bile daha kötü durumdaydı.

"Demek ki neymiş," dedi Kaan. "Önemli olan nicelik değil, nitelikmiş."

O an, daha sonra kendime çok kızacağım bir şey hissettim. Aldığım notu takip etmediğimi hatırlayarak pişman oldum. *Keşke,* dedim. *Keşke notu takip edip İsimsiz'in benim için bulduğu kırmızı nesneyi kullansaydım da haftanın kazananı olmasam bile challenge'da başarılı olan isim ben olsaydım. O zaman üçüncü hafta için büyük şansım olurdu.*

Sonra fark ettim. Ne dilediğimin farkına vardım ve korkuyla dolup taştım.

Fame Evi akıl almaz bir yerdi ve ben, gittikçe kendi benliğimden uzaklaşıyordum.

- BÖLÜM 11 -

YAZARLAR VE OKURLARI

Işıklar yüzümüzü aydınlatmayı bıraktığında, tuttuğumuz nefesleri verdik. Korkut Bey'in suratındaki gülümseme anında yok olurken bizler de gerçekliğe kavuşmanın sevinci içindeydik. Kameralar kapanmış, maskeler bir bir düşmüştü. Artık kimsenin rol yapmasına gerek yoktu.

"Nasıl beni elersiniz ya?" diye soran Soner ise şaşkınlık içindeydi. İkinci haftanın eleme gecesinde kaybeden isim oydu ve bunu bir türlü hazmedemiyordu.

Korkut Bey evi terk ederken ekip çalışanları da onu takip etti. Mikrofonlarımızı ve kulak içi kulaklıklarımızı çıkarıp bir kenara attığımız sırada evin içinde yalnızca yarışmacılar kalmıştı. Soner ve Çisem ise kaybeden yarışmacılar olarak eşyalarını toplamak için odalarına çıkmak üzereydi.

"Eh," diye gevşekçe güldü Erkin. "İlahi adalet," derken iğneleyiciydi. Bu, merdivenleri tırmanan Soner'in dikkatini çekmişti.

Adım atmayı keserek durdu, salonun orta yerinde dikilen bize döndü ve gözleri Ela'yı buldu. "Hepsi senin yüzünden!"

Ela'nın biçimli kaşları çatılırken Soner adımlarını ona yöneltmişti. Aral, neler olacağını anlamış gibi Ela'nın önüne geçti. "Onunla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Başarısızlığın için başkalarını suçlayamazsın," diyen Atlas'tı.

"Hayır," diyerek reddetti Soner. Eli cebine gitti ve son model cep telefonunu çıkarıp *Frame* profilini gösterdi, daha doğrusu kırmızısıyla olan paylaşımını. "Bakın," dedi telefonu bize daha da yaklaştırarak. "Bu fotoğrafın etkileşimleri daha yüksekti. Kameralar kayda girmeden önce bakmıştım."

"Yani?" diye ilgisizce sordu Kaan.

"Yani bu geceye kadar etkileşimde bulunan insanlar, benim Ela'yla tartışmamdan sonra gidip etkileşimlerini geri çekmiş. Anladınız mı? Eğer Ela olmasaydı bu gece ben elenmeyecektim."

"Kaçırdığın bir nokta var," dedi Ela. "Ben bu geceye dek seninle bir kez olsun muhatap bile olmamıştım. Olay çıkaran sendin."

"Korkut Bey kimin eleneceğine dair tahminde bulunmamızı istedi. Ben de rasgele bir isim yani senin ismini söyledim. Meseleyi uzatmasaydın iş bu noktaya gelmezdi!"

"Sen onun ismini söyledikten sonra saygısızca davranmasaydın, biz de sana haddini bildirmek zorunda kalmazdık!" diye lafa atladım.

"Ha," dedi suratında alaycı bir gülümseme oluşurken. "Bu işte birlikte olduğunuzu ve beni hep birlikte alt ettiğinizi kabul ediyorsun yani."

"Alt edildiğine inanmak istiyorsan, evet, aynen öyle," dedi Aral. "Ve umarım bu gece itibariyle üstüne vazife olmayan konulara burnunu sokmaman gerektiğini öğrenmişsindir."

Ela şalının bir ucunu omzuna doğru atarken şalını başına nasıl örttüğünü merak ettiğimi fark ettim. Uygun bir zamanda ona bunu sormayı aklımın bir köşesine not ederken Çisem

usulca merdivenleri tırmanıyordu. Kimse onunla vedalaşmak istememişti bile. Dikkatimi çeken bu durum, adımlarımın üst kata yönelmesine neden oldu.

Bir kargaşayı ardımda bırakarak yatak odalarının bulunduğu diğer kata çıktığımda, sağdaki ilk kapının Çisem'in yatak odasına açıldığını biliyordum. Adımlarım kapı eşiğinde durdu, Çisem'e seslendim.

"Girsene," diyerek beni davet etmesiyle vakit kaybetmeden odaya girdim.

"Elenmene üzüldüm," diye yalan söyledim. Aslında üzülmemiştim çünkü yokluğuyla yaralanacak kadar onu sevmemiştim. Dahası, onu biraz olsun sevebilecek kadar bile tanıyamamıştım.

"Ben de..." dedi samimiyetle. "Ama beklemediğim bir durum değildi."

"Eleneceğini düşünüyor muydun?" diye şaşırdım. Yani evet, hepimiz bunu düşünürdük ama yakın zaman içinde değil.

"Tabii," dedikten sonra giyinme odasına açılan kapıya yöneldi, ben de peşinden ilerledim. Birlikte kıyafetlerle dolu odaya girdiğimizde omuz silkti. "Ne de olsa ben, Onur'un sevgilisi Çisem olarak tanınıp sevilen biriyim. Beni tek başıma kim ne yapsın?"

Başka biri olsaydı sözlerini yadsır ve ona duymak istediklerini söylerdi ama ben öyle yapmayacaktım. "Belki de bunun sebebi sensindir."

İnce kaşlarını çatarak bana döndü. "Nasıl yani?"

"İnsanlar seni Onur'un sevgilisi Çisem olarak tanıyıp sevdi. Ama sen onlara hiç daha fazlasını vermek istemedin ki. Hayatında Onur varken de yokken de hep onun gölgesinde yaşamaya devam ettin ve bunu bile isteye yaptın. Bütün paylaşımların onunla ilgiliydi, kendine dair hiçbir şey yoktu."

"Ama beni bir kez o şekilde tanıyıp sevmişlerdi..."

"Evet ama bu, böyle devam etmek zorunda değildi. Kendi başına da var olabilirdin. Sandığının aksine, insan bir başkasıyla değil, yalnızca kendisiyle var olabilir. Bir başkasının gölgesi altında yaşamaya alışırsan, sessiz sedasız ölmeye mahkûm edilirsin. İşte, bugün gibi. Bugün bu yarışmaya veda etmek zorunda kaldığın ama hiç kimsenin senin hüznünün farkında olmadığı gibi."

Üzerinde ikinci kez düşünmeden söylediğim sözler, Çisem'in gözlerine yaşlar olarak ulaştı. Dudakları titrerken suratını daha yakından inceledim. İnceltilmiş boyalı kaşları, badem gözleri, kalkık küçük burnu, şişirilmiş dudakları ve bronzlaştırılmış teni... Kendisine ait olan değerleri sosyal medyada yer edinebilmek için kurban etmiş; yalnızca bedeni değil, ruhu da yabancılaşmıştı. Onur'un sevgilisi Çisem etiketinin bedelini çok ağır ödemişti.

Sosyal medya sahteydi. İnsanları kalıplara sokuyor ve metalaştırıyor, kendi benliğinden uzaklaştırarak yabancılaştırıyor ve sonunda öldürüyordu. Ne yazık ki Çisem de bunun çok güzel bir örneğiydi.

"En son ne zaman aynaya baktın ve gördüğün kadını sevdiğini hissettin?" diye acı bir şekilde sordum. O, sosyal medyadaki dünyaya kapılarak sonunda kendini unutanlardandı.

"Ben..." dedi kararsızlıkla. "Bilmiyorum."

"Onur hayatındayken nasıl hissediyordun peki?"

Durdu, kırmızı ışıkların altında olduğunun bilinciyle, "Bir yabancı gibi," diye dürüst oldu. "İlgi görüyor, saygı duyuluyor ve seviliyordum ama bunların hiçbiri bana yönelik değildi. Farkındaydım. Bir Çisem vardı herkesin dilinde ama o Çisem, ben değildim. Onur'un sevgilisi Çisem... Güzel, deli dolu,

Onur'un sevdiği ve hep seveceği Çisem... Bu, ben değildim. Farkındaydım ama kabul edemiyordum."

Bu sözleri birine ilk kez söylüyor gibiydi; o biri de sanki kendisiydi. Onur'un hayatında olduğu dönemlerde mutlu olduğunu zannederken, şimdi aslında hiç de mutlu olmadığının farkına varıyordu. O bir gölgeyle var olduğunun ve bu gölgenin altında yaşamaya alıştığının farkına varıyor, acı içinde kıvranıyordu.

"Geç değil," dedim teselli vaktinin geldiğine inanarak. "Bu evde yaşadıkların ve bu gece olanlar, sana bir kapı açacak. O kapıdan geç ve kendini bul. Bu sanal dünyada kalmak istiyorsan bile Çisem olarak kalabileceğin yeni yollar edin. Onur'un eski sevgilisi Çisem'den kurtul."

Boşluğa bakan gözlerini bana çevirdi. Yaşlarla dolmuş harelerde bir ışıltı sezdim. "Eva," dedi sonra. "Dilerim, bu acı cümleleri günün birinde dönüp kendine de söylemen gerekmez." Kaşlarım çatıldı, sözleri kalbimin korkuyla hızlanmasına neden olmuştu. "Dilerim, benim kendimi kaybettiğim bu sahte dünyada sen de kendini kaybetmezsin. Yolundan hiç sapmaz ve düşlerini kurduğun zirveye, kendin olarak kalmayı başarmış bir şekilde ulaşırsın."

Bazen bazı sözler, yabancısı olduğunuz bir hissi beraberinde getirir. O hissin ne olduğunu bilmezsiniz ama o sözün, günün birinde mutlaka gerçekleşeceğini ve ne yaparsanız yapın asla engel olamayacağınızı anlarsınız. Sanki benim yolum belliydi, yolumdan nasıl sapacağım da belliydi ve Çisem beni uyarıyordu, ama nafileydi. Sanki ben çoktan yolumdan sapmıştım ve kendimi bu sahte dünyada kaybediyordum.

Bana minnetle bakan gözlerin sahibi, zihnimin bir karmaşaya kapılıp gitmesine neden olurken veda sözleri eşliğinde

odadan ayrıldım. Merdivenleri inerken telefonuma bakmış, babamdan gelen mesajı görmüştüm.

İlk haftada olduğu gibi ikinci haftanın eleme gecesini de henüz izleyemediğini yazmıştı. Fame Evi'nin Eleme Geceleri canlı yayınlanıyordu ve bizim yayında olduğumuz saatlerde babam işyerindeydi. Elinde olmamasına rağmen yine de benden özür diliyor, iyi olup olmadığımı soruyordu, yarışmaya veda edip etmediğimi... Evdeydim, yarışmaya henüz veda etmemiştim ama iyi olup olmadığıma da emin değildim. İstediğim şey, popülerlik merdivenini hızla tırmanmaktı ama nedense her geçen gün kendimi daha da kötü hissediyordum.

Büyük salona döndüğümde, Soner'in çoktan evden ayrıldığını ve bizimkilerin bahçede olduğunu öğrendim. Adımlarım hiç duraksamadan bahçeye yöneldi. Salondaki oturma gruplarını geride bırakarak boydan boya cam olan duvara ulaştım. Açık bırakılmış cam kapıdan geçerek bahçeye çıktığımda Erkin, Lidya, Derin ve Yasmin'i renkli armut koltuklarda buldum.

Kahkahalarla sohbet eden arkadaş grubuma doğru ilerlerken, salıncakta tek başına oturan Aral'ı ve çardaktaki Atlas'ı da görmüştüm. Atlas'ın yanında Alara, İzel ve Hazal da vardı. Üçlüyle ne işi olduğunu merak etsem de umursamadan yürümeye devam ettim. Belki bir ara bunu ona sorabilirdim ama bu gece değil.

"Neredeydin?" diye soran Lidya'ydı. Babamın mesajını okurken onun mesajını da görmüştüm. Ortalıktan kaybolduğum kısacık bir anda bile benim içim endişelenmişti.

"Çisem'in yanındaydım," diye dürüst oldum.

"Niye ki?"

"Elendi ya hani," dedim iğneleyici bir sesle. Dördü de burun kıvırınca, "Evet, onunla yakın değildik. Yine de iki hafta boyunca bu evde bizimleydi. Küçük bir vedayı hak ediyordu," dedim. "Kimse onu umursamayınca çok üzüldü."

"Ve sen de onun üzüldüğünü görüp üzüldün," dedi Yasmin. Başımı salladığımda gayriihtiyarı bir gülümsemeyle, "Ah, Eva, ah..." dedi.

Benimle aynı düşüncede olmadıklarını bilmek canımı sıksa da üzerinde durmayıp, "Ee, siz n'aptınız?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Soner'i zor bela evden gönderdikten sonra bahçeye çıktık," dedi Derin.

"Ela nerede peki?" diye meraklanarak etrafa bakındım.

"Odasına çıktı galiba," dedi Lidya düşünceli bir sesle. "Aramıza davet ettik ama reddetti, yorgun olduğunu söyledi."

"Katılabilir miyim?" diye soran sese döndüğümüzde, Utku'nun yüzündeki çekingen ifadeyi gördüm. Yasmin teklifini kabul edince hızlıca boş armutlardan birine oturdu.

"N'aber?" diye soran Lidya'ydı. O, her zaman benden daha arkadaş canlısıydı.

"İdare eder. Siz nasılsınız? Gerçi uzaktan bakıldığında epey eğleniyor gibi görünüyordunuz. Ben de zaten bu yüzden size katılmak istedim."

"İyi yapmışsın," dedi Derin.

Ardından Utku, evde kendini nasıl yalnız hissettiğinden bahsetmeye başladı. Oda arkadaşlarından Alp, zaten ilk hafta elenmişti. Odayı paylaştığı diğer yarışmacı Tarık'la ise söylediğine göre pek anlaşamıyorlardı.

"Adama diyorum ki genç kurgu okumayı sever misin? Bana diyor ki onların dizileri var, kitaplarını okumaya ne gerek var..."

Utku espri yapmamıştı ama Erkin katıla katıla güldü. Baktı ki hiçbirimiz gülmüyoruz, duraksayarak özür diledi. Onun bu hareketi bana komik gelse de sözü alan Derin'e döndüm.

"Boş ver, bazı insanlar sandığından çok daha sığ düşünceli olabilir."

"Doğru, ne de olsa herkes bir Derin değil," dedi Erkin ve yine kendini tutamayarak güldü. Mizah anlayışı gerçekten garipti.

"Açıkçası ben polisiye ve tarihi kurgular haricinde bütün kurguları okumayı çok severim," dedi Yasmin.

"O iki türü neden sevmiyorsun?" diye merakla sordum çünkü benim de pek ilgimi çekmezlerdi.

"Karmaşık geliyor. Polisiye romanlarda olan biteni anlamaya çalışırken zorlanıyorum. Tarihi romanlarda da sıkılıyorum."

"Belki doğru kitaba denk gelmemişsindir," dedi Utku. "Aynı türde yazılmış ama başka tatlar veren kitaplar da var."

"Haklı," dedi Lidya. "Mesela ben klasik kitap okumayı hiç sevmezdim. Birkaç kez okumayı denemiş ve sevmediğime karar vermiştim. Günün birinde Eva'nın kitaplığında gördüğüm bir kitabın ismi dikkatimi çekti. Aldım kitabı, okumaya başladım. O gün bugündür modern klasikler ve dünya edebiyatı dışında kitap okumaz oldum."

"Aynı şekilde, ben de fantastik sevmezdim, bir kitaptan sonra sevmeye başladım."

Derin'in sözünden sonra Yasmin uzaklara diktiği gözlerinin hedefindeki Ezgi'yi yanımıza çağırdı. Ezgi, ağır adımlarla bize doğru gelirken Utku'nun heyecanlandığını fark ederek gülümsedim. Muhtemelen o da Ezgi'nin okurlarından biriydi.

"Merhaba," diyerek son boş koltuğa kuruldu. Üzerindeki beyaz elbisesiyle gecenin başından beri dikkatleri üzerine çekiyordu.

"Kitaplardan konuşuyorduk," dedi Yasmin. "Sensiz olmazdı."

Ezgi, zarif bir şekilde gülümserken siyah saçlarını eliyle şöyle bir itti. O sırada yanımda oturan Erkin heyecanlı bir sesle, "Nasıl oluyor bu işler, anlatsana biraz," dedi.

"Bu işler?"

"Nasıl yazıyorsun yani? Öyle bir anda oturup yazabiliyor musun? Nereye yazıyorsun? Karakterler gerçek mi oluyor, yoksa sen mi uyduruyorsun? İsimleri nereden buluyorsun? Olaylar aklına nasıl geliyor?"

Erkin, bizim de merak ettiğimiz soruları ardı ardına sıralarken Ezgi gülümsemekle yetiniyordu. Nihayet Erkin sustuğunda derin bir nefes alarak, "Hım, nereden başlasam ki?" dedi kendi kendine.

"En iyisi, yazmaya nasıl başladığından bahset," dedi Derin, hemen yanında bacaklarını altına alarak oturmuş olan Ezgi'ye hitaben. "Tabii, istersen..."

"İsterim," dedi Ezgi bizi kırmayarak. "11 yaşımdaydım. İlkokul sınıf öğretmenimiz, Türkçe dersinde hikâye yazma ödevi vermişti. O ödevden sonra yazmaya devam ettim; şiir de yazdım, kısa hikâye de... Liseye geçtiğim sırada yazdıklarımın derinliği artmıştı ve artık kendime saklamıyordum. O sıralar *Frame*'de çevrimiçi hikâyeler yazmak yeni yeni popüler olmaya başlamıştı, ben de yazdıklarımı orada paylaşıyordum. Zamanla hikâyelerim keşfedilmeye başladı. İçlerinden biri milyonlarca kez okundu, ardından yayınevleri peşime düştü. Eh, sonrası belli."

"Kitaplar çıkardın. O sıralar kimse senin yüzünü dahi görmemişti ama hepimiz senin Türkiye'nin en genç ve popüler yazarı olduğunu biliyorduk. Kaza geçirdin, çok sonra yeni kitabınla bize kendini de gösterdin. O günü hatırlıyorum, doğum günündü."

Utku'nun hayranlıkla sarf ettiği cümlelerden sonra, "Orada mıydın?" diye sordu Ezgi.

Hızlıca başını salladı. "Tabii ki. O gün, yıllardır hayranlıkla okuduğum kitapların yazarını canlı canlı görebilme şansım vardı, nasıl kaçırırdım?"

"Ay, bu da tam fan çıktı," diye güldü Lidya.

"Öyleyim sanırım," derken heyecanını belli edercesine kıpırdanmıştı Utku.

"Nasıldı o gün?" diye sordum merakla. Kendini yıllarca gizlemişti. Her kitabı çok satanlarda bir numaradaydı ama o ne kendini paylaşmış ne de herhangi bir imza gününe katılmıştı. Eğer sosyal medya bataklığına kendini kaptırmış ya da imza günlerine katılmış olsaydı, kitapları çok daha fazla satılırdı ancak o, bunu yapmamıştı. Onun istediği bilinmek ya da sevilmek değil, anlaşılmaktı.

"Harikaydı," dedi Utku. "Epey kalabalıktık. Onu ilk kez göreceğimiz için de heyecanlı... Üzerinde siyah bir elbise vardı, elbisenin kollarından biri bileğine kadar uzanıyor diğeri omzunda bitiyordu. O zaman daha küçüktü tabii, yine de yayınevinin genel yayın yönetmeniyle birlikte geldiğinde hepimiz asaletine hayran kalmıştık. Bir konuşma yaptı. İçerisi gazeteci kaynıyordu ve tabii biz de onun fotoğraflarını çekiyorduk. Daha sonra mini bir imza etkinliği düzenledi. Kitaplarımızı imzaladı, bizimle sarıldı ve beraber fotoğraf çektirdik. Hayal bile edemeyeceğimiz kadar güzeldi."

"Kendi doğum gününde imza günü mü yaptın?" diye gülerek sordu Yasmin.

"Evet, ilk imza günümdü," diye gülümsedi Ezgi.

"Utku her detayını bu kadar net hatırlarken sen Utku'yu unutmuşsun," diye burun kıvırdı Erkin.

"Bu sence de normal değil mi?" diye sordu Lidya. "Kim bilir o gece kaç yüz kişiyle ilgilenmesi gerekti..."

"Lidya haklı," dedim. "Ayrıca o günden sonra da birçok kez imza etkinliği yaptı."

"Peki, kazanç durumu nasıl? Bu kadar yazıyorsun, ediyorsun da bir kazancı var mı ki bu işin?"

Erkin'in hadsiz sorusunu Ezgi yine aynı alçakgönüllükle yanıtladı.

"Tabii ki var. Hepimiz az ya da çok, bir şeyler kazanıyoruz. Ama ne kadar kazandığın, senden ziyade kitabının kaderine ve birlikte çalıştığın yayınevine bağlı oluyor. Çünkü sen sadece yazıyor ve teslim ediyorsun. Reklamını ve satışını onlar yapıyor. Alacağın telifin miktarını bile onlar belirliyor."

"Nasıl yani?" diye şaşkınca sordum. "İstediğin telifi alamıyor musun?"

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Her yayınevinin, bünyesinde çalışan yazarlarına sunduğu bir telif miktarı vardır. O miktarı aşabilen yazar elbette olur ama hem geçmişinde hem de şimdisinde çoksatan olması gerekir. Bu yeni dünyada artık ne anlatmak istediğinle değil, ne kadar çok kişiye anlattığınla ilgileniyorlar."

"Sen öyleydin," diye atıldım. "Kitapların hep çok sattı."

"Evet ama imzayı attığımda yaşım çok küçüktü. Bu telif muhabbetlerinden de hiç anlamıyordum, dolayısıyla gelen ilk teklifi kabul etmiştim."

"Öyleyse hak ettiğinden daha az kazandın," dedi Yasmin.

"Hak ettiğinden çok daha az değer gördün," diyerek Ezgi'nin asıl yarasına parmak bastı Utku.

Ezgi'nin dudakları, söylemek istediği birçok şeyi olduğunu belli edercesine titrerken omuzlarını hafifçe silkmekle yetindi. "Geçmiş, geçmişte kaldı."

"Ee," dedi Derin sessizliğini bir kenara bırakarak. "Ufukta yeni bir kitap var mı bakalım?"

"Olmaz mı?" diye sorarken gözleri ışıldamıştı.

O esnada iki genç kız daha yanımızda belirdi. Hayal ve İpek. "Katılabilir miyiz?"

Aslında yanımızda hiç boş koltuk yoktu ama ikisi de bunu sorun etmiyordu ki bize böyle bir teklifte bulunmuşlardı. Omuz silktim, diğerleri de ses çıkarmayınca reddetmediğimizi anlayarak, daha bu sabah biçilen çimlerin üzerine oturdular.

"Ne konuşuyordunuz bakalım?"

İpek'in sorusunu, "Ezgi, bize yeni kitabının konusunu anlatıyordu," diye heyecanla cevaplayan Erkin'di.

O anda Ezgi'nin kaşlarının çatıldığını gördüm. Bakışları Hayal'in üzerindeydi. Nedenini anlamayıp merak etsem de sormadım.

"Ya, öyle mi?" diyerek Erkin'in heyecanına eşlik etti İpek. "Devam et, lütfen."

Ezgi, tereddütlü gözlerini Hayal'den alarak bize çevirdi. Bana baktı. Sanki artık aramızda olmak istemiyordu. O kadar nahif biriydi ki bu anda bile bizi kırmadı, yeni kitabının konusundan bahsetmeye başladı. İnce ince işlediği kurguyu heyecanla anlatırken Hayal de bizim gibi pürdikkat Ezgi'yi dinliyordu.

"Harika," dedim Ezgi anlatmayı bitirdiğinde. Diğerleri de benim gibi etkilenmişti. Kurgunun en yalın halini anlattığını bildiğimiz için duyduklarımız bizi daha da heyecanlandırmıştı. Kim bilir ortaya yine nasıl bir şaheser çıkaracaktı...

Ezgi'nin gelen bir telefonla, Hayal'in ise yorgun olduğunu söyleyerek aramızdan ayrılmasından sonra konu, kitapların nasıl yazıldığından alınıp nasıl yorumlandığına geldi. Söz hakkı artık Utku ve İpek'teydi.

"İpek'in dün paylaştığı kitabı mutlaka okumalısınız, gerçekten güzel bir kitap," diyordu Utku.

"Öyle mi?" diye ilgiyle sordu Yasmin. "Peki, sen beğendin mi İpek?"

"Okumadım ki," dedi İpek.

"Nasıl yani?"

"O genelde hiç okumadığı kitaplara dair yorumlar paylaşır da..." diye iğneleyici bir sesle konuştu Utku.

"İyi de nasıl?" diye şaşkınca sordum. İpek'in bunu yaptığını zaten bilirdim ama aklım almazdı. İnsan hiç okumadığı bir kitabın yorumunu nasıl yapabilirdi ki?

"Abartmayın canım, günün birinde zaten okuyacağım o kitabı," dedi İpek.

"O halde yorumunu neden şimdi yaptın?" diye sordu Derin. "Ayrıca gerçekten merak ettim, okumadığın bir kitabın yorumunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Kitap şu anda popüler," dedi İpek gözlerini devirdikten sonra. "Ben bu kitabı ancak birkaç ay sonra okuyabilirim. Eğer paylaşımını da birkaç ay sonra yapacak olsaydım, etkileşimlerim şimdiki kadar iyi olmazdı. Ben de kitap popülerliğini kaybetmeden önce yapmak istedim. Diğer yorumcuların paylaşımlarına baktım, benzer bir yorum yazdım ve paylaştım. Kimse bir şey anlamadı hatta yarın kitap için çekiliş başlatacağım."

"Takipçi kasmak için," deyince Utku, kız bundan gurur duyuyormuş gibi gülümsedi.

"Bu, hiç tasvip etmediğim bir durum," dedi Yasmin. "İnsanları resmen kandırıyorsun."

"Ve hepimizi zan altında bırakıyorsun," diyen Utku haklıydı. İpek gibiler artık o kadar çoğalmıştı ki insanlar Utku gibi kitap kurdu olan yorumcuların da kitapları para için okuyup

yine para için yorumladığını düşünmeye başlamıştı. Fakat durum çok başkaydı. Utku gibiler kendi ruhunu beslemek için kitap okuyor, başkaları da beslenebilsin diye okuduğu kitabı paylaşıyordu.

"Neyse ki yalnız değilim," deyince İpek, vicdanını bu şekilde rahatlattığını anlamış olduk. "Bu evde hiç giymediği, yemediği ve denemediği ürünleri takipçilerine önerenler var. Eğer birine laf söyleyeceksiniz önce onlara, sonra bana söyleyin."

"Kimsenin sana laf söylediği yok," dedim. "Biz sadece bunu yanlış bulduğumuzu belirtiyoruz."

"Ben yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum," dedi İpek. "Bu işten para kazanıyorum. Ne popülerse onu okumak ve onu önermek bana etkileşim kazandıracaksa, etkileşimlerimin artması da bana para kazandıracaksa, elbette bunu yapmalıyım. Kaldı ki benim hiç bilmeden önerdiğim şey, bir kitap. İnsana hiçbir zararı bulunmayacak tek şey."

İpek'in düşünce biçimi hepimize ters gelse de o, sistemini kurmuş, vicdanını rahatlatacak sebep-sonuçlarla yoluna devam ediyordu.

"Hayal ya da Ezgi'nin kitaplarını da okuyup yorumladın mı hiç?" diye soran Lidya'ydı.

"Hayal'in son kitabının çekilişini yapmıştım. Üç bine yakın takipçi gelmişti sanırım. Ezgi'nin kitaplarını mutlaka yorumluyorum çünkü siz de biliyorsunuz, her kitabı popüler kızın. İyi oluyor yani."

"Onların yüzüne de bunu söyleyebilir misin?" diye merakla sordum.

"Tabii," dedi rahatlıkla ama bir eli saçlarıyla oynuyordu. Bu bana aslında hiç rahat olmadığını, aksine fazlasıyla gergin olduğunu düşündürdü. Kaşlarımı kaldırıp indirdim.

"Peki, bir sorum daha var," dedi Yasmin. "*Frame*'deki yazarların kitaplarını yorumlayıp tanıtırken onlardan ücret talep ediyor musunuz?"

"Onlardan değil ama yayınevlerinden, tabii ki. Aslında sadece *Frame*'deki yazarların kitaplarını da değil. Son zamanlarda yayınevleri çıkan her kitabını bize gönderiyor. Biz de belli bir ücret karşılığında reklamını yapıyoruz. Artık kitapların satışlarını yazarlar ya da yayınevleri değil, en çok biz etkiliyoruz."

"Ben, senin gibi düşünmüyorum," dedi Utku. "Ne de olsa biz sadece okuyor ve yorumlarımızı paylaşıyoruz. Evet, bizi takip eden ve fikirlerimizi önemsediği için okuduğumuz kitapları satın alan belli bir kesim var. Ama o kitap bize gelene kadar çok farklı yollardan geçiyor ve sonunda okurunu kendi buluyor."

Daha sonra yazarların günler, haftalar, aylar hatta belki de yıllar boyu emek vererek ortaya koydukları eserleri emanet ettikleri yayınevlerinin çalışma politikalarına geldi konu. Editöre teslim edilen dosyanın daha sonra nasıl süreçlerden geçtiğini, sonunda dağıtıma çıkarılarak okurunu bulan kitabın üzerinde kaç farklı insanın emeğinin olduğunu konuştuk.

Aniden fark ettiğim bir şey oldu. Daha birkaç saat önce bu evden çıkıp giden iki isim olmuştu ve bir süredir kimsenin aklında değillerdi. Demek ki böyle olacaktı. Evde iyi ya da kötü günler geçirecek, günün birinde ya da tam dokuz haftanın sonunda evden ayrılacak ve bir daha hiç kimsenin aklına bile gelmeyecektik.

Bu gerçek, ürpermeme neden olurken evde biraz daha kalabilmeyi diledim. Fame Evi ne kadar akıl almaz olursa olsun, yürüdüğüm bu yol beni ne kadar korkutuyor olursa olsun, bu evde biraz daha kalmak istiyordum ve sanırım kalacaktım da...

- BÖLÜM 12 -

HAYAL HIRSIZI

Üçüncü haftanın ortak kahvaltısına hep birlikte inmemiz için bizi güne uyandıran şey, yine odalarımızda yankılanan anonsun sesi olmuştu.

Yataktan kalktıktan sonra, yanı başımızda duran kulaklık ve mikrofonlarımızı taktık. Bazılarımız "yok gibi görünen makyaj" dediğimiz hafif makyajını yaptı, saçını şekle sokan bile oldu. Ardından yine yataklarımıza döndük. Gözlerimizi kapatıp yine Suzan Hanım'ın yönlendirmeleriyle güne başladık.

"Eva," dediğini duyunca göz kapaklarımı yavaşça araladım ve elimi komodinimin üzerindeki telefonuma uzattım. Neyse ki buna kimse karışmıyordu.

Frame'e girip önce paylaşımlarımın son durumuna baktım, sonra hızlıca mesaj kutumda göz gezdirdim. Mesajlara cevap veremiyor da olsam, bana iyi geldiğini düşündüğüm için gelen mesajları okuyordum. Ekip, haksız rekabeti önlemek amacıyla mesajlara ve yorumlara dönmemizi yasaklamıştı. Oldum olası, bana atılan bütün mesajlara ve yorumlara cevap yazan biri olduğumdan, takipçilerim de ben de bu durumdan hiç hoşnut değildik. Yine de karşılıklı olarak iyiliğimi düşündüğümüz için sorun etmiyormuş gibi davranıyorduk.

Mesajları okuduktan sonra keşfete daldım. *Frame*'in keşfet bölümünde gezinirken zamanın nasıl geçtiğinin farkında olmazdım. Bugün de öyle olacak sanıyordum ki keşfetime düşen bir magazin haberiyle dehşete kapılarak doğruldum.

"Hayır ya!" diye bağırırken Ceren'in yaptığı haberin detaylarına bakıyordum.

Ezgi'nin bize dün gece anlattığı kurgu, bu sabah Hayal'in yeni kitabı olarak anılmaya başlamıştı. Kitabın ismi bile Ezgi'nin bulduğu isimdi. Hayal göz göre göre ismine kadar kurguyu çalmış ve kendisininmiş gibi paylaşmıştı.

"Derin," diye seslendim hâlâ uyuyormuş gibi yapan arkadaşıma. Alara çoktan uyanmış, banyonun yolunu tutmuştu bile.

"Hı?" diyerek gözlerini açtı. Kameralara baktım, ne yazık ki çevrimdışıydık.

"Dün Ezgi'nin bahsettiği kurguyu hatırlıyor musun?" Başını salladı. "Hayal bütün gece uyumayıp kitabın ilk bölümünü yazmış."

"Nasıl yani?" diye şaşırarak yattığı yerden doğruldu. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Şaka bu."

Başımı çaresizce iki yana salladım ve Ezgi'nin gözlerindeki tereddüdü hatırladığımda kendimi çıkmaza girmiş gibi hissettim. Demek dün gece anlatırken o kadar çekinmesinin nedeni buydu... Hayal'in böyle bir şey yapacağını tahmin ediyor olmalıydı. Acaba haberi görmüş müydü? Ben şimdi kendimi böylesine kapana kısılmış hissederken acaba o ne haldeydi?

Ona destek olmak için üzerimizi hızlıca değiştirdikten sonra koşar adımlarla odamızı terk ettik. Üst kata çıkıp sekiz numaralı odanın önünde durduğumuzda, odanın boş olduğunu gördük. Muhtemelen aşağı kata inmişti ya da Hayal'e bu yaptığının bedelini ödetiyordu.

Kameraların çevrimiçi olduğu bu sırada kat boyunca hızlı adımlarla yürüyüp merdivenlerden indik. Üçüncü bahçedeki büyük yemek masasının etrafını çevreleyen sandalyelerin neredeyse dolduğunu gördüğümde, Ezgi'nin her zamanki yerinde oturduğunu görmüştüm.

Hayal ise onun tam karşısındaydı. Bir de utanmadan karşısına geçip oturmuştu, öyle mi?

Derin kendi yerine geçerken ben kendi yerime geçmek yerine Ezgi'nin olan bitenden haberinin olmadığını düşünerek hemen arkasında durdum. Ona bu gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilemezken, "Hayır," diye fısıldadığını duydum Suzan Hanım'ın. "Bu senin görevin değil."

Kaşlarım çatıldı, çizgi silindi ama ben bunu sindiremedim. Emeği çalınmıştı. Belki de üzerine fazlasıyla kafa yorduğu bir kurguydu ama şimdi Hayal'e ait olduğu konuşuluyordu. Ekip ise bu konuyu bile reyting malzemesine dönüştürmek istiyordu.

Ezgi, arkasına dönerek omzunun üstünden bana baktı. Dudaklarım konuşmak ve konuşmamak arasındayken, "Eva!" diye bağırdı Suzan Hanım. "Yerine geç."

Kuzguni gözlere baktım, içindeki yenilgiyi gördüm. Biliyordu, Ceren'in yaptığı magazin haberini o da görmüştü. Ağlamıştı. Kapatmaya çalışsa da göz altlarındaki şişlikler duruyordu ama bundan ziyade, bakışları her şeyi ortaya döküyordu.

O gerçek bir yazardı. Zihninde yüzlerce oda vardı ve o odalarda birbirinden farklı karakterler yaşatıyordu. Ama insanlar onu gerçekliğe dönmeye zorluyordu. O sadece yazmak istiyordu, yarışmak değil. Ama içinde bulunduğumuz dünya, ona yarışması gerektiğini haykırıyordu.

Usulca ona arkamı döndüm, diğer herkesin yapmak zorunda olduğu gibi...

Az sonra Korkut Bey de aramıza katıldı ve "Hayal'cim," diye seslenmesiyle oyun başlamış oldu. "Bu sabah *Frame*'de yeni bir hikâye yayımlamışsın."

Hayal, uzun kahve saçlarını geriye doğru attıktan sonra, "Evet," dedi sevinçle.

"Tepkiler nasıldı?"

"Çok iyi!" diyerek gülümsemeye devam etti. "Şimdiye kadarkinin en iyisi."

"Neden acaba?" diye imalı bir sesle sordu Derin.

"Belki de daha önce hiç bu kadar iyi bir konuyu ele almadığı içindir," dedi Yasmin.

"Ya da alamadığı içindir," diyen bendim.

"Ne demek istedin, Eva?" diye sordu Korkut Bey.

"Hayır," diye fısıldadı Suzan Hanım. "Bu senin meselen değil."

"Kendini geliştirdiğini kastediyor," dedi Lidya. Diğerleri de uyarı almış olmalıydı ki devam edemediler. Ezgi ise hep sustu. Ne gözlerini bir kez olsun Hayal'e çevirdi ne de dudaklarını açıp tek kelime etti. Öylece sustu.

Kahvaltıdan sonra, her ortak kahvaltının ardından yaptığımız gibi yine salonda toplandık. Yan yana dizilip Korkut Bey'in o sahte gülümsemesini bekledik. Suratı yeşil ışıklarla aydınlandığında genişçe sırıttı ve "Hazırsanız, üçüncü haftanın *challenge*'ını açıklıyorum!" diye duyurdu.

Bütün yarışmacılar merakla bu haftanın görevini beklerken benim gözlerim Ezgi'deydi. Üzerinde yine beyaz bir elbise vardı ama bu kez gözleri umutla parlamıyordu. Onun bu hali beni de üzerken Korkut Bey'in o alışılmış duraksaması sona erdi.

"Üçüncü haftanın *challenge*'ı: En çok bağışı toplayan kazanır!"

Kaşlar çatıldı, gözler birbirine döndü ve dudaklar sorgularcasına kıpırdadı. Korkut Bey'in söylediği o tek cümle kimseye anlam ifade etmemiş, her birimizin kafasının karışmasına sebep olmuştu. Neyse ki bizim sormamızı beklemeden devam etti.

"Az sonra her birinize birer gün ve saat verilecek. Kendi gün ve saatinizde *Frame* hesabınızda canlı yayın açmanızı ve yayındayken bağış toplamanızı istiyoruz. En çok bağış toplayan yarışmacı, tahmin edeceğiniz üzere haftanın kazananı, en az toplamış yarışmacı ise kaybedeni olacak."

"Kaan," diye seslendi İzel. "Ürün tanıtımı yapmamızın istendiği hafta, 'Dijital dilencilik yapacağız yani,' dediğini hatırlıyor musun? Asıl dijital dilenciliğin ne olduğunu şimdi anladın mı?"

İzel'in konuşmasında Kaan'ı değil de yapım ekibini yeren bir tavır vardı. Kaan da bunu anlamış, ona ters cevap vermek yerine başını sallamakla yetinmişti.

"Ben yokum," dedi Derin. "Kimseden durduk yere para falan isteyemem."

"Aynen öyle!"

Diğerleri de onlara katıldı, tabii ki ben de... Neredeyse bütün yarışmacılar aynı fikirdeydi. Sırf biraz daha popüler olmak ve sonunda para kazanmak için, bizi sevdiğini söyleyen, belki reşit bile olmayan insanlardan bağış adı altında para toplamak istemiyorduk. Ancak Korkut Bey, "Topladığınız paralar gerçekten bağışlanacak," deyince işin rengi değişti. "Ve bağış yapılacak kurumu da siz belirleyeceksiniz."

Kaşlar yeniden çatıldı, gözler yine birbirine döndü ve dudaklar bu kez sorgularcasına değil, teşekkür edercesine kıpırdandı. Fame Evi, bize iyi birer insan olmamız için ilk kez izin verecekti. Bu gerçek her birimizin içini ısıtmış, İzel gibi kötü olduğunu sandığımız kalplerin bile gülümsemesine neden olmuştu.

"Ben, kimsesiz çocuklar için bağış toplamak istiyorum," dedi Lidya.

"Sokak hayvanları için..."

"Hasta çocuklar için..."

Lidya'dan sonra her yarışmacı teker teker ne amaçla bağış toplamak istediğini söyledi. Sıra bana geldiğinde zihnim geçmişe gidip geldi ve "Kanser hastaları için," dedim.

Korkut Bey, bütün yarışmacıları dinledikten sonra her birimize içinde gün ve saatimizin yazılı olduğu bir zarf vererek evi terk etti. Kırmızı ışıklar bize maskelerimizi çıkarma iznini verirken derin bir nefes alarak mikrofonlardan da kurtulduk. Önümüzdeki üç saat boyunca hiçbir kamera çevrimiçi olmayacaktı.

"Ne kadar güzel düşünmüşler, değil mi?" diye sordu Ela. Bugün taktığı şalın rengi maviydi.

Hızlıca başımı salladım. "Açıkçası Fame Evi'nden beklemediğim bir incelik."

"Ben de şaşırdım," dedi Lidya.

Diğerleri de bu haftanın *challenge*'ına dair düşüncelerini dile getirirken Ezgi'nin tek başına bahçeye çıktığını görünce harekete geçtim. Onunla bu sabahki konuyu mutlaka konuşmak istiyordum. Lidya'ları salonda bırakıp cam kapıdan geçerek bahçeye çıktığımda Ezgi'yi çok sevdiğim salıncakta otururken bulmuştum.

Karşısına dikildiğimde yüzüne vuran güneş kapanmış oldu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii," diyerek sağ yanını işaret ettiğinde bahçe salıncağına oturdum. Konuya nasıl giriş yapacağımı bilmiyordum. Onu daha fazla incitmeden aklımdaki soru işaretlerini nasıl ortadan kaldıracağıma emin değildim. Fakat neyse ki çok geçmeden, "Neden sustun, diye soracaksın galiba..." diye devam etti de konu açılmış oldu.

"Evet... Yani, sonuçta o senin kurgundu." Dudaklarımı birbirine bastırdım, kelimelerimi seçerek konuşmaya çalışıyordum. "Ama Hayal onu senden çaldı. O kurgunun sana ait olduğunu hepimiz biliyoruz ve inan bana, konuşsaydın yanında olurduk."

"İlk değil," dediğinde önce anlam veremedim, sonra gözlerimi şaşkınlıkla büyüttüm. "O, benden ilk kez bir şey çalmıyor. Daha önce de yaptı ve yalnız da değildi. Karakter isimlerimi, yazdığım sahneleri, kullandığım metaforları ve cümlelerimi... Onlar benden cümlelerimi de çaldı, Eva. Bi' kurgum vardı alamadıkları, sonunda bunu da yaptılar."

"Ama neden?" diye şaşırarak sordum. "Neden bunu yapıyor?" Devamında, öfkeli gözlerini bana çevirmesine neden olacak o soruyu sordum. "Peki ya sen bunu yapmasına neden izin veriyorsun?"

"İzin vermek?" diye sorduktan sonra sinirle güldü. "İzin vermek..." Ardından bütün bedenini bana çevirdi. Öfkeyle parlayan gözlerine baktım. "Daha önce savaşmadım mı sanıyorsun? Onlar benden cümlelerimi çalarken öylece izledim mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı.

"Ben değil ama başkaları izledi. O cümlelerin bana ait olduğunu kanıtladığımda bile öylece izlediler. Beni severek okuduğunu söyleyen kim varsa, benden çaldığı cümlelerle yoluna devam edenleri de severek okuduğunu söyler oldu." Dudaklarını sıktı, gözlerini gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar bana döndü.

"Ben savaşırken ne yanımda ne de karşımda biri vardı. İnsanlar her şeyi görüyor, duyuyor, biliyor, yine de üç maymunu oynamaya devam ediyordu. Tabii onlar da benden çalmaya... Eh, sonunda olan hep bana oluyor, tek başıma girdiğim bu savaşta kendimi tüketiyordum." Omuz silkti. "Sonunda bıraktım."

"Neden?" diye sordum, cevabını kısmen almış olsam da.

"Çünkü benden çalınan sadece cümlelerim değil, hislerimdi. Kimse bırak inanmayı, anlamak bile istemedi.Ben de sonunda anlatmaya çalışmaktan yorulduğumu fark ettim. Onlar çalmaya ve okurları manipüle ederek kendi taraflarına çekmeye devam ettiler. Ben de ilahi adaletin geleceği günü beklemeye başladım."

"Peki ya bugün neden sustun?" diyerek en başa döndüm. "Eğer susmasaydın, biz sana şahitlik ederdik ve ilahi adalet bugün gelmiş olurdu."

Başını salladı. "Haklısın, gerçekten öyle olurdu. Tabii, öncesinde yapım ekibi bana iki seçenek sunmamış olsaydı..." Meraklı gözlerimi kırpıştırdım. "Suzan Hanım bana ya o kurgunun sana ait olduğunu söyleyerek kavga çıkarırsın ya da susup otursun, dedi. Zaten çalınmış bir kurgumun reyting malzemesi yapılarak daha da kirletilmesine razı gelemedim. Hayal'in asıl istediği şey de buydu. O çalacak, ben hep yaptığım gibi hakkımı savunacaktım. Kimse bana inanmayacak, ortalık karışacak ama sonunda kazanan yine o olacaktı."

İmzaladığı sözleşmenin ve ikiyüzlü insanlığın ağırlığı altında ezilmişti, benim gibi, diğer bütün yarışmacılar gibi... Ezgi, kamera önündeki yaşamına dair söz hakkını Fame Evi'ne verdiği için hayallerinin öylece çalınıp gitmesine göz yummak ve kendini savunsa dahi onu duymak istemeyenler yüzünden susmak zorunda kalmıştı. Ve ne yazık ki günün birinde aynısı bana da olacaktı.

Peki ya ben de Ezgi gibi mi davranacaktım? Karşı tarafın kazanacağını bile bile hayallerime tutunacak mıydım yoksa onlardan vazgeçebilir miydim?

- BÖLÜM 13 -

SOSYAL MEDYA SAHTEDİR

Fame Evi'ndeki sıradan bir günün akşamıydı. Çardakta oturmuş, kameraların çevrimdışı olmasının verdiği rahatlıkla *Frame* hesaplarımızı analiz ediyorduk. Aslında bu bir rutindi. Fame Evi'nde yaptığımız gibi, kendi evlerimizde de günün belli bir kısmını ne kadar takipçi kazandığımıza, kaç beğeni ya da yorum aldığımıza ve diğerlerinin ne durumda olduğuna bakarak geçirirdik.

Artık takipçi sayım doksan dört bin olmuştu ve kafamda sürekli takipçi sayımı ne yaparak artırabileceğime dair senaryolar dönüyordu.

"Son fotoğrafım on üç bin otuz dokuz beğeni almış," diyen Lidya da benim gibiydi. Tabii evdeki diğer yarışmacılar da...

"Takipçi sayın kaç?" diye sordu Yasmin.

Lidya dudak büktü. "Doksan altı bin."

"Dün doksan yedi bin değil miydi?" diye şaşırarak sordum. *Frame*'de takipçi kaybetmek, Fame Evi'ne veda etmek anlamına geliyordu. Eğer böyle giderse Lidya'yı yakın zamanda kaybedecektim ve buna hiç hazır değildim.

Bu gerçek, içimin sıkılmasına neden oldu. Erkin çatık kaşlarıyla telefonuna bakmaya devam ederken, "İzel'in nasıl yüz altmış bin takipçisi olabilir ya?" diye sordu. "Alara'yı bile geçmiş."

Büyük bir merakla sahte hesabıma giriş yaparak İzel'in profiline baktım. Gerçekten Alara'dan daha çok takipçisi vardı ama fotoğraflarına gelen beğeniler hâlâ daha düşüktü. Bu da insanların onu sevdiği için değil, merak ettiği için takip ettiği anlamına geliyordu.

"Bir şekilde şu takipçi sayılarımızı artırmamız gerek," dedi Yasmin.

"Tabii bir de etkileşimleri..."

"Fotoğrafı görüyor," derken *Frame*'dekilerden bahsediyordu. "Ama beğenmiyor. Ya da yorum yapmıyor. Ulan madem etkileşimde bulunmayacaksın o zaman neden beni takip edip umutlandırıyorsun?"

Erkin'in sitemi hepimizi güldürürken diğer yarışmacıların profillerine daldım. Tabii ki ilk baktığım Aral'ınkiydi. Artık iki yüz üç bin takipçisi vardı ve beğeni ile yorum sayısı en başından beri çok yüksekti. Atlas'ın da takipçi sayısı neredeyse iki yüz bin olmak üzereydi ama o da İzel gibi beğeni ve yorum sayısında daha gerideydi.

Kaan'ın takipçi sayısı yüz on bine, Yasmin'inki doksan bine, Erkin'inki yüz otuz bine, Derin'inki ise yüz yirmi bine ulaşmıştı. Fakat yükselenler olduğu gibi düşenler de vardı. İpek, okumadan yorumladığı ve çekilişini yaptığı kitaplarla yüz yirmi bin takipçiye ulaşmışken Utku kendi yolundan ilerlemeye devam ederek seksen bin takipçiye düşmüştü. Aynı şekilde Hayal'ın yeni kitabının, daha doğrusu Ezgi'den çalarak yazdığı kurgunun okunma sayısı hızla artıyor fakat Ezgi ne yazık ki takipçi kaybediyordu. Elenen yarışmacılardan olan İclal

garip bir şekilde yükselmeye devam ederken Soner tam da hak ettiği gibi hızla düşüyordu.

Fame Evi yarışmacıları olarak hepimiz popülerlik merdivenini tırmanmaya devam ediyorduk ama bazılarımız yalpalıyor ya da yere çakılıyordu. Tıpkı babamın başıma gelmesinden korktuğunu söylediği gibi...

Onunla son birkaç gündür hiç konuşmadığımız aklıma gelince sahte hesabımdan çıkarak rehbere girdim ve aramaya bastım. "Güzel kızım!" diyerek beni cevaplandırdığında ise çardaktan uzaklaşıyordum. "Ben de tam seni aramak üzereydim."

"Ya, öyle mi?" dedim gülümseyerek. "Nasılsın?"

"İyiyim. Asıl sen nasılsın? Neler oluyor?"

"Bildiğin gibi. Üç gün önce bu haftanın *challenge*'ı açıklandı, izledin mi o bölümü?"

"İzlemez miyim? Bağış toplayacakmışsınız," dediğinde sesinden gülümsediğini anlamıştım. "Gurur duyuyorum seninle ve hep yanındayım, unutma, tamam mı? O yazılanları da sakın kafana takma."

"Baba," derken kaşlarımı çatmıştım.

"Okuma bile. Hiçbirinin gerçek olmadığını sen biliyorsun, ben biliyorum, bu yeterli."

"Baba, neden bahsediyorsun sen?"

Durdu, büyük bir pot kırdığını fark ederek, "Görmemiş miydin?" diye sordu.

"Neyi?"

"Hakkında yazılanları..."

Kaşlarımı kaldırıp çardağa döndüm. Arkadaşlarımın endişeyle bana baktığını ve Lidya'nın el sallayarak beni yanlarına çağırdığını gördüm. "Kapatalım mı? Daha sonra arayacağım seni."

"Peki ama lütfen seni üzmelerine izin verme," dese de bunu yapamayacağımı o da çok iyi biliyordu.

"Seni seviyorum!" dedim aceleci bir tavırla ve sohbeti sonlandırıp *Frame*'e girdim.

Keşfete düşen bir magazin haberi, sadece birkaç dakikada *Frame*'i çalkalamayı başarmıştı ve tabii ki haberi yapan Ceren'di. Ah, Ceren, ah!

"Fame Evi'nden bildiriyorum! Eva'nın gönlünü hem Aral'a hem de Atlas'a kaptırdığı ama iki yakışıklının da Eva'ya henüz yüz vermediği konuşuluyor..."

Adımlarımı çardağa yöneltmişken haberin altına gelen yorumları okumaya başladım.

@f5r8: Gönlünü hem Aral'a hem de Atlas'a mı kaptırmış? Yok artık!
@f412: Zavallı Eva... O iki adam sana bakar mı?
@f3a5: Aral'ın Alara'yla sevgili olduğunu bilmiyor mu bu kız?
@f783: Şırfıntı işte, ne olacak!
@f8aa: Kaşarın teki olmalı. Ah, İzel bebeğim seni bir güzel dövse keşke...
@fe61: Neden öyle diyorsunuz arkadaşlar? Sevmek suç mu?
@f2i7: Sevmek suç değil ama sevgilisi olan bir adama yanaşmak suç! Ah, pardon... Eva bir değil, iki adama birden yanaşmıştı, değil mi?
@f2l3: Yanaşmak derken?
@f516: Eva, onları ayartmaya çalışmış.
@f2pr: Ciddi misin? Ne zaman? Ne yaparak?
@f516: Bir gece gizlice Aral'ın odasına girmiş.

"Ne?" diye bağırdığımda çardaktaydım. "Bu... Bu yazılanları gördünüz mü?"

Lidya hızlı davranıp telefonumu kaptı. "Hepsi saçmalık. Bakmana gerek yok."

"Ama o yazılanlar..." derken her birinin suratına teker teker bakıyordum. "Onlar yalan, siz de biliyorsunuz. Hakkımda böyle şeyler yazmalarına müsaade edemem. Açıklama yapacağım, bunu beni sevenlere borçluyum. Evet, hemen bir canlı yayın açıp açıklama yapmalıyım."

"Sakın," dedi Derin. "Ateşi daha da kızıştırırsın."

"Ne yani, öylece susup oturacak mıyım?"

"Hayır, ama şimdi çıkıp konuşman zararına olur," dedi Erkin.

Lidya kollarını bana sardıktan sonra, "Bekleyelim, biraz sakinleştiklerinde açıklama yaparsın," dedi.

Neyse ki gözyaşlarım henüz gözlerime hücum etmemişti de onları rahatlıkla görmeye devam ediyordum. Öfkeden kudurmaya devam ederken çardak boyunca volta atıyor, "Ceren'i mahvedeceğim," diye söyleniyordum.

"Ceren'i değil," dedi Yasmin. "Bu haberi ona her kim yaptırdıysa o kişiyi mahvetmelisin. Aral'dan hoşlandığını kaç kişi biliyor bu evde?"

Durup düşünmeye çalıştım ama okuduğum yorumlardan sonra kafam o kadar dolmuştu ki evdeki yarışmacıların ismini dahi hatırlayamıyordum. Aral'a olan hislerimi en iyi bilen Lidya'ydı. Sonra Erkin öğrenmişti. Derin ve Yasmin de vardı. Tabii bir de Kaan... Atlas'a bahsettiğimi hatırlamıyordum. Başka kim biliyordu? Utku'ya söylemiş olabilir miydim?

Aniden kaşlarımı kaldırarak Lidya'ya döndüm, eşzamanlı olarak "Tunç!" dedik.

Ah, o gece bizi görmüştü ve sırrımızı bir şekilde açığa çıkaracağını ima ederek gitmişti. Bu aptal haberi Ceren'e yaptıran da o olmalıydı.

Lidya'nın kollarından ayrılıp Tunç'a gidecektim ki Derin'in, "Eva..." dediğini duydum. "Bu seni mutlu eder mi bilmem ama bir bak istersen..."

Uzattığı telefonunun ekranına baktım. Lidya da hemen yanımdaydı. Önce neye dikkat etmem gerektiğini anlayamadım, daha sonra Lidya'nın işaret ettiği yere baktım. *Frame* profilimde son gördüğümden bu yana değişen bir şey vardı. Takipçi sayım... Artık doksan sekiz bindi.

"Şaka mı bu?" diye sordum. "Aptal bir magazin haberinden sonra, birkaç dakika içinde dört bin takipçi mi geldi yani?"

Lidya sırıtırken ben gülümsemiyordum bile. İlk kez kılımı bile kıpırdatmadan takipçi kazanmıştım ve bu, hakkımda paylaşılan bir magazin haberinden sonra olmuştu. İnsanlar beni kötülemişti, küfürler ve hakaretler ederek karalamaya çalışmışlardı ama aynı zamanda takip etmişlerdi.

Neden?

Beni yok etmeye çalışırken yükselttiklerinin farkında değiller miydi? Evet, biliyordum, sosyal medyada yükselmek için ya vezir ya rezil olman gerekirdi. Ben de biraz önce kelimenin tam anlamıyla rezil edilerek yükselmiştim, yine de neden diye sormadan edemiyordum.

"Eva," diye seslenince Derin, takipçi sayıma bakmayı keserek ona döndüm. "Acaba diyorum, bu haberin yayılmasına neden olan kişi Tunç değil de başka biri olabilir mi?"

Ne demek istediğini anladım, diğerleri de anladı ve koşmaya başladık. Eğer tahminimiz doğruysa çekmecemde bir not bulacaktım. Belki erken davranır ve onu yakalardım da...

Eve girdikten sonra Kaan'la salonda, Atlas'la ise merdivenlerde karşılaştım. İkisi de benimle konuşmak istediğini söyledi. Muhtemelen haberi görmüşlerdi ve beni teselli etmek istiyorlardı ama kaybedecek zamanım yoktu. İsimsiz'i bu kez yakalayacaktım.

Ben önde, arkadaşlarım arkada olmak üzere koşmaya devam ettik. Sonunda üst katın üç numaralı kapısından geçtik ve aralık duran çekmecemin içine baktım. Derin haklıydı. O haberin yapılmasına ve o çirkin yorumlarla kalbimin kırılmasına neden olan kişi Tunç değil, gizemli kişiydi.

Bu, şimdiye dek senin için yaptığım en iyi şeydi. Lütfen bu fırsatı iyi kullan ve canlı yayınında bile bu konunun konuşulmasına izin ver. En çok bağışı sen topla, anneni kurtar!

"Biliyor," dedim hıçkırarak ağlamaya başladığımda. Okuduğum onca kötü yoruma rağmen gözlerime hücum etmek istemeyen gözyaşlarım, şimdi yanaklarımı ıslatıyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu. "İsimsiz, annemin nasıl öldüğünü biliyor."

- B Ö L Ü M 1 4 -

İPUCU

Aradan geçen iki güne rağmen *Frame* çalkalanmaya devam ediyordu.

İnsanlar bir türlü susmak bilmiyordu. Benim paylaşımlarımın altına yazıyor, yetmiyor diğer yarışmacıların paylaşımlarının altına yazıyor, yine yetmeyince bu kez kendileri paylaşım yapıyorlardı. İnsanlar, kendi boş hayatlarının içinde nefret kusmaya ve birini aşağıya çekmeye o kadar meraklıydı ki yazılanları dehşete kapılarak izliyordum. Evet, sadece izliyordum ama hayır, İsimsiz'in planına uyacağım için değil.

"Lidya'nın yayını nasıl geçiyor?" diye sorarak içeriye giren Derin'e bakmadan, "Gayet iyi," diye cevap verdim. Odamda kendi yatağıma uzanmış, etkinlik odalarının bulunduğu kattaki çalışma odasından yayın yapan Lidya'yı izliyordum.

"Umarım topladığı bağış miktarı yüksek olur. Aksi takdirde bu hafta potaya girecek," dediğinde yalnızca başımı salladım. Lidya'nın takipçi sayısı garip bir şekilde azalmaya devam ediyordu. Ben ise linç kültürünün kurbanı olmama rağmen yükselmeye devam ediyordum.

"Açıkçası ben Eva'yı Aral'la yakıştırıyorum," dediğini duydum Lidya'nın. Ellerimin arasındaki telefondan yükselen ses, gözlerimi irileştirmeme ve yattığım yerden doğrulmama neden oldu.

"Bunu söyledi mi gerçekten?" diye soran Derin, hızlı adımlarla yanıma gelmiş ve yatağa oturmuştu.

"Umarım Aral bir an önce Alara'dan ayrılır da Eva'yla aşk yaşar," dedikten sonra sırıttı Lidya. "Tabii bu süreçte ben de boş durmam, Eva'yı Atlas'tan vazgeçirmek için elimden geleni yaparım..."

"Ah, Lidya, ah!" diye söylenerek ayağa kalktım. Az sonra yayını kapatacaktı ve ona, bu patavatsızlığının hesabını soracaktım.

Lidya'nın yayınından tam on dakika sonra benimkinin başlayacağını bildiğimden hızlı davranıp telefonumu Derin'e verdim, giyinme odasına gittim. Üzerime askılı tişört ile kısa etek geçirip hafif makyajla yüzümü renklendirdim, saçlarımı da sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladım.

Odaya döndüğümde ağzı kulaklarında olan Derin, "Neler olduğuna inanamayacaksın..." diyordu.

Gülerek baktığı telefonumu aldım ve iki gün öncekine benzer bir manzarayla karşılaştım. Lidya'nın da takipçisi artmıştı, üstelik sadece Aral'la benim hakkımızda iki cümle kurduğu için!

"Bütün bunlar bir kamera şakası olmalı," dedim şaşkınlıkla.

"Ya da sadece sosyal medyanın gerçek yüzü..."

Lidya da bu işe en az bizim kadar şaşırmışken artık sıra bendeydi. Eleme gecelerinin yapıldığı çatı katına çıktıktan sonra kendime oturacak ve telefonu sabitleyecek bir köşe buldum. Neyse ki terasın bu bölümü tamamen boştu, rahat rahat

konuşabilecektim. Bana güç vermesini umarak bir nefes aldım, işaret parmağımın ucu ekrana dokundu ve yayın açıldı.

İsimsiz'in dilediğinin aksine, yayın boyunca ne Atlas'tan ne de Aral'dan bahsettim. Dört yıldır yürüdüğüm çizgide ne yaptıysam onu yaptım. Bağış için paraların nereye gönderilmesi gerektiğini hem anlatıp hem de yazdıktan sonra anın içinde kayboldum. Kendimi canlı yayın yapıyormuş değil de sıradan bir *vlog* videosu çekiyormuşum gibi düşünürken konuşmaya başlamıştım.

İlk yarım saat, açık terasta oturup evdeki günlerimden ve arkadaşlarımdan bahsettim. Dört yıldır yaptığım gibi, sanki hayatımda yolunda gitmeyen en ufak bir şey bile yokmuş gibi konuştum durdum... Sonraki yarım saatte ise evi dolaşmaya başladım. Evin sevdiğim bölümlerini izleyicilere gösterdim, neden o bölümlerini sevdiğimi de anlattım. Bahçede durdum ve kırmızı salıncağa oturup sallanırken toplanacak paraların nereye bağışlanacağını hatırlattım. Sonunda sürem doldu ve suratımda geniş bir gülümsemeyle yayını bitirdim.

İçim tamamen rahat bir halde odama döneceğim sırada ise bir not daha almış olacağımdan emindim. İsimsiz, onu dinlemediğim için bana kızacaktı, bunu biliyordum. İşte, bu sebeple heyecanla tırmandığım basamaklardan koridora çıkıp Lidya'nın odasına girdim.

"Hazır mısınız?" diye sordum sırıtarak.

Onlar da en az benim kadar heyecanlıyken Lidya'nın odasından çıkıp benim odama girdik. Derin, telefonunu sakladığı yerden çıkardığında Erkin'in, "Heyecandan altıma işeyeceğim şimdi," dediğini duyduk.

Kıkırdayarak beklemeye devam ettim. Derin, bundan tam bir saat önce video kaydını başlattığı telefonunu, komodinimi

açıkça gören bir yere bırakmıştı. Bu plan bana aitti ve işe yarayacağına hepimiz tamamen emindik.

"Şey..." dedi Derin biraz sonra. Elindeki telefona bakmaya devam ederken kaşlarını çatmıştı. "Yeterli depolama alanı olmadığı için video tam değil."

"Ne?" diye bağırdı Lidya. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Üzgünüm Eva." Omuzlarımı hayal kırıklığıyla düşürmek üzereydim ki "Yine de bir ipucu yakaladığımızı söyleyebilirim," demesiyle yeniden umutlandım. Ekranı bize çevirdi ve kameranın bir adım ötesinde duran İsimsiz'i gördük. Daha doğrusu belden aşağısını...

"İpucu tam olarak nerede?" diye sordu Yasmin.

"Erkek olduğunu öğrendik işte," dedikten sonra telefonunun tuş kilidini kapattı Derin.

"Aynen," dedi Erkin. "Artık tek tek bütün erkeklerin kaba etlerine bakıp videodakiyle karşılaştırma yaparız."

Derin'in mahcubiyetini görünce kendi hüznümü boş vererek, "Sorun değil," dedim. Ardından komodinime doğru ilerleyip ilk çekmecesini açtım.

Keşke beni dinleseydin. Ve küçük oyununuzu fark etmediğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Beni hafife alma Eva ve lütfen artık bütün bunları iyiliğini istediğim için yaptığıma inan.

"İyiliğimi istiyormuş!" diye söylenmeye başladım. "Bu mu iyilik?"

"Öyle deme, sayesinde ben bile takipçi kazandım," deyince Lidya, gülmeye başladık. Hepimiz için oldukça sinir bozucu ve yorucu bir gün olmuştu. Sonunu yatağımda mışıl mışıl uyuyarak getirmek için sabırsızlanıyordum.

Ancak nedendir bilinmez, uykum bir türlü gelmedi. En sonunda, herkesin uyuduğunu bildiğim bir saatte yatağımdan çıkıp hemen yanımdaki pencereye yöneldim. Açtığım pencereden başımı uzatıp yıldızlara bakacağım sırada ise aldığım koku sebebiyle burnumu kırıştırarak sol tarafıma döndüm.

"Aral?" diye hayretle sorduğumda, gecenin bu saatinde onu da uyku tutmamış olmasına değil, parmaklarının arasında tuttuğu ince dal sigaraya şaşırıyordum.

"Uyuyamadın mı?" diye sorarken, o güzel dudaklarının arasından pis zehri üflemişti. Başımı iki yana salladım. Odalarımızın yan yana olması beni daha önce hiç bu kadar mutlu etmemişken, bile isteye kendini zehirliyor olması sebebiyle üzgün hissediyordum. "Neden uyumadın? Yoksa beni düşündüğün için mi?"

O çarpık gülümsemesi suratında peyda olurken hafifçe gülümsedim. "Hayır," dedim bozulacağını bilsem de. "Bugün ve önceki günlerde olanları düşünüyorum."

"Yani beni," diye sırıttı. Aslında evet, olayların içinde o da vardı; teknik olarak onu da düşünmüş sayılıyordum. Devam edecektim ki "Merak ettiğim bir şey var," demesiyle sustum. "Atlas ve sen..." dedikten sonra sigarasından bir nefes daha çekti. "Aranızda bir şey olma ihtimali var mı?"

Aramızda bir şey olup olmadığını sormuyordu, gelecek zamanda olup olmayacağını soruyordu. Onun kendinden ve benim ona hislerimden bu kadar emin olması sinir bozucu olmaya başlamışken, yalnızca başımı iki yana salladım. Dudakları tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Peki ya senin?" diye sordum. O, bana böyle bir soru sorabiliyorsa pekâlâ ben de ona sorabilmeliydim. "Alara'yla ya da evdeki herhangi biriyle aranda bir şey olma ihtimali var mı?"

Bu kez daha uzun bir nefes çekti, dumanını yüzüme doğru üfledikten sonra, "Alara'yla yok," dedi net bir tavırla. "Ama evdeki biriyle olabilir."

Kaşlarımı kaldırırdım. Gözlerini benden ayırarak gökyüzüne çevirdiğinde suratında yine o çarpık gülümsemesi vardı. Öylece susmak değil, sormak istiyordum ama korkuyordum da... *Ya o biri, ben değilsem?* Daha birkaç gün önce, hem ona hem de Atlas'a karşı hislerimin olduğu ve bu iki adamın da bana yüz vermediği konuşulmaya başlamıştı. Ya ağzından çıkacak isimle beraber bu haber kısmen doğrulansaydı? O zaman ne yapardım, nasıl devam ederdim?

Başımı iki yana salladım. Kendime bunu yapmayacaktım. İnsanların beni karalamaya devam ettiği, benim bir zaman sonra bütün bu olanları kaldırabilecek gücü kendimde bulamayacağımı düşündüğüm bu zor günlerde, bir de aşktan yana darbe almayacaktım.

"Neden kendini zehirliyorsun?" diye sorduğumda bana döndü. Suratında şaşkın bir ifade oluşmuştu. Belli ki o kişinin kim olduğunu sormamı beklemişti.

"Zehir derken..." dedikten sonra elindeki dalı gösterdi. "Bunu mu kastediyorsun?"

"Evet," diye burun kıvırdım. "Ne kadar zararlı olduğunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum," dedi düz bir sesle.

"İçmesen olmuyor mu?" diye üsteledim. "Keşke içmesen..." *Ve keşke o biri, ben olsam...*

Mırıltılı bir ses çıkardı. "Belki olur."

"Ne olur?" diye aptalca bir tepki verdim.

"İçmesem de olur belki."

"Deneyebilir misin?" diye heyecanlanarak sordum. "Yani, içmeden de olup olmadığını..."

Dudaklarını tekrar aralamadan önce sigarasını söndürdü. Küllerine bakarak, "Aslında bana sigarayı bıraktırmanın bir yolu var," dedi.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Kim bilir kaç yıldır içiyordu ve ne kadar tiryakisiydi ama ben istedim diye, henüz bilmediğim bir yolla bırakabileceğini söylemişti. Bırakmayı denemek bile değil, temelli bırakmak... İçimi garip bir heyecan dalgası kaplarken ona ne yapabileceğimi sordum.

"Bana âşık olduğunu söyle."

Durdum, o güzel suratına baktım ve şaka yapmadığını, oldukça ciddi olduğunu gördüm. Gerçekten bunu itiraf etmemi istiyor ve bekliyordu da... Belki sonrasında sigarayı bırakmayacaktı ama mutlu olacaktı; tabii, kalpten gelen bir mutluluk olmayacaktı bu. O sadece egosunu tatmin etmiş olacak, ben de onun için diğer kızlardan herhangi biri olup silinip gidecektim.

Kendi egosunu tatmin etmek için yine beni, duygularımı kullanmak istemesi sinirlenmeme sebep olurken, "İyi, bırakma," dedim. "Ne halin varsa gör!"

Geri çekilerek pencereyi kapatmak üzereydim ki "Eva!" diye seslenmesiyle durdum. Başımı dışarı uzatıp ona yeniden bakmasam da ne söyleyeceğini merak ederek bekliyordum. "İnsanlar klavye başındayken rahatça atıp tutabilir ama birçoğu karşına geçtiğinde tek kelam dahi edemez. O yazılanların hepsi bu yüzden gelip geçici şeyler, bir balon gibi sönecekler yakında. Ama sen umursamaya devam ettikçe, sende kalıcı bir yara açmalarına izin vermiş olacaksın. Unutma, onlar sanal ama sen gerçeksin."

Durdu, sonra bir şey söylememi beklemeden kendi penceresini kapattı. Yaz rüzgârı saçlarımın arasında gezinirken Aral'ın söylediklerini düşünüyor ve her geçen saniye içimin nasıl da ferahladığını hissediyordum.

Onlar sanal, demişti *Frame*'dekiler için. ***Onlar sanal ama sen gerçeksin.***

-BÖLÜM 15-

ÜÇÜNCÜ ELEME GECESİ

"Fame Evi'nin sevgili izleyenleri! 3. Haftanın Eleme Gecesi'ne hepiniz hoş geldiniz!"

Alkışlarla geçen kısa bir duraksama. "Dolu dolu geçirdiğimiz bir haftanın daha sonuna geldik. İşte, şimdi sabırsızlıkla beklediğiniz o gecedeyiz. Artık hepinizin bildiği üzere, bu gecenin sonunda yine birer kadın ve erkek yarışmacımıza veda edeceğiz." Yine aynı duraksama. Yine aynı cümleler.

Sunucu Korkut Bey, hem bizim hem de bizi seyredenlerin ezberlediği şeyleri söylemeye devam ediyordu. "Unutmayın, sonuçlar gecenin sonunda açıklanacak. Bu yüzden sevdiğiniz yarışmacının *Frame* profilinde, gecenin sonuna kadar etkileşimde bulunabilirsiniz. İşte, şimdi birbirinden değerli yarışmacılarımızla, geçtiğimiz haftanın değerlendirmesini yaptığımız an!"

Ona bakan kameraya döndü, mimikleri bile geçen haftanınkilerle aynıydı. "Fame Evi'nde neler yaşanıyor?" Duraksadıktan sonra bize döndü. "Eva ve Atlas arasında yeni bir aşk doğuyor diyebilir miyiz?"

Ceren'in yaptığı magazin haberini Fame Evi'nin pas geçmeyeceğini biliyordum, yine de şaşırmadan edememiştim. Atlas'a döndüm, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Eva ve Atlas mı? Daha neler!" diye bağıran İzel'di.

"Benden habersiz öpüştünüz mü yani?" diye hayal kırıklığıyla soran ise Erkin oldu.

"Ne öpüşmesi? Neden bahsediyor bu?"

"Öpüşme falan yok," dedim hızlıca.

"Ne demek yok ya?"

"Erkin, sus!"

"Atlas, bir açıklama bekliyorum," diyerek erkeklerin olduğu tarafa döndü İzel. "Neden bahsediyor bu ikisi?"

Ön sırada, Aral'ın iki yanında oturan Atlas bir şey söylemek üzereyken, "Yahu sen iyice delirdin," dedi Erkin. "Atlas neden sana açıklama yapsın ki?"

"Kapa çeneni."

"Ayna tutuyorum sana," dedi Erkin avuç içini göstererek.

"Çocukların bu yarışma programına katılamayacağını sanıyordum," dedi İzel.

"Komik bir kız değilsin," diye burun kıvırdı Erkin.

"Öyle olduğumu iddia etmedim zaten. Neyse, daha fazla uğraşmayacağım seninle."

"Eh, tabii. Baş edemeyeceğini anlayınca korktun."

İzel gözlerini devirip Atlas'a döndü. Atlas ise doğrudan bana bakıyordu.

"İzleyenler, aranızda bir şeyler olduğuna emin," dedi Korkut Bey. "Fakat bunu sizden duysalar daha iyi olur. Atlas ve Eva sevgili mi? Evet, hafta boyunca en çok sorulan soru bu."

Atlas'ın bakışlarının altında yatan anlamı çözemiyordum. Bütün gözler bizim üzerimizdeydi ancak o bana bakıyor ve susmaya devam ediyordu; benim gibi... Aslında aramızda bir şey yoktu ve bunu açıkça söyleyebilmeliydik. Ancak Atlas'ın suskunluğu ve bakışlarındaki gariplik, benim de sessiz kalmama neden olmuştu.

"Eva? Atlas?"

Atlas'ın iki sıra yanındaki Aral'a baktım. Ağzımdan çıkacak sözü merak ediyor gibi görünmüyordu. O, gerçekten sevgimi değil, ilgimi umursayacak biriydi. Ben, buna öfkelenip onu kıskandırmaya çalışmak gibi saçmalıklarla uğraşacak biri değildim. bu yüzden "Hayır, sadece arkadaşız," dedim.

"İzleyenler öyle olduğunu düşünmüyor ama... Ve birkaç gün önce Ceren'in yaptığı o haber..."

Başımı iki yana salladım. "Gerçek bu. Atlas ve ben sadece arkadaşız."

"Yalan söylüyorsun. Bunu kabul edemem. Hayır, hayır!"

Erkin'in büyük bir yıkıma uğramış gibi bağırmaya başlaması, yanında oturan Egemen'in onun ensesine şaplak atmasına neden oldu. "Abartma lan."

"Atlas? Eva seni arkadaşı olarak gördüğünü söylüyor. Peki, ya sen? Atlas da Eva'yı arkadaş olarak görüyor diyebilir miyiz?"

Bütün yarışmacıların dikkati tekrar Atlas'ın üzerinde toplandı. Vereceği cevabı bildiğim için ona bakma gereği bile duymamıştım. Benim gözlerim Aral'ın üzerindeydi, diğer yarışmacılar gibi Atlas'a bakan Aral'ın üzerinde.

"Hayır," dediğini duydum birinin. Önce algılayamadım ve konuşanı aradım. Konuşma sırasının Atlas'ta olduğunu hatırladım. "Eva'yı arkadaşım olarak görmüyorum. Eva da beni arkadaşı olarak görmüyor."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken yarışmacılar da en az benim kadar şaşırmışa benziyordu. Öyle ki bazıları şaşkınlık nidaları bile atmıştı. Ne diyeceğimi bilemez halde bir Atlas'a bir Korkut Bey'e bir Aral'a bakıyordum. Atlas, kendinden emin bir duruşla sunucuya baktı. Sunucu, meraklı bir ifadeyle benden gelecek cevabı bekliyordu, sanki Aral da bunu bekliyordu. Sanki Aral'ın da gözlerinin bende olmasının nedeni, vereceğim

cevabı gerçekten merak ediyor olmasıydı. Ya da ben, öyle olmasını istediğim için öyle görüyordum.

"Duygularımla oynamayın artık!" diye bağırdı İzel. "İlişkiniz var mı yok mu?"

"Ay, gerçekten... Konuşsanıza!" dedi Alara.

"Var."

"Yok!"

İkimizin aynı anda zıt cevaplar vermiş olması, bazı yarışmacıların gülmesine neden olurken Hazal'ın, "İyice çocuk oyuncağına çevirdiniz," demesine neden olmuştu.

"Daha önce de söylediğim gibi, bu konu yalnızca Eva ve beni ilgilendirir. Ama bu kadar merak ediliyor ve konuşuluyorsa, söyleyebilirim. Evet, Eva ve ben sadece arkadaş değiliz."

Bizi neden böyle bir durumun içine soktuğunu anlayamıyordum. Bana bunu neden yapıyordu? Onlara neden yalan söylüyordu?

İKİ GÜN ÖNCE

Birkaç saat önce paylaştığım, sıradan bir ev *vlog*'u olan paylaşımıma bırakılan yorumları okuduğum sırada, bahçeye kadar ulaşan sesi duydum. Biri piyano çalıyordu ve ben, piyanoyu kimin bu kadar güzel çaldığını çok iyi biliyordum.

Bahçede vakit öldürmeyi bırakıp müziği takip etmeye başladım. Etkinlik odalarının bulunduğu kata geldiğimde, tam da tahmin ettiğim gibi Atlas'ı piyanonun başında bulmuştum. Kapıda dikilip onu dinlediğim kısa bir sürenin sonunda, uzun parmaklarını tuşlardan ayırıp gözlerini piyanonun üzerinde tutmaya devam ederken, "Beğendin mi?" diye sorması şaşırmama neden oldu.

Bir kez olsun arkasını dönmemiş, omzunun üzerinden bile olsa göz ucuyla bana bakmamış olmasına rağmen varlığımı

fark etmişti. Oturduğu yerden kalkarak arkasına döndüğünde, olduğum yerde beklemek yerine birkaç adım atarak ona yaklaştım, başımla onayladım.

"Hatırlıyor musun, bir keresinde bana, insana dair gözlem yeteneğimin olmadığını söylemiştin..." dediğinde geçmişe daldım. Evdeki ilk haftamı hatırlayarak tekrar başımı salladım. "Haklı olabilirsin. İnsana dair olmayabilir ama ne yazık ki artık sana dair var." Kaşlarım çatılınca ne demek istediğini anlamadığımı düşünerek, "Neşeyle bakan gözlerinin ardındaki hüznü gördüm de ondan," diye devam etti.

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmışken, "Belli ki çok fazla kitap okuyup film izlemişsin... O harika hayal dünyalarında ben de yaşamak isterim ama bu mümkün değil. Ben, küçük bir kız çocuğu değilim ve sen de benim yaralarımı saracak olan o adam değilsin," dedim. Başını iki yana sallamasına rağmen, "Ki benim yaram bile yok," diye tamamladım sözümü.

"Ben, o adam değilim, bu doğru..." diyerek bana hak verdi. "Ancak bilmelisin ki o küçük kız çocuğu, kesinlikle sensin," diye devam ettiğinde, gerçeği bu kadar açıkça gün yüzüne çıkarması canımı acıtmıştı. "İnsan, kapanmayı bekleyen yaralarından ibarettir ve sen inkâr ettiğin sürece onların kapanmasına değil, daha da kanamasına sebep oluyorsun."

Ruhum, sözlerinin doğruluğuyla sarsılırken bedenim dimdik ayakta duruyordu; yıllardır olduğu gibi... "Benim hakkımda bildiğin hiçbir şey yok."

"Evet, yok," dedi bir adım daha yaklaşarak. Artık aramızda çok az bir mesafe vardı. "Ama sen, bir gün bana kendin hakkında her şeyi anlatacaksın."

"Hiç sanmıyorum," dedim çenemi dikleştirerek.

Elini uzatarak çenemi tuttu, başparmağı gamzemi okşarken "Neden?" diye sordu.

Dokunuşu afallamama neden olsa da çok beklemeden, "Kendimden bahsetme konusunda pek iyi değilim," diyebildim.

"Öyleyse görmeme izin ver," diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Maskenin ardında sakladığın o küçük kızı," dediğinde başımı yana çevirerek elinden kurtuldum.

Acı, yerini öfkeye bıraktığında ise yeşil gözlerim bile kararmıştı sanki. "Benim maskem yok!" dedim, her kelimeyi bastıra bastıra söyleyerek. "Ve biraz önce de söylediğim gibi, ben küçük bir kız çocuğu değilim. Artık büyüdüm."

Odadan hışımla çıktığım sırada, "Hepimizin maskeleri var, Eva!" diye bağırıyordu.

ŞİMDİ

Atlas'ın benden hoşlandığını bile düşünmüyordum. Öyle olsaydı, geçen üç hafta boyunca bunu anlamış olurdum. İki gün öncesine dair hatırladıklarım, her ne kadar şimdiye kadarki en yakın olduğumuz anlar olsa da benden hoşlandığını anlamam için yeterli değildi. Anlayamıyordum, insan hoşlanmadığı biriyle sevgili olduğunu neden söylerdi ki?

"Atlas'la sevgili olduğunuzu kabul et. Üç, iki, bir... Oyna!"

Ah, tabii ki... Tabii ki söylerdi. Eğer bu insan, popülerlik merdivenini tırmanmak isteyen biriyse hoşlanmadığı biriyle sevgili olduğunu pekâlâ söylerdi. Suzan Hanım'ın kulağıma fısıldadığı, daha doğrusu bağırdığı sözlerden sonra yutkundum. Benden önce Atlas'a fısıldamış olmalıydı, Atlas da kabul etmişti.

Peki ya ben? Ben de bunu kabul edecek miydim?

Babamı hatırladım, annemi ve kurduğum hayalleri... Bir sözleşme imzalamıştım ve bu evde kalmaya devam etmek istiyorsam kurallara uymam gerektiğini biliyordum. Kurallara

uymadığım takdirde cezam yalnızca evden gönderilmek olmayacaktı. Sözleşmenin cezai yükümlülükleri de çok ağırdı. Diğer yarışmacılar da bunu biliyor, zaten her şeyi buna göre yapıyordu.

Yüzüme vuran yeşil ışıkları hatırlayarak yutkundum, sesimi aradım ve sonunda, "Doğru," diyebildim. "Atlas ve ben sevgiliyiz."

"Demek öyle..." dedi Korkut Bey. Dudaklarındaki gülümseme, tatmin olduğunu gösteriyordu. Suzan Hanım ve Celal Bey'in de suratlarında bu gülümsemeden olduğuna emindim.

"Aferin, Eva. İşte böyle!" diye bağıran Celal Bey, irkilmeme neden oldu. Onun sesini de kulaklığımda duymuştum. Diğer hiç kimsenin olan bitenden haberi yoktu. Bu çirkin sır, yalnızca Atlas ile benim aramızdaydı.

"İnanmıyorum size..." dedi İzel. "Yalan söylüyorsunuz! Oyun bu."

Dönüp ona baktım. Neredeyse ağlayacaktı. Kırmızı rujla renklendirdiği dudakları titriyor, iri bal gözleri, yanaklarından süzülsün diye yaşları kendine davet ediyordu. Suzan Hanım ve Celal Bey'in talimatı doğrultusunda verdiğim bir cevabın, onu getirdiği hale baktım. Bu gerçek miydi? O, gerçekten Atlas'ın sevgilisi olduğumu söylediğim için mi bu kadar perişan görünüyordu, yoksa hep söylediği gibi düşündüğü tek şey popülerlik miydi?

"İzel, lütfen sakin ol," dedi Alara. Elini arkadaşının omzuna koymuştu.

"Hayır, bunu kabul edemem." Başını hızlıca iki yana salladı, kısa saçları birbirine karıştı. "Madem öyleydi, neden en başında söylemedin bunu? Neden başta inkâr ettin?"

"Öyle yapmasını ben istemiştim," diyerek beni korumaya kalkıştı Atlas. Bu, gülümsememe neden olurken İzel bağırmaya devam ediyordu. "İlişkimizi göz önünde yaşamak istemiyordum.

Eva'dan gizlemesini ben istedim fakat sorularınız onu boğmaya başladı. Ben de dayanamadım ve itiraf ettim."

"İşte gerçek âşık! İşte gerçek aşk!" diye bağıran elbette Erkin'di. Sonunda muradına erdiğini sanıyordu.

Ona gerçeği söylediğimde ne tepki vereceğini merak ediyordum. Aslında daha çok merak ettiğim şey, ona gerçeği söyleyip söylemeyeceğimdi. Ekip buna izin verirdi, değil mi? Ne de olsa Aral bana söylemişti. Yakın olmamamıza rağmen bana dürüst davranmayı seçmişti. Öyleyse ben de Erkin'e söyleyebilmeliydim, Erkin benim yakın arkadaşımdı. Lidya gibi. Bana hayal kırıklığıyla bakan Lidya gibi...

"Öyleyse, ikinizin sevgili olduğunu bu gece itibariyle resmen söyleyebilir miyiz?" diye soran Korkut Bey, konuyu kapatmak istiyor gibiydi.

Atlas'a baktım, bana güven verici bir şekilde gülümsedi. Bu kez Aral'a bakmadım ve "Evet," dedim.

"Harika! İzleyenler, bu haberi duyduklarına çok sevinecekler."

"Benim gibi... Haftanın kazananı ben olsam bu kadar sevinmezdim gerçekten," dedi Erkin.

"Abartma Erkin..."

"Abartırım, Yasmin. Abartırım! Ben, üç haftadır bu anın gelmesini bekliyorum. Nasıl olur da abartmam?"

Erkin olduğu yerde sevincini yaşamaya devam ederken bir an dönüp tekrar Lidya'ya baktım. Lidya hem öfkeli hem de hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Kameraların çevrimdışı olduğu ilk anda onunla konuşmalıydım.

"İşte, kazananları açıkladığımız o an!" deyince Korkut Bey, nefesler tutuldu. İstenen reaksiyon alındıktan sonra, "Kazanan kadın yarışmacımız, Ceren!" diye açıkladı.

Beklenen bir durum olduğu için kimse şaşırmadı. Hakkımda yazdıklarından sonra o da epey takipçi kazanmıştı. Hatta bununla

yetinmeyip canlı yayında bir haber daha patlatacağını söylemişti. Meraklılar yayınına girmiş, bağışta bulunmuşlardı ama Ceren daha büyük bir haber patlatmamıştı. İnsanlar ona kızmış ve birçoğu takibi bırakmış olsa da Ceren alacağını çoktan almıştı.

"Kazanan erkek yarışmacımız ise Aral!"

Artık hepimiz Aral'ın kazanmasına alışmıştık. Üç haftadır *Frame*'de farklı hiçbir şey yapmamasına rağmen birinciliği elden bırakmıyordu. Kazanan kadın yarışmacının Ceren olması sinirlerimi bozsa da bu durumla ilgili yapabilecek hiçbir şeyim yoktu, sayılar yalan söylemezdi.

"Gelelim kaybeden yarışmacılarımıza... Bir tahmini olan var mı?"

"Duygu olabilir," dedi İzel.

"Etkileşimlerim gayet iyi benim!"

Omzunu hafifçe silkti. "Etkileşimlerinden haberdar olacak kadar önemsemiyorum seni."

"Ben de Hayal diyorum," dedi Egemen. "Olanlardan sonra takipçileri hayal kırıklığına uğramış olabilir."

Ezgi sessiz kalmayı tercih etmiş olsa da kemik kitle diye bahsettiği okurları, bu durumun üzerine gitmişti. Ezgi'nin aylar öncesinde onlara anlattığı kurgusuna sahip çıkmışlardı. Buna rağmen değişen hiçbir şey olmamıştı. İnsan öyle bir varlıktı ki bir şeyi sevdiğinde, o şeyin nereden geldiğinin, nasıl oluştuğunun bir önemi olmuyordu. Hayal, o kitabı bütünüyle Ezgi'den çalarak yazmaya başlamıştı ama okurlar bunu bilmelerine rağmen Hayal'in yanında kalmaya devam etmişlerdi. Önemli olan, o an okudukları kitaptı. Kimin emek verdiği ya da hakkı olduğu, kimsenin umurunda olmamıştı. Ezgi'nin söylediği gibi...

"Aksine takipçisi arttı," diyen Utku, bu konuya Ezgi'den bile daha çok üzülmüş olabilirdi. Ezgi, artık bu tarz durumlara alıştığını söylüyordu. O yazıyordu; Hayal gibiler ise onun

cümlelerini, kendi cümleleriymiş gibi yeniden yazıyordu. İnsanlar Ezgi'ye değil, onları ustalıkla manipüle eden Hayal gibilere inanıyordu. Utku, elbette üç maymunu oynayarak bir yazarın peşinden gidecek biri değildi. Hayal'in yaptıklarını Ezgi yapmış olsaydı tavrı yine aynı olurdu.

"Ben de Can olabileceğini düşünüyorum," dedi Tarık. "Artık şakaları ciddi anlamda baydı." Can ise bir şey söylemek yerine göz devirmeyi tercih etti.

"Başka tahmini olan yoksa açıklıyorum," dedi Korkut Bey ve sesler kesildi. "Kaybeden erkek yarışmacımız, Utku!"

İrileşen gözlerim, Korkut Bey ile Utku arasında gidip geliyordu. O benim arkadaşımdı; bundan ziyade kaybetmeyi hiç hak etmemişti. O, hep olduğu gibi biriydi, dürüst ve doğruyu savunan... Okuduğu kitapları gerçek düşünceleriyle yorumluyor, kimin ne diyeceğini hiç önemsemeden paylaşıyordu. İpek'in izlediği o karanlık yolda yürümemiş ve sonunda kendi yolu, kaybetmesine neden olmuştu.

Utku'nun düşüncelerinin de benimkine benzer olduğunu tahmin ediyordum. Ancak suratında hiç pişmanlık yoktu. Yürüdüğü yoldan ve yolunun onu çıkardığı kapıdan memnun gibi duruyordu. Bu, içimi biraz olsun rahatlatırken Korkut Bey sözü aldı.

"Kadın yarışmacımız, Yasmin!" dediğinde çok daha fazla şaşırıp üzüldüm.

"Bu kız geçen haftanın birincisi değil miydi ya?" diye soran Egemen ise hepimizin aklını karıştıran bir noktaya parmak basmıştı.

Fame Evi'nde her an her şeyin değişebileceğini biliyorduk ama ilk kez bu kadar net bir şekilde görmüştük. Nasıl olur da daha geçen haftanın kazananı olan Yasmin, bu haftanın kaybedeni olabilirdi? Evet, sayılar yalan söylemezdi ama belki de ekip, sayılara bile yalan söyletebiliyordu.

- BÖLÜM 16 -

HAVUZ PARTİSİ

Utku ve Yasmin'in evden gözyaşları eşliğinde ayrılmasından sonra, üçüncü haftanın eleme gecesine özel düzenlenen parti için aşağı kattaki bahçedeydik.

Bahçe, ilk hafta ön bahçede yapılan partideki gibi özenle süslenmişti. Havuzun etrafındaki şezlonglar kaldırılmış, yerini bistro masalar almıştı. Bir köşeye açık büfe yerleştirilmişti ve bahçeye inen merdivenler renkli ışıklarla aydınlatılmıştı.

Kimse eleme gecesi kıyafetinden henüz kurtulmamıştı ama biliyordum ki gecenin sonuna doğru herkes kıyafetlerinden kurtulup kendini havuza atacaktı. Utku ile Yasmin'e üzülmeyi ve Atlas'la olan sahte birlikteliğimizin bende yarattığı şaşkınlığı bir kenara bırakabilirsem ben de bunu yapacaktım. Tabii, hepsinden önce halletmem gereken başka bir şey vardı.

"Bana bir açıklama borçlusun. Hem de hemen!"

Keşke açıklama borçlu olduğum tek kişi, bana öfkeli gözlerle bakan Lidya olsaydı. O kadar çok kişiye açıklama borçluydum ki... En başta babam... Kim bilir beni ekran başında izlediğinde ne hissedecekti...

"Bana kızgın mısın?" diye sordum. Aslında bu soruyu babama sormak istiyordum. Acaba bana kızacak mıydı?

"Hem de çok! Nasıl olur da Atlas'la sevgili olduğunuzu benden saklarsın?"

Kameraların çevrimiçi olduğunu bildiğim için susup kaldım. Ona gerçeği şimdi söyleyemezdim. Onun bana hayal kırıklığıyla baktığı kadar ben de ona hayal kırıklığıyla bakıyordum. Nasıl olur da Atlas'la sevgili olduğumu ve bunu ondan sakladığımı düşünürdü? Beni hiç mi tanımamıştı? Hadi tanımadı diyelim, Aral'la Alara'nın sahte birliktekilerinden sonra benim de Atlas'la olan birlikteliğimin sahte olabileceği aklına hiç mi gelmemişti?

"Kızmakta çok haklısın. Sana söylemeliydim," dedim cevap beklediğini anlayarak.

"Ne? Ne yani, sevgili olduğunuz doğru mu?" diye daha da şaşırdı. *Ah, Lidya...*

"Daha sonra konuşalım mı?" diye sorarken gözlerimi etrafta gezdirdim. Bu şekilde beni anlayacağını düşünmüştüm.

Ancak o, başını hafifçe omzuna doğru yatırırken, "Neden sakladın?" diye sordu.

"Atlas böyle istedi," diyerek oyunu sürdürdüm. "Bir süreliğine kimseye söylemememizin daha iyi olacağına inanıyordu."

"Bana bile mi?" diye adeta çığlık atarak sordu. Ardından kendini toparlayıp ondan daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla, "En yakın arkadaşın olduğumu zannediyordum, Eva," dedi.

"Öylesin," dedim hemen. Kamera önünde bile olsa onunla tartışmak istemiyordum. Ne kamera arkasında ne kamera önünde. O, benim en yakın arkadaşımdı, kirli oyunlar dostluk bağımızı zedelememeliydi. "Tabii ki öylesin!"

"Bilmiyorum. Artık seni tanıyamıyorum," dedikten sonra bir adım geri attı.

"Ne?"

"Aral'la olmanı çok istemiştim çünkü onunla olursan mutlu olacağını düşünüyordum," diyerek asıl derdini açık etmiş oldu. O, bu sırrı onunla paylaşmamama değil, Atlas'la olmama takılmıştı. "Aral'ın enerjisi sana iyi gelirdi."

"Sorun bu mu yani? Aral'la değil de Atlas'la olmamı mı dert ediyorsun?" diye hayret edercesine sordum.

"Aral'ı değil de Atlas'ı seçmeni ve bana bunu söylememeni dert ediyorum, evet. Sorun ettiğim şey tam olarak bu!"

"Daha sonra konuşalım mı bu konuyu?" diye tekrarladım. Nihayet anladı, bakışlarındaki hayal kırıklığını uzaklaştırdı ve partiden sonra bu konuyu detaylıca konuşmaya razı geldi.

Birlikte açık büfeye doğru ilerlediğimiz sırada tanıdık bir ses duyduk. "Eva!"

Erkin'in neden peşimizden koştuğuna adım kadar emin halde uzun masanın hemen önünde bekledim. Masanın üzerindeki atıştırmalıklar bana göz kırparken, "Atlas'la sevgili olmak ve bana söylememek mi? Aşk olsun!" yakınmasıyla karşı karşıyaydım. "Bunun gerçekleşmesini ne kadar çok istediğimi biliyordun. Böyle bir gelişmeyi benden nasıl saklarsın?"

"Söyleyecektim," dedim gözlerimi atıştırmalıklardan alıp ona çevirirken.

"Ama söylemedin. Çok dargınım sana, çok!" derken gerçekten darılmış gibi duruyordu. Lidya'dan bile daha fazla.

"Yapmayın böyle, lütfen."

"Yapmayın mı?" diye kaşlarını çattı. Elindeki tabağı doldurmakla meşgul olan Lidya'ya göz ucuyla baktı. "Lidya'nın da mı bundan haberi yoktu?"

"Hayır, yoktu."

"Oh, iyi bari."

"Buna neden sevindin?" diye sordu Lidya. O sırada, kanepelerden birinin tadına bakıyordu.

"Neden sevinmeyeyim ki? Sonuçta Atlas ve Eva'nın sevgili olmasını en çok isteyen kimdi? Bendim." Durdu, hülyalı bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Atlas ve Eva'dan bile daha çok istemişimdir bunu."

Yine sanki ben ortamda değilmişim gibi davranmaya başlamışlardı.

"Evet, kesinlikle öyledir. Yine de neden sevindiğini anlamadım."

"Bu kadar çok istememe rağmen bana değil de sana söylemesi kötü olurdu."

"Erkin, farkında mısın bilmiyorum ama bu gerçeği aynı anda öğrendik. Hepimiz."

"Doğru söylüyorsun. Diğer yarışmacılarla hatta izleyenlerle birlikte öğrendik resmen."

"Eva için diğerlerinden bir farkımız yokmuş."

"Lidya!" diyerek araya girdim.

"Ne var?"

"Eva, seni bir şartla affederim," deyince Erkin tekrar ona döndüm.

"Affetmek mi?"

"Evet. Küstüm sana. Affedilmek istiyorsan şartımı yerine getirmelisin."

"Neymiş bu şart?" diye alaycılıkla sordum. Kameralar çevrimdışı olduğunda onlara gerçeği söyleyecektim. Bakalım o zaman kim kimi affetmek için şart koşacaktı?

"Atlas'la öpüştüğünüzü ilk bana söyleyeceksin. İzleyenlerden bile önce öğreneceğim."

"Ne?"

Benim aksime Lidya gülerek "O nasıl olacak?" diye sordu.

"Ne bileyim. Kameralar kapalıyken öpüşsünler ya da gözlerimin önünde. Evet, evet, gözlerimin önünde!"

"Sapıksın sen," diye yüzünü buruşturdu Lidya; aynı şekilde ben de...

Lidya ve Erkin kendi aralarında atışmaya devam ederlerken gözlerim tekrar bahçede dolandı ve aradığım kişiyi buldu. "Ben Atlas'ın yanına gidiyorum."

"Git tabi, git," dedi Lidya iğneleyici bir sesle. "Özlemişsindir sevgilini!"

"Durma, hemen git," diye heyecanla karşılık verdi Erkin. "Öpüşmeden de dönme. Buradan izliyorum sizi."

Bu hallerini hiç onaylamadığımı belli edercesine başımı iki yana salladım, ardından onları orada bırakarak Atlas'a doğru yürümeye başladım. Eve yakın olan bistro masalardan birindeydi, yanında ise İzel vardı.

Renkli ışıklarla aydınlatılan gecenin içinde yürürken Aral'ı sahte sevgilisi Alara'yla birlikte geride bırakmış, kendi sahte sevgilime bakıyordum. Eve gireli yalnızca üç hafta olmuştu ve yaşananlara inanmak gerçekten güçtü.

İlk gün, biri bana birilerinin sevgili olduğu halde sevgili değilmiş gibi davrandığını ve başkalarıyla aşk yaşayacaklarını söylemişti, ben de onları ayıplamıştım. İlk haftadan sonra Aral, bana Alara'yla olan birlikteliğinin bir oyundan ibaret olduğunu, her şeyi yapımcının planladığını söylemişti. Ben de ekibe bu kadar boyun eğdiği için onu kınamıştım. Aradan iki hafta geçmişti, eve gireli tam üç hafta olmuştu ve işte, şimdi ayıpladığım, kınadığım şeye doğru yürüyordum. Kalbimde aşkı olmayan bir adama, *sevgilim* diyerek...

Adıyla ona seslendiğimde, bakışlarını İzel'den ayırarak bana döndü. "Biz de tam senden bahsediyorduk," diyerek gülümsedi.

İzel, varlığımdan epey rahatsızlık duymuş gibi yaparken Atlas'ın hemen yanında durup, "Öyle mi? Nasıl?" diye sordum.

"İzel, bana ikimizin ne zaman sevgili olduğunu soruyordu," derken bir eliyle belimi kavrayarak beni kendine çekmişti. Artık ona yakın değil, çok yakındım.

"Hayır, bunu sormuyordum," dedi İzel, belimdeki elden gözlerini ayırabildiğinde. "İkinizin gerçekten sevgili olmadığını düşündüğümü söylüyordum."

"Neden böyle düşünüyorsun İzel?" diye meraklı bir ifadeyle sordum. Sanırım ben de bu oyunculuk işini yavaş yavaş çözüyordum. Aslında merak ettiğim falan yoktu.

"Aptal değilim de ondan," diye omuz silkti. Kameraların çevrimiçi olması umurunda bile değildi.

"Aptal bir kız değilsin elbette," dedi Atlas. "Fakat yanılıyorsun. Eva benim sevgilim ve ben onu gerçekten seviyorum." Bana döndü, sıcak bir gülümsemeyle aydınlanan yüzüne baktığımda ister istemez gülümsedim.

Anlık bir hareketle İzel'e baktım, suratındaki hüznü gördüm. Atlas'ı henüz kazanamadan kaybettiğini düşünüyor olmalıydı, benim iki hafta önce Aral'ı henüz kazanamadan kaybettiğimi düşünmem gibi... İzel'in hüznü bana kendimi hatırlatırken, Atlas'a karşı gerçek hislerinin olmadığını bilmeme rağmen onun adına üzülmeden edemedim.

"Dans etmek ister misin, sevgilim?" diye sorunca Atlas, ilgimi yeniden ona verdim. İzel için üzülmek ya da kendi geçmişime takılmak gibi bir niyetim yoktu. İki hafta önce de olsa geçmiş geçmişti, bu evde herkes ve her şey çok hızlı değişebiliyordu.

"Bilemiyorum," diye gevelerken kendi değişimimi sorguluyordum. Ben de değişmiştim, evet, ama ne kadar?

"Kırma beni."

"Ah, peki," diyerek teslim oldum. Zaten ben istemesem bile sonunda Suzan Hanım kulağıma fısıldardı.

Bahçedeki boş alana doğru yürüyüp, gerçekleri konuşmak yerine bedenlerimizi müziğin ritmine bırakarak dans etmeye başladık. Atlas'la ikinci kez dans ediyorduk. İkimiz de bu duruma yabancı hissetmezken ilk dansımıza göre daha rahattık. Atlas'ın elleri bu kez belimi gergin bir şekilde tutmuyordu ya da ben gözlerimi ondan kaçırıp başımı eğmiyordum.

Az sonra, müziğin kesildiğini fark ederek aynı anda durduk. Ellerimiz birbirinden ayrılırken kameraların çevrimdışı olduğunu ve bu geceki yayını bizim dansımızla sonlandırdıklarını anlamıştık. Atlas, benden önce davranıp mikrofonunu ve kulak içi kulaklığını çıkardı. Ben de hemen onlardan kurtuldum ama o bunları cebine sokarken benim ceplerim olmadığı için elimde tutmaya devam edecektim.

Atlas'a döndüğümde, beni çatık kaşlarıyla izlediğini görüp, "Öfkeli olman gereken kişi ben değilim," dedim.

"Evet, değilsin," dedi kaşlarını düzelterek. "Zaten sana kızmadım. Ekibe çok kızgınım. Bizi böyle bir durumun içine soktukları için onlardan nefret ediyorum."

"Ben de."

"Biz, birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Nasıl bize böyle bir yalan söyletebilirler?"

"Aral ve Alara'ya yaptıkları gibi."

"Aral ve Alara mı?" diye şaşırdığında büyük bir pot kırdığımı fark etmiş oldum. "Onlar da mı ekibin zoruyla sevgili olmuşlar?"

Atlas'ın da artık onlarla aynı durumda olması, bu sırrı bilmesi gerektiğini bana düşündürürken lafı değiştirmek yerine, "Sevgili olmuş gibi yapıyorlar, evet," dedim.

"İyi ama sen bunu nasıl öğrendin?"

"Aral söyledi."

Kaşlarından birini sorgularcasına kaldırdı. "Aral neden sana böyle bir bilgi verdi?"

"Çünkü sordum."

Daha fazlasını merak ediyormuş gibi dursa da kurcalamayıp, "Anladım, peki," demekle yetindi. Elini, yarım bir atkuyruğu şeklinde topladığı saçlarına götürdü, ensesine doğru uzanan kısa saçlarını karıştırdı. "Eh, ne yapalım..." diyerek durumu bir kez daha kabullendiğini gösterdi. "Kamera önünde sevgiliymiş gibi davranacağız."

Müzik yeniden başladığında, kameraların tekrar çevrimiçi olmayacağını ve bundan sonraki vaktin tamamen yarışmacılara ait olacağını biliyorduk. İnsanlar rollerinden çıkıp kendi özlerine dönmüşken içlerinden biri, kamera önünde de arkasında da aynı maskeyi taktığını kanıtlayacak bir şey yaptı.

Beni havuza attı!

Atlas'ın yalnızca bir adım ötesinde duruyorken kendimi bir anda suyun içinde buldum. Küçük bir çığlık eşliğinde düştüğüm havuzda, bedenim tamamen suyun içine gömülmüştü. İlk şaşkınlığı üzerimden atar atmaz harekete geçtim. Başımı sudan çıkardığımda ise hem öksürüyor hem de beni iten kişiyi arıyordum. Kim olduğunu zaten bildiğim bu kişi, Atlas'ın hemen yanında, ellerini beline koymuş halde duruyordu.

"Artık benim olana göz koymanın bedeli neymiş çok iyi biliyorsun!" diye bağırınca İzel, çığlığıma koşan diğer yarışmacılar ve arkadaşlarım, onu havuz başından uzaklaştırdı.

Atlas ise o sırada bana elini uzatmakla meşguldü. Islanan elbisem ağırlaşsa da ona doğru yüzmeyi başarmıştım. Elini tutup beni kendine doğru çekerek havuzdan çıkarmasına izin verdiğimde, olanlar için özür diledi. Elbisenin üzerime ne kadar

çok yapıştığını fark edince ise üzerindeki kot gömleği çıkararak giymeme yardımcı oldu.

Ona teşekkür etmek yerine, "Özür dilemene gerek yok demeyeceğim sana," diyerek ona kızmaya başladım. Aynı zamanda ellerimle yüzümdeki su damlacıklarından kurtulmaya çalışıyordum. "Çünkü ne yazık ki bütün bu olanlarda senin de kabahatin var." Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "O, daha ilk gün seninle ilgilendiğini söyledi hepimize ama sen, onu istemediğini sadece bana söyledin. Bana onunla ilgilenmediğini söylerken ona sıcak çikolatalar yaptın, şarkılar söyledin ve hep güldün. O seni popüler olmak için kullanmak istedi, evet, bu yanlış ama sen de ona hayır demedin; bu da yanlış."

Bir şey söylemesine izin vermeyerek Lidya'nın kontrolünde olan İzel'e döndüm. Erkin ve Derin tarafından alıkonulan İzel'in tam karşısında duruyordu Lidya, ona bağırıp çağırıyordu. Alara ve Hazal da yanlarındaydı ama belli ki arkadaşlarını, benim arkadaşlarımın ellerinden kurtaramamışlardı.

Kalabalığın arasına karışıp diğer yarışmacıların meraklı gözlerini yok sayarak, "Bırakın," dedim arkadaşlarıma hitaben.

İzel, çırpınmaya bir son vererek bana baktı. Üzerime yapışan elbisem beni rahatsız ediyor olsa da dert edecek halde değildim. Lidya ise bana dönerek, "Eva!" diye bağırdı. "Seni havuza itti! Ya ölseydin?"

Olayları dramatize etmeyi çok sevdiğini biliyordum. Son sözü beni neredeyse güldürecekti ki İzel'in bakışlarındaki alaycılığı görüp kendime geldim. "Bırakın, dedim."

Neyse ki tekrarlatmadılar ve onu bıraktılar. İzel, dağılan kısa saçlarını ve arkadaşlarım tarafından çekiştirilen elbisesini düzeltirken suratına kendini beğenmiş bir gülümseme davet etmişti. Ancak bu kez, hiç beklemediği bir hareketle karşılaşan o oldu.

Attığım tokat, bir elini sağ yanağına doğru götürüp dehşete düşürdüğü gözlerini bana çevirmesine neden oldu. "Sen..."

"Bir daha sakın beni hırsının kurbanı etmeye çalışma," dedim. "Oyunu kuralına göre oyna ya da çekil."

Alara ve Hazal da en az İzel kadar dehşete düşmüşe benziyordu. Aslında şaşıran sadece onlar değildi, arkadaşlarım bile şaşkındı. Kimse benden böyle bir hareket beklemiyor olmalıydı. Aslında ben de kendimden böyle bir şey beklemezdim. İzel'e, bana yaptıklarından dolayı düşman kesilebilirdim, ona bağırıp çağırabilir hatta hakaret, küfür dahi edebilirdim ama ona vurmak? Hayır, bu benim yapacağım bir davranış değildi; kalbimde olmayan biriyle aşk oyunu oynamak gibi...

Uçlarından damlalar akmaya devam eden saçlarımla eve doğru yürümeye başladım. İzel'in bana, Lidya'nın ise doğrudan onun yüzüne bağırdığını duyarken basamakları tırmanıyordum. Ön bahçeye vardıktan sonra ortak salona çıkan cam kapıdan geçtiğimde, salon boyunca yürüyüp soldaki oturma grubunda oturan insanların bakışlarına aldırmadan merdivenlere yöneldim. İlerideki merdivenlere varıp derin bir nefes aldığımda, çıktığım her yeni basamağın su damlalarıyla ıslanmasını izliyordum. Ta ki alnım duvara çarpana dek...

"Ah!"

Daha doğrusu Aral'ın göğsüne çarpana dek...

"Acıdı mı?" diye sorarken kaslı bedeniyle böbürleniyordu. Ancak halimi gördüğü için olsa gerek, kendini övmekle meşgul olmak yerine, "O kadar da sıcak değildi sanki ya..." dedi.

"Düştüm," dedim sadece. Ona İzel'le olanlardan bahsetmek istemiyordum. Zaten öğrenecekti ama onunla her zaman konuşmuyorduk, fırsatını bulmuşken en iyi şekilde değerlendirmem gerekirdi.

"Kimse tutamadı mı seni?" diye sordu, çenesiyle camın ardını işaret ederek. Ardından bir şey söylememi beklemeden bana dönüp, "Ben tutardım, düşmene izin vermezdim," dedi.

"Ama yoktun," dedim. *Ve belli ki hiç olmayacaksın,* diye içimden tamamladım.

"Sevgilin de mi yoktu?" diye iğneleyici bir sesle sorduğunda midemde bir yanma hissi oluştu. Demek, önemsediği kişi tarafından kıskanıldığını düşünmek böyle hissettiriyordu... "Ayrıca, bir an önce sıcak bir duşa girip kuru kıyafetler giysen iyi edersin. Temmuz sıcağına güvenme, ya da üstündeki o gömleğe; üşütürsün."

İyiliğimi düşünerek sarf ettiği cümleler beni gülümsetirken bir önceki cümlesine karşılık, "O, benim sevgilim değil," dedim.

"Biliyorum," dedikten sonra bir basamak daha inerek benimle aynı basamakta durdu. Şimdi aramızdaki mesafe biraz daha azalmıştı.

"Nereden biliyorsun?" diye şaşırarak sordum.

O çok sevdiğim çarpık gülümsemesi suratında yer edinirken, "Çünkü sen, benden hoşlanıyorsun," dedi.

Kısık bakan yeşil gözleri onu onaylamamı beklese de "Ben sana böyle bir itirafta bulunmadım," diyerek birkaç gün öncesine atıf yaptım.

Ancak o, "Bazı itiraflar için konuşmana gerek yoktur," diyerek, bir kez daha hayır kelimesini cevap olarak algılamadığını göstermiş oldu. "Gözler kalbin aynasıdır, diye boşuna dememişler."

"Başka diyecek bir şeyin yoksa..." diyerek bir ayağımı üst basamağa attım.

"Var," diyerek beni durdurdu.

"Dinliyorum."

"Bu gece çok güzeldin."

İltifatı hem nefes alma hem de yutkunma refleksini bana unutturuken aklım karıştı ve "Sadece bu gece mi?" diye saçmaladım.

"Aslında her gece," dedi, beni çok bekletmeden ve beni baştan aşağı süzdükten sonra, "Ve her halinle," diye devam etti.

Kalbimin, onu bu evde gördüğüm ilk andaki gibi hızla çarptığını hissederken teşekkür bile etmeyip koşar adımlarla kalan basamakları tırmandım. Artık nefes alabiliyor ve yutkunabiliyordum ama kalbim beni öylesine zorluyordu ki nasıl sakinleşebileceğimi bilemiyordum.

Adam alt tarafı bana güzel olduğumu söylemişti, ben de tam bir aptal gibi kaçıp gitmiştim. Peki, o Aral'dı ve ondan böyle bir söz duymak beni inanılmaz mutlu etmişti. Yine de bu tepki de neyin nesiydi? Ondan hoşlandığımı biliyordum, yıllarca ona hayranlık duymuştum fakat şimdi düşünüyordum da... Acaba artık ondan sadece hoşlanmıyor ve ona âşık olmaya mı başlıyordum?

- BÖLÜM 17 -

HESAPLI İLİŞKİLER

Fame Evi'ndeki dördüncü haftaya uyandığımda, odamda oyalanıp kahvaltıya inmek yerine işlerimi hızlıca halledip bahçeye çıkmıştım. Korkut Bey'in de katılacağı ortak kahvaltı masasının dolmasını beklerken kendimi salıncağa bırakmış, bir ileri bir geri sallanıyordum.

Az sonra canı epey sıkkın gibi duran Kaan yanıma geldi. "Günaydın."

"Günaydın," dedim, asık suratının sebebini merak ederken.

Zemine basarak salıncağın önce yavaşlamasını sonra durmasını sağladım. Yanımdaki boş kısma geçip oturduğunda, tekrar parmak uçlarımdan destek alarak salıncağı sallamaya başladım.

Bir süre konuşmadı. Ben, dün gece olanları duyup duymadığını soracaktım ki aniden oturduğu yerde bana dönerek "Lütfen bana ekibe boyun eğmediğini söyle," diye adeta yalvardı.

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Atlas'la sevgili olmadığınızı biliyorum," deyince canının neye sıkıldığını anlamış oldum.

Aslında, ona gerçeklerden çok daha önce bahsetmeliydim. Utku ve Yasmin'le vedalaşmamız, Atlas'la ettiğimiz dans ve sonrasında İzel'le olan kavga sağ olsun, Lidya'yla konuşabilmemiz bile gece yarısını bulmuştu. Aral'ın sözünü dinleyerek sıcak bir duş alıp kuru kıyafetlerle bedenimi ısıttıktan sonra, olan biteni Lidya ve Derin'e anlatmıştım. Ancak Erkin ve Kaan henüz bir şey bilmiyorlardı.

Ona da olan bitenden bahsedecektim ki "Ondan hoşlanmıyorsun bile," diyerek beni durdurdu.

"Öyle mi?" diye sordum. "Kime ne hissettiğimi bilecek kadar iyi mi tanıyorsun beni?"

"Evet," dedi hiç bekletmeden. Bir an durdum ve gözlerinin derinlerine baktım. Önceki bütün konuşmalarımız aklıma gelirken parçaları birleştirmiş ve resmin tamamını görmüştüm.

"Öyleyse notları bırakan kişi sensin," dediğimde kendimden emindim. Daha doğrusu, resmin tamamını gördüğümden.

"Ne?" diye dehşete kapılmış bir şekilde karşılık verdi. Eh, tabii ki hemen kabul etmesini bekleyemezdim.

"Beni duydun," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. Ayaklarım artık yere basıyordu, salıncak çoktan durmuştu.

"İnsanları gözlemlemeyi sevdiğimi biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Fakat bu, gözlemden çok daha fazlası."

"Öyleyse kabul ediyorsun."

"Neyi?"

"Atlas'la sevgili olmadığınızı ve tabii ki ondan hoşlanmadığını," dediğinde bu kez şaşkınlıkla dudaklarını aralayan bendim. Ona ne söylüyordum, o bana nasıl bir karşılık veriyordu...

"Neden konuyu değiştiriyorsun ki?"

"Konuyu değiştiren sensin, Eva."

Aslında haklıydı. O, dün gece olanlara dair konuşmak istemişti, ben ise bilmeceyi çözdüğümü sanarak lafa atlamıştım.

Ancak zihnimdeki şüpheyle devam edemezdim. "Notları gönderen sen misin, değil misin?" diye sabırsızlıkla sormamın nedeni buydu.

"Elbette ben değilim," dedi rahat bir tavırla. "Bu evde kalman için sana yardım edecek olsam, bunu neden sana notlar göndererek yapayım ki?"

Yine haklıydı. Onunla zaten yakındım ve ona güvendiğimi biliyordu. Bana yardım etmek isteseydi bunu benimle konuşarak yapabilirdi, notlar göndermesine gerek olmazdı. "Haklısın, o, sen değilsin," dedim özür dilercesine.

"Değilim, evet," dedi. "Neden bir anda böyle bir şüpheye düştüğünü de anlamadım."

"Bilmiyorum," dedim kararsızlıkla. "Her şey üst üste geldi, sanırım kafam karıştı."

"Bana böyle bir yakıştırmada bulunman beni üzdü."

"Kaan, yapma böyle," derken başka ne söyleyebilirdim, bilmiyordum. Gerçekten kötü bir yakıştırmaydı, kabul ediyordum, ancak ansızın söylediğim bir laf onun kalbini kırmamalıydı. "İnan bana, o sözler ağzımdan nasıl çıktı bilmiyorum. Ev, dün olanlar, aslında her şey... Bir anlık öfkeydi, gerçekten..."

"Anladım," diyerek ayaklandı. "Başka bir zaman tekrar konuşuruz. Belki o zaman bir anlık öfkelerinin kurbanı etmek istemezsin beni."

Kaan'ın alıngan biri olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemediğim için yanımdan kalkıp gitmesini şaşkın şaşkın izledim. Anladım ki notların sahibi her kimse bana yardım etmeye çalışıyor fakat aslında her şeyi mahvediyordu. Neyse ki Kaan'ın gidişinden kısa bir süre sonra Derin yanıma geldi ve içimdeki suçluluk hissi beni çok fazla yakmadı.

"Kahvaltı neredeyse hazır," diyerek yanımdaki boşluğa oturdu.

Ekip, her sabah ve akşam bizi lezzetli yemekleriyle şımartıyordu. Öğle yemeklerini kendimiz hazırlayıp yiyorduk. Bazılarımız ara öğün bile yiyordu. Ben, sağlıksız olduğunu bilmeme rağmen gününü bir ya da iki öğünle tamamlayanlardandım. Derin ise mutlaka üç öğün yerdi ve sanırım günün en sevdiği öğünü kahvaltıydı.

Kafamı yoran konuyu onunla paylaşmak istiyordum. Ama onun da canını sıkabileceğimi düşünerek, kahvaltıya duyduğu heyecanı sürdürmesine engel olmamaya karar verdim. Ancak o, beni gerçekten okuduğunu kanıtlarcasına, "Konuş hadi," dedi.

"Ne?" diye anlamazlıktan geldim.

"Canının sıkkın olduğunu görebiliyorum. Dün geceki olaya mı takılıyorsun hâlâ?"

İzel ile yaşananlardan bahsettiğini düşünerek başımı iki yana salladım. "Hayır. Biraz önce Kaan buradaydı da..."

"Evet, ben gelirken o gidiyordu. Ne oldu, kavga mı ettiniz?"

"Kavga sayılmaz," derken gerilmeye başladığımı hissettim. "Ama sanırım kalbini kırdım."

"Ne dedin ki?"

"Ona, gizemli kişinin o olup olmadığını sordum."

İnce, tıpkı saçları gibi gri boyalı kaşlarını çattı. "Bu da nereden çıktı?"

"Bilmiyorum, aniden aklıma geldi ve sordum." Ona büyük resmi gördüğümü sandığımı söylemeyecektim.

"O ne dedi peki?"

"İnkâr etti." Dudaklarımı birbirine bastırdım, aynı zamanda başımı geriye doğru yaslayarak salıncağın demirliğine koydum. "Sonra da anlık öfkelerimin kurbanı olmak istemediğiyle ilgili bir şeyler söyleyip gitti."

"Biraz haklı gibi," dedi. Başım hâlâ salıncağın demirine yaslıyken gözlerimi ona çevirdim. Ona attığım yandan bakışa

karşılık omuz silkti. "Kaan, bu evde güvenebileceğimiz en iyi kişi. O, tam bir sırdaş. Belki Erkin'den bile daha çok güvenmelisin ona."

Derin'in sezgilerine garip bir şekilde güveniyordum. Bu sözü içimi daha da rahatlatırken, "Ama kim olabilir ki bu kişi?" diye sorguladım. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakmayı denedim. Neyse ki salıncağın güneşliği kapalı değildi, arkamızdaki ağacın dallarının izin verdiği kadarıyla gökyüzünü görebiliyordum.

"Hakan olabilir mi acaba ya?" diye kendi kendine sorduğunda bir kaşımı kaldırdım.

Bakışlarım hâlâ yukarıdayken, "Neden onun olabileceğini düşünüyorsun?" diye sordum.

"Onu geçenlerde bizim odanın önünde beklerken gördüm. Ya da odadan çıkıyordu. Emin değilim."

"Bizim kapının önünde olduğuna emin misin? Kapıya ne kadar yakındı?"

"Sırtı, kapı pervazına yaslıydı desem..." Kaşlarımı kaldırırken gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Ama beni görmedi. Üzerindeki gömleğin yakasını düzeltmekle meşguldü. Zaten o sırada kolunun düğmelerinin açık olduğunu fark etti, kendi odasına doğru düğmeleri ilikleyerek yürüdü, gitti."

"Bu detaya neden hâkimsin?" diye şaşırarak sordum. Ben olsaydım, bu anı kol düğmesine kadar hatırlayamazdım.

"Çünkü düğmelerinin ilikli olmadığı kolunda bir kırmızılık vardı."

Başımı hızlıca kaldırarak bu kez tamamen ona döndüm. "Kan gibi mi?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, Eva. Mürekkep lekesine benziyordu. Aslında küçük bir kırmızılıktı ama sanırım gömleği beyaz olduğu için dikkatimi çekmiş."

O anda, taşların bu kez doğru yere oturduğuna karar verdim. Hakan'ın bizim odadan çıkmış olması, notları çekmecemde bulmuş olmam... Kırmızı mürekkep lekesi ve yazıların kırmızı kalemle yazılmış olması...

Derin'le aynı detayları gözden geçirmiş olmalıydık. O da gözlerini kocaman açtı ve aynı anda "Hakan!" dedik. "Gizemli kişi o."

Ben, artık büyük bir bulmacanın sonuna gelmişim gibi rahatlamışken, Derin garantici bir tip olduğunu belli edercesine, "Yine de hemen sevinmeliyim. Biraz daha ipucu toplamakta fayda var," dedi.

"Haklısın," diye ona katıldım. Atlas'ta ya da Kaan'da yaptığım hatayı tekrar yapmayacaktım. Bir kez daha birinin kalbini kırmayacaktım.

"Bu arada..." dediğinde sesinin rengi değişmişti. "Dün gece Lidya'yla peşinden geldik ama seni Aral'la konuşurken görünce konuşmanızı bölmemek için geri döndük. Eh, sonra da Atlas'la sevgili olmadığınızı söyledin. O anki şok, Aral'ı tamamen unutturdu... Neyse, anlat bakalım, ne konuştunuz?"

Anımsadıklarım, içimde bir kıpırtının oluşmasına neden olurken dudaklarım istemsizce kıvrıldı. "Bana iltifat etti."

Derin de benim gibi gülümserken, "Ya, ne dedi peki?" diye sordu.

"Çok güzel olmuşum, öyle dedi."

Ellerim, kulaklarıma kadar uzanan ağzımı kapatmak için harekete geçerken Derin de sırıtıyordu. "Ona âşık olduğunun farkındasın, değil mi?" diye sırıtmaya devam ederek sorduğunda, düşen suratımı görüp yavaşça dudaklarını serbest bıraktı. "Aşk güzel bir şey olmalı. Tabii, karşılık bulduğunda."

Aral'ın beni karşılıksız bırakacağına inanıyor ve benim, incinmemek için yol yakınken ondan uzak durmamı söylüyordu.

Ona Aral'a âşık olmadığımı, böyle bir uyarıya hiç gerek olmadığını söylemeyi çok istedim ama dilim varmadı. Dün gece karışan kafam, an itibariyle çok daha karmaşık bir hal almıştı ve ben artık kime karşı ne hissetmem gerektiğine emin değildim.

"Tunç denen şu çocukla aranızda bir şey mi geçti?" diye tamamen farklı bir konuya geçiş yaptığında, silkinerek sorusuna yanıt aradım.

"Neden sordun?"

"Bir süredir buraya bakıyor," dedikten sonra gözlerini bahçenin dar taşlı yoluna yakın duran armut koltuklardan alarak bana çevirdi. "Rahatsız edici olmaya başladı."

Bu kez ben, sarı bir armutun üzerinde oturmuş, doğrudan bana bakan Tunç'a baktım. İstifini bozmadan beni izlemeye devam etmesi beni hiç şaşırtmazken, "Aral'la beni gördü," diyerek tekrar arkadaşıma döndüm.

"Nasıl? Dün gece mi?"

Başımı iki yana salladım. "Aral'ın, bana Alara'yla sevgili olmadıklarını söylediği gece. O an bahçede sadece ikimiz vardık, yani öyle sanıyorduk. Meğer Tunç bizi gizlice dinliyormuş."

"Peki, sonra?" diye sorduğunda endişelenmişe benziyordu.

"Ondan, kimseye söylememesini istedik. Kabul etmedi ama reddetmedi de... Zaten ben de bu yüzden Ceren'in yaptığı haberi, Tunç'un yaptırdığını düşündüm. "

"Bu kötü olmuş," dediğinde, o gün benim de yaptığım gibi omuzlarını düşürdü. "Atlas'la kamera önünde sevgili rolü yapmayacak olsaydınız sorun olmayabilirdi. İnsanlara sizi gördüğünden bahsetse bile onu yalanlar ya da kabul edip olayın üstünü kapatabilirdiniz. Ancak şimdi..."

"Farkındayım," diyerek işin içinden nasıl çıkacağımı bilmediğimi söyledim. Aslında bizi görmesinin üzerinden iki hafta

geçmişti ama burası Fame Evi'ydi, burada zaman kavramı yoktu. "Bu ev, her geçen gün beni biraz daha korkutuyor."

"Ve farkında değilsin ama seni değiştiriyor."

"Lidya da böyle söyledi."

"Bunu kendinle konuşmalısın. Aynaya bak ve kendinle konuş," dediğinde, haftalar önce Çisem'e söylediğim sözler geldi aklıma. *Dilerim*, demişti. *Dilerim bu acı cümleleri, günün birinde dönüp kendine de söylemen gerekmez...*

"Tabii aynaya bakacak yüzün varsa."

İzel'in aniden yanımızda belirmesi önce irkilmeme, sonra öfkeli gözlerimi ona dikerek, "Benimle uğraşmaktan bıkmadın mı?" diye sormama neden oldu.

"Bıkmadım," diyerek çenesini kaldırdı.

"Neden geldin?"

"İkimizin kavga etmesi isteniyor. Kameralar çevrimiçi olduktan sonra tartışmaya başlayacağız."

Kameraların çevrimiçi olacağı an henüz duyurulmadığı için kulaklıklarımızı takmamıştık. Bana böyle bir bilgi fısıldanmamıştı. İzel ya kulaklığını şimdiden takmıştı ya da beni kandırıyordu.

"Eva'yla oynamayı kes artık," dedi Derin. O da benim gibi düşünüyor olmalıydı.

"Sen karışma," dedikten sonra tekrar bana döndü. "Eva, kendini hazırlasan iyi olur. Az sonra seni fena halde ezeceğim ama merak etme, ben senin gibi şiddete başvurmayacağım. Pekâlâ sözlerimle de dövebilirim seni."

"Seninle tartışmayacağım, İzel," dedim yorgun bir sesle.

"Laflarımın altında ezilmek istiyorsan tartışma tabii, sen bilirsin."

Ardından kısa saçlarını eliyle şöyle bir savurarak gitti.

Birkaç dakika geçti ya da geçmedi, kameraların çevrimiçi olacağı, evin büyük hoparlöründen duyuruldu. Mikrofonlarımızı ve kulak içi kulaklıklarımızı hızlıca taktık. Biraz sonra kahvaltıya geçecektik. Korkut Bey, büyük bahçe kapısından geçerek neşeyle salona, oradan arka bahçeye girecekti. Yazdıkları senaryonun bir sayfasını oynamamıza ramak kala İzel'in bana doğru geldiğini gördüm.

Hışımla yanıma kadar gelip, "Bu kadarı da pes artık!" dedi.

Derin'le birlikte salıncaktan kalktık. Tam karşısına geçerek, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordum.

"Önce sevdiğim adamı elimden aldın, şimdi de takipçilerimi mi almaya çalışıyorsun?"

Oyun mu oynuyordu yoksa ciddi miydi, emin olamıyordum. O kadar gerçekçiydi ki... "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Ellerinden birini beline koydu, gözünü hırs bürümüştü. "Az önce *Frame* hesabımı kontrol ediyordum. Mesajlara ve yorumlara da bakayım dedim. Bir de ne göreyim... Daha dün beni çok sevdiğini söyleyen insanlar, şimdi benden nefret ettiklerini yazar olmuşlar!"

"Bunun, Eva'yla ne ilgisi var?"

"Onları kendi tarafına çektin. Doğruyu söyle, ne yaptın?"

"Kuruyorsun, İzel," dedim. "Kurma."

"Ha bir de..." diyerek işaret parmağını kaldırdı. "O aptal ve ezik fanların, bana yığınla mesaj atmış. Yok, neymiş..." diyordu ki sözünü kestim.

"Bir daha sakın takipçilerim hakkında ileri geri konuşayım deme."

Dudakları gülümser gibi oldu. "Yok ya..."

Ona doğru bir adım attığımda, dün geceyi hatırlamış olmalı ki kaşlarını çatarak geri adım attı. Kendime hâkim olarak, "Kimse sevenlerim hakkında, böyle çirkin bir üslupla konuşamaz, hiç

kimse," dedim. Onları tanımıyordum; isimlerini, yaşlarını, ne yaşadıklarını bilmiyordum ama beni seviyorlardı. Buna inanıyor ve verdikleri değere layık olmak istiyordum.

"Konuştum ve konuşmaya devam edeceğim."

Sessiz kalırsam takipçilerimin hayal kırıklığına uğrayacağını, belki de beni desteklemeyi bile bırakacaklarını biliyordum. Ancak tepki verirsem tam da İzel'in ve yapımcının istediği şeyi yapmış olacak, oyuna gelecektim.

Kararsızlık içimi kemirirken, "Demek sevenlerini hiç önemsemiyorsun," diyerek dudaklarını büktü.

"Önemsiyorum," dedim sıktığım dişlerimin arasından. *Ah, şu yeşil ışıklar...*

"Benim kadar olmadığı kesin!" dedikten sonra bana doğru bir adım attı. "Takipçilerimi o kadar çok önemsiyorum ki az sonra yapacağım şeyi bile, onlar istedi diye yapacağım."

"Neyi?" diye sormama kalmadan, "Bunu," deyip saçlarımı ellerine doladı.

Beni aşağıya doğru çekmeye çalıştığı sırada dudaklarımın arasından bir çığlık kopuyor, ellerim onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Derin de bizi ayırmaya çalışırken yardım dileniyordu.

"Yaptıkların yetti artık. Bunu hak ettin!"

"İzel!" Hep bu anı beklemiş gibi asıldığı saçlarımı elinden kurtaramazken, "Bırak saçlarımı, yoksa çok kötü olacak!" diyordum.

"Umurumda bile değil," derken gülüyordu.

Neyse ki çok kısa bir süre sonra Derin'in yardım çığlıkları işe yaradı. Benim de İzel'in saçlarına asıldığım ve gerçekten kavga etmeye başladığımız kısa bir sürenin sonunda yanımıza önce Atlas, sonra diğer yarışmacılar geldi. Bir anda salıncağın etrafı meraklı gözlerle dolmuştu.

"Ne yaptığınızı zannediyorsunuz siz? Ayrılın hemen!" diyerek bizi ayırmaya çalışan Atlas, güçlü kollarıyla olaya dahil olunca İzel aniden sakinleşti.

"Eva, iyi misin?" diye sorduktan sonra İzel'in üstüne yürüyerek, "Delirdin mi kızım sen?" diye bağıran ise Lidya'ydı.

İkimiz de farklı köşelerde soluklanırken Atlas ikimize de şaşkınlıkla bakıyordu. Aral gibi. Diğer bütün yarışmacılar gibi.

"Bakma bana öyle," dedim Atlas'a hitaben. "O başlattı hepsini."

"Yalan söylüyor. Fanlarını üzerime gönderen oydu!"

"O ne demek?" diye sordu Atlas.

"Dün geceden beri *Frame* hesabıma Eva'nın aptal fanlarından mesajlar geliyor. Küfürler, hakaretler ve daha birçok şey!"

"Bak hâlâ aptal diyor!" dediğimde bu kez ben ona doğru bir adım atmıştım ki Atlas hızlı davranarak beni belimden yakaladı.

"Lütfen, sakin ol," dedikten sonra, kulağıma kameraların çevrimiçi olduğunu fısıldadı. Ama ben bunu zaten biliyordum.

"Beni kışkırtan oydu."

İzel, amacına ulaştığını gösterircesine gülümserken, "Ceza alacaksınız bunun yüzünden, farkındasınız, değil mi?" diye soran Kaan'dı. Alınmayı bir kenara bırakmış, yine benim için endişelenmeye başlamıştı.

"Umurumda bile değil. Ben, sevenlerim ne istediyse onu yaptım."

İzel'in kendine olan güveni, bana bütün bunların bir oyun olduğunu haykırırken, "Sorun değil," dedim. "Ne olacaksa olsun."

- BÖLÜM 18 -

CEZALI YARIŞMA

Fame Evi'nin yarışmacılarından biri olarak geçirdiğimiz yirmi ikinci günün sabahında, diğerleriyle birlikte kahvaltı yapmak için sonunda masaya geçmiştik. Korkut Bey de bize katılmıştı. Az sonra salona geçecektik ve dördüncü haftanın *challenge*'ı açıklanacaktı.

"İçimden bir ses, bu haftanın senin haftan olacağını söylüyor," diye fısıldayan Lidya'ya dönerek buruk bir şekilde gülümsedim.

"Demek bu hafta eve veda eden isim ben olacağım..."

"Hayır, tam tersi," derken başını iki yana sallıyordu. "Bu hafta, kazanan sen olacaksın."

"İçindeki o güzel sesin, bizi şimdiye dek hep yanılttığını düşünecek olursak hayır, kesinlikle kazanmayacağım."

"Bu kez yanıltmayacak, güven bana," dedi. Diğer yarışmacıların onu duymaması için bana yaklaşarak fısıldamaya ve bir başkası dudaklarını okuyamasın diye dudaklarını kıpırdatmadan konuşmaya devam ediyordu.

"Reçeli uzatır mısın, sevgilim?" diye soran bir ses duydum.

Önce üzerime hiç alınmadım. Daha sonra, geçen akşamı hatırlayarak başımı kaldırdım. Atlas, bana gülümseyerek bakıyordu. Muhtemelen Suzan Hanım kulağına fısıldamış, o da bana böyle hitap etmişti.

Bir an bakışlarım Aral'a döndü, tabağındaki zeytinlerle oynuyordu. Tekrar Atlas'a çevirdim gözlerimi. Kameraların çevrimiçi olduğunu bilerek, dudaklarıma o hiç sevmediğim sahte gülümsememi davet ettim. "Tabii ki."

Lidya'nın önündeki reçel tabağını alarak çaprazımda oturan Atlas'a uzattım. Bekletmeden tabağı alarak teşekkür etti, kızarmış ekmeğine çilek reçelinden sürmeye başladı. Erkin, hınzır bir gülümsemeyle olup biteni seyrederken kendi tabağıma döndüm. Tam o sırada, Atlas'ın üzerine reçel sürdüğü ekmeği bana uzattığını gördüm. "Senin için."

Erkin'in mutlu olduğunu belli edercesine çıkardığı garip sesi umursamamaya çalışırken Atlas'ın havada kalan eline bakmaya devam ediyordum. Daha doğrusu elinde tuttuğu ekmeğe. Bunu yapmasının nedeni Suzan Hanım'dı, biliyordum. Kendi isteğiyle böyle bir incelikte bulunmamıştı; zaten buna gerek de yoktu.

"Bön bön bakmayı bırak da şu ekmeği al," dediğini duydum birinin. Suzan Hanım'ın değil. Celal Bey'in hiç değil. Konuşan Erkin'di.

Ekibin de aynı düşüncede olduğunu bilerek öylece beklemeye bir son verdim, benim için büyük bir özenle üzerine reçel sürülmüş ekmek dilimini aldım. Atlas, gözlerini benden ayırmamıştı, ışıltılı gözlerle beni izliyordu. Bir ısırık almamı beklediğini anlayarak taze reçelli, ince dilim ekmekten küçük bir ısırık aldım. "Imm..." diyerek beğenimi ifade edip role devam ettim. Ancak gerçekten rol yapıyordum çünkü ben çilek reçelinden nefret ederdim. *Keşke,* dedim içimden, *Atlas'a bunu*

söylemiş olsaydım da şimdi beni çilek reçeli yemeye mecbur bırakmasaydı...

"İştahım kaçtı!" diyerek çatal bıçağını tabağının üzerine adeta fırlatarak attı biri.

"Nedense buna hiç şaşırmadım," diye fısıldayarak İzel'in tepkisine karşılık verdi Lidya. İzel başka bir şey söylemeyerek masadan kalkıp giderken, "Az kaldı," diye fısıldamaya devam etti.

"Neye?" diye kısık sesle sordum. İkimiz de önümüzdekileri yiyor, aynı zamanda fısıldaşıyorduk.

"İzel'in kıskançlıktan ortadan ikiye ayrılmasına," deyip kendini tutamayarak kıkırdadı.

"Kıskandığını bu kadar belli etmese keşke..." diyen Erkin ise sesli konuşmakta bir mazur görmemiş olmalıydı ki adeta bağırmıştı.

"Kendi işine baksana sen!" diyen Hazal'dı. İzel'in yancısı.

"Benim işim bu," derken ağzına koca bir dilim peynir atmıştı Erkin. Ağzındakileri tam karşısında oturan Hazal'a göstere göstere yemeye başladı.

"Neymiş senin işin?" diye yüzünü buruşturarak sordu Hazal. "Üstüne vazife olmayan konulara dahil olmak mı?"

"Hayır," derken Erkin hiç de bozulmuşa benzemiyordu. "Atlas ve Eva'yı desteklemek, onları desteklemeyenleri düşman bellemek!"

Erkin'in göğsünü kabartarak söylediği bu sözden sonra, gerçeği öğrendiğinde ne yapacağını merak etmeye başladım. Büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı, bu açıkça belliydi ama yapabileceğim bir şey de yoktu. O mutlu olsun diye Atlas'la olamayacağım gibi, yine o mutlu olsun diye ona Atlas'la olduğuma dair yalan söyleyemezdim.

"Sen şuna kısaca Atlas ve Eva üzerinden prim yapmak desene!" dedikten sonra sinir bozucu bir gülümseme takındı Hazal ve tabağındaki zeytinlerden birini ağzına attı.

Hazal'ın sözlerine karşılık, "Ne?" diye bağırdı Erkin. "Yok artık!"

Kız yavaşça omuz silkti. "İkisi de evin gözde yarışmacılarından. Onları desteklediğini söyleyerek sevenlerini yanına çekmiş oluyorsun."

Aslında, Hazal bir noktada haklıydı. Aral ve Alara'nın birlikteliğini destekleyen yarışmacılar, geçen haftalarda hem Aral'ın hem de Alara'nın hayranları tarafından sevilmeye ve takip edilmeye başlamıştı. Atlas ve benim için de muhtemelen bu haftadan sonra benzer bir durum gerçekleşecekti. Bizi destekleyenleri hem benim hem de Atlas'ın hayranları sevecekti. Ancak Erkin'in bu birlikteliği desteklemesinin sebebi bu değildi. O, bizim takipçilerimizi yanına çekmek için değil, gerçekten bizi yakıştırdığı için aşk yaşamamızı istiyordu.

"Böyle bir şeyi ancak sen ve senin gibiler yapar," diyerek Hazal'a karşı çıkmamın nedeni, bundan emin olmamdı. "Erkin bizi gerçekten destekliyor."

"Ben ve benim gibiler mi?" diye sordu Hazal. Başımı salladım. "Nasıl oluyormuş ben ve benim gibiler?"

"İkiyüzlü ve sahtekâr!" diye fısıldayan Lidya'ydı, ardından gülen de.

"Fısıldaşmalar arttığına göre, haftanın *challenge*'ını açıklama vakti geldi demektir," dedi Korkut Bey. Anladık ki bugünkü yayın için de gerekli reyting malzemesi çıkmıştı.

Sunucu Korkut Bey'in masadan kalkmasıyla birlikte yarışmacılar da yavaş yavaş ayaklanmaya başladı. Erkin ve Hazal kendi aralarında atışmaya devam ederken hep birlikte salondaki

yerlerimizi aldık. Az sonra kameralar tekrar çevrimiçi hale geldi ve Korkut Bey konuşmaya başladı.

"Ekran başındaki sevgili izleyenlerimiz ve kıymetli yarışmacılarımız, dilerim güzel bir hafta geçirirsiniz ve geriye dönüp baktığınızda, hatırladıklarınız sizi yalnızca gülümsetir. Gelelim Fame Evi'nin bu haftaki *challenge*'ına..." Duraksama, artık hepimizin kesinlikle alıştığı o duraksama... "4. haftanın *challenge*'ı, önceki *challenge*'larımızdan biraz daha farklı olacak."

"Nasıl farklı?" diye sordu Egemen.

"Daha önce hep bireysel olarak yarışmıştınız, ancak bu kez öyle olmayacak. İkişerli gruplar halinde yarışacaksınız." Fısıldaşmalar ve gülüşmeler yaşandı. Kiminle eşleşeceğimi delicesine merak ederken Korkut Bey'in devam etmesini bekliyordum. "Aslında birer kadın ve erkek yarışmacı olarak ikişerli gruplara ayrılacaktınız ama..."

"Ama?"

"Eva ve İzel'in bu sabahki kavgası işleri değiştirdi."

Kaşlarımı şaşkınlıkla alnıma doğru kaldırdım. İzel de en az benim kadar şaşırmıştı. "Nasıl yani?"

"Kimin kimle eşleşeceği aslında çoktan belirlenmişti, fakat ikinizin bu sabahki kavgasından sonra birkaç düzenleme yapmamız gerekti."

"Ve?"

"Ve yapılan son düzenlemeyle, İzel ve Eva'yı gruplardan biri yapmaya karar verdik."

"Ne?" diye bağırdım.

"Bunu yapmış olamazsınız! Şaka, değil mi? Bu sadece şaka!"

Ne İzel'in ne benim yakınmalarımız bir işe yarayacak gibi değildi. Korkut Bey'in suratındaki ifade netti. Suzan Hanım ya da Celal Bey'den ise ses çıkmıyordu.

"Eve girmeden önce, size uymanız gereken kurallar anlatıldı. Fiziksel temasta bulunarak kavga etmenin yasak olduğunu biliyordunuz. İlk kavganızda uyarı aldınız." Evdeki ilk akşamımızdan bahsediyordu, İzel'in, Atlas'la dans etmemi kıskanarak beni ondan ayırdığı günden. "İkincisinde ceza almanız gerekiyordu, Fame ekibi de böyle bir ceza almanızı uygun gördü. Kim bilir, belki bu *challenge* sayesinde aranızdaki iletişim problemini de çözebilirsiniz..."

"İletişim problemi mi?" diye güldüm. "İzel'le aramızdaki sorun, sizce basit bir iletişim problemi mi?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, hiç sanmıyorum. Ne bu *challenge* ne de başka bir şey... İzel'le aramızdaki sorunu hiçbir şey çözemez."

Netliğimin İzel'i şaşırtmasına rağmen onun da benim gibi düşündüğünü biliyordum. Öyle ki sözümü bitirdiğimde başını hızlıca sallamış, "Aynen öyle!" diyerek bana katıldığını dile getirmişti.

"Neden böyle düşünüyorsunuz, kızlar?" diye soran Korkut Bey, cevabımızı gerçekten merak ediyor gibiydi.

"Çünkü problem Eva'nın ta kendisi," dedi İzel. "Onun varlığı bile beni rahatsız ediyor."

Altta kalmayıp, "İzel ile beni ortak paydada buluşturan tek konu bu," dedim. "Birbirimizden hoşlanmıyoruz, varlıklarımız bile birbirimizi rahatsız ediyor."

Aslında durum böyle değildi. En azından benim için öyle değildi. İzel'den hoşlanmıyor değildim. Yani evet, hoşlandığım da söylenemezdi ama onun bana olan nefretine benzer bir duygu benim kalbimde yoktu. Onu anlamaya çalışıyor ve yaptıklarını kısmen de olsa sindirebiliyordum. Ama dün geceden sonra bunu yapamayacağımı ve artık yapmak istemediğimi anlamıştım. Artık İzel'i anlayışla karşılayamaz, kendi kafamda kurduğum sebep sonuçlarla onu haklı ya da haksız çıkarmaya

çalışamazdım. O, sebebi her ne olursa olsun nasıl bana düşman ise ben de artık ona düşmandım.

"Ekip böyle bir karar aldığına göre, öngördüğü bir şeyler vardır, diyerek devam ediyorum..." Diğerleri de ses çıkarmayınca çok bekletmeden devam etti. "İzel ve Eva bir grup olacağı için dengeler bozuluyor. Dolayısıyla, kalan gruplardan birini de iki erkeğin oluşturması gerekiyor."

"İyi de o iki erkeğin ne suçu var?" diye sordu Tarık. "Kavga eden İzel ve Eva sonuçta."

"Haklısın," dedi Korkut Bey. "Bu yüzden o iki erkek yarışmacıyı ekip seçmedi. Gönüllülük esasına göre, şimdi hep birlikte seçeceğiz."

"Kim böyle bir şey için gönüllü olmak ister ki?" diye burun kıvırdı Cenk.

Bütün yarışmacılar birbirine bakmaya başladı. İzel ve benim yüzümüzden kimin kendini riske atacağını delice merak ediyorduk. Erkekler kendi aralarında konuşuyor, durumu ölçüp tartıyorken sonunda biri elini kaldırdı.

"Ben istiyorum."

Bütün yarışmacıların dikkati Atlas'ın üzerinde odaklandı. Bunu neden yaptığına anlam veremesem de bütün bunların zaten bir oyun olduğunu hatırladım. Celal Bey'in, İzel'le beni eşleştirmesinin nedeni buydu. İki kadını bir erkek için birbirine düşürmek, sonunda yine erkeği kahraman ilan etmek...

"Demek herhangi bir erkek yarışmacıyla eşleşmeye gönüllüsün?" dedi Korkut Bey, suratında imalı bir gülümseme vardı.

"Evet," diye başını salladı Atlas. "Eva'yla partner olamayacaksam, kiminle eşleştiğimin bir önemi yok."

Korkut Bey'in dudakları tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrılırken benim kaşlarım şaşkınlıkla havalanmıştı. Atlas bugün beni epey şaşırtıyordu. Ya da beni şaşırtan ekipti. Bilemiyordum.

Ne yazık ki neyin sahte neyin gerçek olduğunu, kameralar çevrimdışı olduğunda öğrenebilecektim.

"İşte gerçek aşk!" diye bağırdı Erkin.

"Benim bile hoşuma gitti bu," diyen Lidya'ydı.

"Ee Eva, sen bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Derin. Belli ki o da bu jestten hoşlanmıştı.

Aldığım cezaya ortak olmak istemesi beni gerçekten şaşırtmışken, yapabildiğim tek şey hafifçe gülümsemek ve teşekkür etmek oldu.

"Of!" dedi İzel. "Burası da iyice aşk yuvasına döndü. Popülerlik yarışında mıyız, evlilik programında mı, anlamadım doğrusu."

Eve girdiği ilk gün kendine sevgili adayı bulan kızın dediğine bakın...

"Kıskandın mı? Kudurdun, değil mi? İtiraf et."

İzel'in öfke saçan gözleri Erkin'e döndü. "Kapa çeneni!"

"Eva, hadi güzelim, sen de Atlas'a bir öpücük gönder."

Bu kez öfke saçan bendim ama gözlerimi Erkin'e çevirmek gibi bir zahmete girmedim.

"Evet, ilk gönüllümüz belli olduğuna göre, şimdi sıra geldi ikincisini seçmeye... Kim Atlas'la eş olmak ister?"

"Ben! N'olur ben!"

Erkin'le birlikte elini kaldıran iki kişi daha vardı: Aral ve Kaan... Ama neden?

Kaan'ı bir noktada anlayabiliyordum, o da Erkin gibi arkadaşımdı ve Atlas'ın oda arkadaşıydı. Ama Aral? O neden el kaldırmış olabilirdi ki? Üstelik Alara'yla sadece kamera önünde de olsa sevgililerken...

"Aral? Ne demek oluyor bu?" diye soran Alara, düşüncelerimi dile getirmiş gibiydi.

"Atlas'la daha iyi bir çift olabileceğini düşünmüş demek ki..." dedi Lidya gülerek. Neredeyse ben de gülecektim.

"Aral! Bir açıklama bekliyorum senden," dedikten sonra kollarını göğsünde çaprazladı Alara. Bu işe gerçekten bozulmuş gibi görünüyordu.

"Açıklanacak bir şey yok," diye kestirip atarcasına cevapladı Aral. "Korkut Bey ikimizin eş olduğunu söylemediğine göre, ya seninle olacağım ya da başka bir kızla. Diğer ihtimalin gerçekleşmesini mi istersin, yoksa Atlas'la olmamı mı?"

Alara tek kaşını kaldırarak düşünmeye daldığında gözlerimi kısarak Aral'a bakmaya devam ediyordum. Aral'ı tanımayı çok isterdim ama tanımıyordum. Ve onu tanımamama rağmen gerçek düşüncelerinin bunlar olmadığına emindim.

"Doğru, haklısın kurabiyem. Başka bir kızla partner olacağına Atlas'la olman daha iyi."

"Ya, hayır ya..." diye sızlanarak karşı çıktı Erkin. "Atlas'ın partneri ben olmak istiyorum!"

"Kimse Aral'ın seçildiğine dair bir şey söylemedi, Erkin," dedi Atlas. "Sakin ol."

"Demek üç gönüllümüz var," dedi Korkut Bey. "Hmm, bu durumda üç isim arasından birini seçmemiz gerekecek." Kısa bir sessizlik oldu. Diğer gönüllünün nasıl seçileceğini hepimiz merak ederken Korkut Bey, elini Atlas'a uzattı. "Kendi eşini seçmeye ne dersin?"

Atlas bu hakkın ona verilmesine sevinmiş gibi görünürken ben de gülümsedim. En azından benim yüzümden hiç istemediği biriyle eşleşmeyecekti. Kaan'ı seçeceğini düşünüyordum, ne de olsa onunla oda arkadaşıydı. İçlerinden en çok ona yakın olmalıydı. Ancak o beni şaşırtarak, "Eva seçebilir mi diğer gönüllüyü?" diye sordu.

Atlas'ın isteği, salonda seslerin yükselmesine neden oldu. Neyse ki Korkut Bey, kendi aralarında fısıldaşan yarışmacıları, "Bu kararı neden Eva'ya bırakmalıyız?" diye sorarak susturdu.

"Beni seçmesi için," dedi Erkin. "Eva, beni seçeceksin, değil mi balım?"

"Benim için en doğru kararı vereceğine eminim," diyerek kaçamak bir cevap verdi Atlas. Korkut Bey'in sorusunun cevabı bu değildi. Karar hakkını neden bana verdiğini hâlâ merak ediyorduk. Zaten bu yüzden, "Kiminle yarışacağını gerçekten Eva'nın seçmesini mi istiyorsun?" diye aynı şaşkınlıkla sordu Korkut Bey. Atlas bu kez yalnızca başını sallamakla yetindi. "Peki, öyle olsun."

"Ne yani, sorun çıkarmayacak mısın?" diye şaşkınca soran Lidya'ydı. Bakışları yanındaki İzel'deydi. "Atlas biraz önce, kendi eşini seçmesi için kararı Eva'nın vermesini istediğini söyledi. Neden bağırıp çağırmıyorsun?"

Lidya'nın kışkırtma çabası boşa çıktı, İzel yalnızca başını iki yana salladı.

"İyi ama neden?" diye soran Hazal'dı. O da arkadaşının sakinliğini garipsemişti.

"Atlas'ın isteğine saygı duyuyorum. Eğer kimse sorun etmeyecekse benim için uygundur, diğer gönüllüyü Eva seçebilir. Tabii, Eva da bunu isterse."

Bu kez en çok şaşıran Atlas'tı. Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı ve yüzünde hafif bir gülümseme peyda oldu. Bunun üzerine oklar bana döndü. Bir karar vermem gerekiyordu, üç isimden birini seçmem gerekiyordu.

Atlas, kendi isteğiyle ya da değil, bir şekilde aldığım cezaya ortak olmuştu. Bedel olarak ise bu haftaki *challenge*'da bir kadınla değil, erkekle eşleşecekti ve bu ismi ben seçecektim. Aral, Erkin ve Kaan... Üç isim de Atlas'a zarar verecek kişiler

değildi. Üçü de iyiydi, Atlas'ın üçüyle de arası iyiydi ama biz bir yarışma programındaydık. Burada önemli olan kimin ne kadar iyi olduğu değil, kimin ne kadar popüler olduğuydu.

"Aral," dememin sebebi işte buydu. Atlas'la eşleştiklerinde Aral'ın kitlesinden o da beslenebilirdi ve bu sayede bu haftanın kazananı bile olabilirdi.

Erkin'in veya diğerlerinin sözlerinden daha çok Alara'nın, "Tahmin etmiştim!" sözüne takıldım. Aral'ı seçmemin bir diğer nedeni, onun Alara'yla ya da bir başka kadınla eşleşmesini istememem olabilir miydi? Düşündüğüm şey Atlas'ın akıbeti miydi, yoksa kendi hayallerim mi? Belki de her ikisi de...

"İzel, sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında?" diye sordu Korkut Bey.

Bu soruyu konunun muhataplarına değil de kaos yaratacak isim olan İzel'e sormuş olması can sıkıcı olsa da İzel, "İlk defa Eva'ya katılıyorum. Oldukça mantıklı bir seçim yaptı," diyerek bir defalığına da olsa karşımda değil, yanımda durdu.

Korkut Bey aldığı yanıt karşısında şaşırsa da yorum yapmak yerine Atlas ve Aral'a döndü. "Beyler, sizin için bir sorun var mı?" diye sordu.

İkisi de başını iki yana salladı. Alara, olan biten karşısında küplere binmişti. Ellerini yumruk yaptığı sırada suratının kızarmasına engel olamamıştı.

"Evet, diğer gönüllümüz de belli olduğuna göre sıra geldi diğer grupları açıklamaya!"

Korkut Bey'in heyecanı aniden kayboldu. O karizmatik suratındaki aydınlık gülümseme aniden soldu ve bakışlarını üzerimizden çekti. Bunun ne demek olduğunu artık hepimiz çok iyi biliyorduk. Çevrimdışıydık ve kimsenin rol yapmasına gerek yoktu.

"Biraz ara veriyoruz. Ekip, kimin kimle eş olacağına dair bilgi gönderdiğinde aynı şekilde devam ederiz."

Korkut Bey'in üst kata çıkmak için merdivenlere yönelmesiyle rahat bir nefes alarak dağılmaya başladık. İzel de salondan ayrılarak üst kata çıkmak üzereydi ki onu kolundan yakaladım.

"Dokunma bana!"

Kolunu tutan elimi usulca kendime doğru çektim. "Konuşmamız gerek."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Biraz önce yaşananlar hakkında," dedim gözlerimi devirerek. "İkimize verilen ceza hakkında mesela?"

"İkimiz diye bir şey yok," diyerek beni yine yok saydı. "Umurumda bile değilsin."

"Birlikte hareket etmek zorundayız," derken sakinliğimi korumaya devam ediyordum. "Haftanın *challenge*'ında birlikte yarışacağız."

"Hayır. Celal'le konuşacağım ve bu işe bir son vermesini sağlayacağım."

"Nasıl olacak o?" diye sorarken küçümser bir tonla konuşmuştum. Neredeyse bir aydır bu evdeydik ama Celal Bey'i ilk günden sonra gören olmamıştı ve İzel şimdi onunla konuşacağını söylüyordu.

"Bir şekilde halledeceğim," diye kaçamak bir cevap verdi, ardından omzuma çarparak yanımdan geçip gitti.

"Aferin sana!" diyerek yanıma gelen Lidya'ydı. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Ne diye İzel'le kavga edersin ki zaten?"

"O başlattı," diye dürüst oldum. "Derin de oradaydı." Lidya'nın hemen arkasında duran Derin'e baktım. "Biliyorsun bunu."

"Evet ama karşılık vermemen gerekirdi," dedi Derin.

"Her zamanki İzel işte, diyerek onu görmezden ve duymazdan gelmen gerekiyordu."

"Ama yapamadım," dedim. "Ayrıca bu yapımcının fikriydi. Biz öyle ya da böyle tartışacak ve kavga edecektik."

"Of, bilmiyorum Eva ama bu hiç iyi olmadı!"

Lidya, çare arar gibi bakışlarını etrafımızdaki yarışmacılarda gezdirirken, "Bu konu biraz şaibeli değil mi sizce de?" diye sordu. "Bu kavga zaten yapımcının isteği doğrultusunda gerçekleşmişse, neden cezalandırıldınız?"

İkisi de kaşlarını çatarken ben teslim olmuş gibi omuzlarımı düşürmüştüm. "Oyunu kurallarına göre oynadığımız için."

Aslında biz çok daha öncesinde cezalandırılmıştık. Yapımcı bize kavga etmemizi söylemeden önce zaten cezamızı kesmişti. Bu haftaki *challenge*'ın, bana ve İzel'e oynattıkları oyunla cezalı bir yarışma olacağı en başından belliydi.

"Oyun?" diyerek yanımıza geldi Erkin. "Ne oyunu?"

Bir elimle bulunduğumuz büyük salonu gösterdim. "Bütün bu olanlar. İyi ya da kötü, yaşanan her şey ve hepimiz. Kukla gibiyiz. Onlar bir senaryo yazıyor ve kulağımıza fısıldayıp bize oynamamızı söylüyor. Aksi takdirde imzaladığımız sözleşmeyi ve yalnızca istediklerini yaparak düşlediğimiz basamağa ulaşacağımızı hatırlatıyorlar."

"Kukla gibi," diye tekrarladı Derin.

"İşin kötüsü, bazılarımız kukla olmayı reddedecek kadar kendine güveniyor," diye devam ettim. "İzel, bu işi bozmaya niyetli. Başarılı olamasa bile, yine de oyuna katılacağını sanmıyorum."

"Yok artık," dedi Lidya. "Ne diyorsun, bu haftanın *challenge*'ına katılmayacak mı yani?"

Dudaklarımı büktüm. "Muhtemelen. Benimle bir olmamakta ısrarcı. Celal Bey'le konuşup bu işe bir son vermeye çalışacakmış."

"Eğer reddedilirse *challenge*'a katılmaz ve bu bile ona biraz olsun zarar vermez," diyen Erkin'di.

"Ne yazık ki haklısın," dedi Derin. "Kızın etkileşimleri çok iyi. Gerçi ben de o tarz paylaşımlar yapsam benim de etkileşimlerim iyi olur ya, neyse..."

Kıkırdayarak karşılık verdik. Devam eden Lidya oldu. "Aman canım, senin de etkileşimlerin gayet iyi. Bu haftayı pas geçsen de olur."

Aslında haksız sayılmazdı. Dün gece itibariyle gündeme bomba gibi düşmüştüm ve hafta boyunca konuşulacağımın da farkındaydım. İzel benimle çalışmak istemez, dolayısıyla ben de *challenge*'a katılamayacak olursam, yarışmaya veda etmeme sebep olacak kadar düşmezdim. Ama yükselemezdim de ve benim istediğim şey yükselmekti.

"Yine de uğraşacağım," dedim. "Eğer gerçekten birlikte çalışmak zorunda kalırsak ama İzel beni reddedecek olursa, onu ikna etmek için elimden geleni yapacağım."

"Bence onun için ağzını oynatmana bile değmez," diye burun kıvırdı Lidya.

O sırada telefonuma gelen mesaj bildirimi dikkatimi dağıttı. Elimde tuttuğum telefonun ekranına baktığımda, babamdan bir yeni mesajımın olduğunu gördüm. Önce gergin sonra rahatlamış hissederken arkadaşlarıma hemen döneceğimi söyleyerek, hazır kameralar da çevrimdışıyken üst kata koştum.

Babamla konuşma fikri beni germişti çünkü dün geceden sonra onunla henüz konuşmamıştım. Erkin gibi onun da gerçekten olanlardan haberi yoktu. Aynı zamanda kuş gibi hafiflediğimi de

hissediyordum çünkü bana en iyi aklı babamın vereceğini hatırlamıştım.

Odama girdikten sonra ardımdan kapıyı kapattım ve hızlı davranarak arama tuşuna bastım. Neyse ki üçüncü çalışta aramamı cevaplandırdı. "Eva?"

Anlık bir kalp çarpıntısı hissettim. Tekrar gergin hissediyordum çünkü babam yalnızca bana kızdığı ya da kırıldığı zaman ismimle hitap ederdi. "Babacığım, nasılsın?"

"Asıl sen nasılsın? Orada neler oluyor?"

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil!" dedim hızlıca. Gözlerim kameralardaydı. Kırmızı ışık beni koruyordu.

"Dün geceden beri seni kaç defa aradım, bilmiyorum. Neden açmadın ve neden bu kadar geç döndün bana?"

Aslında bunu bilerek yapmıştım. Aramalarına dönmek için vaktim olmuştu ama kendimi hazır hissetmemiştim. Her aramasını ve mesajını görmeme rağmen cevaplandırmayı ertelemiştim. Şu an bile kendimi onunla yüzleşmeye hazır hissettiğim söylenemezdi ama İzel konusunda fikirlerine ihtiyacım vardı ve geç olmadan onunla konuşmalıydım.

"Fırsat bulamadım," diye yalan söyledim. Babama hiç yalan söylemeyen ben, öylece, üzerinde ikinci kez düşünmeden yalan söylemiştim.

"Babanı aramaya fırsat bulamadın, öyle mi?" diye hayret ederek sordu. Bekledi, derin bir nefes aldıktan sonra, "Eva, neler oluyor orada?" diye daha sakin bir sesle sordu.

"Bilmiyorum," dedim içtenlikle. "İşler karmaşıklaşıyor ve benim acilen senin aklına ihtiyacım var."

"Dinliyorum."

"Atlas'la olan konuyu daha sonra anlatacağım, merak etme," dedim güven veren bir sesle. "Kameralar tekrar çevrimiçi olmadan önce seninle konuşmak istediğim başka bir konu var."

"Peki, nasıl istersen..."

"Bu haftanın *challenge*'ında tek başımıza yarışmıyoruz, biriyle ortak hareket etmemiz gerekecek," diyerek doğrudan konuya girdim. "Aslında bir erkek ve bir kadın olarak ikişerli gruplara ayrılacaktık fakat küçük bir değişiklik yapıldı. İzel'le kavga ettik ve bize ceza olarak..."

"Ne?" diyerek sözümü kesti. "İzel'le kavga mı ettiniz? Neden? Nasıl?"

"Kışkırttı beni ve bana saldırdı," diye yine hem doğruyu söylemiş hem de gerçeğin tamamını onunla paylaşmamıştım. İzel beni kışkırtmış ve bana saldırmıştı, bu doğruydu. Ama bunu kendi isteğiyle değil, yapımcının isteğiyle yapmıştı. En azından benim bildiğim buydu.

"İyi misin peki, bir şeyin var mı?" diye kızgınlığını tamamen bir kenara bırakarak endişeli bir tonla sordu.

"İyiyim, iyiyim," dedim. "Endişelenecek bir şey yok."

"Emin misin?" diye kararsızlıkla sordu. "Bu sabah yaşananlar bu akşam yayınlanacak ve ben orada göreceğim seni. Endişelenmemem için yalan söylüyorsan, bozuşuruz."

"Doğruyu söylüyorum baba," dedim eksik verdiğim bilgiyi boş vererek. "Bak, çok vaktim yok ve daha büyük bir sorunum var. Lütfen, sadece oraya odaklan."

"Ah, Eva," diye yakınmaya başladı. "O evde olman artık hiç hoşuma gitmiyor."

"Burada kalmak istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ve ne yazık ki artık sebebini anlamıyorum. Orası sana iyi gelmiyor. Eve dönmelisin."

"Baba, lütfen..."

"Peki, tamam," diyerek gönlü hiç razı olmasa da konuyu kapatmaya ikna oldu. "Sorun nedir?"

"İzel benimle çalışmak istemiyor," dedim nefesimi vererek. "Bu haftanın *challenge*'ında birlikte çalışmamız gerekiyor ama o istemiyor."

"Böyle bir hakkı var mı ki?" diyerek *challenge*'a katılmamamızın mümkün olup olamayacağını sordu. Ona daha önce yarışmanın kurallarından, ekibin bize dayattığı ilkelerden bahsetmemiştim.

"Evet."

"Ama eleme gecelerinde bu *challenge*'lar başarınızı %50 oranında etkiliyor," dedikten sonra aynı şaşkınlıkla, "Ve o kız, bunu bilmesine rağmen seninle çalışmak istemedi, öyle mi?" diye devam etti.

"*Frame* hesabının etkileşimlerine güveniyor."

"Onu ikna etmelisin," dedi arkadaşlarımın düşüncelerine zıt olarak.

"Diğerleri benim boş vermemi ve bu haftanın *challenge*'ına katılmamın çok da gerekli olmadığını söyledi," dedim.

"Diğerleri kim?"

"Lidya, Erkin ve Derin."

"Hım," diyerek kısa bir süre düşündü. "Tabii, siz işin içinde olduğunuz için daha iyi anlarsınız, ne beğeni getirir, yorum alır falan ama bana göre, evde kalmak istiyorsan %50 az bir oran değil."

"Anladım," dedikten sonra tekrar kameralara baktım, hâlâ çevrimdışıydık. "Bu arada, onlar hakkında ne düşünüyorsun? Seninle bunu hiç konuşmadık."

"Erkin eğlenceli birine benziyor ama nedense bana çok güven vermedi. Onunla gülebilir ama ağlayamazsın. Derin öyle değil. Onunla dertlerini paylaşabilir ve derman bile bulabilirsin."

"Peki, sence Aral nasıl biri? Atlas? Kaan?"

"Üçü de sana değer veriyor gibi, bu güzel. Aral biraz kendini beğenmiş ve aklı bir karış havada biriymiş gibi duruyor... Atlas insanlara üstten bakan biri gibi geldi. Onunla nasıl arkadaşlık edebildiğini anlamış değilim," dediğinde arkadaşlık derken sevgili olmayı kastettiğini biliyordum. "Kaan iyi. Yaşına göre fazlasıyla olgun ve sana diğerlerine nazaran daha çok değer veriyor."

Ona neden böyle düşündüğünü soracaktım ki kameraların çevrimiçi olacağına dair yapılan anonsu duydum. "Şimdi kapatmam gerek. Daha sonra tekrar arayacağım."

"Peki, bebeğim," dedi anlayışla. "Aramanı bekliyorum. Unutma, seni seviyor ve her ne olursa olsun destekliyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdikten sonra aramayı sonlandırdım. Odamdan çıkıp aşağı kata inmek üzereydim ki komodinimin ilk çekmecesinin kapalı olmadığını gördüm. Yarıya kadar açılmıştı ve bunu yapan kesinlikle ben değildim.

Kırmızının her an yeşile döneceğini bilerek komodinime doğru ilerledim. Gizemli kişi yine kameraların çevrimdışı olduğu bir anda odama girmiş ve bana not bırakmış olmalıydı. Ben de kameralar tekrar çevrimiçi olmadan önce o notu okumalıydım.

Adımlarımı hızlandırıp komodinime eğildim. Yarı açık bırakılmış çekmeceyi biraz daha kendime doğru çekerek içindeki not kâğıdına baktım. Aynı el yazısı ve kare şeklindeki not kâğıdı.

Endişelenme, ne yapıp edip İzel'in challenge'a katılmasını sağlayacağım.

Nottaki yazı, dudaklarımın yukarıya doğru kıvrılmasına ve içimin tamamen rahatlamasına neden oldu. Artık endişelenmeme

gerek yoktu çünkü gizemli kişiye güveniyordum. Benim kazanmamı istiyor ve bunun için her şeyi yapıyordu. İzel'i ikna edeceğini ve İzel'in benimle o *challenge*'a katılacağına inanıyordum.

Kâğıda hiç dokunmadan çekmeceyi ittim. Odamdan, dudaklarımda geniş bir gülümseme varken ayrılacakken aynadaki yansımamı görerek duraksadım. Küçük suratımdaki gülümsemeye baktım. Beni mutlu eden şeyi düşündüm ve bir kez daha ne yaptığımın, ne dilediğimin farkına vararak dehşete kapıldım.

Gülümseyen dudaklarım yavaşça kıvrılarak aşağı doğru indi ve kaşlarım çatıldı.

Aldığım isimsiz not beni tedirgin etmemiş, korkutmamış ve hiçbir şekilde kötü hissettirmemişti. Aldığım isimsiz not beni mutlu etmişti, öyle mi? İçimi rahatlamıştı ve artık endişelenmeme gerek olmadığını düşünmüştüm çünkü gizemli kişiye güvendiğimi hissediyordum. Atlas'a, Kaan'a hatta Erkin'e bile tam olarak güvenememişken, hiç tanımadığım birine güvendiğimi hissetmiştim, öyle mi? Ona inanmıştım, benim yolumdaki engelleri kaldırmaya çalışırken beni daha büyük engellerin önüne iten birine inanmıştım, öyle mi?

Neler oluyordu burada?

Asıl soru, bana neler oluyor?

- BÖLÜM 19 -

POPÜLERLİK DANSI

Kafam karmakarışık bir haldeyken odamdan ayrılıp koridor boyunca yürüyerek merdivenlere ulaştım. Basamakları inerken eve girdiğim ilk günden bu yana olanları düşünüyordum. Aldığım ilk isimsiz nota dair düşüncelerimle şimdikileri kıyaslıyor, kendimi içinde bulunduğum bataklığa biraz daha sürüklüyordum.

Büyük salona indiğimde, yarışmacıların neredeyse toplanmak üzere olduğunu gördüm. Gözlerim hızlıca bütün yarışmacılarda dolandı ve Lidya'yı buldu. Vakit kaybetmeden arkadaşıma doğru ilerleyerek yanında yerimi aldım.

"Nerelerdeydin?"

"Babamla konuştum. Olan biteni anlattım. Bana İzel'i ikna etmem gerektiğini söyledi."

Kaşlarından birini kaldırdı. Lidya, babamı çok sever ve sayardı. Onun fikirlerini, kendi aile büyüklerinden herhangi birininkini önemsediği kadar çok önemserdi. "Ne yapmaya karar verdin?"

"Sanırım babamı dinleyeceğim," dedim kararsızlıkla.

Dudaklarını büzüp tekrar eski haline getirdikten sonra, "Umarım onu ikna edebilirsin, Eva," diye temennide bulundu.

"Edeceğim," diye kendime, fakat aslında İsimsiz'e güvenerek karşılık verdikten sonra bana bakan gözlere döndüm. Kameraların yeniden çevrimdışı olduğu ilk anda önce Atlas'la, sonra Aral'la konuşmalıydım.

Az sonra Korkut Bey merdivenlerin başında göründü. Bütün yarışmacılar hızlıca eski yerini aldı ve sahte gülümsemelerle yeşil ışığı karşıladık.

Sunucu, bekletmeden ekibin eşleştirdiği isimleri açıkladığında kimimiz mutlu olurken kimimiz mutsuz oldu. Lidya da benim gibi mutsuz olan kesimdendi çünkü eşleştiği kişi Hakan'dı. Hakan'ı biraz olsun tanımıyor ve benim şüphelerim dolayısıyla o da isimsiz notları gönderen kişinin Hakan olduğunu düşünüyordu. Erkin, Hazal'la; Derin, Cenk'le; Kaan, Ceren'le eşleşmişti. Alara'nın eşleştiği isim ise Aral'ın oda arkadaşı Egemen'di.

Bazıları itiraz etse de sunucu değişiklik yapılmayacağını söyleyerek asıl konuya geçeceğini belirtti. "Ve üçüncü haftanın *challenge*'ı..." dedikten sonra duraksadı. Hepimizin kalbi artık ağzında atıyorken, "Arkadaşınla dans ettiğin bir video çek ve paylaş!" diye *challenge*'ı açıkladı.

Dans mı, diye geçirdim içimden. *İzel'le mi? Hadi canım...*

"Aklından bile geçirme," diye tıslaması, omuzlarımı düşürmeme neden oldu. Anlaşılan Celal Bey'i kararından vazgeçirememişti ve *challenge*'a benimle katılmayacaktı.

"Aynı videoyu hem siz hem de eşleştiğiniz arkadaşınız cuma günü, saat tam 21.00'da *Frame* profilinizde paylaşacaksınız. Kazanmanızı sağlayacak şey ise elbette, yine pazar gecesi yapılacak eleme gecesinin sonuna dek aldığınız etkileşim olacak."

"Videoyu cuma gününden önce paylaşabilir miyiz peki?" diye sordu Cenk. O bir dansçıydı ve muhtemelen bu haftanın kazananı o ya da onun eşi Derin olacaktı.

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı Korkut Bey. "Bugünden itibaren çalışmalara başlayıp size verdiğimiz beş günü en iyi şekilde değerlendirmenizi ve beşinci günün sonunda videonuzu paylaşmanızı istiyoruz." Yarışmacılar arasında fısıldaşmalar oldu. Gerekli gereksiz birkaç sorudan sonra Korkut Bey coşkulu sesiyle, "İyi müzik ve iyi koreografiyle en iyisini başaracağınıza inanın!" diyerek konuyu kapatmış oldu.

Korkut Bey, bize başka hiçbir şey söylemeden evden ayrıldı. O sırada, Erkin'in yakınmalarını duydum. "Of ya," diyordu. "Hazal denen şu kızla nasıl çalışacağım ben?"

"Neden ki?" diye sordu Derin.

"Bilmiyor musun, o memnuniyetsizin teki. Devamlı bir şeylerden şikâyet edip duruyor ve kendi dışındakileri hep aşağıda görüyor."

Erkin'in sözlerine teselli olacak bir şeyler söylemek istedim ama yapamadım. Hazal gerçekten zor bir partnerdi. İzel gibi!

"Ben de Hakan'la eşleştim ya..." diye sızlandı Lidya. "Onu tanımıyorum bile!"

"Neden sorun ediyorsun ki? Hakan iyi birine benziyor," dedi Ela. Olanlardan haberi yoktu, ona isimsiz notlardan bahsetmemiştim.

Derin'in göz ucuyla bana bakması, geçen gün konuştuklarımızı aklıma getirerek, "Belki de değildir," dememe sebep oldu. "Onu bu sayede tanıyıp daha sonra bize onun nasıl biri olduğunu anlatabilirsin."

Lidya'nın mesajı alarak bana göz kırpmasından sonra etrafıma bakınmaya başladım. Kameralar tekrar çevrimiçi olmadan önce onu bulmalıydım.

"Kime bakınıyorsun sen?" diye soran Lidya, kuş uçurtmayan bir tip olduğunu yine kanıtlamıştı.

"Atlas," diye dürüstçe cevapladığımda Erkin yine o garip sesi çıkardı. Sanki miyavlıyordu ama o bir kedi değildi, sadece desteklediği çiftin mutluluğunu yüzüne ve sesine yansıtan şapşalın tekiydi.

"Özledin mi hemen sevgilini?"

Artık zamanın geldiğini bilerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Ela yanımızdan ayrıldıktan sonra hepimiz mikrofonlarımızı çıkarmışken, "Erkin," diye söze girdim. "Sana kötü bir haberim var."

Anlamış gibi, "Hayır," diyerek reddetti. "Duymak istemiyorum, hayır..."

"Eva ve Atlas gerçekte sevgili değiller," diye hınzır bir gülümsemeyle konuşan Lidya oldu. "Onların aşkı reklam."

"Kamera şakası yapıyorsunuz bana, değil mi?" diye sorarken etrafına bakınıyordu. "Nereye el sallıyorum?"

Elimi omzuna bırakıp, "Senin için üzücü olacak ama şaka değil, bu gerçek," dedim.

"Benim için mi üzücü olacak sadece?" diye kızar gibi sordu. "Bu konu seni de üzmüyor mu?"

Onu anlamaya çalışıyor, az da olsa anlayabiliyordum. Üzerine gitmek yerine avuç içlerimi yukarı kaldırarak yapabilecek bir şeyim olmadığını söyledim. Erkin, canı epey sıkılmışken partnerinin yanına gideceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Ama hepimiz biliyorduk ki Hazal'ın yanına gitmeyecek, öğrendiği bu gerçeği sindirmek için tek başına kalmayı seçecekti.

"Ne kadar abartıyor," diye arkasından şaşkınlıkla konuşan Derin, belki de bu tarz durumlara en uzak olan isimdi. O, bildiğim kadarıyla herhangi birine hayranlık beslemez, resim dışında hiçbir bir şeye tutkuyla bağlanmazdı.

"Neyse, ben de gidip şu Hakan'la tanışayım bari," diyerek Lidya da yanımızdan ayrılınca biz de dağıldık.

Atlas'ı nerede bulacağımı bilerek yolu adımlamaya başladım. Müzik odasına girdiğimde içerinin boş olduğunu görünce şaşırarak telefonuma uzandım. Hızlı bir mesajdan sonra pencere kenarındaki koltuklardan birine oturdum. Küçük pencerenin ardına baktığımda, bazı yarışmacıların havuza girmeye hazırlandığını gördüm.

Biraz sonra kapı açıldı ve Atlas içeri girdi. Göz ucuyla kameralara baktım, neyse ki çevrimdışıydık. "Selam." Ayağa kalkmak yerine gülümseyerek yanımdaki koltuğu işaret ettim. Başka bir şey söylemeden boş koltuğa geçti ve bacaklarını iki yana açıp dirseklerini dizlerine koydu. "Bu sabah olanlar hakkındaysa..."

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Ekibin isteğiydi."

"Aslında hepsi değil," diyerek beni şaşırttı. "Reçel benim fikrimdi, o kelime ekibin." İtirafı dudaklarımın kıvrılmasına neden olurken gülümsedi. "Ama sanki sen pek reçel sevmiyorsun?"

Ellerimle ağzımı kapatarak gülerken başımı salladım. "Doğru, hepsini değil ama çilek reçelinden pek hoşlanmam."

"Yine de yedin," diye gülümsedi.

"Benim için hazırlamıştın."

"Bir dahakine ayva sürerim ya da vişne," dediğinde bunu tekrarlayacağını ama yine kendi isteğiyle tekrarlayacağını söylemiş oldu.

Kısa bir sessizlik yaşandı. Ben ne diyeceğimi bilemez bir tavırla, daha önce birçok kez geldiğim ve artık her noktasını bildiğim müzik odasını incelemeye başladım. Atlas da bu sırada yanındaki gitarın akorduyla oynuyordu.

"Yine biri gelip gitarın akordunu bozmuş," diye söylendiğinde şaşırmadan edemedim.

"Bu evde senin dışında bu odaya gelen var mı ki?"

"Olmaz mı?" diye karşılık verirken gözlerini benimkilerle buluşturmuştu. Tekrar gitara döndüğünde, başını bu durumu hiç de tasvip etmediğini belli edercesine iki yana sallıyordu. "Kimi, piyano çalmayı bilmediği halde tuşlara basmaya bağımlı hale gelmiş. Kimi, gitarı bir müzik enstrümanı değil de aksesuar olarak görmeye başlamış. Sürekli buraya gelip piyano başına geçiyor, biraz gürültü kirliliğinden sonra ve tabii ki fotoğraf çektirdikten sonra gidiyorlar. Ya da aynı şekilde, gitarı ellerine alıp fotoğraf çektiriyorlar."

Anlattıklarına karşılık gözlerimi devirmeden edemedim. Bahsettiği insan tiplemesini ben de çok iyi biliyordum. Kitabı okumadığı halde fotoğraf çekmek için satın alanlar, sporu sağlık için değil de fotoğraflarda daha güzel çıkmak için yapanlar ve daha niceleri... İnsan bir kez olsun sosyal medya bataklığına düştüğünde, artık hayatı kendi için değil, başkaları için yaşamaya başlıyordu.

"Amaç *Frame*'de paylaşım yapabilmek yani," dedim laf olsun diye.

"Aynen öyle. Artık videolarına müzik mi ekliyorlar, ne yapıyorlar, bilmiyorum ama takipçileri onların müzikten anladığını sanıyor."

"Acınası bir durum," diye dudak büktüm.

"Fazlasıyla," diyerek bana katıldı. "Sahi," dedikten sonra tüm dikkatini bana verdi. "İzel'le aranızda ne oldu? Kameraların çevrimdışı olmasını bekledim seninle konuşabilmek için ama yalnız yakalayamadım."

"Hım," dedikten sonra sabahı anımsamaya çalıştım. "Derin'le bahçedeki salıncakta oturuyorduk, bir anda yanımıza geldi ve bana kavga etmemizin istendiğini söyledi. Sonrası belli."

"Ne yani," dedi inanamayarak. "Hepsi planlı mıydı?"

Başımı salladım. "Kameralar çevrimiçi olduğunda tekrar yanıma geldi ve takipçilerimi ona karşı doldurduğumu ima etti. Üzerime gelip takipçilerime karşı asılsız ve çirkin iftiralarda bulunmaya başlayınca dananın kuyruğu kopmuş oldu."

"Peki, bunun yapımcının isteği olduğu ne belli?" diye sordu. "Onun istediği bir şeyi yaparak cezalandırılmış olamazsınız ya..." diye devam etti.

"Biz de bunu düşündük," dedikten sonra omuz silktim. "Bilemiyorum. Zaten artık önemi de yok. Celal Bey'in planı ya da değil, sonuç olarak ceza aldık ve bu haftanın *challenge*'ında İzel'le eşleşmiş oldum."

"Haklısın ama Celal Bey'le özel bir görüşme talep edebilirsin. Olanları bir de onunla konuşman, belki bu durumun üzerindeki sis perdesinin de kalkmasını sağlar."

"Bilemiyorum," dedim kararsızlıkla. Celal Bey'in benimle özel bir görüşme yapmak isteyeceğini hiç sanmıyordum. Onun için herhangi yarışmacıdan biriydim. Ama İzel onunla görüşebilmişti. Belki bunu daha sonra düşünürdüm. "Ayrıca teşekkür ederim, benim cezama ortak oldun."

"Bu, ekibin isteğiydi," dedi çekimser bir tavırla.

Zannettiğinin aksine, hayal kırıklığına uğramayarak omuz silktim. "Yine de hoştu."

"Ama Aral gönüllü oldu," diye hatırlattı. Bir kaşını kaldırarak devam etti. "Ve sen onu seçtin. Nedenini sorabilir miyim?"

Beni yakaladığını hisseder gibiyken, işaretparmağım başparmağımın etini soymaya başlamıştı. Gerildiğim anlarda, nadiren de olsa bunu yapardım. Atlas'ın sorusunun beni neden gerdiğine anlam veremezken sorusunu yanıtlamak için dudaklarımı araladım. "Çünkü içlerinde en popüler olan, oydu. Diğerlerine nazaran Aral'la eş olman sana daha çok etkileşim getirir diye düşündüm."

"Başka bir nedeni daha olmadığını söyleyebilir misin?" diye şüpheyle sorduğunda, her şeyin aslında çok açık olup olmadığını merak ederken buldum kendimi. Aral'a olan ilgimi acaba sadece Aral değil, herkes mi fark ediyordu?

"Bu kadar," dediğimde dürüst müydüm yoksa yalan mı söylüyordum, emin olamıyordum. O an sadece bunu düşünmüş ve hızlıca ismini söylemiştim. Ama bunun dışında bir alt sebep de olabilirdi, bu konunun üzerinde şimdi durmak istemiyordum. "Aral'ı seçmem seni rahatsız mı etti? Onunla iyi anlaştığınızı sanıyordum."

"Anlaşıyoruz. Üçüyle de aram iyi. Nedenini duymak istedim sadece."

Bilmek değil, duymak demişti. Sanki nedenini zaten biliyordu da bir de benden duymak istiyordu.

"Anladım," diyerek başımı salladım.

Kısa bir sessizlikten sonra gitarı yerine bıraktı. "Demek İzel'le eşleştiniz ha?" diye güldü.

"Maalesef," dedikten sonra gülüşünün solmasına neden olacak o gerçeği söyledim. "Bu yüzden, bu haftanın *challenge*'ına katılamayacağım."

"Nasıl yani?" diye şaşırdı. Ne demek istediğimi çok iyi anladığını bilsem de açıklayıcı sözlerle konuşmama devam ettim.

"Korkut Bey, onunla çalışacağımızı söyledi söylemesine ama o benimle çalışmak istemiyor."

"İyi ama seninle çalışmadığı takdirde o da bu haftanın *challenge*'ına katılmamış olacak."

"Evet ama kendine güveniyor. Daha doğrusu, *Frame* profilinin etkileşimlerine."

Başını iki yana sallamaya başladı, aynı zamanda dilini damağına vurarak şaklatıyordu. "Delirmiş olmalı. Kendi topuğuna sıkıyor, haberi yok."

"Kesinlikle," diye ona katıldım. Etkileşimleri ne kadar iyi olursa olsun haftalık görevleri yerine getirmemek, zarar görmek demekti. "Onu bir şekilde ikna etmeliyim."

"Bu zor olacak," dedi nefesini sıkıntılı bir şekilde verirken.

"Hem de çok zor," diyerek hissini pekiştirdim.

Mavi gözlerini bulunduğumuz odada gezdirdi. Bir çözüm yolu arar gibi etrafa bakındı durdu. Sonunda bana dönüp, "İstersen sana yardım edebilirim?" diye kararsızlıkla konuştu.

Aslında bunu kabul edebilirdim. İsimsiz notları gönderen kişinin İzel'i ikna etmesindense bildiğim, tanıdığım birinin benim için İzel'i ikna etmesini yeğlerdim. Tabii, önce ben denemeliydim. Ne kadar kötü durumda olursam olayım, kurtulmak için önce kendime, sonra ötekilere ihtiyaç duymam gerektiğini babamdan öğrenmiştim.

"Olabilir," dedikten sonra, "Ancak önce ben denemek istiyorum. Eğer yapamazsam, pes ettiğimde yine sana gelirim. O zaman bir de sen denersin," diye devam ettim.

Yardımını geri çevirmemiş olmam onu gülümsetirken, "Tamam, kabul," diyerek bana elini uzattı. Kameraların çevrimiçi olduğu bu anda uzattığı elini tutup sıktım, bana göz kırpmasını gülerek karşıladım.

O esnada, Atlas'ın odaya girdikten sonra kapattığı kapıyı birinin çaldığını duyduk. Dikkatimiz kapalı kapının ardına kayarken kapı yavaşça aralandı ve içeri Aral girdi. Onu müzik odasında görmek beni epey şaşırtmışken, "Eva, biraz konuşabilir miyiz?" diye sorarak beni daha da şaşırttı.

Ne diyeceğimi bilemeyerek duraksadım. Bu haftanın *challenge*'ında benimle değil, Atlas'la eşleşmişti. Onları eşleştiren bendim ama sonuç olarak partneri Atlas'tı ve şu an biriyle konuşması gerekiyorsa o kişi Atlas olmalıydı.

Benimle ne konuşmak istediğini merak ederken, "Tabii," dedim.

"Yalnız," dedi kapı aralığından geçip odaya girdiğinde. O güzel, yeşil gözleri sadece benim üzerimdeydi. Atlas'ın varlığını reddediyor, sanki orada olduğunun hiç farkında değilmiş gibi davranıyordu.

"Eva'yla konuşmak istediğin konu nedir?" diye sorunca Atlas, kameraların çevrimiçi olduğunu hatırlayıp kendimi role girmeye zorladım.

"Özel bir konu," deyince Aral, hissettiğim heyecanın yüz ifademe yansımamasını diledim. "Seni ilgilendirmez," diye devam etmesiyle, kendini çoktan rolüne sokan Atlas'ı ayaklandırmış oldu.

Atlas, oturduğu yerden kalkıp bir adım attıktan sonra, "Eva'yı ilgilendiren her konu beni de ilgilendirir," deyince ben de öylece oturmayı bırakarak ayağa kalktım. "Dinliyorum."

Aral hiç oralı olmayarak bana döndü. "Eva, konuşabilir miyiz?" diye tekrarladı.

"Hayır, konuşamazsınız," diyerek bir adım daha attı Atlas. "Eva şu anda benimle konuşuyor. Başka zaman konuşun. Ya da hiçbir zaman."

"Buna sen karar veremezsin," dedi Aral. Neden bunu yapıyordu, merak ediyordum. Kameraların çevrimiçi olduğunun farkında olmalıydı. İnsanların bizi seyrettiğini bildiği bu anda, neden bu ilişkinin üçüncü kişisiymiş gibi davranıyordu, anlamıyordum.

Aral'a içinde bulunduğu anı ve konumu hiç yakıştıramazken daha fazlasını görmek istemeyerek ona engel olmak istedim. "Konuşabiliriz." Atlas'ın şaşkın bakışları bana dönünce ona açıklama yapmak yerine, "Bize biraz izin verir misin, sevgilim?" diye sordum.

Aral'ın dudaklarında hınzır bir gülümseme oluşurken Atlas yalnızca başını salladı. Odadan çıkmak üzereydi ki son anda dönüp yanağıma küçük bir buse bıraktı. "Konuşmanız bittiğinde bahçeye gelirsin."

Atlas'ın yanağıma bıraktığı öpücük afallamama neden oldu. Öyle ki kapıdan çıkıp gitmesinden sonra bile olduğum yerde kalakaldım. Bunu kameraların önünde yapması sorun değildi ama Aral'ın gözlerinin içine bakarak hatta ona inat olsun diye yapması bir sorundu ve hiç hoş değildi.

Kapı kapandığında göz ucuyla kameralara baktım, elbette çevrimiçilerdi. "Neydi benimle konuşmak istediğin şey?"

"Alara," dedi benim gibi kameraları kontrol ettikten sonra. "Alara'yla aranızdaki sorunu halletmenizi istiyorum." Ona bunları ekibin söylettirdiğini bilmeme rağmen kaşlarımdan birini kaldırmadan edemedim. "Devamlı birbirinize laf sokmanız hoş olmuyor."

Kollarımı göğsümde çaprazladığımda ona üstten bir bakış atmak isterdim ama o çok uzundu. "Bunu sevgiline ve özellikle biricik arkadaşına söylemen sence de daha iyi olmaz mı? Malum, bütün tartışmaları ve kavgaları ilk önce o ikisi başlatıyor da..."

"Onlar bir ateş yakıyor diye senin de o ateşi körüklemene gerek var mı?" diye kızarak sordu.

Artık bu sözler ekibin mi yoksa kendisinin miydi, bilemiyordum ama benim sözüm kesinlikle bana ait olacaktı. "Kimsenin beni yakmasına izin vermem. Üstelik bir erkek için, asla."

Bekledi, durup bana öylece baktı. Az sonra koyulaşan gözlerinde bir ışıltı gördüm. Odanın iki farklı köşesine konumlandırılmış küçük kameralara baktı. Yeniden bana döndüğünde, yüzü o çarpık gülümsemesiyle aydınlanmıştı. Kameraların çevrimdışı olduğunu görmüştü. Ekip yine almak istediğini almış ve bizi terk etmişti. *Neyse ki...*

"Benimle olmak istediğini biliyordum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne söylemek istediğini anlamamıştım. Öylece baktığım güzel suratına nihayetinde, "Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

"Beni seçtin," dedi omuz silkerek. "Arkadaşını ya da Kaan'ı seçebilecekken beni seçtin çünkü Alara'yla olmamı istemiyordun."

"İsmini söylemiş olmam seninle olmak istediğim anlamına gelmiyor, Aral," dedim sakinlikle ve tam o anda gerçeği fark ettim. Onu seçmiştim çünkü Atlas için en iyisi oydu ve gerçekten Alara'yla olmasını istemiyordum. Ancak kameralar çevrimdışı bile olsa bunu Aral'a söylemeyecektim. Suratındaki o çarpık gülümsemenin, kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşmesini izlemeyecektim. "İsmini söyledim çünkü içlerinde en popüler olan sendin. Atlas'a en çok faydası dokunacak isim de bu yüzden sen olacaktın."

Suratında bir afallama gördüm. Yenildiğini hisseder gibi geri çekilmişti. O güzel çarpık gülümsemesi de bir anlığına silindi. Kendini toparlaması ve bana yeniden gülümseyerek gelmesi ise yalnızca üç saniyesini aldı. Ellerinden birini kaldırarak alnıma dökülen perçemlerimden birine dokundu. "İyi bir yalancı değilsin, bir tanem..." dedi yumuşak bir sesle.

"Bir tanem mi?" diye tekrarladım; bu iki oluyordu. Bana ikinci kez onun bir tanesi olduğumu söylüyordu ama ben biliyordum, öyle değildim.

"Hı hı," diye mırıldandı. "Bir tanem..."

Parmakları saçlarımın arasında gezinirken yüzümün ısındığını hissettim. Kameraların çevrimdışı olduğunu bilmeme rağmen içinde bulunduğumuz an bana yanlış geliyordu, geri çekilmek istiyordum.

Ama yapamıyordum, yakınlığı kalbimi hızlandırıyor, dokunuşu nefesimi kesiyordu.Lise yıllarından bu yana hayalini kurduğum ne varsa adım adım gerçekleşiyor ve ben artık bir rüyanın içinde olduğuma emin oluyordum.

-BÖLÜM 20-

İKNA YARIŞLARI

Öylece geçip giden iki güne rağmen İzel'i ikna edememiştim. Diğer yarışmacılar çalışmalara başlamış hatta bazıları koreografisini oluşturup videosunu çekmişti bile. Zamanın aleyhime işlediğini biliyordum, yine de elimden bir şey gelmiyordu.

Sonunda Atlas'ın dediğine gelip Celal Bey'den özel bir görüşme talep etmek için reji odasının yolunu tuttum. Üçüncü katın merdivenlerini tırmanarak çatı katına varmak istediğimde, karşıma siyah bir kapı çıktı. Bildiğim kadarıyla çatı katındaki bu kapının ardında reji ekibi vardı. İçerideki büyük ekranlardan bizi seyrediyor ve içlerinden bir ya da ikisi, anında müdahale edebilmek için geceyi bile burada geçiriyordu. Celal Bey ve Suzan Hanım'ın nerede olduğunu, bizi nerede durup da izlediklerini bilmezken beni ekibe ulaştıracak olan kapıyı tıklattım.

Kameraların çevrimdışı olduğu bu alanda kapı yavaşça açıldı ve kulaklığını çıkarmak üzere olan bir kadın göründü.
"Evet?"

"Celal Bey'le görüşmek istiyorum."

Kadın önce suratıma alık alık baktı, sonra işaret parmağını kaldırarak beklememi söyleyip kapıyı kapattı. Az sonra kapıyı bir adam açtı ve alay edercesine, "Celal Bey'le istediğin zaman görüşebileceğini sana düşündüren nedir?" diye sordu.

Kaşlarımdan birini kaldırarak, "İzel'in istediği zaman görüşebilmesi?" dedim.

"İzel de istediği zaman görüşemiyor," deyince adam, gözlerimi devirmeden edemedim.

"Celal Bey'le görüşmek istiyorum," diye tekrarladım, bu konuda ısrarcı olacaktım. Kaybettiğim iki günden sonra bunu yapmak zorundaydım.

"Celal Bey burada değil."

Kapıyı suratıma kapattı. Bu, beni öfkelendirirken ellerimden biri yumruk olmuş, kapıyı dövüyordu. Az sonra adam kapıyı tekrar açtı. Bana dürüst davranmadığını düşünürken, "Celal Bey'le görüşmek istiyorum," diye bir kez daha tekrarladım.

Adam baktı ki kararlıyım, kapıyı tamamen açmadan arkasına döndü. Birine, "Eva Durusoy geldi, Celal Bey'le görüşmek istediğini söylüyor," dedikten sonra bekledi. "Ben de öyle söyledim ama dinlemiyor." Biraz daha bekledi, bu kez bekleme süresi öncekilerden daha uzundu. "Peki, tamam..." Bana döndüğünde, benim tam bir baş belası olduğumu söyleyen gözlerini kısıp, "İçeri gir," diyerek önümden çekildi.

Beni Celal Bey'le görüştüreceğini düşünerek başımı salladım, beklemeden ya da başka bir şey söylemeden kapıdan geçtim. Kapıdan girdiğim ilk anda odanın sağ köşesinde, muhtemelen yatak olarak da kullanılabilen bir koltuk gördüm. Karşıma baktığımda ise eğimli tavanın izin verdiği kadarıyla duvar boyunca uzayan masayı, masanın üzerindeki bilgisayarları ve onların da hemen üzerinde, duvara sabitlenmiş geniş ekranları

gördüm. Kameraların izlediği yarışmacılar bu ekranlarda eşzamanlı gösteriliyor ve muhtemelen gün sonunda ekip, en çok reyting getirecek kısımları alarak bölümü düzenleyip kanala teslim ediyordu. Odanın sol yanındaki bir köşede Suzan Hanım'a ait olduğu her haliyle belli olan büyükçe bir masa, diğer köşede ise küçük bir toplantı masası vardı.

Suzan Hanım, beni görmekten memnun olmadığını yüz ifadesine yansıtırken oturduğu deri koltuğun üzerinde rahatsızca kıpırdandı, beni masasının önündeki tekli koltuğa davet etti.

"Aslında ben Celal Bey'le görüşmek için gelmiştim," derken koltuğa oturmuştum.

"Celal yok, ben varım," dedi. "Dinliyorum seni."

Onun da yetkili biri olduğunu biliyordum ama sorunumu Celal Bey'le çözmem gerektiğini düşünüyordum. Yine de yapabilecek bir şeyim yoktu, gerçekten Celal Bey ortalıkta görünmüyordu ve benim derdim, onun keyfini bekleyemeyecek kadar önemliydi.

"İzel'le bizi eşleştirmeniz hakkında konuşacaktım," dedim doğrudan konuya girerek. Kaşlarını kaldırdı. "İzel, o kavgayı yapımcı istediği için çıkaracağını söylemişti. Eğer bu gerçekse, biz sırf yapımcı istedi diye kavga ettiysek, neden cezalandırıldık?"

"Celal'in sizden böyle bir isteği olmadı," dediğinde başımdan aşağı kaynar suların döküldüğünü hatta bütün bedenimin o suya girdiğini hissettim. Kimseye güvenmeyen ben, İzel'in lafına güvenmiş ve iki günümün heba olmasına neden olmuştum.

"Emin misiniz?" diye sordum yine de. "Belki sizin haberiniz yoktur..."

"Bu evde olup biten her şeyden ilk önce benim haberim olur."

O yönetmendi, nasıl oynayacağımızı bile kulağımıza fısıldayan oydu ama yine de... "Anladım," dedim pes ederek. "İzel'le çalışmak zorundayım."

"Kazanmak istiyorsan, evet, öyle."

Ellerim boş, umutlarım kırık bir şekilde İzel'in odasına doğru ilerlerken kendime, onunla konuşurken sinirlerime mutlaka hâkim olmam gerektiğini hatırlatıyordum.

İzel'in odasının önünde durduğumda kapalı kapıyı bir kez tıklatıp yavaşça açtım, başımı uzatarak içeriye bakındım. İçeride yalnızca Duygu vardı.

"Lidya'yı arıyorsan, burada değil."

Bunu bir davet olarak algılayıp içeriye girdikten sonra, "Hayır, onun için gelmedim," dedim.

Oturduğu yatakta bağdaş kurdu, "Öyleyse?" diye sorguladı. "Ne işin var burada?"

"İzel'le konuşmaya geldim."

"Dans konusu," diye gözlerini devirince başımı salladım.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başıyla kapalı olan banyo kapısını işaret etti. "Banyoda. Ama işi birazdan biter, bekle istersen."

"Olur," dedikten sonra Lidya'nın yatağına geçip ayakucuna oturdum.

Duygu, ben gelmeden önce her ne yapıyorsa ona devam etmek yerine gözlerini bana dikerek beni süzmeye başladı. Konuşmuyor ama bir eliyle kahverengi saçlarıyla oynarken ilgisini de benden çekmiyordu.

Sonunda elini saçlarından ayırıp başını iki yana sallayarak, "Zor," dedi. Vahim bir durumdan bahseder gibi bir hali vardı. "Onu ikna etmen çok zor."

"Deniyorum," dedim geçiştirircesine.

"Boş versene," diyerek omuz silkti. "Bu hafta da *challenge*'a katılmamış ol. Ne de olsa değişen bir şey olmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

"*Frame*'de en yüksek istatistiklere sahip olan yarışmacılardan birisin."

"Onlar sadece şanstı. Bu veya sonraki haftalarda, geçmiş haftalardaki kadar yüksek etkileşimlere sahip olamayabilirim."

"Yapma," derken başını omzuna doğru yatırmıştı. "İkimiz de bunun sadece şanstan ibaret olmadığını biliyoruz. Ayrıca, son eleme gecesinde patlattığınız bomba sayesinde en az iki hafta daha evde kalırsın, hiç merak etme."

"Peki ya sonrası?" diye kendi kendime sordum.

"Sen de onlar gibisin," dedi dudakları şaşkın bir gülümsemeyle kıvrılmışken.

"Kimler gibi?" diye merakla sordum.

"*Frame*'de popüler olup daha sonra unutulup giden insanlar gibi."

Onların kim olduğunu biliyordum. Büyük kitlelere ulaşıp daha sonra o kitleyi tamamen kaybeden *Frame* fenomenlerini tanıyordum ama kendimi onlarla bir tutamıyordum. Benim büyük bir kitlem yoktu ve henüz var olan kitlemi kaybettiğimi de yakın zamanda kaybedeceğimi de düşünmüyordum.

"Ne alakası var?"

"Onlar çok popülerdi," dedi, ellerini büyükçe bir şeyi anlatmaya çalışır gibi hareket ettirirken. "İstatistikleri bizim şu an hayal bile edemeyeceğimiz kadar yüksekti ve onlar da buna alışmışlardı. Artık kendilerine o kadar çok güveniyorlardı ki öncesinde etkileşim kazanmak için yaptıkları ne varsa yapmayı bıraktılar, takipçileri yavaş yavaş azalmaya başladı ve sonunda bum!" Ellerini iki yana açarak dudaklarını büzdü. "Çakıldılar."

Başını salladı, sanki onlar bunu hak etmişti, o da ilahi adalete örnek veriyordu. "Onların çakıldığı sırada aldığı etkileşimler, senin şu an aldığın etkileşimlere eşdeğerdi ama onlar bununla yetinemedi. Sonunda bıraktılar çünkü bu aptal popülerlik merdiveninde bir basamak geriye düşmek bile insana öldüğünü düşündürüyor. Onlar en yüksekteydi, birkaç basamak geriye düştüler ve öldüklerini sanarak delirdiler."

"Onların çakılmak olarak gördüğü o etkileşimler, benim şu an sahip olduklarım mıydı yani?" diye şaşkınca sordum.

Başını salladı. "Ellerindekinin kıymetini bilemediler."

"Umarım onlardan biri olmam," derken hâlâ onlarla nasıl bir benzerliğim olduğunu çözebilmiş değildim.

"Bunu zaman gösterecek. Bakalım sen ne kadar açgözlü, ne kadar doyumsuz bir insana dönüşeceksin..."

"Ben son basamağa kadar tırmanmak istemiyorum ki," dedim hızlıca.

"Kendini kandırmayı bırakmalısın," diye güldü. "Herkes zirveyi görmek ister. Zaten istemiyor olsaydın, İzel'in peşinden koşmazdın."

"İzel'le bu olayın ne ilgisi var?" diye sorarken artık sinirlerimin bozulmaya başladığını hissetmiştim.

"İzel'in senden hiç hoşlanmadığını biliyorsun ve bence sen de İzel'den hiç hoşlanmıyorsun. İkiniz de birbirinizden bu kadar nefret ediyorken sırf haftanın *challenge*'ına katılmış olmak için onun peşinden koşuyor olman, zirveyi görmek istediğinin kanıtı."

"Saçmalık," diyerek oturduğum yerden kalktım. Onu daha fazla dinlemek istemiyordum.

"Aslında değil," dedi aynı sinir bozucu gülümsemesiyle. "İstediğin kadar inkâr et ama gerçek bu. Sen, Eva Durusoy. Sen, zirveyi görmek istiyorsun."

Kapıdan çıkmak üzereyken bir an duraksadım. Haklı olabilir miydi? İzel'in sinir bozucu tavırlarına rağmen hâlâ onu ikna etmeye çalışıyor olmamın sebebi bu muydu gerçekten?

"Yine mi sen!"

Arkamı dönüp baktığımda bir elini beline koyduğunu, diğeriyle saçlarını sardığı havluyu tutuğunu gördüm. Kameralar çevrimiçiydi ve benim olabildiğince sakin kalmam gerekiyordu.

"Konuşmamız gerek."

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," dedi burun kıvırarak.

"O videoyu benimle çekmek zorundasın," derken ona yaklaşmıştım.

Alaycılıkla güldü. "Değilim."

"Ben en iyisi sizi yalnız bırakayım," diyen Duygu'nun odadan ayrılması ise yalnızca on saniye sürmüştü.

Artık odada sadece ikimiz vardık ve gözleri, bana saldırmamak için kendini zor tuttuğunu haykırıyordu. Vazgeçmedim, derin bir nefes alarak, "Benimle neden video çekmek istemiyorsun?" diye bir kez daha sordum.

"Hoşlanmıyorum senden," diye omuz silkti. Basit ve net bir cevaptı.

"Ben de senden hoşlanmıyorum."

"E, süper o zaman," dedi sevinçle. "İkimiz de birbirimizden hoşlanmıyoruz, ne güzel." Dudaklarındaki gülümsemeyi sildi. "Öyleyse neden birlikte çalışalım ki?"

"Kazanmak için?"

"*Frame* hesabıma bakmadın galiba," dedi küçümsercesine. ne zaman sana sataşsam, etkileşimlerim epey artıyor. yle olacaktır. Bu hafta *challenge*'a katılmama gerek

Devam etmek için dudaklarımı aralamıştım ki kapının çalındığını duyduk. İzel bana bakmaya devam ederken kapıya doğru, "Gir!" diye bağırdı.

Kapı yavaşça açıldı. Göz ucuyla kameralara baktığımda çevrimdışı olduklarını gördüm. Eh, tabii. Reyting için gerekli olanı almışlardı.

"Hey!" dedi Hazal fısıltıyla.

"Gelsene," diyerek arkadaşını odasına davet etti İzel.

Hazal, kapıyı aralık bırakarak içeri girdi. Benim de odada olduğumu fark edince, "Bunun burada ne işi var?" diye sordu.

"Sana da merhaba," dedim göz devirerek.

"Her neyse," dedikten sonra beni yok sayarak arkadaşına döndü. "İzel, benimle gelmelisin."

"Neden?"

"Az önce girdiler odaya," dedi kısık bir sesle. Benim duymadığımı zannediyor olmalıydı.

"Ne?"

"Yine kameralara yakalanmadılar," dedikten sonra sırıttı. "Ama bu kez bana yakalandılar."

İzel gözlerini büyüttü. "Şaka yapıyorsun! Onlar gerçekten de..."

"Evet, bize yalan söylemiş," derken kollarını göğsünde çaprazlamıştı Hazal.

İkisi de bir adım ötelerinde olduğumu biliyor ama beni önemsemiyorlardı. Bu her ne kadar sinirlerimi bozsa da sesimi çıkarmamaya devam ettim.

"Gidelim hemen," dedikten sonra başındaki havluyu kendi yatağına attı, eliyle saçlarını şöyle bir düzelttikten sonra kapıyı işaret etti. "Kendi gözlerimle görmek istiyorum. "Ardından odadan çıkmak üzere kapıya doğru yürümeye başladı.

"İzel!"

"Sonra Eva, sonra!" diye bağırdı ama bu beni sevmediği için başından atmaya çalışırcasına söylediği bir söz değildi. Sanki gerçekten birilerini suçüstü yakalamak istiyor ve bu yüzden acele ediyor gibiydiler.

İkisinin de oldukça heyecanlı bir şekilde odadan ayrılmasından sonra merakıma yenik düşerek onları takip edecektim ki tereddüt ederek duraksadım. Hazal'ın yalan söylediğini iddia ettiği kişi kim olabilirdi? Alara mı? Yoksa Aral mı? Atlas? Kaan? Belki de hiç tanımadığım biri. Onları ben de kendi gözlerimle görmek ve kimin ne yalan söylediğini bilmek istiyordum ama gördüklerimin beni üzmesinden korkuyordum.

Durdum, bir adım attım ve başımı iki yana sallayarak geriledim. Olan biten her şey zaten ağırdı, daha fazlasını bilmeme gerek yoktu.

Kızların peşinden gitmek ya da kendi odama geçmek yerine, bana ait olmayan odada kalmaya devam ettim. İzel'in işini bitirip odasına döneceğini ve yarım kalan konuşmamızı tamamlayacağımızı umut ediyordum. Ancak aradan geçen on beş dakikaya rağmen İzel geri dönmedi. Beklememin anlamsız olduğunu düşünerek odadan ayrılacaktım ki kapı tekrar açıldı ve bu kez içeri Lidya girdi.

"Lidya!"

"Eva? Ne işin var senin burada?" diye şaşkınlıkla sordu.

"İzel'i bekliyorum," dedim omuz silkerek.

Dudaklarını düz bir çizgi halindeyken birbirine bastırdı. Bu hareketi genelde elinden bir şey gelmediğini söylemek için yapardı. "Vazgeç artık, lütfen..."

"İkna edebilirim," dedim, artık buna inancımın kalmadığını düşünürken. İsimsiz'den de iş çıkmamıştı.

"Üç günden daha az zamanınız kaldı. Onu ikna etmiş olsan bile paylaşacağınız videonun etkileşimi çok yüksek olmayacak."

Bugün günlerden çarşambaydı ve cuma günü 21.00'dan sonra videoyu dilediğimiz saat ve günde paylaşabilecektik. Onu şimdi ikna etsem, hemen çalışmalara başlar ve cuma olmasa bile cumartesi günü videoyu paylaşırdık. Evet, paylaştığımız video diğerlerininkinden daha kısa süre kalırdı *Frame* hesabımızda ama silik bir şekilde de olsa var olmak, hiç var olmamaktan daha iyiydi.

"Hâlâ anlamadın mı?" diye sordum düşüncelerimden çıkarak. "*Frame*'de ve Fame Evi'nde işler hep değişiyor. Ne zaman ne olacağı belli olmuyor."

"Öyle," diyerek bana katıldı. "Ama bence sen boşa kürek çekiyorsun. Uğraştığın kişi herhangi biri değil, İzel!"

"Birazdan gelecek," dedim elimi onu susturmak istercesine kaldırırken. "Onunla son kez konuşacağım, beni yine kabul etmezse işte o zaman vazgeçerim."

"Birazdan geleceğini nereden biliyorsun?" diye sordu merakla.

"Az önce konuşuyorduk. Hazal geldi, bir şeyler söyledi ve İzel'le birlikte apar topar çıktılar."

"Ne söyledi?"

"Anladığım kadarıyla birileri bir odaya girmiş. Daha önce de olmuş bu ama Hazal'a ilk kez yakalanmışlar ve içlerinden biri, bu konuda daha önce yalan söylemiş."

Bildiklerimin tamamını onunla paylaşmış olsam da "Ve?" diyerek fazlasını istedi.

"Bu kadar biliyorum..."

Dehşete kapılmış gibi gözlerini büyüttü. "Ne yani?" diye inanamaz bir tonla sordu. "Onlarla gitmedin mi?"

Tam da Lidya'dan beklediğim bir soru olduğu için şaşırmadım. Yalnızca gözlerimi devirip, "Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye sordum.

"Merak ettiğin için yapabilirdin, Eva'cığım... Lütfen bana o ikisinin ne işler karıştırdığını merak bile etmediğini söyleme!"

Eğer ona doğruyu, yani merak ettiğimi söylersem, bana çok kızar hatta bu sebeple beni haşlardı bile. Eh, böyle olunca konu da uzayıp giderdi ve ben kesinlikle bunu istemiyordum. Bu yüzden ona yalan söyleyecektim.

"Merak etmedim gerçekten," dediğimde kendimi kötü hissetmiştim. Bu hayatta en çok babama, sonra Lidya'ya yalan söylemekten hiç hoşlanmazdım.

Ellerini iki yanında yumruk yaparak oflamaya başladı. "Bazen beni gerçekten delirtiyorsun, hem de çok!" Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Nereye gittiklerini biliyor musun peki?"

"Saçmalama Lidya," dedim çatık kaşlarımla.

"Ama çok merak ettim!" dedi yine beni şaşırtmayarak. "Biliyorsan söyle, lütfen!"

"Bilmiyorum," derken neyse ki bu kez dürüst olabilmiştim. "Neyse, İzel'i bırakalım da senin şu Hakan'ı konuşalım artık," dedim, konuyu değiştirmek isteyerek.

Birlikte üzerine pembe bir örtü serdiği yatağına oturduk. Omuzlarını düşürerek, "Odunun teki," dedi. "Bana hiç yardımcı olmadı. Koreografinin tamamını ben oluşturdum."

"Kötü olmuş," dedim, ne diyeceğimi bilemeyince. "Umarım iyi dans ediyordur..."

"Ne iyisi, resmen kazık gibi," dediğinde nefret ettiği birinden bahsettiği zamanlardaki kadar çok buruşturmuştu suratını. Hakan'ı artık çok daha fazla merak etmeye başlamışken, diğer sorularımı sormak için sözünü bitirmesini bekledim. "Zaten önce,

nasıl dans ettiğini görmek istediğimi söyledim. Sonra onun kazık gibi dans edişine uyumlu bir koreografi oluşturdum."

"Bitti mi peki çalışmalarınız?"

"Evet, neyse ki," deyip uzun zamandır tutmuş gibi verdi nefesini. "Videomuzu bile çektik."

"İzletsene bana da..." dediğimde hevesli bir şekilde telefonunu çıkardı, kısa bir süre uğraştıktan sonra bana uzattı.

Videoyu izlerken Lidya'nın abartmadığını, Hakan'ın gerçekten de kötü dans ettiğini gördüm. Otuz saniyelik video son bulduğunda telefonu sahibine uzatıp, "Yani," diyebildim. "Aslında sen çok güzel dans etmişsin ama Hakan..."

"Demiştim sana. Gerçekten berbat dans ediyor. Peki ya onu bir kenara bırakarak değerlendirme yapsan?"

Mırıltılı bir sesle düşündüm, "Hakan'ı görmezden geldiğimde gerçekten çok iyi. Koreografiyi de çok beğendim," diye cevapladım.

"Peki müzik seçimi?" diye heyecanlanarak sordu.

"Onu da mı sen seçtin?" diye şaşırdım. Hakan ne yapmıştı? Lidya bütün bunlarla uğraşırken onun yaptığı tek şey dans etmek miydi? Hem de fazlasıyla kötü bir şekilde! Kendimi tutamayarak, "Hakan hiçbir şeyde yardımcı olmamış gerçekten. Müziği o seçseydi bari," deyiverdim.

"Denedi. Bu dans için seçtiği şarkıyı duysan ağlardın."

"O kadar diyorsun..."

"O kadar diyorum! Asla anlamıyor bu işlerden."

"Belli."

"Ayrıca çok soğuk bir adam," diyerek nefretini kusmaya devam etti. "Ona selam vermek bile gelmiyor içimden."

"Sen böyle anlattıkça onu daha fazla merak ediyorum doğrusu."

"İzel'in peşinden koşacağına çalışmalarımızı izlemeye gelmiş olsaydın, seni çoktan onunla tanıştırmıştım. Belki daha sonra, ona şüphelerinden de bahsedebilirdin."

"Başka zaman tanıştırabilirsin?"

"Evet," dedikten sonra sinirle solumaya devam etti. "Beyefendi dört gün sonra elenmezse tabii ki başka bir zaman tanıştırabilirim."

"Eleneceğini mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "*Frame* hesabına baktım. Etkileşimleri çok iyi değil."

"Bu video onu kurtarabilir."

"Ona hiç yoktan dans etmeyi öğrettiğim yetmezmiş gibi üstüne bir de evde bir hafta daha kalmasını sağlamış olacağım yani, öyle mi?" diye sinirle sordu.

"Sanırım öyle," diye güldüm.

"Karşılığında en azından bir teşekkür etseydi keşke..."

"Teşekkür bile etmedi mi?"

"Hayır! Hatta, 'Videoyu sen düzenlersin, değil mi?' diye sorup cevabımı bile beklemeden işi olduğunu söyleyerek gitti."

"Ne kadar kaba biri."

"Ne anlatıyorum ben sana iki gündür?"

"Bu kadarını beklemiyordum doğrusu," dedikten sonra cevabını daha çok merak ettiğim soruyu sordum. "Peki sence o, gizemli kişi olabilir mi?"

Dilini şaklattı. "O anca kalasın teki olabilir. Ne gizemli kişisi? Bir videoyu düzenlemekten bile aciz. İsimsiz notlar, gizli saklı işler falan..." Elini havada salladı. "İhtimal bile vermiyorum."

Lidya'nın bu kadar net konuşması, Hakan'ın listemdeki ismini silmeme neden olabilirdi. Yine de işimi sağlama almaya

karar verdim. Üzerinde biraz daha duracak ve içimde en ufak bir şüphe kırıntısı kalmadıktan sonra bir başkasına odaklanacaktım.

Odanın içinde duyulan melodi dikkatimi dağıtırken Lidya'nın da ilgisini sese vermesine neden oldu. İkimiz de sesin geldiği yöne baktık ve İzel'in yatağının üzerindeki telefonu gördük.

"Bu senin telefonun mu?" diye sorarken telefona doğru yürüyordu.

"Hayır."

Eline aldığı telefona şaşkın şaşkın bakarken, "Ne yani, gerçekten telefonunu burada mı bırakmış?" diye sordu.

"Neden bu kadar şaşırdın ki?" diye sordum.

"Bildiğin üzere yaklaşık dört haftadır onunla bu odada kalıyorum ve bir kez olsun telefonunu yanından ayırdığını görmedim. Kız, telefonuna o kadar bağımlı ki banyoya gireceği zaman bile telefonunu yanında götürüyor." Aklıma İzel'in daha yarım saat önce banyodan çıkıp odasında ne aradığını sorguladığı an geldi. O sırada gerçekten telefonu elindeydi. "Bir şeyler sakladığına eminim."

"Ne olabilir ki?" diye sorarken olabildiğince ilgisiz kalmaya çalışıyordum.

"Bilemiyorum ve kesinlikle çok merak ediyorum."

Aniden küçük suratında hınzır bir gülümseme oluştu. Nazar boncuğuna benzettiğim gözleri bir bana bir telefona bakmaya başladığında, "Aklından bile geçirme!" dedim.

"Geçirdim bile," dedikten sonra bir adım geri attı. "Lütfen bakalım, n'olur!"

Ona doğru yürüyerek, "Lidya, saçmalama!" dedim. Bir yandan da kameralara bakıyordum, çevrimdışıydık. "Kameralar devreye girerse ne duruma düşersin, farkında mısın sen?"

Küçük bir çocuğa dönüşerek omuz silkmeye ve benden kaçmaya başladı. "Of, Eva ya! Merak etmiyor musun gerçekten ne sakladığını? Belki de Atlas'la özel yazışmaları vardır ve bunu saklıyordur! Bakalım işte, ne olacak?"

Beni nasıl meraklandıracağını çok iyi bilmesine rağmen attığı oltaya gelmedim ve telefonu elinden kaptım. İzel'in sakladığı şey belki beni de ilgilendiriyordu ama özel hayat denen bir şey vardı. Ben, İzel'inki bile olsa bunu ihlal etme taraftarı değildim.

"İnsanların özel hayatlarına izinsiz bir şekilde dahil olamayız," dedim, telefonu Lidya'nın aldığı yere bırakırken.

"İzel'in özel hayatına saygılı olmamı bekleme benden!"

Omuzlarından tutarak onu itmeye çalıştığımda, "İzel ya da başkası, fark etmez, bunu yapamayız!" diyordum.

Aniden durdu. "O kadar sıkıcısın ki şu an..."

Kızmaya başladığımı hissederken kaşlarımı çatmıştım. "Kusura bakma ama sen biraz eğleneceksin diye ben kendimden ödün veremem."

Neyse ki alınganlık yapmayıp konuyu boş vermeyi seçti de Hakan'la güç bela çektikleri videoyu düzenlemek için çalışma odasına indi. Lidya'nın gidişinden sonra odanın içinde volta atmaya başladım. Kısa bir sürenin sonunda odanın kapısı tekrar açıldı ve bu kez nihayet içeri giren İzel'di.

"Sen hâlâ burada mısın?" diye sorarken hızlı adımlarla odaya girmiş, pencere kenarındaki yatağına doğru ilerliyordu.

"Evet," dedim. "İki günden daha az zamanımız kaldı. Artık durumu kabul et ve hemen çalışmalara başlayalım."

Yatağının üzerindeki telefonunu eline alıp kontrol ettikten sonra, "İstemediğimi daha kaç defa söyleyeceğim sana?" diye sordu.

Onu asla ikna edemeyeceğimi kabullenip omuzlarımı düşürdüm. "Peki, keyfin bilir," dedim sonunda. "Ama şunu söyleyeyim, yarın gelip çalışmak istersen bu kez kabul etmeyecek olan ben olacağım."

Kısık gözlerini bana dikti. "Öyle bir hazzı sana yaşatmayacağıma emin olabilirsin. Asla gelmeyeceğim, asla!"

"Göreceğiz," dedikten sonra hızlı adımlarla odadan çıkmak için yürümeye başladım.

Kapıdan çıktıktan sonra bir adım atmıştım ki dönüp aralık bıraktığım kapıyı sertçe kapatmak istedim. İzel'in ardımdan bir şeyler söylediğini bilsem de artık onunla uğraşacak takatim kalmadığını bilerek hiç oralı olmadım.

Odama gitmek ve tüm bu olanları düşünmek için dönüyordum ki birine çarptım. "Dikkat etsene!"

İzel'e duyduğum öfkeyi bir başkasından çıkarmak üzereyken bu kişinin Tunç olduğunu gördüm.

"Bana çarpan sensin."

"Kapı önünde dikilen de sensin!" diye bağırdıktan sonra durdum. "Sahi, ne yapıyordun sen burada? Odan üst katta değil mi senin?" Duraksadı, çok kısa bir süre onu suçüstü yakalamışım gibi baktı bana. "Yoksa sen bizi mi dinliyordun?"

"Hı hı," dedi, suratındaki sahte gülümsemeyle başını sallarken. "Bununla da yetinmedim, üstüne bir de anahtar deliğinden izledim sizi."

"Ne?" diye şaşırdım. Tepkime karşılık gözlerini devirince, "Dalga geçme benimle!" diye devam ettim.

"O halde sen de bana malzeme verme."

Omzuma çarparak koridor boyu yürümeye başlamıştı ki aklıma gelen ilk soruyla onu olduğu yere çiviledim. "İzel'den mi hoşlanıyorsun yoksa sen?" Anlık bir şüpheyle sorduğum

bu soruya artık cevap vermesine gerek yoktu, bu duraksaması yeterli bir cevaptı. "O biliyor mu bunu peki?"

Aceleci bir tavırla bana döndü. İzel'in kapalı kapısına baktıktan sonra, "Öyle bir şey yok," dedi.

"Yapma," diye üzerine gittim. "Ondan hoşlandığın bariz bir şekilde ortada ve sana kötü bir haberim var, İzel çok zeki bir kadın."

"Biliyorum," dedi. Sanki o anda gözlerinde bir hayranlık duygusu belirdi. İzel'e duyduğu bir hayranlık...

"İşte, bu sebeple ondan hoşlandığını anlamıştır."

Dişlerini sıktığını çene kemiklerinin hareketiyle anladım. Bana öfkelenmişti, hem de çok ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Ne düşündüğün umurumda değil."

"Ama onun bu konuyla ilgili ne düşündüğü umurunda," diye üstelemeye devam ettim. "Yanılıyor muyum?"

"Eva," dedi sabrının sınırlarını zorladığımı belli eden bir sesle. "Kes artık!"

Omuz silktim. "Her neyse, sana iyi şanslar."

"Hangi konuda?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"İzel konusunda. Biliyorsun ki o, Atlas'tan hoşlanıyor."

"Öyleyse bu durumda şansa ihtiyacı olan sensin."

Ona cevap vermek üzereydim ki Tunç'un arkasında Atlas'ı gördüm. Konuşmak yerine Atlas'ın yanımıza varmasını bekledim. Birkaç adımdan sonra yanımda durup kolunu belime atarak, "Sevgilim!" dedi. Tunç'a kayan bakışlarından sonra, "Ne konuşuyordunuz bakalım?" diye sordu.

Tunç'un tehditkâr bakışlarını üzerimde hissederken, "Birlikteliğimizi desteklediğini söyledi bana," dedim. Onu ele vermek gibi bir niyetim yoktu. Bana yaptığını ona yapmayacaktım.

Atlas başını sallayarak teşekkür edince Tunç bana son kez bakarak yanımızdan ayrıldı. Hemen ardından Atlas bana dönerek, "Canını mı sıktı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ona değil, İzel'e canım sıkıldı."

"İkna olmadı henüz, değil mi?"

Konuyu konuşmak ve daha fazla canımı sıkmak istemediğim için, "Ee, siz ne yaptınız?" diye sordum. "Videoyu çektiniz mi?"

"Koreografiyi oluşturduk sayılır. Videoyu da yarın çekeceğiz."

"Sevindim," dedikten sonra, "Onu seçmekle hata ettiğimi düşünüyor musun?" diye sorarken kendimi mahcup hissediyordum. Aral'ın da Hakan gibi çıkmasından endişe ediyordum. Eğer o da bütün yükü Atlas'a bırakmışsa gerçekten üzülecektim.

Neyse ki başını iki yana sallayıp, "Aksine, iyi ki onu seçmişsin diye düşünüyorum," diyerek içimi rahatlattı. "Diğerleri, iyi bir sonuç alamamama neden olabilirdi."

"Öyleyse aferin bana," deyip kıkırdadım.

Dudakları içten bir tebessümle kıvrılırken elini uzatıp saçlarımla buluşturdu. Bir eli saçlarımı karıştırırken, "Evet güzelim, aferin sana," diyordu.

Fame Evi'ndeki odamda, kendi yatağımda öylece yatıyordum. Ellerimin arasındaki telefonu daha iyi görebilmek için başımın altındaki yastığı hafif dik bir konuma getirmiştim. Ekranın üzerinde kayan başparmağım, gördüğüm bir yazıdan sonra hareketsiz kaldı.

"İnanamıyorum," dedim yattığım yerden doğrulurken. "Bu gerçek mi?" diye sorarken neredeyse çığlık atmıştım.

Birileri beni karalamaya çalışıyordu. O birileri, bir zamanlar beni ne çok sevdiğini söyleyenlerin ta kendisiydi. Paylaşımın altına gelen yorumları okumak yerine hızlıca kendi profilime girdim ve gözüme çarpan takipçi sayım dehşete kapılmama neden oldu. Düşmüştüm.

Kendimden ödün verip yapımcının sözünü dinleyerek sırf izleyenler istiyor diye Atlas'la sevgili gibi davranmış olmama rağmen düşmüştüm.

Uzun yılların uğraşı sonucu elde ettiğim kırk üç bin takipçim, Fame Evi'ne girdikten sonra yüz üç bine kadar artmıştı ama şimdi düşmüştü; yaptığım onca şeye rağmen takipçilerim beni terk etmişti. Artık doksan yedi bin takipçim vardı ve ben onları neden kaybettiğimi dahi bilmiyordum.

Zihnimdeki o büyük soru işaretini, mesaj kutumla silmeyi hedefliyordum. Bağdaş kurarak altıma aldığım ayaklarımdan saç tellerime kadar tüm bedenimin kasıldığını hissederken mesajları okumaya başladım.

@f2o1: Bu yaptığın hiç hoş olmadı.
@f8fe: İzel, takipçilerini bu kadar önemserken sen nasıl onun bize APTAL demesine izin verebildin?
@f2pt: Bir de üstüne günlerdir peşinden koşuyor...
@f956: Önemsediği şey biz değiliz de ondan.
@f6b7: Pardon da neymiş önemsediği şey? Eva günlerdir ne yaşıyor, farkında mısınız siz? Klavye başında atıp tutmak kolay tabii.
@f0k1: Katılıyorum. Eva zaten zor bir süreçten geçiyor, biraz anlayışlı olun lütfen.
@f32m: Anlayış mı? Ne anlayışı? Kusura bakma ama bize hakaretler eden birinin peşinden sırf daha fazla evde kalabilmek, para kazanabilmek için koşturan birine anlayış falan gösteremem ben.
@f4g2: Aynen öyle. Eva benim için bitmiştir.
@fbr1: Benim için de.
@f3s6: O artık bizim tatlı Eva'mız değil, ruhunu para için satan orospunun teki.

Ağıt yakar gibi yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarıma şaşırıyor, beni neyin bu kadar çok ağlattığını merak ediyordum. Beni sevdiğini, çok sevdiğini söyleyen insanların tek kalemde beni silebilmelerine mi ağlıyordum, yoksa bu kadar uğraşın ardından elde ettiklerimin bir anda hiç olmasına mı?

Üzülmüş müydüm gerçekten, yoksa bu gözyaşları kalbimde büyüyen hırsa mı aitti?

"Eva?" diye sorarak hızlı adımlarla yanıma gelen Derin'i fark ettiğimde gözyaşlarımı sildim ama nedense onu gördüğümde hıçkırıklarım daha da arttı.

"Neyin var? Neden ağlıyorsun?"

"*Frame*'e bakıyordum. Eleme gecesinden sonra mesajlarıma doğru düzgün bakmamıştım. Biraz önce gördüm ki dün gece itibariyle yine linçlenmeye başlanmışım ama bu kez daha kötü, bu kez çok daha kötü Derin..."

Elini yanağıma bırakarak akan son gözyaşımı sildi. "İnsanları umursamamayı öğrenmelisin Eva, özellikle sanal olanları."

"Ama onlar öylesine insanlar değildi ki," dedim hıçkırarak. "Onlar beni seviyordu, hep seveceklerini söylüyorlardı."

"Sen de inandın mı?" diye buruk bir tebessümle sordu.

"Onlar farklıydı," diye savunmaya devam ettim. "Bana yazdıklarını okusaydın, sen de anlardın. Ben sadece günlük yaşamımı kayda alıyor ve onlarla paylaşıyordum ama onlar beni idolleştirdiklerini hatta onlara umut olduğumu bile söylüyorlardı."

"Neden seni kötülemeye başlamışlar, peki?" diye sorduğunda yanağımdaki elini saçlarıma götürmüş, bir anne edasıyla saçlarımı sevmeye başlamıştı.

Burnumu çektim. "İzel'le olan kavgamız yüzünden."

"İzel'le kavga ettin diye mi sana cephe almışlar?" diye şaşırarak sordu.

"Aksine," diyerek başımı salladım. "Onunla kavga etmedim diye. İzel o gün takipçilerime karşı çirkin ithamlarda bulundu, sen de biliyorsun. Ben gerekli tepkiyi veremedim çünkü kavga etmemizi isteyen yapımcıydı, en azından öyle biliyordum ve onlardan talimat bekliyordum. Ben onları korumayınca ve bir de üstüne günlerdir benimle dans etsin diye İzel'in peşinden koşunca bana çok kızmışlar. İzel'in onlara o lafları etmesine nasıl izin verirmişim, onları nasıl korumazmışım, onlara o lafları eden birinin peşinden nasıl günlerce koşarmışım, hiç mi sevmemişim onları, hiç mi gururum yokmuş..."

Devam edemeyip hıçkırıklara boğuldum. Derin'in omuz boşluğuna başımı gömsem hatta gözlerimi yumsam bile yine de o yazıları ve fotoğrafları zihnimden uzaklaştıramıyordum.

Kapattığım gözlerimde bile onlar vardı, bir zamanlar beni çok sevdiğini söyleyen ve şimdi benden nefret ettiğini haykıran o insanlar...

Derin, teselli edercesine sırtıma hafifçe vururken ben ağlamaya devam ediyordum. "Orası *Frame*," diye hatırlatıyordu. "Bir gün bu olanlar unutulacak ve hepsi sana geri dönecek."

"Ama ben unutmayacağım," diye ağlamaya devam ettim. Biliyordum, bugün o sözleri yazanlar yarın olmasa bile günün birinde mutlaka yine bana gelecek ve beni sevdiğini söyleyecekti. Kabul edecektim onları, kanacaktım da belki ama unutmayacaktım. Beni nasıl bir anda terk ettiklerini ve bunu tekrar ve tekrar yapabileceklerini asla unutmayacaktım.

"Bir şekilde onların gönlünü almalısın," dedi, yapabileceğim başka bir şeyin olmadığını da söyleyerek. "Ve kim ne derse desin, o *challenge*'a katılmak istiyorsan katılmalısın."

"Artık bunun bir önemi yok," dedim ondan uzaklaşarak. Akan son gözyaşlarımı da sildim, "Çünkü en başta İzel bunu istemiyor ve ben de daha fazla peşinden koşamam," diye devam ettim.

O sırada kapının çalındığını duyduk. Kendimi tamamen toparlayarak, "Girebilirsin!" diye seslendim.

Kapı aralığından kafasını uzatan İzel, "Selam," deyince kaşlarımı kaldırdım. "Konuşabilir miyiz biraz?"

Derin'e döndüm, o da en az benim kadar şaşırmıştı. Acaba hangi dağda kurt ölmüştü de İzel benimle konuşmak istediğini söylüyordu?

"Ne hakkında?" diye sordum. Beni peşinden koşturduğu anlar aklımdaydı.

"*Challenge*." Zafer kazanmış bir edayla gülümsediğimde göz devirdi. "Uzun sürmez."

"Tamam, gel."

Kapıyı tam açarak eşikten geçti, birkaç küçük adımda Alara'nın yatağının ayakucuna oturdu.

"Ben sizi yalnız bırakayım," diyerek ayaklanan Derin'e hitaben, "Eh, bi' zahmet," dedi İzel.

Kameraların çevrimiçi olduğu bu anda, Derin karşılık vermeyerek odadan ayrılınca İzel bana döndü. Konuşmaya niyetinin olmadığını, Derin'in gidişinden sonra sessiz bir şekilde geçirdiğimiz iki dakikadan sonra anladım. İkimiz de aralarında iki metre kadar mesafe bulunan yatakların ayakucunda oturmuş, birbirimize dik dik bakıyorduk.

Sonunda dayanamadım ve "Konuşmak istediğini sanıyordum," dedim.

"Anladığını biliyorum," dedi. "Uğraştırma beni ve hemen başlayalım."

"Pardon?" diye tek kaşımı kaldırdım.

Açıklama yapmak yerine, "İngiltere'deyken dans eğitimi almıştım, koreografiyi bana bırak," dedi.

"İngiltere mi?" diye şaşırdım.

Başını salladı. "Orada doğup büyüdüm. Lise bittikten sonra buraya geldim," diye anlatırken aniden durup kaşlarını çattı. "Bir dakika ya... Neden anlatıyorum ki sana?" Omuz silkti. "Her neyse. Dinle beni. Koreografiyi bana bırak ama istersen müziği sen seçebilirsin. Bugün hemen çalışmalara başlayıp yarın videoyu çekelim."

Oturduğu yerden kalkacaktı ki "Neden bunu yapayım?" diye sordum.

"Ne?" diyerek bu tepkimi beklemediğini açık etti.

"Neden teklifini kabul edeyim?"

"Farkındaysan sana bunu yapman için bir teklifte bulunmuyorum. Bir günümüz kaldı, hızlı hareket etmeliyiz."

"İlk günden beri seni ikna etmek için uğraşıyorum. Neden şimdi?"

Bunu gerçekten merak ediyordum. Onu kimin ikna ettiğini öğrenmek hakkımdı. Belli ki ben değildim. Günlerce peşinden koşturup bir de üstüne *Frame*'de linçlenmeme neden olmasından sonra fikrini değiştiren şey ne ya da kimdi? Atlas mı? Belki de gizemli kişi?

"Nedenini bilmen neyi değiştirecek?"

"Söyle," dedim net bir sesle. "Neden benimle çalışmayı kabul ettin?"

"Var mısın yok musun?"

Okuduğum mesajları hatırladım, keşfette gördüğüm yazıları ve fotoğrafları. Babamı düşündüm, günlerdir İzel'in peşinden nasıl da koştuğumu düşündüm ve sonunda başımı salladım.

"Yokum."

Onu reddeceğim aklının ucundan dahi geçmemiş olmalı ki gözlerini irileştirdi, dudaklarını araladı ama bir şey söyleyemedi. Uzun tırnaklarını suratıma geçirmek istediğini çok iyi

anladığım bir yüz ifadesi takınarak ayağa kalktı. "Peki, keyfin bilir." Kameraların çevrimdışı olduğunu fark edince odamdan çıkmak üzereyken dönüp, "Yapımcı istemişti," dedi.

"Yalancı," dedim hiç beklemeden. "O gün, o kavgayı etmemizi isteyen kişinin de yapımcı olduğunu söylemiştin ama gittim, sordum. O değilmiş."

Bir kez daha aynı ifadeyle doldu suratı ve yeni bir şey söylemeden odamdan ayrıldı. Ardından gözlerimi boşluğa diktim, olan biteni aklımdan geçirirken iyi mi yapmıştım yoksa kötü mü, bilemiyordum.

- BÖLÜM 21 -

"X KİŞİSİ SİZE BİR FOTOĞRAF GÖNDERDİ"

İzel'i reddettiğimi söylediğim kim varsa bana hata yaptığımı söylüyordu.

Aslında ben de pişman olmuştum, yine de ona gitmek istemedim. Onun tekrar gelip beni ikna etmesini beklemeye karar verdim. Neyse ki benim günlerdir yaptığım gibi, saatler sonra da olsa çok geç olmadan tekrar geldi. Günün kalan saatlerini, İzel'in zaten oluşturduğu koreografi üzerinde çalışarak geçirdik.

"O kadar yoruldum ki!" diyerek kendini yere bıraktığında ben de yorgunluğumu hissederek yanına oturdum.

"Sen bir de bana sor..." dedikten sonra ben de kendimi yere attım. "Ama sonuç güzel oldu bence."

"Kesinlikle."

Kısa süreli bir sessizlik yaşandı. İkimizin de sırtı, Alara'nın yatağının yan kısmına dayalıydı. Dizlerimizi karnımıza doğru çekmiştik; ben kollarımı bacaklarıma sarmışken o kollarını dizkapaklarının üzerine bırakıp ellerini aşağı sarkıtmıştı.

"Eva," diye seslendiğinde mırıltılı bir ses çıkararak ona döndüm. "Aslında fena sayılmazsın." Ne demek istediğini anlamayarak sordum. "Kafalarımız uyuşuyor sanki, bugün bunu

anladım. Eğer bu kadar iyi biri olmasaydın, seninle arkadaşlık edebilirdik."

"İyi biri olduğum için mi arkadaşlık edemiyoruz?" diye sormadan önce, bu garip itirafı karşısında kıkırdamıştım.

"Evet, hem bu yüzden hem de biliyorsun işte..." deyip omuz silkti. "Atlas'ı istiyorum."

"Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?" diye merakla sordum.

Gözlerini kaldırarak kameralara çevirince ben de kameralara döndüm.

Çevrimdışıydık.

Kameraların kapalı olduğunu görünce suratında rahatlamış gibi bir ifade oluştu, dönüp, "Sanırım, evet," diye dürüstçe cevap verdi. Ya da kameralar kapalı olmasına rağmen oynuyordu, bilemiyordum.

"Sanırım?" diye tekrarlayarak net olmasını istediğimi belli ettim.

Başını yan yatırarak dudak büktü. "Aşk meşk işlerinde pek iyi değilimdir..."

"Onu daha popüler olmak için istediğini sanıyordum," diye konuşurken epey şaşkındım.

"Başlangıçta öyleydi," dedi, başını sırtını yasladığı yatağa bırakarak. "Ama daha sonra ona olan hislerim değişti." Gözlerini bana çevirdi. "İkinizin sevgili olduğunuzu duyurduğunuz an, işte o an, ona karşı gerçek bir şeyler hissettiğimi anladım."

"Biz gerçekten sevgili değiliz," dedim samimiyetine güvenerek.

"Biliyorum."

"Nasıl?" diye şaşırırken ona doğru dönmüştüm.

"Alara ve Aral sağ olsun," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Fakat dürüst olmak gerekirse ilk birkaç dakika oyununuza ben de kandım. İkinizin gerçekten sevgili olduğuna inandım.

Ancak sonra onların da yalnızca kamera önünde sevgili olduğunu hatırladım ve sizin de öyle olduğunuzu anladım."

"Ama bilmiyormuş gibi davranmaya devam ettin."

"Evet, önceleri tepkim gerçekti ama sonra oyununuza ben de dahil oldum."

"Çünkü böylesi seni mağdur gösterecekti..."

Dişlerini göstererek sırıttı, omzunu benimkine vurdu. "Kapıyorsun bu işi."

Kendimi tutamayarak ben de güldüm. Gözlerini benden alarak tavana diktiğinde suratındaki gülümseme yavaş yavaş silindi. Onu merak etmeye başladığımı hissetim. Neden böyle olduğunu ve neyin onu böyle biri olmaya zorladığını delice merak etmeye başladım, sormaya karar verdim.

"İzel," diye seslendiğimde bu kez o mırıltıyla karşılık verdi. "Neden böylesin?"

Başını yataktan ayırmazken gözlerini tekrar bana çevirdi. "Nasılım?"

"Bana sinir bozucu derecede iyi biri olduğumu söylüyorsun ama bence, benim kadar olmasa da sen de iyi birisin," dedim düşüncelerimi bir süzgeçten geçirmeden. "İçinde bir yerlerde iyilik var."

"Bütün insanların içinde bir yerlerde iyilik vardır, Eva," dedi, daha önce ondan hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle. "En kötünün bile."

"Öyleyse sen neden yokmuş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü öyle gerekiyor," dedikten sonra başını kaldırdı.

"Ne için?"

"Yeter bu kadar," deyip ellerini koyduğu yerden destek alarak ayağa kalktı. Ben de onun gibi yapıp ayaklandım.

"Peki, sen bilirsin..."

"Çok bile konuştuk," dedikten sonra işaret parmağını kendi yüzüne doğrulttu. "Artık şu güzel yüze biraz soğuk su çarpmak istiyorum. Dilersen sen de ben banyoda işimi hallederken videoyu kendi telefonuna gönderebilir ve düzenlemeye başlayabilirsin."

Onun telefonu benimkinden daha üst model olduğu için videoyu benim telefonumla çekmemiştik. Ama video düzenlemede ben daha iyi olduğum için düzenleme işi bana kalacaktı. Videoyu benim telefonuma aktarmamız gerekiyordu. Başımı salladığımda telefonunu işaret etti. "Videoyu gönderince yerine bırak, başka hiçbir şeye bakma," diye uyarıda bulunduktan sonra banyoya girdi.

Videoyu kendime gönderip telefonunu yerine koymam gerektiğini bilerek işe koyuldum. İstediği gibi ve benim de zaten yapacağım gibi, başka hiçbir şeye bakmadan telefonu yerine koyacaktım ki videonun gönderildiği sırada dikkatimi çeken bir dosya duraksamama neden oldu.

Dosyanın içinde ne olduğunu merak etsem de açıp bakmamın yanlış olacağını düşünerek telefonunu aldığım yere koydum. Ardından videoyu izleyip düzenlemeye başladım. İzel, söylediği gibi yüzüne soğuk su çarpmakla yetinmeyip ona ait olmayan bir banyoda duşa girmişken ben videoya müzik eklemek üzereydim.

Az sonra odaya biri girdi. Kendi yatağımda boylu boyunca uzanmışken görüş hizama giren Alara, "İzel'i gördün mü?" diye soruyordu.

"Sana da merhaba..." dedikten sonra çenemle kapalı kapıyı işaret ettim. "Banyoda."

"Neden?" diyerek dünyanın en saçma sorusunu sordu.

"Sence neden?"

Oflayarak kapıya doğru yürüdü, kapıyı tıklattıktan sonra, "İzel, canım iyi misin?" diye sordu.

Akan suyun sesi kesildi, "Evet!" diye bağıran İzel'i duyduk. "Az sonra çıkıyorum!"

"Benim havlumu kullanabilirsin," dedi Alara.

"Biliyorum bebeğim, zaten öyle yapacaktım!"

"Bekliyorum seni."

Banyodan tekrar su sesi gelmeye başlayınca Alara bana döndü. "Videoyu çekebildiniz mi?"

"Evet." Onaylayıcı bir ifadeyle başını salladığında, "İzel'in çıkmasını mı bekleyeceksin?" diye sordum. Artık uzanmıyor, yatağımın ayakucunda oturuyordum.

"Evet ama çıkmana gerek yok, Aral'ın odasında bekleyeceğim."

Zaten odadan çıkmak gibi bir niyetimin olmadığını söyleyecektim ki son cümlesiyle duraksadım. "Aral'ın odası mı?" diye sordum.

"Evet," dedi inci gibi dişlerini gösterirken. "Kurabiyem beni odasına davet etti de..."

Kameralara baktım, çevrimdışıydık. "Alara," dedim sabır dilenirken. "Kameralar çevrimiçi değil. Rol yapmana gerek yok."

"Rol yapmıyorum canım," dedikten sonra bana doğru ilerlemeye başladı. "Üzülüyorum sana ya... Aral'a âşık olan sensin ama o artık sadece kamera önünde değil, arkasında da benimle ilgileniyor..."

Aral'a duyduğum hisleri nereden bildiğini sormak yerine, "Yalan söylüyorsun," dedim.

"Al, inanmıyorsan kendin bak."

Elindeki telefonunun ekranını bana çevirdiğinde gördüğüm mesaj, kalbimin bir şok dalgasıyla çarpılmasına neden oldu.

Kurabiyem:
Odama gel.

Onu neden odasına davet ettiğini merak ederken Alara'nın güldüğünü duyunca ekrana bakmayı keserek ona döndüm. "Bu ifadeyi görmek gerçekten birçok şeye değer."

"Alara," dedim dişlerimin arasından.

"Ne var?" dedi tek omzunu silkerek.

"Benimle uğraşma!"

"Vaktim yok zaten. Aral'ı daha fazla bekletemem."

Kıkırdayarak odadan ayrılmasının ardından öylece bakakaldım. O ikisinin Aral'ın odasında ne yapacağını merak ediyordum.

Acaba odada Erkin de var mıydı? Eğer varsa daha sonra Erkin'e sorarak ne yaptıklarını öğrenebilirdim ama ya yoksa? Kendi gözlerimle mi görmeliydim yoksa daha sonra Aral'a mı sormalıydım? *Ya bana yalan söylerse?*

Düşüncelerimi dağıtmak isteyerek başımı salladım. Aral, tanıdığım kadarıyla yalancı bir insan değildi. Bu işin aslını ona soracak ve aldığım cevaba güvenecektim.

Duyduğum bildirim sesiyle kendi telefonuma döndüm ama ekranda herhangi bir bildirimle karşılaşmadım. Ardından bir bildirim sesi daha duydum, bir bildirim daha... Önceleri bunu umursamayacak gibi olsam da daha sonra telefonun sesini kapatmak için ayağa kalktım ve tekrar İzel'in telefonuna uzandım. Bu sırada kameraları kontrol etmeyi de ihmal etmemiştim.

İzel'in telefonuna dört yeni mesaj gelmişti. Bu mesajlar "X" diye kayıtlı birinden geliyordu. İsim, kaşlarımın havalanmasına neden olurken parmağım yanlışlıkla ekrana dokundu ve mesajları üstten okumuş oldum.

X:
Umarım sonuç güzel olmuştur.
Ve umarım Eva'yla sorun yaşamadan
o videoyu Frame'de paylaşırsınız.
Aksi takdirde ne olacağını biliyorsun.
Unuttuysan tekrar hatırlatayım.

Dört tehditkâr mesajın ardından bir de fotoğraf gönderilmişti. Artık emindim. İzel'in telefonuna X diye kaydettiği kişi, bana isimsiz notlar gönderen kişinin ta kendisiydi. İzel'i *challenge*'a katılmaya zorlayan da yapımcı ya da bir başkası değil, X yani isimsiz notları gönderen gizemli kişiydi.

Farkına vardığım bu gerçek, tüylerimin diken diken olmasına neden olurken İzel'in gizemli kişiyle daha önce konuşup konuşmadığını merak ettim. Daha da merak ettiğim şey, İzel'in nasıl bir fotoğrafla tehdit edildiğiydi.

İsimsiz'in bu kadar ileri gitmesine inanamazken hissettiğim merak duygusu farklı yönlere dağıldı. Aral'ın Alara'yı neden odasına davet ettiğinden, İsimsiz'in kim olduğuna ve İzel'in fotoğrafına kadar her şeyi çok merak ediyordum.

Mesajları bildirim panelinden okuduğum için fotoğrafı net bir şekilde görememiştim ama İzel'e ait olduğuna emindim. Ellerim hissettiğim merak duygusu ve her an yakalanma korkusuyla titrerken anlık bir cesaretle ekrana dokundum ve sohbet kutusu açıldı.

Karşıma çıkan fotoğraf gözlerimin irileşmesine, aynı zamanda dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Fotoğraftaki kızın yüzü, İzel'in yüzüne benziyordu ancak yıllar öncesine ait bu görüntüdeki vücut ve saçlar, şimdikinden tamamen farklıydı.

Aynanın karşısına geçerek fotoğrafını çeken bu kız gerçekten İzel miydi, yoksa yalnızca ona mı benziyordu? Kızın üzerinde

sadece iç çamaşırları vardı ama İzel'in ifşa edilmesinden korktuğu kısmın bu olduğunu sanmıyordum. Fotoğraftaki İzel kiloluydu, hem de epey kilolu...

"Bu fotoğraf gerçek olabilir mi?" diye kendi kendime sorduğumda X'in yeni bir mesaj yazdığını gördüm.

Beni yeterince anladığını düşünüyorum?

Fotoğrafı boş vererek sohbette yukarı çıktım ve önceki mesajları okumaya başladım.

Eva'yla uğraşmayı kes.

İlk mesajı buydu. Üç gün önce atılmıştı ve yalnızca bu mesajla bile X'in bana notlar gönderen İsimsiz olduğu kanıtlanıyordu.

?

Kimsin?

Ne fark eder?

Numaramı kimden aldın?

Ne önemi var?

Eva'nın bir fanında numaramın olmasını istemiyorum. Derhal numaramı sil ve bana bir daha sakın yazma.

Eva'nın fanı değilim.

Öyleyse neden onunla uğraşmamam gerektiğini söylüyorsun?

Çünkü sonuçları canımı sıkıyor.

Engelliyorum.

Fotoğrafını buldum.

Ne fotoğrafı?

18 yaşından öncesine ait tek bir fotoğrafın bile kalmadı sanıyordun ya...

Ne saçmalıyorsun sen?

Al bakalım.

Bu ben değilim.

:D

Ben değilim oradaki.

:DD

KİMSİN SEN?
NEREDEN BULDUN BUNU?

Demek inkâr sürecini geride bıraktın :)

SANA O FOTOĞRAFI
NEREDEN BULDUĞUNU SORDUM!

Yanlış soru.
Nereden bulduğumu değil,
bununla ne yapacağımı sormalısın.

Ne yapacaksın?
Arıyorum, aç.
AÇ DEDİM SANA!

Eğer bu haftaki challenge'a katılmayı kabul etmezsen, fotoğrafı Frame'de herkese açık bir şekilde paylaşırım.

Bunu yapamazsın.
Hey?
Aç şu telefonu!
Sana diyorum!!!

İzel'in cevapsız bırakılan mesajlarını okumaya devam etmek yerine fotoğrafa döndüm. Demek Duygu'yla bu kadar çok uğraşmasının nedeni buydu... Meğer geçmişinde Duygu'dan bile daha kiloluydu ve o halinden utandığı, Duygu ona o halini hatırlattığı için o sözleri söylüyordu. O gece o çikolatayı kaşıkladığını saklamamı istemesinin sebebi bile buydu. O yaşlarda

tekrar deneyeceğimi ve bu kez mutlaka merak ettiklerimin cevabını bulacağımı bilerek telefonumun tuş kilidini kapattım.

"Oh be!" diyerek banyodan çıkan İzel ise saçındaki havluyu tutarken duraksadı, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç," dedim telaşa kapılmamayı denerken. "Hiçbir şey!"

"Suratın öyle demiyor ama..."

Nasıl bir ifadem vardı da bana neyim olduğunu sorma gereği duymuştu, bilmek isterdim doğrusu. "İyiyim, sorun yok."

Gözlerini devirdi. Bu hareketi çok fazla yapıyordu ama tabii ki genellikle benim karşımdayken. "İyi olup olmadığını sormadım. Ne olduğunu soruyorum."

Bir an gerçekten beni düşündüğünü zannettiğim için kendime kızarken, "Bir şey olmadı, İzel," dedim.

"Ne halin varsa gör!" Odadan çıkmak üzereydi ki tekrar duraksadı. "Benim telefonum sende miydi?

"Evet, birlikte çektiğimiz videoyu kendi telefonuma gönderip düzenlememi istemiştin ya."

"Ee, n'aptın?"

"Videoyu düzenledim. Sonra tekrar senin telefonuna gönderdim."

"Güzel," diyerek başını salladı. "Başka bir şeye baktın mı peki?"

"Nasıl bir cevap verirsem vereyim, bana inanmayacaksın ki."

"Olsun, sen yine de cevapla." İzel'in bu oyunbozan tavırları gerçekten sıkıcı olmaya başlamıştı. Ben artık ona karşılık bile vermek istemiyorken o, Alara'nın yatağının üzerindeki telefonunu aldı. Kontrol ettikten sonra, "Ne gördün bilmiyorum ama gördüğün herhangi bir şeyden birine bile bahsedersen seni mahvederim," dedi.

"Beni tehdit etme," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ben sadece seni uyarıyorum," dedikten sonra üzerimdeki kötücül bakışlarını da alarak nihayet odadan çıkıp gitti.

İzel'in tehditlerine boyun eğmek istemiyordum. O sessiz kalmamı istedi diye biraz önce olanları hiç yaşanmamış sayamazdım. Fotoğraftan kimseye bahsetmeyebilirdim çünkü bu yaptığım çok yanlıştı ve daha da yanlışa batmak istemiyordum. Ama gizemli kişiyle konuştuğumu birilerine söylemeliydim ve o kişi kesinlikle Kaan olmalıydı. İlk günden beri İsimsiz'i bulmam için bana en çok yardım eden kişi oydu.

Onu nerede bulacağımı bilerek odamdan ayrıldım. Aşağı kata inip bahçeye çıkan cam kapıdan geçtikten sonra, çardağı geçerek basamakları inmeye başladım. Evin en alt katı olan ama girişi evin dışından olan katın kapısına geldiğimde, bir adım sonra içinde etkinlik odalarının bulunduğu alana girmiş olacaktım. Kaan ise içerideki odalardan oyun odasında olacaktı. Zamanının çoğunu burada geçiriyordu ve bildiğim kadarıyla içeride son model bilgisayarlar ile birçok oyun aleti vardı.

Odaya ilk kez girdiğim için kapıyı yavaşça açtıktan sonra aralıktan kafamı uzattım. Kaan, tam da beklediğim gibi bilgisayarlardan birinin başına oturmuş, bir savaş oyunu oynuyordu. Aynı zamanda ekranını ve kendini kayda alıyordu.

Onu rahatsız etmek istemeyerek bahçeye dönecektim ki sanırım kameranın kadrajına girdiğim için varlığımı fark ederek, "Eva!" dedi. Kulaklığını çıkarıp bana döndü. "Gelsene."

"Canlı yayın mı yapıyordun?" diye sordum fısıltıyla.

"Evet ama kapatmak üzereydim zaten, gel lütfen."

Başımı sallayarak içeri girdim, o da dönüp hızlıca takipçilerine veda etti. Oyunun henüz bitmediğini fark etsem de üzerinde

durmayarak bizi kameralardan uzaklaştırmasını bekledim. O sırada ilk kez geldiğim odayı inceliyordum.

İçeride birçok bilgisayarın dışında genellikle AVM'lerin oyun alanlarında bulunan oyun aletleri hatta bilardo masası bile vardı. Gözlerim, duvarda asılı duran dart tahtasında takılı kalmışken, "Evet," dediğini duydum. Oyunu da kameraları da kapatmış bir şekilde bütün ilgisini bana vermişti.

"Bomba gibi bir haberim var!" dedim, heyecanımı yeniden hissederken.

"Anlat bakalım," dedikten sonra oyuncu koltuklarından birine oturmamı işaret etti.

"İzel'le bütün gün çalıştık ve sonunda videoyu çektik," derken gösterdiği oyuncu koltuğuna oturmuştum.

"Harika!"

Kameralara döndüm, çevrimdışıydık. Mikrofonunu kapatmasını istediğimi işaret ettim, hızlıca dediğimi yaptı.

"Daha sonra videoyu kendi telefonuma gönderebileceğimi söyleyerek banyoya girdi. Videoyu kendime gönderdim göndermesine ama sonra telefonuna bildirimler düşmeye başladı. Telefonu sessize alayım derken mesajları okumuş bulundum."

"Eva..."

"Aslında öyle bir amacım yoktu," dedim hızlıca. Beni yanlış anlamasını istemiyordum. "Videoyu kendime gönderdikten sonra telefonu bırakmıştım bile ama işte, sonra birçok bildirim sesi gelince..."

"Neyse, ne yazıyordu mesajlarda?"

"İzel'in rehberine X diye kaydettiği birinden gelmişti mesajlar," dedim sırıtarak. "Ve bil bakalım o X kişisi kim?" Durdum, cevap vermesini bekledim ama o devam etmemi istedi. "Bana isimsiz notlar gönderenin ta kendisi!"

"Ne?" diye şaşırdı. "Emin misin?" Hevesle başımı salladım. "Bilemiyorum," dedi kararsızlıkla. "İzel ve gizemli kişinin nasıl bir bağlantısı olabilir ki?"

"Onların bir bağlantısı yok zaten," dedim. "Meğer İzel'in *challenge*'a katılmasını sağlayan oymuş. İzel'i tehdit etmiş!"

Bir süre sessiz kalarak bana bakmaya devam etti, ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu ve epey şaşkındı. Tıpkı benim bütün bunları öğrendiğim ilk anda olduğum gibi...

"Ne yani?" dedi sonunda. "Kimliği belirsiz biri tarafından tehdit edildi diye seninle çalışmayı kabul etmiş, öyle mi? İzel'den bahsediyorduk, değil mi?" Başını iki yana salladı. "İzel, aldığı tehditlere boyun eğecek bir kız değil bence."

"Bence de değil," diyerek ona katıldım. "Ama durum bu. X'in ya da gizemli kişinin, artık her neyse ve kimse, tehdidine boyun eğmiş." Eğer ona fotoğraflardan bahsetseydim, durumu sorgulamak yerine kabullenir ve benim kadar heyecanlanabilirdi ama yapmayacaktım. "Neyse, sonuç olarak artık gizemli kişiyle iletişim kurabileceğim."

"Nasıl?"

"Mesajları okuduktan sonra numarasını aldım," diyerek göz kırptım.

Belli belirsiz bir gülümsemeden sonra, "Konuştun mu peki?" diye sordu.

Ona mesajlardan bahsetmek yerine doğrudan telefonumu uzattım. Ekranı kaydırırken kaşları çatılıyor ve sorgulamaya devam ediyordu. Ah, keşke bu kadar sorgulayan bir tip olmasaydı.

"Kim olduğunu öğrenememişsin," diyerek telefonumu bana geri verdiğinde heyecanımı öldürmek üzereydi.

"Evet, ne yazık ki..."

"Numarayı bana da versene," dediğinde şaşırarak, "Neden?" diye sordum.

"Ben de konuşayım, belki ben öğrenirim."

Eğer onu reddedersem ona güvenmediğimi düşünecekti ama buna gerek yoktu ki. İsimsiz'le konuşması ve kimliğini öğrenmesi gereken bendim, bir başkası değil. Başımı sallayarak, "Teşekkür ederim ama buna gerek yok," dedim.

"Bana hâlâ tam olarak güvenmiyorsun," dedi, tam da tahmin ettiğim gibi.

"Kaan..."

"Her neyse, umarım bir an önce kimliğini öğrenir ve bu beladan kurtulabilirsin."

"Umarım," dedim gülümsemeye çalışarak. Onun asık suratı dudaklarımın kıvrılmasına engel oluyordu.

Neyse ki Lidyalara anlattığımda aynı etki oluşmadı. Üçü de beni heyecanla dinledi, sonunda Lidya'nın dahiyane fikrini kimse desteklemeyince, "Çok sıkıcısınız!" dedi.

"Sadece etik davranmaya çalışıyoruz," dedi Derin.

"Bazen gerçekten yanlış yerde durduğumu düşünüyorum," dedi Lidya başını sallayarak. İzel'in tehdit edildiği konuyu ona karşı kullanmam gerektiğini düşünüyor ve savunuyordu. Diğerleri ise ona şiddetle karşı çıkıyor, bana iyi biri olarak kalmamı söylüyorlardı.

"Entrika ve kaos sevdanı göz önünde bulundurduğumuzda bence de yanlış yerde duruyorsun," dedi Derin.

"Entrika ve kaos sevdam yok benim," diye burun kıvırdı Lidya.

"Var."

"Yok!" diye bağırdı. "Ben sadece nerede, nasıl davranmam gerektiğini biliyorum, o kadar... Fame Evi'ndeyim ve burada işler böyle yürüyor, ben de bu sebeple bu şekilde davranmayı tercih ediyorum."

"Popülerlik uğruna ruhunu satanlardan biri olmak zorunda değilsin, Lidya," deyince Derin, hepimiz şaşırdık. Lidya ise hem şaşkın hem de öfkeliydi. Ben de öyle.

"Derin, üslubuna dikkat et istersen..." dedim arkadaşımı korumayı görev bilerek. Lidya ise benden cesaret almış gibi daha da yükseldi.

"Ve sen de her fırsatta onlardan biri olmadığını söylemene rağmen onlarla aynı çatı altında yaşamaya devam etmek zorunda değilsin!"

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Derin. "Eğer işler böyle yürüyor diyerek o yolda yürüyüp gidersen ve yolun sonunda kazanırsan, gerçekten kazanmış olmayacaksın."

"Kazanırsam kazanmışım demektir."

"Hayır, Lidya," diyerek başını iki yana salladı. "Kazanırsan kazanmışsın demek değildir."

"Derin haklı olabilir," dediğimde, arkadaşımın öfkeli gözleri bana çevrildi. Bir anda beni karşısında bulmuş gibi hissediyor olmalıydı ama hayır, ben hep onun yanında olacaktım. "Eğer dediğin gibi yollarda ya da İzel ve Alara gibilerin olduğu o yolda yürürsek, hangisi olduğu hiç fark etmez, kazanmamızın hiçbir anlamı olmayacak. Eve girerken olduğumuz kişiyle evden çıkarken olduğumuz kişi aynı değilse, kazanmamızın hiçbir anlamı olmayacak."

"Ama öyle ya da böyle kazanmış olacağız," diye güldü Erkin. O da Lidya gibi hem aşkta hem de popülerlik yarışında her şeyin mubah olduğunu düşünüyordu.

Başını iki yana sallayan Derin, "Hayır, Erkin..." dedi yorgun bir sesle. "Eğer dediğiniz şekilde yapıp kazanırsak, kazanmış olmayacağız."

"Ne olacak o zaman?"

"Kaybedeceğiz," dedi ve Lidya gülmeye başladı. Erkin de onu takip etti ama ben gülmedim.

"Kazanırsak kaybedeceğiz," diye tamamladığımda Lidya gülmeyi bıraktı, tek kaşını kaldırarak bana döndü. "Evet, tam olarak bu. Eğer popülerlik merdiveninin son basamağına çıkmak için kendimizden ödün verecek olursak, tam olarak böyle bir sonuçla karşılaşacağız. Kazanırsak kaybedeceğiz ve bu kayıp, bizi öldürecek."

Durdum, onlar da durdu.

Hepimizin yeni farkına vardığı bu gerçek, dudaklarımızın mühürlenmesine neden oldu. Gözlerimiz endişeyle kararırken ne diyeceğimizi ya da yapacağımızı bilemez haldeydik. Artık geri dönüşü yoktu, dördüncü haftanın sonuna gelmiştik ve bazılarımız değiştiğini hissetmeye başlamıştı bile.

Ne yazık ki o bazılarımızdan biri de bendim.

"Ay," dedi Lidya. "Siz gerçekten çok sıkıcısınız. Olayı nasıl dramatize ettiğinize baksanıza..."

Derin'in karşı atağa geçeceğini biliyordum. İki yakın arkadaşımın tartışmasını istemediğimden araya girmek zorunda kaldım.

"Anlatmayı bitirmedim," diye hatırlattım. Ben konuşurken sürekli araya girdikleri için yaşananların tamamından bahsedememiştim.

"Eva, yaklaşık yarım saattir konuşuyorsun güzelim ama hâlâ olayı anlatmayı bitiremedin ya, ne diyeyim sana..." deyince Erkin, gözlerimi kısarak ona döndüm.

Kollarımı göğsümde çaprazlayarak, "Dinlemek istemiyorsanız, peki, tamam," diyerek alınmış gibi yaptım.

Bakışlarımı, içinde bulunduğumuz çardağın sarmaşıklarına asılmış LED ışıklara çevirmiştim. Küçük, renkli ışıklar sarmaşıkların arasında kayboluyor ama bizi aydınlığa kavuşturuyordu.

"İstiyoruz," dedi Lidya. "Devam et, lütfen."

"İstemem, yan cebime koy" dercesine gözlerimi ağır ağır sarmaşıklardan alıp arkadaşıma çevirdim. Kollarımı serbest bıraktıktan sonra, "Sonuç olarak İzel'in telefonunu bırakmadan önce rehberine girdim ve X'in numarasını aldım," diyerek konuyu kapattım. Onlara da gördüğüm fotoğraftan bahsetmemiştim ve bahsetmeyi düşünmüyordum.

"Harikasın!" diyerek beni destekledi Lidya. Neredeyse el çırpacaktı.

"Ee? Kimmiş? Neden böyle şeyler yapıyormuş?" diye merakla sordu Derin.

"Öğrenemedim," diyerek dudak büktüm.

"Ne?"

"Kim olduğunu söylemedi."

"Ve sen yarım saattir bize bunu mu anlatmaya çalışıyordun?" diye kızarak sordu Erkin. Başımı salladığımda dilini şaklattı. "Yahu ben de bir şey oldu sandım. Kim olduğunu öğrendin hatta yüz yüze gelip kavgaya tutuştunuz diye düşündüm."

"Kavga mı?" diye sorguladım. Hiçbir suçumun olmadığı bir kavgadan sonra aldığım ceza sağ olsun, bundan sonra kimseyle hiçbir şekilde kavga etmeyecektim.

"Bence bu önemli bir gelişme. Kim olduğunu hemen söylemesini bekleyemezdik zaten."

"Ben bekliyordum," dedi Erkin, Derin'in sözlerine karşılık.

"Üç haftadır bıkmadan usanmadan gizemli notlar yollayan korkağın teki o. Neden hemen kendini açık etsin ki?" diye sordu Derin.

"Haklısın," diyerek ona katıldım. "Ama sanırım o notları sadece bana yollamamış," derken, beni nasıl tanımadığını kafamda bir yerlere oturtmaya çalışıyor ama yapamıyordum.

Onlara mesajlardan bahsetmek yerine telefonumu ellerine bıraktım. Mesajların tamamını okuyan Lidya, "Delinin tekiymiş resmen!" dedi.

"Biraz tuhaf biri, evet," diyerek ona katıldım.

"Biraz mı?" diye şaşırdı. "O çok tuhaf ve çok sinir bozucu! Üç hafta boyunca sana isimsiz notlar göndererek yardım etti ama şimdi nedenini sorduğunda notları bilmezlikten geliyor ve üstelik seni tanımadığını söylüyor."

"Doğrudan öyle söylemese de evet, ona benzer şeyler söyledi."

"Belki de o değildir," dedi Derin düşünceli bir sesle. "Belki de X, isimsiz notlar gönderen gizemli kişi değildir."

Bir kaşımı kaldırdım. Diğerleri de şüpheye düşmüşken, "Bilemiyorum," dedim kararsızlıkla.

"Mesajlar bana da biraz tuhaf geldi, sanki gerçekten olan bitenden haberi yokmuş gibi."

"Numara yapıyordur. Yakalandı ya, kaçacak delik arıyor," diyen Erkin'di. Bir elini havada gelişigüzel sallıyor, her zamanki umursamazlığını takınıyordu.

"Belki evet, belki hayır. İki ihtimal üzerinde de durmamız gerek."

"Başka kim benim için böyle bir şey yapar ki?" diye merakla sordum. Keşke bu sorunun cevabını bilseydim. Keşke X ya da gizemli kişi ya da İsimsiz, artık her neyse, tam olarak şimdi bana kendini açık etseydi.

"Aslında benim bir tahminim var," dedi aramıza yeni katılan biri. Dönüp ona baktığımda, bulmacanın sonuna geldiğimizi anladım.

- B Ö L Ü M 2 2 -

ÇEVRİMİÇİ ÖPÜCÜĞÜ

Dördüncü haftanın eleme gecesine hazırlanmak için odamdaki aynanın önünde dikiliyordum. Alara çoktan giyinip süslenmiş ve odadan ayrılmıştı bile ancak ben henüz hazır değildim çünkü biricik arkadaşlarım buna bir türlü izin vermiyordu.

"Daha gösterişli bir elbise seçmelisin," dedi Lidya.

"Bence üzerindeki gayet güzel," diyen elbette Derin'di. O her zaman sadelikten yanaydı.

"Değil," dedi Lidya. "Eva'nın bu gece göz alıcı olması gerek."

"Neden?"

"Çünkü bu gece, o gece!" diye abartılı bir heyecanla konuştuğunda, hiçbirimiz neden bahsettiğini anlamadık. Yüzlerimize teker teker baktı ve sonunda pes edip açıkladı. "Eva'nın haftanın kazananı olduğunun açıklanacağı gece!"

Omuzlarımı düşürerek başımı onaylamaz bir ifadeyle iki yana salladım. Evet, *challenge*'a katılmıştım ve İzel de ben de videoyu tam zamanında paylaşmıştık. Ama kaybettiğim takipçilerden sonra kazanan isim olabileceğimi hiç sanmıyordum.

"İnan bana," diyerek göz kırptı Lidya. "Ve lütfen artık şu üzerindeki basit elbiseden kurtul."

"Üzerimdeki basit bir elbise değil," diye kızdım.

"Alara'nın giydiği elbiseyi görmedin galiba?" diye sorarken üzerimdeki beyaz elbiseyi baştan aşağı süzüyordu.

"Abartıyorsun, Lidya," dedi Derin.

Ellerini beline koydu. "Neden Eva'nın da en az Alara ve İzel kadar göz alıcı olmasını istemiyorsun?"

"İstemiyor muyum?" diye hayret edercesine sordu Derin. "Bu da nereden çıktı?"

"Böyle bir elbiseyle geceye katılmak istemesini desteklemenden çıkmış olabilir."

"Kızlar, lütfen tartışmayın," diyerek araya girdim.

Neden böyle davrandıklarını anlayamıyordum. Lidya biraz daha uçarı bir tipti, evet; Derin ise daha mesafeli ve mantığıyla hareket eden bir tipti, buna da evet; yine de devamlı tartışmalarına gerek yoktu.

İkisi de aynı anda, "Sen karışma!" deyince odamdaki boy aynasının karşısında öylece kalakaladım. Yansımadan onları izliyordum.

"Benimle ne alıp veremediğin var senin?"

"Bir şey alıp veremediğim yok. Fazla alıngansın sadece."

"Devamlı benimle ters düşüyorsun ve bunu bilerek yapıyor gibisin."

"İşim gücüm yok, seninle tersleşebileceğim konu arıyorum kendime," diye burun kıvırdı Lidya.

"Buna inanırım, biliyor musun?"

"Of, sıkıldım senden," dedikten sonra giyinme odasına doğru ilerledi. "Konumuz şu anda Eva ve onun nasıl bir elbise giymesi gerektiği."

Derin, onunla baş edemeyeceğini anlamış olmalıydı ki bizden uzaklaşarak kendi yatağının ayakucuna oturdu. Lidya ise üç yeni elbiseyle aramıza döndüğünde, "Önce şu çirkin elbiseden

kurtulalım, sonra o güzel saçlarını seçeceğimiz yeni elbiseye uygun yapalım," diyordu.

Bir an durup kızların üzerindeki elbiselere baktım.

Derin'in üzerinde mavi, straplez bir elbise vardı. Lidya'nın üzerinde ise etek kısmı kabarık, toz pembe bir elbise. Saçlarının uçlarını kıvırmıştı ve bu haliyle bir peri kızını andırıyordu. Bırak Alara'yı, İzel'i, kendi arkadaşlarımın yanında bile sönük kalıyordum. Üzerimdeki elbise gerçekten sadeydi.

Lidya, geniş bir gülümsemeyle seçtiği elbiseleri göstermeye ve her elbise hakkında ayrı ayrı yorumlarda bulunmaya başladı. "Evet, seç bakalım!" dedi sonunda ve seçimi bana bıraktı.

Elbiselerin model ve renkleri üzerinde durarak düşünmeye başladım. Eğer Lidya'nın dediği gibi gecenin yıldızı olacaksam gerçekten en güzel elbiseyle aşağı inmeliydim. Aslında tek sebebim bu da değildi. Son yaşananların ardından Aral'a güzel görünmek istiyordum.

"Sanırım bunu deneyeceğim," diyerek sonunda kırmızı olanı seçtim. Kısa ve askılı bir elbiseydi, vücudumu tamamen saracağına emindim.

"Harika bir seçim!" dedi Lidya sevinçle ve beni hazırlamaya başladık.

Sonunda karşılarına geçip kendi etrafımda dönerken, "Nasıl olmuşum?" diye sordum.

"Enfes! Enfes!" diyerek beni alkış ve övgü yağmuruna tutmaya başladı Lidya.

"Çok güzel," dedi Derin. "İyi ki değiştirmişsin elbiseyi."

Lidya burun kıvırdı. "O kadar da karşı çıkmıştın oysaki..."

"Evet, haklıymışsın. Diğer elbise bunun yanında çok basit kalıyormuş..."

"Aral beyefendi seni böyle gördüğünde ne yapacak bakalım!" dedi Lidya hırsla. O an başından beri tek derdinin bu olduğunu anlamış olduk.

"Lidya! Yoksa bana yalan mı söyledin? Asıl amacın beni Aral'a güzel göstermek miydi?"

"Kısmen," diyerek kıkırdadı. "Dediklerimin hepsi doğruydu ama Aral'ın ağzının sularını akıtarak sana bakmasını da istediğim için elbiseni değiştirmen gerektiğini söyledim."

İkimiz de onun bu sinsi planını şaşkınlıkla karşılarken kapının çalındığını duyduk. Derin, üçüncü tık sesinden sonra, "Girebilirsin!" diye bağırdı.

Kapı yavaşça açıldı. Gelecek kişiyi büyük bir merakla beklerken kapı aralığında Atlas'ın kafası görününce üçümüz de şaşırdık.

"Atlas?"

"Gelebilir miyim?"

İstemsizce duraksadım. Atlas'ı daha önce odama hiç davet etmemiştim, o da böyle bir istekte bulunmamıştı.

Kameralara göz ucuyla baktım, çevrimiçi olduğumuzu görünce neden böyle bir anın içinde olduğumuzu anlamış oldum.

"Gel tabii," dedi Derin, benim yerime. "Biz de çıkıyorduk zaten."

"Hayır, çıkmıyorduk," dedi Lidya, ardından bir kaşını kaldırarak bana döndü. Ona sorun olmayacağını gösterircesine gülümsediğimde yavaşça kafasını salladı ve Derin'in peşine takıldı. Kapıdaki Atlas ve odanın orta yerinde öylece dikilen ben, baş başa kalmış olduk.

"Oturabilir miyim?" diye sorarak biraz öncesine kadar Lidya'nın oturduğu yatağımı işaret ettiğinde umursamaz görünmeye

çalışarak izin verdim. Hafifçe gülümseyerek yanıma kadar geldi, beni geçip yatağımın ayakucuna oturdu.

"Ne konuşacaktın benimle?" diye sorarak olduğum yerde dikilmeye devam ettim.

"Neden uzak duruyorsun, gelsene yanıma."

"Aslında..." diyordum ki Celal Bey'in sesini duydum. "Biraz sohbet edin, daha sonra öpüşün."

Fısıldanan sözler, gözlerimin irileşmesine ve dudaklarımın arasından, "Ne?" diye bir şaşkınlık nidasının çıkmasına neden oldu.

Atlas, verdiğim tepkiye sırıtınca aynı sözlerin onun kulağına da fısıldandığını anlamış oldum. Ekibin zoruyla benimle öpüşecek olma fikri onun için sorun değilmiş gibi dururken benim için epey büyük bir sorundu.

Kalbimde aşkını büyütmediğim birini öpmek istemiyordum.

Evet, içimde Atlas'a karşı aşka benzer duygular yoktu ve onunla kamera önünde bile olsa sevgiliymişim gibi davranıyordum ama fazlasını yapamazdım. Onu öpemezdim, gözlerimi kapattığımda gördüğüm surat Aral'ın güzel suratıyken Atlas'ı öpemezdim.

"Romantik olun. İzleyenler dikkatlerini sizden ayıramamalı," diye fısıldayan Suzan Hanım'dan sonra Atlas'ın beni baştan ayağa süzdüğünü ve "Ne kadar güzel olmuşsun böyle..." dediğini duydum.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa ekibin isteğine mi uymaya çalışıyordu, anlamıyordum. Atlas'ın sahtelikten nefret ettiğini sanıyordum ama şimdi baktığımda, onda gerçekliğe dair hiçbir şey göremiyordum.

Celal Bey'in uyarısıyla bir şey söyleme sırasının bana geçtiğini bilerek gülümsedim. "Teşekkür ederim, sen de çok şıksın."

Atlas, başka bir şey söylemek yerine sol eliyle yanındaki boşluğa vurdu. Öylece dikilmeye devam etmek yerine yanına oturdum, bundan cesaretle aynı elini hareketlendirerek saçlarıma dokundu.

"Artık gitmek istiyorum," dedi fısıldar gibi.

"Anlamadım?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Evden gidelim," dedi saçlarımı okşayan elini, yanağımın üstüne bıraktığında. "Sen ve ben, ayrılalım yarışmadan." Ekibin talimatlarını yerine getirmeye çalıştığı için böyle konuştuğunu anlamıştım. Atlas'ın yarışmadan ayrılmak gibi bir niyetinin olması saçmalıktı. Bunu benimle yapmak istemesi ise saçmalığın daniskasıydı. "Ne dersin?"

Ne derim? Elbette hayır derim! Neden yarışmadan ayrılmak isteyecektim ki? Ama sanırım bu noktada ona uyum sağlamalı ve ona olan aşkımın gözlerimi kör ettiğini gösterircesine ona katılmalıydım. Tabii, ekibe boyun eğmeyi kabul edecek olursam...

"Gitmek istemiyorum," dedim dürüst olmak isterken.

"Ama neden?" diye hayal kırıklığına uğramış gibi sordu.

"Burada olmak hoşuma gidiyor."

"Dışarıda sadece sen ve ben olacağız. İzel olmayacak, diğerleri olmayacak. Sadece sen ve ben."

Diğer elinin kucağımdaki elime uzandığını gördüm. Elimi tuttuğunda zamanın geldiğini anlamıştım. Öyle ki Celal Bey'in kulaklarımıza, "Harikasınız!" diye bağırması da bunun kanıtıydı.

Atlas'ı kendi isteğimle değil, bir başkasının yönlendirmesiyle hatta zorlamasıyla öpmek üzereydim. Bu kötüydü, bu çok kötüydü ve Atlas'ın bana yaklaştığı bu anda zihnim allak bullaktı.

Ne yapmam gerektiğini düşünüyor, eğer sırf yapımcı istedi diye onu öpersem Lidya'ya bahsettiğim o yolda yürümeye

başlayacağımı biliyordum. Eğer tam olarak şimdi Atlas'ın beni öpmesine izin verirsem bundan sonra kazansam dahi kazanmış olmayacaktım.Bunu istemiyordum, bunu kesinlikle istemiyor ve kendimi korumak, bu evden çıkarken göğsümü kabartarak gülümsemek istiyordum. Babama verdiğim sözü sonuna kadar tutmak istiyordum. Ancak altına imzamı attığım sözleşmeyi unutmuş değildim. Bu yüzden geri çekilemedim ve Atlas'ın dudaklarını kendi dudaklarımda hissettim.

"Bu kadarı yeterli," deyince Suzan Hanım, onu iterek uzaklaştırmak isterken yavaşça uzaklaştım.

İkimiz de nefeslerimizin düzene girmesini bekliyorduk fakat asıl beklediğimiz şey, kameraların çevrimdışı olması ve kaybetmek üzere olduğumuz kendimize dönebilmemizdi.

- BÖLÜM 23 -

İFŞA VE LİNÇ

Fame Evi'nin üyeleri, önceki haftalarda olduğu gibi dördüncü haftanın eleme gecesi için de evin en üst katında bulunan terasta toplanmıştı.

Bütün yarışmacıların heyecanlı olduğunu görüyor, kendi heyecanımı bastırmaya çalışıyordum. Lidya'nın söylediklerinden ve kızların beni böylesine güzel hazırlamasından sonra kendimi daha da heyecanlı ve özgüvenli hissetmeye başlamıştım.

Bu gece benim gecem olacaktı, öyle ya da böyle buna emindim.

Ekipten biri, "Birazdan yayına gireceğiz," diyerek ellerini birbirine vurdu. "Lütfen, herkes hazır olsun!"

Korkut Bey yakasına takılan mikrofonu düzeltirken biz de kendimize son kez çekidüzen verdik. Ekip bizi ekran önünde yalnız bıraktığında roller dağıtılmıştı, çok daha öncesinde yazılmış senaryolar son kez akıllarda geziniyordu.

Çevrimiçi olmamıza yalnızca bir dakika otuz üç saniye kaldığı bildirilirken "Olamaz!" diye bağırdı biri.

Korkut Bey dahil olmak üzere terastaki bütün yarışmacıların dikkatini üzerine çeken İzel'in gözleri telefonundaydı.

Elleri titriyor, dehşetle bakan gözlerine şaşkınlıkla araladığı dudakları eşlik ediyordu.

"Bir sorun mu var?" diye soran Korkut Bey, ona doğru adım atmıştı ki İzel'in ağlamaya başladığını gördük.

Her ne olursa olsun dimdik ayakta duracakmış gibi görünen o kız, aniden hüngür hüngür ağlamaya başladı. Kameraların çevrimdışı olduğunu ve İzel'in rol yapmadığını hepimiz biliyorduk. Hem çok şaşkın hem de meraklıydık.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye hıçkırıklarının arasından sorarken elindeki telefonu işaret ediyordu.

Neden ağladığına bir türlü anlam veremeyen biz, ona meraklı gözlerle bakmaya devam ederken, bir anda kendi arasında konuşmaya başlayanlar oldu ve sonunda biri, "Hemen *Frame*'e bakın!" diye bağırdı.

Henüz yayına bağlanmadığımız için telefonlarımız ellerimizde veya yanımızdaydı. Egemen'in bağırışıyla hep birlikte *Frame*'e girdik. Bunu, ardı ardına yükselen şaşkınlık nidaları takip etti.

Frame, İzel'in geçmişine ait bir fotoğrafla çalkalanıyordu. İki gün önce benim gördüğüm fotoğrafla! X'in, benimle çalışmaması durumunda ifşa edeceğini söyleyerek İzel'i tehdit ettiği o fotoğrafla...

Bir an fotoğrafı paylaşan kişinin İzel olduğunu düşündüm ancak bu çok kısa sürdü. Alara'nın kollarında ağlarken ayakta durmakta bile zorlanan İzel'in böyle bir olayı prim için kullanacağını hiç sanmıyordum. Kaldı ki kameraların çevrimdışı olduğunu bildiğimiz bu anda böylesine içli içli ağlaması, fotoğrafı bir başkasının paylaştığını gösterirdi.

Ama kimin? Kim böyle bir fotoğrafı paylaşır ve İzel'i zor durumda bırakmak isterdi? X mi? Bana isimsiz notlar gönderen o gizemli kişi mi? Bunu gerçekten yapmış mıydı?

İzel'i teselli etmeye çalışanlar ve *Frame*'deki fotoğrafı gördükten sonra suratında alaycı gülümsemeler oluşanlardan sonra Korkut Bey, İzel'in yanında durup, "Fotoğrafının ifşa edilmesine üzüldük ancak neden bu kadar şaşırdığına anlam veremiyoruz," dedi.

Kameralar çevrimdışı değil miydi? Neden bu anda bile ateşi harlamaya çalışıyordu? İzel'in ne halde olduğunu görmüyor muydu?

Bir yanında Alara, diğer yanında Hazal vardı; hıçkırıklara boğulmuştu. Yine de ona yöneltilen sorudan sonra kendini toparlamaya çalışarak, "Çünkü bu fotoğraf sadece benim telefonumda vardı!" diye bağırdı.

Ve o an anladım. Olacaklar şimdiden zihnimde yaşanmaya başlamıştı bile. Dudaklarım gerildi, ellerim soğumaya başladı.

"Başka bir yerde daha olmadığına emin misin?" diye sordu Korkut Bey.

"Ya da başka birinde daha?" diyen Atlas'tı.

"Elbette eminim!" dedi İzel hıçkırıklarının arasından. "O fotoğraf sadece benim telefonumdaydı. Başka hiçbir yerde ya da kişide yoktu."

"Öyleyse biri telefonuna girdi ve fotoğrafı paylaştı," dedi Alara.

"İzel'in telefonuna izinsiz bir şekilde girmek mi?" diye şaşırarak soran Hazal'dı. "Bu imkânsız. İzel, telefonunu bir an olsun yanından ayırmaz!"

Biliyordum, şimdi bütün gözler bana dönecekti.

Biliyordum, en başından beri korktuğum şey başıma gelecekti.

"Eva!"

Gözlerimi yumdum. Beni şimdi kim, nasıl kurtaracaktı? Ne ben ne arkadaşlarım ne de gizemli kişi... Benim suçsuz olduğumu kim, nasıl kanıtlayacaktı şimdi?

"Ona telefonumu verdim. Benim telefonumdan çektik videoyu ama düzenleyecek olan oydu." Durdu, bana doğru bir adım atmaya çalıştı ama mecali yoktu. "Evet, o yaptı," dedi. Bilincini kaybetmeden önce söylediği son sözün evdeki kaderimi değiştireceğini biliyordum. "Fotoğrafı paylaşan Eva!"

Artık çevrimiçi olmanın da çevrimdışı olmanın da bir anlamı yoktu. Kameraların önü de arkası da bir oyundan ibaretti. Işıklar beni parlatmıyor, yakıyordu.

Üzerime çalınan bu kara lekeden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Oklar beni gösteriyordu ve ben, bu oklardan kaçıp kurtulabilecek halde değildim. İnkâr edebilirdim ama onlara suçsuz olduğumu kanıtlayamazdım.

İzel yalan söylüyordu. O fotoğraf sadece onda yoktu, X'te yani gizemli kişide de vardı. Ama ben, bu gerçeği açığa çıkaramazdım. Eğer o gün yaşananlardan, dolayısıyla X'ten bahsedersem, kendi kuyumu kendim kazmış olacaktım. Ekibe İsimsiz'den bahsetmemiştim ve onun bana sağladığı olanaklardan faydalanmıştım. Eğer şimdi gerçekleri ortaya dökmeye başlarsam gizemli kişiyle olanları da anlatmak zorunda kalırdım ve belki de bu, asıl sonum olurdu.

"Ben yapmadım!" diyor, başka bir şey söyleyemiyordum. Ne diyebilirdim ki? Ekip, gizemli kişiden aldığım notları saklamış olmamı affetmezdi.

Bütün gözlerin bana döndüğünün bilincindeydim ancak içlerinden sadece birinin bana nasıl baktığını merak ediyordum. Aral'ın bana mı yoksa İzel'e mi inandığını görmek isterken bakışlarımı ona doğru çevirdim.

Gördüğüm yüz, içimin rahatlamasına neden oldu. Diğerleri gibi bana şaşkın ve hayal kırıklığıyla değil, endişeyle bakıyordu. Bana güveniyordu, benim yapmadığıma inanıyordu.

"Bir de gülüyor musun?" diye bağrıldığında gülümsediğimi fark ederek kendime geldim.

"İzel'cim, lütfen sakinleşmeye çalış," dedi Alara.

"Kimse benden sakin olmamı beklemesin!" diye bağırdıktan sonra tekrar ağlamaya başladı. "Bittim ben, mahvoldum..."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Duygu.

"Bir de soruyor musun?" diye düşmanca bir tavırla sordu.

"Alt tarafı bir fotoğraf, İzel," dedi Egemen omuz silkerek. "Hepimiz ergenlik yıllarımızda, şu an olduğumuzdan daha farklıydık."

"Kapa çeneni!"

"Bu kadar ağlamanı gerektiren bir durum yok," dedi İpek.

"Anlamıyorsunuz beni..."

"Anlıyoruz ve yardımcı olmak istiyoruz," dedi Ezgi.

"Nasıl yardım edebilirsiniz? O kadar eminim ki fotoğrafın *Frame*'de yayıldığına... Ah, yorumları düşünemiyorum bile!"

"İnsanların ne düşündüğünü bu kadar umursamamalısın," dedi Aral.

"Demesi kolay tabii! Geçmişine dair böyle bir fotoğrafın yoktur senin."

"Evet, yok."

Aral'ın son sözünün üstüne Celal Bey ve ekipten birkaç kişi aramıza dahil oldu. Telaşlı görünen Celal Bey'in ilk sözü "İzel!" olmuştu.

İzel ise sanki bu anı bekliyormuş gibi daha şiddetli ağlamaya başlayarak kendini Celal Bey'in kollarına attı. "Kendini harap etme bu kadar," dedi yapımcı. "Olan oldu."

"Ne yapacağım ben şimdi?" diye hıçkırarak sordu İzel.

"Merak etme, bu durumu senin lehine çevirecek bir yol bulacağım," dedi yapımcı, güven veren bir sesle. Ellerinden biri, İzel'in çıplak omzundaydı.

"Bence durum zaten öyle," dediğini duyduk birinin.

"Nasıl yani?" diye soran Hazal'dı.

Tunç, "Bu fotoğrafın yayılması, İzel'in *Frame* profilindeki etkileşimlerinin artmasına neden olacaktır," diye devam edince İzel duraksadı. Gözyaşlarını ellerinin tersiyle silerken dönüp yapımcıya bakmıştı. Celal Bey hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

"Aslında doğru söylüyor. İnsanlar o fotoğraftaki haliyle şu anki halini kıyaslamak için İzel'in profilini ziyaret edeceklerdir ve sadece bununla bile bu gecenin kazananı olabilir."

"Yoksa o fotoğrafı kendin mi paylaştın?" diye soran Lidya'ydı. Elbette, benim paylaşmadığıma emindi.

"Delirdin mi sen? Neden böyle bir şey yapayım?" diye sordu İzel.

"Haftanın kazananı olmak için?"

"Buna ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" diye küçümseyici bir tavırla sordu. "Aptal mısın sen?"

"İki haftadır kıl payıyla birinciliği kaçırdığını hatırlatırım," diye lafa atladı Duygu, kollarını göğsünde çaprazlamış bir şekilde.

"Duygu, seni mahvederim," dedi İzel. "Laflarına dikkat et!"

"İzel haklı," dedi Tunç. "Bu söylediğin şey tamamen saçmalık! Kim etkileşim uğruna böyle bir şey yapar ki?"

"Ne kadar hırslı biri olduğunu evdeki herkes biliyor," diyerek bu kez lafa atlayan bendim. "Alara'yı geride bırakmak için böyle bir yola başvurmuş olabilirsin. Zira daha birkaç gün önce Hazal'la bir olup Alara'nın arkasından iş çevirdiğinizi unutmuş değilim."

Alara, kafası karışmış bir halde bir bana bir de arkadaşlarına bakarken İzel hayret edercesine bana bakıyordu."Kendini nasıl aklayacağını şaşırdın gerçekten."

"Kendimi aklamama gerek yok çünkü suçlu değilim."

"Hı hı," dedi alaycılıkla. "İlk gün hesabımı da çalan sen değildin zaten."

"Evet, değildim."

"Bu var ya, bu..." dedi Duygu. "Kesin kendi hesabını da kendi çalmıştır." Ardından komik bir şey söylemiş gibi gülmeye başladı. Onun dışında gülen kimse yoktu.

"Duygu, haberin olsun diye söylüyorum. Kara listemdesin artık!" diye tısladı İzel.

"Öyle mi?" diye soran Duygu, bugün fazlasıyla cüretkârdı ya da gerçek benliği zaten buydu. Kameraların çevrimdışı olmasını fırsat biliyordu. "Adım kaçıncı sırada peki?"

"İlk!" diye tısladı İzel. "Eva'nın bile isminin üstünde!"

"Nereden geliyor bu özgüven?" diye sordu Alara.

"Ben hep özgüvenli bir kızdım," diye tek omzunu silkti Duygu.

"Daha düne kadar kiloların yüzünden ağlıyordun," diye aşağılar nitelikte konuşan Hazal'dı.

"Evet, şu anda İzel'in o fotoğraftaki kilolarına bakarak ağladığı gibi..."

Duygu'nun son sözü ipi koparan el oldu. İzel, fotoğrafı hatırlayarak tekrar ağlama krizine girdi ve terastan çıkarıldı. Celal Bey, Korkut Bey ve ekibin geri kalanı İzel'i sakinleştirmek üzere eve girmişken biz yalnız başımıza kalmıştık.

"Yaptığını beğendin mi?" diye soran Tunç'tu.

"Ne yaptım sanki!" diye pervasızca cevap verdi Duygu.

Tunç, başını onaylamaz bir ifadeyle iki yana sallayıp ekibin peşinden gitti.

"İzel'e karşı bir şeyler mi hissediyor bu?" diye soran Lidya'ydı. Başımı salladım. "Gerçekten mi? Sen nereden biliyorsun?"

"Belli olmuyor mu?"

"Ne zamandan beri peki?"

"O kadarını bilmiyorum ama bir şeyler hissettiğine eminim."

"Her neyse," diyerek konuyu değiştirmek istedi Derin. "Farkındaysanız daha önemli bir sorunumuz var."

"İzel bu çirkinliği benim yaptığımı düşünüyor," dedikten sonra şüpheye düşerek, "Peki ya siz?" diye sordum.

"Eva," diye kızdı Lidya. "Bunu hiç sormadın sayıyorum."

"Aynen öyle," dedi Derin. "Senin böyle bir şey yapmayacağını hepimiz çok iyi biliyoruz."

Erkin de onlara katıldığını belli edince üçünün de bana güveniyor olması, içimi biraz daha rahatlattı ama bunun beni kurtarmaya yetmeyeceğini biliyordum. Beni neyin kurtaracağını bilmediğim gibi, bu durumdan kurtulabilme şansımın olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Eva," deyince Erkin, ona döndüm. "Bahsettiğin tehditler bu fotoğrafla alakalı olabilir mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken her birine teker teker baktım, sonunda başımı yavaşça salladım.

"Ah, Eva... Ah!" dedi Lidya. "Neden bize o gün söylemedin bunu?"

"Çünkü o gün size fotoğraftan bahsetseydim, bana nasıl bir fotoğraf olduğunu soracaktınız. Sonunda gördünüz işte, nasıl paylaşabilirdim ki?"

Derin, ellerinden birini omzuma koydu. Teselli verirken, "Fotoğrafın gizli kalması gerektiğine inanarak bırak göstermeyi, bize fotoğraftan bahsetmedin bile. Ama biri onu *Frame*'de öylece paylaştı, öyle mi? Eva..." diyordu.

"Kimse buna inanmaz," dedi Erkin.

"Oklar seni gösteriyor ve senin suçlamaları çürütecek bir kanıtın bile yok..."

"O gün odada yalnızdınız, değil mi? İzel'in telefonunu eline aldığında o banyodaydı. Peki ya kameralar? Onlar seni izliyor muydu?"

"Başta hayır," dedim, telefonu elime aldığım ilk anda kameraları kontrol ettiğimi hatırlıyordum. "Ama sonrasını bilmiyorum..."

"Keşke sen yapmış olsaydın. En azından nasıl aklanacağını değil, bundan sonra işleri nasıl lehine çevireceğini konuşurduk," deyince Erkin, üçümüz de gözlerimizi ona diktik.

Ama konuşan, "Delirdin mi sen?" diye çıkışan Lidya oldu. "Böyle bir şeyi yapmış olsaydı başı çok fena derde girerdi."

"Evet, biliyorum. Öyle ki yapmadığı halde bile başı dertte."

"Bu büyük bir sorun, değil mi?" diye çaresizce sordum.

"Hem de çok," dedi Derin. "Aslında bu olay İzel'in değil de bir başkasının başına gelmiş olsaydı bir şekilde işin içinden sıyrılabilirdin. İzel hem güçlü bir yarışmacı hem de senden nefret ediyor. Evden gitmen için bu olayı kullanmak isteyecektir."

"Bir yolu olmalı," diye mırıldandım.

Kendimi bu eve girdiğimden beri ilk kez bu kadar çaresiz hissediyordum. Evden gitmek istemiyordum, özellikle böyle bir suçlama altında kalarak gitmeyi hiç istemiyordum!

Midemin içindeki yanma hissi, geç bile kaldığımı haykırırken bulunduğum ortamdan uzaklaşmak ve bana anı unutturacak olana gitmek istiyordum. Gözyaşlarını kendine davet eden gözlerim, terastaki yarışmacıların üzerinde gezindi ama onu göremedim.

"Kime bakıyorsun sen?" diye sorduğunu duydum Lidya'nın ama cevap veremedim. Bütün yarışmacıların odağında ben vardım. Aral'ı arayan gözlerim, diğer gözler tarafından esir alındığımı henüz fark ediyordu.

"Bana bakıyorlar," dediğimde sesim titriyordu.

"Eh, sonuçta İzel'in fotoğrafını izinsiz paylaştın ve geceyi mahvettin," dedi Erkin.

"İyi ama ben bir şey yapmadım ki!" diyerek ona döndüm. O da mı bana inanmıyordu?

"Evet, güzelim ama onlar bunu bilmiyorlar," dedi yumuşak bir sesle.

"Ortada hiçbir kanıt yokken nasıl olur da İzel'in sözüne inanır ve beni suçlayabilirler?" diye sorarken gerçekten olan biteni anlamaya çalışıyordum.

"Aral'ı mı arıyordun?" diye sorunca Derin, başımı sallamakla yetindim. "Hadi, git yanına. Biz diğerlerini idare ederiz."

"Nerede olduğunu bilmiyorum ki..." dedim hayal kırıklığıyla. "Gitmiş."

"Bahçede," diyerek eliyle bir yeri işaret etti. Dönüp baktığımda, salıncakta tek başına oturan Aral'ı gördüm.

- BÖLÜM 24 -

OYUN YENİ BAŞLIYOR

Kalbim hızlanırken olan biteni daha şimdiden unutmuş gibi yürüyordum. Ancak öncesinde odama gidecek ve yüzüme soğuk su çarpacaktım.

Odamdan gelen sesler koridordan bile duyuluyordu. Bir erkek sesi duyuyordum. Birine bir şey anlatıyor gibiydi ya da kendi kendine konuşuyordu. Ne olursa olsun, içeridekinin bir yabancı olduğu aşikârdı ve ben bu kişinin, gizemli kişi olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Vakit kaybetmeden kapı koluna uzandım ve içeri baktığımda donakaldım."Hakan?"

İçeride yalnız değildi. Şaşkınlığım önce onda, sonra kapıyı açmamla Hakan'ın üstünden çekilerek yere düşen Alara'yaydı. Dağılan saçlarını toplamaya çalıştığı sırada, Hakan da yattığı yerden kalkmış, gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışıyordu.

"Ben, şey..." diyebildim sonunda. "Kusura bakmayın."

Kapıyı kapatmak üzereydim ki kendini henüz toparlayabilmiş olan Alara yanıma koştu. "Eva, bekle!" Durdum, yanıma kadar geldikten sonra bileğimi tutmasına izin verdim. "Açıklamama izin ver."

Bana bir açıklama borçlu değildi. Kaldı ki dağılan saçlarına, bozulan rujuna ve Hakan'ın tek düğmesi kopan gömleğine rağmen ne açıklayacaktı, bilemiyordum.

"Biz Hakan'la..." diyordu ki "Takılıyoruz," diye devam eden Hakan oldu. Kaşlarımı çattım. "Aramızda duygusal bir şey yok, bazen buluşuyor ve... Anlarsın ya."

Alara'ya baktım, böyle bir açıklamadan hiç memnun olmuşa benzemiyordu. Sanki aralarındaki ilişki, Hakan için takılmak olarak nitelendireceği kadar basitti ama Alara için daha özeldi. Alara, Hakan'dan gerçek anlamda hoşlanıyordu.

"Öyle mi, Alara?" diye sorduğumda, nasıl bir cevap vereceğini merak ediyordum.

"Evet," dedi cılız bir sesle. "Hakan'ın dediği gibi."

"Yani sen kamera önünde Aral'dan hoşlanıyorsun ama kamera arkasında Hakan'la birliktesin, öyle mi?"

Kendi durumunu tek cümlede, hem de benim kurduğum bir cümlede duymuş olmak suratının değişmesine neden olsa da başını salladı. "Biliyorum, bunu senden istemeye hakkım yok ama Aral'a bahsetmesen olur mu?"

"Mümkünse kimseye."

Bir kaşımı kaldırarak nefeslerini yeni yeni düzene sokabilmiş çifte baktım. Kendileri gibi zannediyorlardı beni ama değildim. Olanlardan sonra da anlamıştım ki olmam gereken insan daha da kötüsüydü. Bu yüzden, "Olur ama bir şartla," dedim.

Hakan'ın kaşları sorgular nitelikte çatılırken Alara, "Tamam, ne istersen!" dedi.

"İzel, başına gelenler yüzünden beni suçluyor," dediğimde ikisi de ne isteyeceğimi anlamıştı. "Bu olayda benim yanımda olmanızı istiyorum."

"Ama..." diyordu ki Alara, elimi kaldırarak onu susturdum. "Kimseye bahsetmememi istiyorsanız şartım bu."

Beni geçiştirmek için mi yoksa gerçekten buna mecbur oldukları için mi, bilmiyorum, ikisi de şartımı kabul etti. Odama gelme amacımı gerçekleştirmeden kapıyı kapattım, onlar içeride kalırken koridor boyu yürümeye başladım. Aynı zamanda Aral'a mesaj yazıyordum. Oyalandığım süre boyunca sıkılıp başka bir yere gitmiş olabilirdi.

Neredesin?

Beni mi özledin? ;)

Terasta göremedim de seni...

Bahçedeyim.

Biraz konuşabilir miyiz, yanına gelsem?

Daha fazlasını da yapabiliriz istersen :)

Aral...

Bekliyorum.

Adımlarımı ona doğru yönelttiğimde başını geriye doğru yasladığını ve oturduğu salıncağın hemen arkasında bulunan ağacın izin verdiği kadarıyla gökyüzünü izlediğini gördüm.

Birkaç adım ilerisinde durdum. O, gökyüzünü izlemeye, ben ise onu izlemeye devam ediyordum. Az sonra varlığımı fark ettiğini söylercesine, "Sen geldikten sonra iki yıldız kaydı," dedi.

"Ya," diyerek yanına oturdum. "Ne diledin?"

Gökyüzüne bakmaya devam ederken, "Ben dilek tutmam," diye cevap verdi. Nedenini sorduğumda arkaya yasladığı başını hareketsiz bırakıp, gözlerini gökyüzünden ayırarak bana çevirdi. "Yıldızlar ölürken dilek tutulmaz," diye cevap verdi. Ardından tekrar gökyüzüne döndü.

Onun gibi ben de başımı arkaya yaslayarak gözlerimi gökyüzüne diktim. Bir süre ikimiz de hiç konuşmadan yıldızları izledik, sonunda konuşan ben oldum.

"Karanlığın içinde nasıl ışıldıyorlar!"

"Senin gibi... Senin bunca kötülüğün arasında tükenmeyen iyiliğin gibi..." Gözlerimi hızlıca ona çevirdim, biraz önceki gibi başını kaldırmadan gözlerini çevirmişti bana. Dudaklarındaki çarpık gülümseme varlığını korumaya devam ederken sol elini kaldırarak sağ yanağıma dokundu. "Üzülme, bir yolunu bulacağız."

Dokunuşu beni alıp başka diyarlara götürürken kendimi anın büyüsüne o kadar çok kaptırmıştım ki ne demek istediğini çok sonra anlayarak, "Ah, evet, o mesele..." dedim. "Aslında ben de bu yüzden gelmiştim."

"Ne yapılabilir ya da nasıl yapılır bilmiyorum ama bana güven. Bir yolunu bulacağım."

Bana neden yardım etmek istediğini merak etsem de "Bilmediğin şeyler var," dedim. Bir kaşını oynattı. Ona her şeyi en başından anlatmaya karar verdiğimde, güvenimi boşa çıkartmamasını umuyordum. "Eve geldiğim ilk gün, isimsiz bir not aldım."

"Ne yazıyordu?"

"İzel'in hesabını benim için çaldığını." Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı, devam etmemi istedi. "Bir sonraki not, sponsorların geldiği günde elime ulaştı. Sonraki ise kırmızıyı aradığımız gün. Bir sonraki, magazin haberinin ardından ve sonuncusu ise İzel'in *challenge*'a katılmak istemediğini söylediği gün... Hepsinin ortak noktası ise yatak odamdaki çekmecemde bulunmuş olmaları."

"Ekiple konuştun mu bu konuyu?" diye sorduğunda yanaklarımın içini ısırarak başımı iki yana salladım.

"Zaten sorun da bu. Ekiple bu konuyu konuşmadım ve İsimsiz'in bana yardım etmeye çalışmasına göz yumdum. Sonunda İzel'le dans videosu çektik. İzel videoyu kendi telefonuma gönderebileceğimi söyleyerek telefonunu bana bırakıp banyoya girdi. Videoyu gönderdim, başka hiçbir şeye bakmadım, yemin ederim..."

"İnanıyorum sana," diyerek sözümü kesti. Bir kanıt ya da herhangi başka bir söz duymak istemiyordu. O yalnızca "Ben yapmadım" dediğimde bana güveniyor, inancını yeşil gözlerine de taşıyordu.

"Videoyu düzenledim," diye devam ettim. "Daha sonra İzel'in telefonuna bildirimler düşmeye başladı. Sesini kapatmak isterken mesajları okumuş bulundum ve İzel'in rehberine X diye kaydettiği biri tarafından tehdit edildiğini öğrendim."

"Sana isimsiz notlar gönderen kişinin İzel'i tehdit ettiğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Çünkü mesajlarda benimle sorunsuz bir şekilde *challenge*'a katılması gerektiği, aksi takdirde fotoğrafı ifşa edeceği yazıyordu."

"Yani sen o gün, o fotoğrafı gördün."

"Evet..."

"Ama fotoğrafı kendi telefonuna göndermedin hatta fotoğrafı gördüğünü bir başkasına anlatmadın bile," dediğinde şaşkınlık içindeydim. "Kameralar çevrimiçi miydi?"

"Önce hayır ama sonrasını bilmiyorum."

"Eva," dedi gülümseyerek. "Tatlı Eva..." Kalbim, sanki bir an olsun sakinleşmişti de yeniden heyecana kapılarak peşinden koşmaya başladı. "Fotoğrafı paylaşanla notları gönderenin aynı kişi olduğunu düşünmüyorum," diye devam ettiğinde duraksadım. Sebebini soracağım sırada, "Kazanman için elinden geleni yapan bu kişi, neden sana zarar vereceği bariz olan bir

paylaşım yapsın ki?" diye sorarak kafamın daha da karışmasına neden oldu.

"Bilemiyorum," dedim kararsızlıkla. "Bunu başka kim yapabilir ki?"

"Belki de..." dedikten sonra sustu. Gözlerini kısarak eve doğru baktı. "Belki de bu kişi sana değil, İzel'e yardım etmek istemiştir."

"Anlamadım."

Dönüp daha heyecanlı bir şekilde anlatmaya başladı. "Bu fotoğrafın ifşa olması İzel'i gerçek dünyasında kötü etkileyecek, bu doğru ama ya sanal dünyası? Düşünsene, *Frame* şimdi bu fotoğrafla çalkalanıyor. Şimdi kim en çok konuşulan, en çok etkileşimi kazanan kişi olacak?"

"İzel."

Başını salladı. "O ağlamalar o kadar gerçekçi olmasaydı, fotoğrafını onun paylaştığına kalıbımı basardım."

"Ben de..." diye ona katıldım. Ardından kulak misafiri olduğum konuşma aklıma geldi ve "Belki de..." dedim onun gibi. "Belki de bu, yapımcının bana oynadığı bir oyundur."

BİR GÜN ÖNCE

Ekibin arka bahçedeki masada oturup yemek yediği bir saatte adımlarımı çatı katına yöneltmiştim. Aslında istediğim tek şey, bütün bu olanları çatı katındaki odasında olduğunu düşündüğüm Celal Bey'le konuşmaktı. Fakat aralık bırakılmış kapının önüne geldiğimde duyduğum sesle öylece kalakaldım.

"Hadi ama..." diyordu İzel. "Eva'dan daha iyi olduğumu sen de biliyorsun. Öyle olduğumu söylemiştin. Eva'dan daha iyi olduğumu söyleyen sendin." Onun benden önce davranıp yapımcıyla konuşabildiğini sanıyordum ki "Artık beni geçiştirmeyi bırak.

Onun bu evden gitmesini istiyorum," diye devam etmesiyle neye uğradığımı şaşırdım.

"Bu konuyu seninle daha önce de konuştuk," dedi yapımcı. "Onu öylece gönderemeyeceğimi biliyorsun."

"Öylece gönder demiyorum zaten," dedi İzel. Sesinde flörtöz bir tını vardı.

Ne? Flörtöz mü? Yapımcıya karşı mı?

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye soran yapımcı ise büyülenmiş gibiydi.

"Küçük bir oyun oynayacağız ve bu oyunun sonunda Eva, bu evden gitmiş olacak."

"Bilemiyorum. İzel, bu biraz..." diyordu ki yapımcı, aralık kapıya yaklaşıp içeri bakmak istedim. Onlar gizli bir konuşmanın, daha doğrusu buluşmanın ortasındaydı ama beni konuşuyorlardı. Ben de bu yüzden onları dinlemekte ya da onlara bakmakta bir mahsur göremiyordum.

Kapıya sırtı dönük bir şekilde yapımcının kucağına oturmuş olan İzel, "Beni geri mi çevireceksin?" diye sorarken Celal Bey'in yüz ifadesinde gözle görülür bir değişiklik yaşandı.

"Ah, İzel..."

"Benim için yapmaz mısın bunu?"

"Yaparım," dedi aniden. Benim gözlerim irice açılmış, duyduklarım ve gördüklerim ayakta durmamı zorlaştırmaya başlamışken, "Senin için her şeyi yaparım!" diye devam etti.

ŞİMDİ

"O ikisinin gizli ilişkisi var."

"İzel ve Celal'in mi?"

Başımı salladım. "Onları duydum. İzel, benden kurtulmak istediğini söylüyordu, Celal Bey de bir yolunu bulacağını.

Acaba, diyorum... İzel'e fayda sağlayacağını, beni ise bitireceğini düşünerek böyle bir yola mı başvurdu?"

Düşünceli gözlerini tekrar eve çevirdi, terastaki yarışmacılara baktı. "Bilemiyorum, Eva," diye cevapladı. "Bu, Celal gibi bir adam için bile çok aşağılıkça."

"Haklısın," diyerek ona katıldım. "Ama aklıma başka biri gelmiyor. Fotoğrafı paylaşan kişi ya benim ya İzel'in tarafında olacağına göre, ya notları gönderen kişidir ya da Celal Bey'dir."

"Merak etme," dedi, eve doğru yürüdüğümüz sırada. "Bu kişi kim olursa olsun, ben seni kurtaracağım."

Kameraların çevrimiçi olmasına henüz vakit varken terasa çıktığımda, doğrudan arkadaşlarımın yanına gitmek yerine bir masanın yanında tek başına duran Hazal'a doğru ilerledim.

"İzel nerede?" diye sorarken nasıl olduğunu gerçekten merak ettiğim için sormuştum.

"Neden soruyorsun?" diye sorup önündeki içkisinden bir yudum aldı.

"Merak ettiğim için."

"Eh tabii," dedi alaycılıkla. "Alçaklığının sonucunu bilmek isteyebilirsin."

"Ne saçmalıyorsun Hazal?" diye kızdım.

"Asıl sen ne saçmalıyorsun?" diyerek üzerime yürüdü. Kıvırcık saçlarıyla beni boğacakmış gibi duruyordu. "Kızı mahvettin resmen! Bir de gelmiş nerede diye soruyorsun."

"Ben bir şey yapmadım," dedim dişlerimi sıkarak.

"İlk günden beri ortalığı karıştırıp duruyorsun ve her seferinde bunu söylüyorsun."

"Çünkü bir şey yapmıyorum!"

"Aynen canım, sen hiçbir şey yapmıyorsun, olaylar bir şekilde dönüp dolaşıp seni buluyor."

"Evet, gerçekten öyle oluyor," dedim hayret ederek. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama her şey gerçekten tam böyle gerçekleşiyordu.

"Bu kez başın fena halde derde girecek, haberin olsun. İzel'i daha önce hiç bu kadar öfkeli görmedim."

"Öfkesi dinmedi mi hâlâ?" diye soran Atlas'ın ne zamandan beri yanımızda olduğunu bilmiyordum.

"Hayır, tabii ki, nasıl dinebilir? *Frame*, şu anda o fotoğrafla çalkalanıyor. İzel'e dair yazılanları okursanız ne demek istediğimi anlarsınız," dedikten sonra dudaklarını aşağı sarkıttı. "Canım benim..."

"Ağlamaya devam ediyor mu peki?"

Atlas'ın sorusuna, "Bilmiyorum," diye cevap verdi Hazal. "Ama keşke şu anda onun yanında olsaydın, ona iyi gelirdin."

Hazal'ı sevmesem de onu haklı bulmuştum. Atlas şu anda İzel'in yanında olursa, İzel'in sakinleşmesi gerçekten çok daha kolay olacaktı. Öfkeli ya da üzgün bir İzel'i daha fazla görmek istemediğim için, "Doğru söylüyor," dedim. Atlas şaşırarak bana döndü. "Bence de onun yanında olmalısın."

"Vay canına," dedi Hazal dalga geçercesine. "Zannettiğim kadar bencil biri değilmişsin, ha?"

O sırada Celal Bey ve ekibin geri kalanı aramıza döndü. İçlerinden biri, "Arkadaşlar, lütfen herkes yerine geçsin!" diye bağırıyordu.

Korkut Bey, her zamanki yerine geçerken biz de yerlerimizi aldık.

Kısa bir süre yarışmacılara teker teker baktım ve Alara ile Tunç'un hâlâ salona dönmemiş olmasını, İzel'in yanında olmalarına yordum.

Celal Bey, Korkut Bey'in yanında durup halka seslenir gibi elindeki mikrofona iki kez vurdu. "İzel'i zor da olsa sakinleştirmeyi başardık," diyerek söze başladı. "Az sonra İzel ve arkadaşları da aramıza katılacak ve eleme gecesi özel yayınını başlatacağız. Kimse, son bir saatte olanlardan bahsetmeyecek."

"Peki ya sonra?" diye sordu Tarık.

"İzel'in başına gelen bu talihsiz olayın izini süreceğiz. Kimin ne sebeple böyle bir çirkinliğe kalkıştığını er ya da geç öğrenip cezasını vereceğiz."

İçimden bir ses, bu cezanın çoktan belirlendiğini söylüyordu ve tabii cezanın kime kesileceği de...

"Eva'nın yaptığı söylendi," dedi Hazal.

"Evet," diyerek gözlerini bana dikti yapımcı. "Bu konuyu da es geçmeyeceğiz. Eğer Eva'nın lehine kanıt bulamazsak İzel'in sözlerini kulak arkası etmeden hareket etmemiz gerekecek."

"Nasıl yani?" diye bağırdım. "Yapan kişiyi bulamazsanız kabak benim başıma mı patlayacak?"

Başını salladı. "Şimdilik öyle görünüyor."

"Ama bu haksızlık!" diye bağırdı Lidya.

"Saçmalık!" dedi Erkin.

"Bunu yapmaya hakkınız yok," diyen Derin'di.

"İstersen bunu seninle daha geniş bir zamanda tartışabiliriz," dedi Celal Bey bana hitaben.

"Eva'yı cezalandırabilmeniz için İzel'in sözlerinden çok daha fazlasına ihtiyacınız olacak," dedi Aral. Beni desteklemesi ne kadar hoşuma gitse de dönüp ona gülümseyecek halde değildim.

"Eva'yı cezalandıracağımızı söylemedim. Diyelim ki öyle olacak, bırakın da buna ben ve ekibim karar verelim."

İzel ve arkadaşları terasa açılan kapıdan geçip yanımıza geldiklerinde İzel'in suratında geniş bir gülümseme vardı.

Sanki son bir saatini hüngür hüngür ağlayarak geçiren o değildi. İzel'in kendinden emin adımlarla yürüyüp kendi yerine geçmesini herkes pür dikkat izledi. "Bir şey mi kaçırdım?"

Celal Bey hafifçe gülümsedi. "Hayır, tam zamanında geldin."

İzel başını yavaşça salladıktan sonra bana döndü, gülümsedi ve ben bu gülümsemeden kesinlikle hoşlanmadım.

"Artık sayıca tam olduğumuza göre, yayın için hazırız demektir. Bir dakika sonra başlıyoruz!"

Celal Bey ve ekibi terası terk ettiğinde sunucu Korkut Bey papyonunu şöyle bir düzeltti. Zihnimdeki onca soru işaretine rağmen sakinliğimi korumaya devam etmeyi diledim. Önce şu geceyi atlatacaktık, devamına daha sonra bakacaktım.

"Evet, başlıyoruz," dedi Korkut Bey.

Herkes mikrofon ve kulaklıklarını kontrol etti, geri sayım yapıldı ve yeşil ışık patladı.

Oyun yeni başlıyordu.

- BÖLÜM 25 -

DÖRDÜNCÜ ELEME GECESİ

Nefesler tutulduğunda önceki üç haftada olduğu gibi Korkut Bey aniden gülümsedi. "Fame Evi'nin sevgili izleyenleri! 4. Haftanın Eleme Gecesi'ne hepiniz hoş geldiniz! Dolu dolu geçirdiğimiz bir haftanın daha sonuna geldik. İşte, şimdi sabırsızlıkla beklediğiniz o gecedeyiz. Önceki haftalardan bildiğiniz üzere, bu gecenin sonunda yine birer kadın ve erkek yarışmacımıza veda etmiş olacağız."

Korkut Bey, kurallara dair hatırlatmalar yapmaya başlayınca dikkatimi başka yöne çevirdim.

"Unutmayın, sonuçlar gecenin sonunda açıklanacak. Bu yüzden, sevdiğiniz yarışmacının *Frame* profilinde, gecenin sonuna kadar etkileşimde bulunabilirsiniz."

Ah, tabii ki... İzel'in neden öyle gülümsediğini şimdi anlıyordum. *Frame*'in gündemine bomba gibi düştüğünü hepimiz biliyorduk ve *Frame* profilindeki etkileşimin nasıl arttığını da tahmin edebiliyorduk.

"Biz bu sırada, geçtiğimiz haftanın değerlendirmesini yapacağız." Duraksadı, bütün gözlerin onun üstünde olduğunu

görünce devam etti. "Evet arkadaşlar, söz sizde. Fame Evi'nde geçtiğimiz hafta neler oldu?"

"Benim fazlasıyla eğlendiğim bir hafta oldu. Evdeki zamanımı dans ederek geçirebilmek harikaydı," dedi Ceren. Magazin dışında ilgilendiği başka bir şeyin olması şaşırtıcıydı.

"Ben de eğlendim," dedi Can.

"Sanırım dördüncü haftanın *challenge*'ı en çok sevdiğiniz *challenge* oldu," diyerek gülümsedi Korkut Bey.

"Aslında partnerimizi kendimiz seçebiliyor olsaydık daha iyi olurdu," diyen Lidya'ydı. Kıstığı gözleri Hakan'ın üzerindeydi.

"İyi de o zaman ne eğlencesi olurdu ki?"

"Ben de Lidya'ya katılıyorum," dedim, Hayal'in sorusunu duymazdan gelerek.

"Aşk olsun," dedi İzel. "Ben kötü bir partner miydim?" Alaycı tavrına yalnızca gözlerimi devirerek karşılık verdim. "Bana teşekkür etmen gerekirken şu yaptığına bak. Alındım."

"Teşekkür etmek mi?" diye hayret ederek sordum. "Neden sana teşekkür etmem gerekiyormuş?"

"Benimle dans etmene izin verdiğim için," dedi tek omzunu silkerek. "Eğer bunu yapmasaydım, *challenge*'a katılamamış olacaktın, belki de elenecektin. Ah, tatlı Eva..."

Aral'dan duyduğumda beni mutlu eden bu söz öbeği, İzel'den duyduğumda beni çıldırtacak konuma getiriyordu.

"Belki de tam tersi olacaktı ve sen elenecektin," dedim kaşlarımdan biri yukarıdayken.

"Benim *challenge*'a katılmadığım için eleneceğimi düşünüyor musun gerçekten? Oysaki *Frame* hesabımın sıkı takipçisi olduğunu sanıyordum," deyip dudak büktüğünde dişlerimi sıkmaktan öteye gidemedim.

"Evet, görüyorum ki siz kızlar hâlâ aranızdaki anlaşmazlığa bir son verebilmiş değilsiniz," dedi Korkut Bey.

"Maalesef öyle oldu."

"Eva'ya bir şans verdim ama o bu şansı iyi kullanamadı."

"Asıl ben sana şans verdim!" İzel'e bakmaya bir son vererek Sunucu Korkut Bey'e döndüm. "Onu hafta boyunca *challenge*'a katılmaya ikna etmeye çalıştım. Beni hep reddetti. En sonunda pes ettim ve o, son gün bana geldi."

"Ve bu kez sen beni reddettin."

"Aksini beklemen aptallıktı."

Dudakları genişçe kıvrıldı. "Sonunda birlikte *challenge*'a katıldık mı, katılmadık mı?"

"Onu bir kez reddettikten sonra kabul etmenin sebebi ne, Eva?" diye soran Hazal'dı. Elbette, bu soruyu soran o olacaktı.

"Çünkü *challenge*'a katılmadığı takdirde evden tıpış tıpış gideceğini çok iyi biliyordu," diye güldü İzel.

"Aslında Eva'nın teşekkür etmesi gereken biri daha var," dedi biri. Dehşete kapılarak ona döndüm. Hayır, hayır...

"Kim?"

"Ben de bilmiyorum," diye omuz silkti Tunç.

"Öyleyse ne saçmalıyorsun?"

Tunç'a bakmaya devam ederken başımı iki yana salladım. Bunu yapmamalıydı; bana söz vermişti. "O kişinin kim olduğunu bilmiyorum fakat evden biri olduğunu biliyorum."

"Daha açık konuşur musun?" diye sordu Korkut Bey.

"Evden biri, Eva'ya isimsiz notlar gönderiyormuş."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından yarışmacılar kendi aralarında fısıldaşmaya başladı. Benim zihnim ise daha bir saat önce yaşanan o talihsiz karşılaşmayı hatırlıyordu.

"Şimdiki planın ne?" diye sordu Tunç.

"Anlamadım?"

"Kendini nasıl kurtarmayı planlıyorsun, diye soruyorum."

"Kendimi kurtarmam gereken bir durumda değilim," diye yalan söyledim. Kesinlikle öyle bir durumdaydım.

"Sen öyle san," dedi sinirle. "Celal Bey resmen İzel için ölüyor. İzel'in gözyaşlarının bedelini ağır ödeyeceksin." Kaşlarımı çatmadan edemedim, söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ama tavrı beni rahatsız etmeye yetmişti. "Senin şu gizemli kişi de kurtaramayacak artık seni. Yazık sana."

Bunu nereden biliyor? Ona notlardan bahsetmemiştim, ona kimse notlardan bahsetmemişti. *Yoksa...*

"Yoksa o, sen misin?"

"Kim miyim?"

"Gizemli kişi işte."

"Aptal mısın sen?" diye suratında küçümseyici bir ifade varken sordu. "Neden senin için İzel'in hesabını çalayım ben?"

"Bunu nereden biliyorsun sen?" diye daha da şaşırdım. Burada neler oluyordu?

"Kulak misafiri oldum diyelim," diye omuz silkti.

"Açık konuş. Kimden ve nasıl öğrendin?"

"Konuşmamız gereken konu sence bu mu?" dedikten sonra cevap vermeme izin vermeden devam etti. "Konuşmamız gereken konu, eleme gecesinde benim bu olayı açık edecek olmam ve senin de bunu reddetmeyecek olman..."

"Neden böyle bir şey yapayım?" diye sorarken kollarımı göğsümde birleştirmiştim.

"Belki de artık kendi başına yarışmak istiyorsundur," diyerek şimdiye kadar hep gizemli kişiden yardım aldığımı

ima etti. Ardından yine bir şey söylememe fırsat bırakmadan, "Keyfin bilir, Eva. İster kabul et ister etme. Ben açıklayacağım ve bugün herkes gerçekleri öğrenmiş olacak," diyerek yanımdan geçip gitti.

ŞİMDİ

"Nasıl notlar?" diye sordu Korkut Bey.

"O kadarını bilmiyorum ama evdeki varlığını ve tabii ki popülaritesini o notlara borçlu olduğunu söyleyebilirim."

"Eva, tüm bunlar doğru mu?" diyerek bana döndü Korkut Bey.

Tunç yalnızca kulak misafiri olduğu bir konu hakkında konuşmuştu. Ne gizemli kişiden gelen notları görmüştü ne de başka bir şey biliyordu. Tunç'u yalanlayabilir ve işin içinden yara almadan sıyrılabilirdim. Ya da Tunç'u doğrular ve gizemli kişiden de bu evden de kurtulurdum.

Vereceğim cevabın birçok şeyi değiştireceğini bilirken nefes aldım, başımı sallayarak, "Doğru," dedim.

Artık benim için kurtuluş diye bir şey yoktu.

Aral'a döndüm, gözlerini yumarak başını iki yana salladığını gördüm. Bana yanlış yaptığımı söylüyordu ama ben biliyordum ki asıl yanlışı, eve girdiğim ilk gün sessiz kalarak yapmıştım.

"Bize biraz daha detay verir misin, lütfen?"

"Eve geldiğim ilk gün, çantamda bir not buldum. Notta yazan şey İzel'le ilgiliydi. *Frame* hesabının çalınmasıyla ilgili."

"Biliyordum," diye lafa atladı İzel. "Hepinize söylemiştim. Eva'nın bu işte parmağı olduğunu söylemiştim size!"

"Ben yapmadım ve yaptırmadım," dedim ona bakmadan. "Biri yapmış, benim için."

"Senin için?" diye küçümser bir tavırla sordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum, sebebini bilmiyorum ama bu evden birinin, İzel'in *Frame* hesabını daha ilk gün benim için çaldığını biliyorum."

"Neden daha önce söylemedin bunu?" diye soran Egemen'di.

"Belki başka notlar da gelmiştir," dedi İpek.

"Ve tatlı Eva'mız, bu durumun son bulmasını istememiştir," diye devam etti İzel.

Neden hepsi bu olayı zaten biliyorlarmış gibi konuşuyordu? Neden olan biten her şeyin benim üstüme oynanan bir oyun olduğunu düşünüyordum?

Fame Evi mi karışıyordu, yoksa karışan benim aklım mıydı?

"Başka notlar da geldi mi, Eva?" diye sordu Korkut Bey.

Diğer notlardan Tunç'un haberi var mıydı, emin değildim. Kendimi riske atmak istemediğim için yalnızca başımı salladım.

"Eva, bilmiyorum farkında mısın ama her geçen dakika daha kötü bir duruma sokuyorsun kendini," dedi Duygu.

"*Frame* hesabım için ne kadar ağladığımı biliyorsun," dedi İzel. "Yanımdaydın. Kimin, ne için çaldığını bilmene rağmen susmuşsun."

Kameralara oynuyordu. Yine, yine ve yine!

"Sanırım bu noktada İzel'e teşekkür değil, özür borçlusun," diyen Hazal'dı. Alara anlaşmaya sadık kalıyor, benim tarafımda olmasa da İzel'in tarafında da durmuyordu.

"Asla!" dedim. Olan biten her şeyden sonra özür dileyecek olanın ben olduğumu düşünmeleri saçmalıktı.

"Hah! Küstah!"

"Vaktimiz kısıtlı olduğu için bu konuyu şimdilik kapatıyorum," dedi Korkut Bey. Zannettiğimden daha az etki yaratması içimin mutlulukla dolmasına neden olurken, "Ancak sanılmasın

ki öylece unutulacak... Ekiple konuştuktan sonra tekrar açacağım bu konuyu," diyerek suratımın yeniden asılmasına neden oldu.

"Tabii, nasıl isterseniz..."

Kısa bir duraksama oldu. Ardından, "Kazananları açıklayacağımız an! Önce kadın yarışmacımızı açıklamak istiyorum," dedi Korkut Bey. Aslında hepimizin ortak bir tahmini vardı. Hafta boyunca yaşananlar ve son anda olanlar sonucunda, ben bile kazanan kişinin İzel olduğunu düşünüyordum. "Fame Evi'nde dördüncü haftanın kazanan kadın yarışmacısı, hemcinslerini açık ara farkla gerisinde bırakmış diyebiliriz."

"Alara ya da İzel," dedi Hayal.

"Kesinlikle İzel," dedi İpek.

"İzel," dedi Ela.

Diğerleri de tahminlerde bulunmaya devam etti, sonunda Korkut Bey, "Evet!" diye bağırdı. "Dördüncü haftanın kazanan kadın yarışmacısı, İzel!"

İzel'in sevinç çığlıkları atmak yerine yalnızca gülümsemesi dikkatleri çekerken terasta bir alkış tufanı koptu. Oynanan oyun, tam da istendiği gibi sonuçlanmıştı.

"Ve erkek yarışmacı ise..." dedikten sonra durdu. Bütün erkeklere teker teker baktıktan sonra, "Atlas!" diye bağırdı.

Atlas'ın kazanması beni ne kadar mutlu etse de onun da bu oyunda bir kukla olduğunu düşünüyordum. Atlas ve Eva kamera önünde sevgilidir. Eva bir şekilde İzel'i rezil eder ama İzel haftanın kazananı olarak Eva'nın sevgilisiyle ödül yemeğine çıkar... Evet, yazılmış senaryo tam böyle olmalıydı. Reyting getirecek ve *Frame*'i çalkalayacak olay tam da buydu! Ben, İzel'i karalamak isterken İzel benim sevgilimi elimden alacaktı. *Aman ne güzel!*

"Ve gelelim eve veda edecek yarışmacılarımıza..."

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki kazananların yaptığı o klişe konuşmaları duymamıştım bile.

"Umarım Eva'dır," dediğini duydum birinin. Tabii ki İzel'in!

"Eva olacağını zannetmiyorum," dedi Derin.

"Ben de öyle," dedi Lidya. Bu hafta kazananın ben olacağıma o kadar inanmıştı ki. Son bir saatte yaşananlar ve İzel'in kazanması onu da çok etkilemişti.

"Aslında ben de kızlara katılıyorum," dedi Kaan. "İzel birinci olmuşsa Eva'nın sonuncu olma ihtimali yoktur. Ne de olsa ikisi birlikte video çektiler."

"Evet ama hafta boyunca Eva'nın takipçi sayısındaki düşüşü hepimiz gördük," dedi Duygu. "İzel'le birlikte video çekmiş olması bile onu kurtarmamış olabilir."

"Eva, sen ne düşünüyorsun?" diyerek sözü bana verdi Korkut Bey.

"Hiçbir şey," dedim omuz silkerek. Artık ne düşündüğümün ne önemi vardı ki?

"Endişelenmene gerek yok çünkü elenecek yarışmacı sen değilsin," diyerek ilk kez bir sonucu bizi kıvrandırmadan açıkladı. "Üzülerek açıklıyorum ki üçüncü haftanın elenen ismi, Duygu."

"Ne?" diye bağırdı Duygu. "Bu nasıl olur?"

"Neden bu kadar şaşırdın ki?" diye soran Hazal'dı.

"Ama ben *challenge*'a katılmıştım!"

"Evde kalabilmen için *challenge*'a katılmanın yeterli olacağını mı düşündün gerçekten?" diye alaycılıkla sordu İzel. "Katıldığın *challenge*'larda başarılı olman gerekiyor, tatlım."

"Dans videomun kötü olduğunu düşünmüyorum," dedi dişlerinin arasından.

"Kızım, sen saf mısın, salak mısın? Bu vücutla ettiğin dans ne kadar iyi olabilir?"

Duygu'nun gözyaşlarıyla dolan gözlerinde artık öfke vardı. İzel'in son sözlerinin işleri kötüye götüreceğini hepimiz anlamıştık.

Kameraların çevrimiçi olduğu bu anda, "İlk günden beri, bedenime dair söylediğin bütün kötü sözleri yuttum. Kötü kalpli olduğunu düşünüyordum. Zavallının tekiymişsin," diyerek atağa geçti.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"*Frame*'i çalkalayan o fotoğraftan bahsediyorum!" diye bağırdı Duygu. "Dört haftadır aşağıladığın bu beden, senin bir zamanlar sahip olduğun bedenden çok daha iyiymiş!"

İzel duraksadı, salondaki herkes sustu.

Celal Bey, bu konunun konuşulmaması gerektiğini kesin bir dille belirtmişti ama Duygu, kameraların çevrimiçi olduğu bu anda gerçeği haykırmıştı.

"Ne var, biliyor musun? Ben, yıllardır sahip olduğum bu bedenle barışık yaşıyorum. Bu aptal yarışma, sizin gibi benden de rol yapmamı istediği için değilmişim gibi davranıyordum. Ama sen, rol yapmıyormuşsun. Bu, gerçekten senin kanayan yaranmış. Sen hem sahte hem de acizin tekiymişsin. Anladım ki bana baktığında geçmişini görüyor ve benden bu yüzden nefret ediyormuşsun. Benimle kamera önünde de arkasında da uğraşmanın tek sebebi, sana kendini hatırlatıyor olmammış."

Kameraların neden hâlâ çevrimdışı olmadığını anlamıyordum. Celal Bey gerçekten bütün bu olanların İzel'e fayda sağlayacağını mı düşünüyordu?

"O fotoğrafı Eva'nın paylaştığını söyleyerek Eva'yı hedef gösteriyorsun ancak ben eminim, o fotoğrafı sen paylaştın!"

İşte bu, bardağı taşıran son damla oldu. Kameralar hemen çevrimdışı oldu ama eleme gecelerinin canlı yayınlanması sebebiyle izleyenler bu olanlara çoktan şahit olmuştu.

Celal Bey'e karşı gelen ve öncesinde zaten elenen isim olduğu açıklanmış olan Duygu, apar topar evden çıkarıldı. İzel ise olayları ilk kez yaşıyormuş gibi yeniden sinir krizi geçirdi. Eleme gecesi yayınına İzel ve Duygu olmadan devam ettik. Reklam arasından sonra kısa bir süre daha yayına devam edildi, ardından kameralar tekrar açılmamak üzere kapandı.

"Zor bir geceydi. Kendini yarına hazırlasan iyi edersin," diyen Korkut Bey, eliyle omzuma iki kez vurduktan sonra evden ayrıldı.

Ne demek istediğini anlamamış gibi arkasından bakakalmışken, "Sanırım Eva'yı kötü şeyler bekliyor," diyen Erkin'di.

"Çok kötü şeyler..." dedi Lidya. Neredeyse ağlamak üzereydi. Benim gibi...

Olanların üstesinden nasıl geleceğimi bilmezken, "Az sonra bahçede buluşalım mı?" diye sordum.

"Olur tabii ama nereye gideceksin ki?" diye sordu Derin.

"Yüzüme su çarpsam iyi olacak."

Başını salladı. "Bekliyoruz."

Arkamı dönüp başka kimseyle konuşmadan hatta göz göze bile gelmeden odama doğru yol aldım. Odama girdiğimde bu kez odayı nihayet boş bulmuştum. Kameraların çevrimdışı olmasını da fırsat bilerek saatlerdir içimde tuttuğum ağlama hissini dışarı bıraktım.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülerek akarken hıçkırıyor, kendimi nasıl bu belalardan kurtarabileceğimi düşünüyordum. Odaya her an birinin girebileceğini ve beni ağlarken görebileceğini bildiğimden henüz bütün hüznümü kusmamış olsam

da banyoya girerek yüzümü yıkadım. Kendimi biraz olsun rahatlamış hissederken odaya geri döndüm. O sırada gözüme bir değişiklik çarptı.

"Hayır ya..." diyerek korkar adımlarla komodinime doğru ilerlemeye başladım.

Bana yeni bir not bırakmıştı ama bunu neden yine kâğıt aracılığıyla yapmıştı? Neden kısa mesaj göndermek varken yine riske girmişti?

Aralık bırakılan çekmeceye dokunduğumda içimin ürperdiğini hissediyordum. Karışan aklıma düşen yeni fikir, kalbimin korkuyla çarpmasına neden olurken çekmeceyi tamamen açarak içindeki notu elime aldım.

Ben, X değilim ve sen, büyük bir oyunun içindesin. Artık sana yardım edemem.

- BÖLÜM 26 -

AYDINLIK KARANLIĞA KARIŞIYOR

Kâğıtta yazan notu birkaç defa daha okudum. Kandırılmış olduğum gerçeğini bir türlü hazmedemiyordum. İzel ve yapımcının bir olup bana oyun oynadıklarını zaten tahmin etmiştim ama bu kadarını...

O kadar öfkeli hissediyordum ki aptalca bir şey yapmaktan korkuyordum. Ne yapacağımı bilemiyorken titreyen ellerim telefonuma sarıldı. Akıl alabileceğim tek bir kişi vardı: Derin. Öfkeyle titremeye devam eden parmaklarım, Derin'e kısa mesaj atmak için harekete geçti.

Neredesin?

Asıl sen neredesin?
Lidya sana bakmaya geliyordu, zor tuttum.
İyi yapmışsın. Odadayım ben hâlâ.
Bize katılmayı düşünmüyor musun?
Çok gerildin bu akşam.
Gel, biraz kafanı dağıt.
Aslında buna gerçekten ihtiyacım var ama şu an sırası değil. Konuşmamız gerek.

Odaya gelsene. Sadece sen.

Tamam. Az sonra oradayım.

Elimde telefonumla odanın içinde volta atmaya başladım. Derin gelene kadar kendime hâkim olmalı, odadan ayrılıp İzel'e ya da yapımcıya gitmemeliydim. Fakat belki de tam olarak bunu yapmalıydım. İkisine de yaşananların hesabını sormalıydım.

Yapmam gereken şeyin tam olarak bu olduğunu biliyordum ama haklıyken haksız duruma düşmek de istemiyordum. İyi bir plana ihtiyacım vardı ve ben, Derin'in bana bu konuda yardımcı olacağını düşünüyordum.

Kısa bir bekleyişten sonra Derin iki kokteyl bardağıyla odaya girdi. Eleme gecelerinin hemen ardından yapılan partilerde verilen ikramlar gerçekten lezzetli olurdu. İçeceklere de atıştırmalıklara da bayılıyordum ama bu kez tadını çıkaramadan tüketecektim.

"İyi ki geldin!" dedikten sonra elindeki bardaklardan birini aldım ve birkaç koca yudum içtim. İçimin soğumasına ihtiyacım vardı. "Ne öğrendiğimi tahmin dahi edemezsin."

"Dinliyorum."

Birlikte yatağıma geçip oturduğumuzda, "Bana gizemli notlar yollayan kişi X değilmiş," diyerek konuya bir anda giriş yaptım. "Ben de inanmakta güçlük çekiyorum ama gerçek bu."

"Nasıl öğrendin?"

"Yeni not geldi."

"Bakabilir miyim?"

"Tabii," dedikten sonra çenemle komodinimi işaret ettim. Hızlı davranarak çekmeceyi açtı ve içindeki notu eline almadan okudu.

"Bu çok tuhaf."

"Aslında değil," dediğimde bana döndü. "Her şeyin açıkça ortada olduğunu şimdi görüyorum. Gizemli kişi, bir sebepten dolayı bana yardım ediyor. Ama X diye bildiğimiz kişi, yapımcı ve İzel'in bana oyunu."

"Ama sen X'in, İzel'i senin için tehdit ettiğini söylememiş miydin?"

"Evet, öyle söyledim. Anlasana, oynamışlar benimle."

"Bilemiyorum," diyerek tekrar yanımdaki yerini aldı. "Bu bana pek mantıklı gelmiyor."

"Neden?" diye sabırsızlanarak sordum. "Her şey açıkça ortada değil mi?"

"Değil," diyerek başını salladı. "Yani tamam, İzel senden nefret ediyor ve yapımcıyla arasındaki ilişkinin farklı boyutta olduğunu da biliyoruz... Ama neden böyle bir yolu seçsinler? X, İzel'i günler öncesinde tehdit etmeye başlamamış mıydı?"

"Evet, mesajların bir kısmı o günden çok daha öncesine aitti."

"İzel neden günlerce böyle bir planla uğraşsın ki? Ayrıca telefonunu seninle bırakıp gitmesi de söylediğin gibi seninle oynuyorlarsa pek mantıklı değil. O telefona bakmama ihtimalin de vardı, bunu hesaba katmamış olamazlar." Başını hızlıca iki yana salladı. "Bu hiç İzel'lik bir hareket değil. O, işini şansa bırakmayacak türden biri."

Derin'in uzun açıklamasından sonra bir şey söylemek yerine düşünmeye devam ettim. Aslında haklıydı, İzel gerçekten işini şansa bırakacak biri değildi. Bildirim sesinden rahatsızlık duyup telefonu elime almamış olsaydım, X'ten haberim olmayacaktı. Bütün bunlar belki hiç yaşanmamış olacaktı. Ah, keşke en başından o ekrana bakmasaydım!

"İstersen başka birine daha danış," dediğinde aklıma hemen babam geldi. "Eğer mantığıyla hareket eden biriyse eminim benim gibi düşünecektir."

"Babamı arayacağım," dedim başımı sallayarak.

Elimdeki telefonu görüş açıma getirerek rehberdeki ilk isim olan babamı aradım. İkinci çalışta cevaplanan aramanın diğer ucundan, "Güzel kızım!" diye sıcak bir ses geldi.

"Baba..." dediğimde neşesini alıp götüreceğimi biliyordum.

"Sesin yine kötü geliyor," dedi, tam da tahmin ettiğim gibi neşesinden yoksun edilmiş bir sesle. "Neler oluyor?"

Ona son zamanlarda hiç iyi haberler vermediğimi hatta sadece başım derde girdiğinde onu aradığımı fark edince duraksadım. Belki bu kez olsun babama mustarip olduğum dertten bahsetmemeliydim.

"Hiç," diye yalan söyledim. "Hiçbir şey."

"Ama sesin kötü geliyor."

"Sadece seni özledim," dedim gülümsemeye çalışarak. Gülümsediğimde sesimin değişeceğini biliyordum. "Hepsi bu."

"Emin misin? Bak, zaten seyredeceğim," dediğinde kameralara döndüm, çevrimdışıydık."Ayrıca söylemeden edemeyeceğim, bugün çok güzel olmuştun, bebeğim. İzleyemedim yayını, sadece ilk birkaç dakikasına bakabildim."

"Teşekkür ederim," dedim bu kez hiç de zorlanmadan gülümserken. "Ama biliyorsun, ben her zaman güzelim."

Onunla şakalaşırsam moralimin yerinde olduğunu düşünecek ve içi rahatlayacaktı. Kısık bir sesle gülmeye başladığında gerçekten öyle olduğunu anladım. "Şımarık seni!"

Kıkırdadım. "Sen de beni özledin. İtiraf et."

"Çok özledim," dedi derinden gelen bir sesle. "İşten eve gelir gelmez hemen uyuyorum. Ev çok sessiz ve soğuk."

İçimin burkulduğunu hissederken, "Dikkat ediyorsun ama kendine, değil mi?" diye sordum.

"Evet, tabii ki," dediğinde Derin'in bana konuya girmem için işaret verdiğini görsem de omuz silktim. Onu daha fazla üzmeye hakkım yoktu. Yokluğum onu yeterince yaralıyordu.

"Şimdi kapatmalıyım. Daha sonra tekrar arayacağım."

"Mutlaka ara."

"Seni seviyorum, iyi geceler!"

"Seni çok seviyorum, güzel kızım. İyi geceler!"

Aramayı sonlandırdıktan sonra açıklama bekleyen Derin'e döndüm. "Onu üzmek istemedim."

Anlayışla başını salladı. "İstersen başka birinden de akıl alabilirsin."

"Aslında buna gerek yok," diyerek kestirip attım. Artık her hareketimden önce birine danışmaktan, başkalarından onay almaya çalışmaktan sıkılmıştım. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Bekledi, dudaklarım genişçe kıvrıldı. "X'le yüzleşeceğim. Bana kim olduğunu söyleyecek."

"Nasıl olacak bu?" diye inanamaz bir tavırla sordu.

"Mesaj atıp benimle buluşmasını isteyeceğim. Aksi takdirde numarasını ekibe vereceğimi söylerim. Ekip, numarasını takip ederek onun kim olduğunu bulur herhalde."

"Eva, bu çok iyi fikir!" diye sevinçle konuştu.

"Evet, bence de..." derken kendimle gurur duyuyordum. Nihayet bütün bunlardan kurtulabilmek için adım atmaya başlayabilmiştim.

"X ile yüzleşmek istediğine emin misin peki?" diye tereddüt ederek sordu. "Belki de X'in kim olduğunu öğrenmek, seni büyük bir hayal kırıklığına uğratacak. Sonuçta o kişi, başının fena halde derde girmesini sağlayan biri. Eğer değer verdiğin biri çıkarsa üzüleceksin ve ekibe ondan bahsetmeyeceksin."

"Ama değer vermediğim biri çıkarsa üzülmeyeceğim ve ekibe ondan bahsedip belki de paçayı kurtaracağım."

"Evet, öyle bir ihtimal de var. Yine de seni uyarmak istedim ve tekrar soruyorum. X'le yüzleşmek istiyor musun?"

Uyarısından sonra kararsızlık yaşadığımı fark ettim. Bunu gerçekten istiyor muydum?

Evet, kesinlikle istiyordum.

Başımı salladıktan sonra telefonu tekrar kaldırdım ve yazmaya başladım.

İzel'in fotoğrafını senin paylaştığını biliyorum. ?

Bunu neden yaptığını öğrenmek istiyorum.
Ben bir şey yapmadım.
Kendi suçunu benim üstüme yıkmaya çalışma.

Sen yaptın.
Eğer on dakika içinde odama gelmezsen numaranı ekibe vereceğim. Gerisini onlarla halledersin.

Attığım son mesajın yeterli olacağını düşünerek telefonun tuş kilidini kapattım. "Bu kadarı onu ikna edecek mi sence?" diye soran Derin, yazdığım esnada mesajları okumuştu.

"Umarım eder."

"Onunla yüzleşmen şart değil, biliyorsun, değil mi? Yani dilersen ekibe ondan bahsedersin ve onlar o pisliği bulur. Daha sonra kim olduğunu ve bunu neden yaptığını hep birlikte öğrenmiş oluruz."

Başımı hızlıca iki yana salladım. "Hayır, ekipten önce öğrenmek istiyorum."

"Onu ekibe vereceksin ama, değil mi? Birazdan odana gelse de gelmese de?"

"Bilemiyorum," dedim kararsızlıkla.

"Bence yapmalısın."

"Ama benimle buluşmasına rağmen onu ekibe verirsem ona ihanet etmiş olmaz mıyım?"

Bana, beni gerçekten anlamıyormuş gibi baktı. "X'e ihanet etmeyi de umursamayacaksın herhalde, Eva..."

İşte tam o esnada odanın kapısı yavaşça açıldı. "Asıl parti burada mı yoksa?" diye soran Tunç, izin almadan içeri girdi. Üzerinde yine saçları gibi siyah bir tişört ve siyah bir pantolon vardı.

"Ne işin var senin burada?" diye sorarak yerinden kalktı Derin.

"Eva çağırdı, ben de geldim."

Gözlerim irileşirken, "X, sen miydin?" diye soruyordum.

"X mi diyordunuz bana?" diye sırıttı.

Ardından attığı alaylı kahkaha, ikimizin de sinirlerini bozmaya yetmişti. Ona doğru birkaç büyük adım attım, tam karşısında durduktan sonra, "Neden yaptın bunu?" diye sordum. "İzel'i sevdiğini sanıyordum. Ona neden böyle bir acı yaşattın?"

"Kimseye bahsetmeyeceğinize söz verirseniz sebebini söylerim," dediğinde başımı omzuma doğru yatırdım.

"Verdiğimiz söze güvenecek misin ki?" diye kısık gözlerle sordum.

Omuz silkti. "Başka şansım var mı?"

Derin'le birbirimize baktık, aynı anda başımızı salladık. "Tamam, anlat."

"İzel, dördüncü haftanın *challenge*'ına katılmayacağını söyleyince onu ikna etmek için çok uğraştım ama başarılı olamadım. Farkında değildi ama *Frame* hesabındaki istatistikleri kötüye gidiyordu. Aklıma bundan daha iyi bir yol gelmedi. Onu kışkırtacak ve *challenge*'a katılmasını sağlayacaktım. Beni buna mecbur bıraktı."

"İyi ama bu çok saçma. Ona, bu işi benim için yaptığını söylemiştin."

"Evet, aksi takdirde kim olduğumu anlar ve beni umursamazdı," dediğinde, bu durumun onu gerçekten yaraladığını anlamıştım. Son kelimeyi telaffuz ederkenki sesi bunu açık ediyordu.

"Ona olan ilginin farkında yani?" diye kuşkucu bir tonla sordu Derin.

"Tabii ki farkında ve bunu yıllardır kullanıyor," dediğinde daha da şaşırdım. "Bu yarışmaya İzel istediği için başvurdum."

"Ne?"

"Erkek yarışmacılar arasında bir gözünün ve kulağının olmasının iyi olacağını düşünüyordu. Onun iyiliğine olacak her şeyi yapmaya hazır olduğum için kabul ettim."

İzel'in kazanma hırsı beni her geçen saniye daha da korkuturken, "Fotoğrafı neden paylaştın peki? Ona iyilik yaptığını mı düşündün gerçekten?" diye sorduğumda başını salladı.

"Sen çıldırmışsın," dedi Derin.

"İzel, bedeniyle bir türlü barışık olamayan bir kız," dediğinde kaşlarımı yavaşça kaldırdım. "O fotoğraf kendi telefonunda bile yoktu, bu konuda yalan söylüyor. O kadar nefret ediyor ki eski halinden, geçmişindeki hiç kimseyle görüşmüyor bile."

"Ve sen, buna rağmen onun o halini paylaştın."

"Evet, çünkü o fotoğrafın çok konuşulacağını biliyordum. Geçen haftaki magazin haberinin Eva'yı nasıl yükselttiğini hepimiz gördük."

Aslında haklıydı, o magazin haberi beni ne kadar yaralamış olsa da *Frame*'de yükseltmişti. Bu gece İzel'e olduğu ve olmaya devam edeceği gibi...

"Ben de aynı yoldan gitmek istedim, fotoğrafı paylaştım. İstatistikleri tahmin ettiğim gibi üç katına çıktı ve birinci oldu."

"Yine de bu çok acımasızca."

"Aslında değil," dedi savunmasından vazgeçmeyerek. "Planlarıma göre, ben fotoğrafı paylaştıktan sonra İzel mağdur durumuna düşecekti. Bir süre sonra insanlar onunla dalga geçmek yerine ona destek olmaya başlayacaklardı. Şimdi İzel mağdur görünüyor, insanlar onunla dalga geçiyor. Birkaç güne

kalmaz ona destek olmaya başlarlar ve İzel beşinci haftanın da kazananı olur."

"Sen gerçekten çıldırmışsın," diyen bu kez bendim.

"Ne düşündüğünüz umurumda değil," dedikten sonra tekrar ağzımı sildim. "Verdiğiniz sözü unutmayın. Ne İzel'e ne de başka birine bunlardan bahsedebilirsiniz."

"Aksi takdirde ne olur?" diyerek bir kaşımı kaldırdım.

"Eva'nın annesine ne olduğunu öğreniriz."

Durdum. Sadece düşüncesi bile beni yeterince etkilemişken, "Bu da ne demek?" diye sordu Derin.

Annem olmaz, derken içimden, "Kimseye bahsetmeyeceğiz," diye devam ettim. "Ne olursa olsun ikimiz de hiç kimseye bahsetmeyeceğiz!"

Bir an olsun duraksamadan Tunç'un isteğine boyun eğmiş olmam, Derin'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Ona daha sonra açıklama yapmayı kendime görev bilip beni bekleyen zor günleri tamamen aklımdan çıkararak bütün geceyi annemi düşünerek geçirdim.

-BÖLÜM 27-

EVA'NIN FAME EVİ'NDEKİ KADERİ

Fame Evi'nde beşinci haftanın ilk gününe uyandığım sıralarda olacakları düşündükçe mideme kramplar giriyordu.

Alara ve Derin henüz uyanmamıştı. Ben ise saatlerdir uyanık olmama rağmen yatağımda öylece uzanmaya devam ediyordum. Uyanma saatini haber veren anonsla doğruldum, zihnimde Korkut Bey'in kurduğu o son cümle varken giyinme odasına yöneldim.

Bütün geceyi önce annemi, daha sonra da Korkut Bey'in o sözü yalnızca beni uyarmak istediği için söylediğini düşünerek geçirmiştim. Ama kendimi kandırmakta hiç başarılı olmadığımı, dolabımın yanındaki aynada yüzümü gördüğümde anladım. İzel'le kavga ettiğimiz için bize ceza veren ekip, İzel'e o çirkinliği yapanın ben olduğumu düşünürken beni cezasız bırakmayacaktı ya!

Omuzlarımı düşürmüş bir halde kıyafetlerime bakınmaya başladım. Belki de bugün, bu evdeki son günümdü. Bu ihtişamlı evdeki hikâyemin bu şekilde sonlanabileceği gerçeğinin gözlerimi yaşartmasına engel olamadım. Eğer bugün bu evdeki son günümse, diğer günlerde olduğumdan çok daha güzel

olmalıydım. Çok iyi biliyordum ki insanlar her zaman son halleriyle hatırlanırlardı.

İyi hatırlanmak istiyordum.

İzleyenler tarafından güçlü ve güzel bir kadın olarak hatırlanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Bugün ne olursa olsun kendimden emin bir duruş sergilemeli ve her anımda iyi görünmeliydim.

Alara ve Derin de uyanıp kendilerine çekidüzen verdikten sonra tekrar yataklarımıza çekildik ve o yaz dizilerindeki başrol kadınlar gibi güne ışıl ışıl bir yüz ve ipek gibi saçlarla uyandık. Dakikalar sonra kahvaltı saatini hatırlatan bir alarm daha çaldı, odamızdaki kameralar çevrimdışı oldu.

"Korkut Bey'in diskalifiye olduğunu söylediği andaki yüz ifadeni görmek için sabırsızlanıyorum," deyince Alara, kaşlarımdan birini kaldırdım.

"Bu da nereden çıktı? Eva'nın suçlu olduğuna dair en ufak bir kanıt bile yokken böyle bir durumun sözünü etmen bile saçmalık."

"Kanıta gerek yok, tatlım," dedikten sonra göz kırptı Alara. Dün gece yaşananları unutmuşa benziyordu. "Eva'nın hırsız ve kıskanç biri olduğu, daha ilk gün tescillendi. İzel'in hesabını çaldı ve İzel'i en başından beri kıskanıyor. O fotoğrafı Eva paylaşmayacak da kim paylaşacak?"

Dilimin ucundaki gerçeği ısırdım, Derin'e baktım. O da konuşmamak için kendini zor tutuyordu. Öfkeli gözleri gerçeği haykırmak istediğini söylerken dudakları, "İzel'in tek düşmanı Eva mı yani? Artık şu at gözlüklerinizi çıkarın ya! Sıktınız gerçekten," dedi.

Derin hızlıca banyoya girdi. Sanırım biraz daha kalsa kendine engel olamayacağını düşünüyordu. Ben de Alara'ya döndüm.

kollarımı göğsümde çaprazladım ve "Yeterli *B12* vitamini almıyorsun galiba," dedim.

"Ne alaka şimdi?"

"Dün gece yaşananları unutmuş gibisin."

Olanları hatırladığını değişen yüz ifadesinde gördüm. "Anlaşma sadece kamera önü için geçerli değil miydi?"

Aslında doğru söylüyordu, bana bu bile yeterliydi. Başımı salladım. "Öyle olsun."

Alara hazırlanmak için dolabına yönelirken ben de telefonumu yanıma alarak odadan ayrıldım. Koridor boyu yürüyüp merdivenlerden inmeye başladığımda kalbim korkuyla atmaya başlamıştı bile.

Kahvaltıdan sonra, bütün yarışmacılar Korkut Bey'in yapacağı açıklamayı dinlemek üzere salondaki yerlerini aldı. Korkut Bey'in gergin yüz ifadesi, benim daha çok gerilmeme neden oluyordu.

"Evet, sonunda sessizliği sağladığımıza göre, konudan bahsetmeye başlayabilirim," dediğinde göz ucuyla İzel'e baktım. Çenesini dikleştirmiş, doğrudan Korkut Bey'e bakıyordu. Oldukça rahat görünüyordu, dün gece hıçkırıklara boğulan kızdan eser kalmamıştı sanki.

"Bildiğiniz üzere dün akşam İzel'e ait bir fotoğraf ifşa edildi." Kameralara döndüm, her anımız kayda alınıyordu. Olacakları babamın da izleyecek olması ne acıydı. "İzel, bu fotoğrafın sadece kendi telefonunun hafızasında olduğunu söyledi. Dolayısıyla, İzel'den izinsiz o fotoğrafı paylaşan kişi, bu evden biri."

"Eva!" dedi İzel. "Birlikte çektiğimiz videoyu kendi telefonuna göndermesi için telefonumu ona vermiştim. Ah, ne aptalım!"

Dün gece bütün bu sözleri söylerken, gerçekten bir mağdurun olayların yeni yeni farkına varırken gösterdiği yüz ifadesini ve sesini takınmıştı. Ama şimdi öyle değildi; benden şüphelenmiyor, beni suçluyordu.

"Ben sadece videoyu kendi telefonuma gönderdim, bu kadar..." dedim, kendimden emin bir tavırla. "Başka hiçbir şeye bakmadım!"

Aslında bakmış ve bakmakla kalmayıp X'in numarasını kendi rehberime kaydetmiştim.

"Kabul etmeni beklemiyordum zaten..."

"Bu bir kanıt sayılmaz," dedi uzanıp elimi tutan Lidya. Bana güç veriyordu, sadece elimi tutarak bile bana iyi geliyordu. "Eva'yı bu şekilde suçlayamaz ve cezalandıramazsınız."

"İzel'in söylemlerinin kanıt olmadığı doğru. Ancak şüpheleri göz ardı edemeyiz. Üstelik Eva'nın aleyhine bir şahidimiz varken..."

Benim aleyhime bir şahit mi? Kim olabilirdi ki? Tunç mu? Kendini de açığa çıkarmış mıydı?

"Kim o şahit?" diye sordu Kaan.

"Ne yazık ki bu sorunun cevabını veremeyeceğiz," dediğinde nedenini sorduk. "Kimliğinin saklı kalmasını istedi. Ancak şunu söyleyebilirim: Evde yakın olduğun biri."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken gözlerim evde yakın olduğum isimlerin üzerinde gezindi.

Lidya? Hayır canım, o benim çocukluk arkadaşımdı!

Erkin? Derin? Hayır...

Atlas? Kaan? Onların da olduğunu sanmıyordum.

Utku? Yasmin? Onlar evde bile değillerdi...

Ela? Ezgi? Egemen? Ah, hayır... Onlarla aleyhime şahitlik yapabilecekleri kadar bile yakın değildim.

Aral? Hayır, lütfen...

Ben, kimseye bu ihaneti yakıştıramazken Korkut Bey, "İşte, bu yüzden seni suçlu konumunda yargılayabiliyoruz," diye devam etti. "Gizli tanığımızın söylediklerine göre, o gün Eva gerçekten videoyu İzel'in telefonundan kendininkine göndermiş. Ancak yaptıkları bununla sınırlı kalmamış. İzel'e gelen mesajları okumuş." Yanaklarımın içini ısırarak konuşmasını bitirmesini bekledim. "Dolayısıyla fotoğrafın varlığından haberdarmış... Eh, daha fazlasına gerek var mı? Eva'nın bu dört haftada İzel'le yaşadığı sorunlar da göz önünde bulundurulunca, İzel'in haklılık payı artıyor. Dün gece ortaya çıkan isimsiz notlar da cabası..."

"Ama yine de..." diyordum ki "Yine de Eva'yı diskalifiye etmeyeceğiz," diyerek gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu.

"Ne? Nasıl olur?" diyen İzel'e dönüp zafer kahkahası atmak istiyordum.

"Ama bu haksızlık!" diye bağırdı Hazal.

"Daha ne istiyorsunuz? Anlamadım ki!"

"Eva'yı diskalifiye etmiyoruz ancak size onu diskalifiye etme şansını tanıyoruz," dediğinde, sevinci kursağında kalmak deyimini tam anlamıyla yaşamış oldum.

"Aramızda Eva'nın evde kalıp kalmamasına yönelik oylama mı yapacağız?" diye sorunca Hayal, sunucu başını salladı.

"Bu saçmalık!" diye bağırdı Lidya.

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Erkin.

"Bulduğun yol bu muydu gerçekten?"

İzel'in yüksek sesle söylediği bu nefret içerikli soru cümlesi, Korkut Bey'e yönelik değildi. Bu sorunun yapımcıya sorulduğunu pekâlâ biliyordum. Ama cevabı tahmin edemiyordum. Bulduğu yol, bu olmayabilir miydi? Bana daha fazlasını da yaşatacak olabilirler miydi?

"İki gün sonra, haftanın *challenge*'ını açıklamadan hemen önce Eva'nın durumu üzerine oylama yapacağız. Oy çokluğu ile Eva evde kalmaya devam edecek ya da eve veda edecek."

Bu sözlerinden sonra, "İyi bir hafta diliyorum!" diyerek kameraların çevrimdışı olmasını bekledi.

Ne düşünmem gerektiğini bile bilmeyerek Korkut Bey'e bakmayı sürdürdüm. Korkut Bey, kameralar kapandıktan sonra bana doğru ilerledi. Dün gece yaptığı gibi bir abi edasıyla elini omzuma koyup, "Bu iki günü bir şans olarak görsen iyi edersin," dedi.

O an mesajı aldım ve Korkut Akın evden ayrıldıktan hemen sonra yakın arkadaşlarımı da yanıma alarak bahçeye çıktım.

Ön bahçedeki çardağa kurulduğumuzda, "Umarım Korkut Bey'in bahsettiği gizli tanık üçünüzden biri değildir," diyerek teker teker suratlarına baktım. Onların yüzündeki ifade değişikliklerini seyrederek suçlu olup olmadıklarını anlayabileceğini düşünüyordum ama bunu yaparken bile kendimi berbat hissediyordum.

"Benim de umudum bu yönde," dedi Lidya.

"Aşk olsun Eva," diyen ise Erkin'di. "Bize bu çirkinliği yakıştırdığına gerçekten inanamıyorum!"

"Neden savunmaya geçtin ki hemen?" diye sordu Lidya.

"Savunmaya geçmedim. Alındığımı belli ettim sadece."

"Neden alınıyorsun ki? Eva'nın yerinde olsaydın sen de böyle bir soru sorma gereği duymaz mıydın?" diye soran ise Derin'di.

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Arkadaşlarımın bana ihanet etmeyeceğini bilirdim."

"Bana ihanet ettiğinizi düşündüğümü söylemedim," diyerek araya girdim.

"Ama aşk yaşadığın insanlardan önce dostlarına sana ihanet edip etmediklerini sordun."

"Aşk yaşadığı insanlar?"

"Aral ve Atlas işte. Biri kamera önü, diğeri kamera arkası aşkı."

Erkin'in söyledikleri kulağa ne kadar kötü gelse de gerçekti. Ve bana birini hatırlatıyordu. Alara'yı... Gittikçe Alara'ya benziyor olmam ise beni en kötü hissettiren şeydi.

"Evet, doğru. Neden böyle yaptın, Eva?"

"Belki de arkadaşının ihanet etmesini affedebilirdi, bu yüzden böyle olmasını istedi," dedi Lidya.

"Söylesene Eva, kimin tarafından ihanete uğramış olmak seni daha çok üzerdi?"

Erkin'in sorduğu sorudan sonra duraksamadan edemedim. Aşkımın mı yoksa dostumun mu ihaneti beni daha çok üzerdi, bilemiyordum. Benim sessizliğim onların da sükunete bürünmesine neden oldu. Az sonra konuşan yine bendim.

"Her neyse... Şimdilik bu konuyu kapatıyorum çünkü daha önemli bir konu var."

"İki gün sonra yapılacak oylama," dedi Derin. Başımı salladım. "Bir plana ihtiyacımız var."

"Hem de çok iyi bir plana..." dedi Erkin.

"Benim aklıma bir şey geliyor ama..." derken Lidya, bütün dikkatimizi ona verdik. "Korkut Bey'in evden ayrılmadan önce söylediği sözü hatırlayın."

"Eva'ya, önümüzdeki bu iki günü bir şans olarak görmesi gerektiğini söylemişti," dedi Derin.

"Bu iki gün Eva için şans çünkü oy kullanacak insanlarla konuşma fırsatı var. Onları ikna edebilir."

"Arkadaşlar, üzgünüm ama ben sizi anlamıyorum. Daha açık konuşur musunuz?" diyen Erkin'di.

"Eva, önümüzdeki iki gün boyunca evdeki yarışmacıların suyuna gidecek ve onları kendi lehine oy kullanmaları için ikna edecek."

Lidya'nın tek nefeste söylediği cümleden sonra, "Oha, çok mantıklı bu!" dedi Erkin.

"Evet, işler yolunda giderse Eva'nın diskalifiye edilmesi söz konusu bile olamaz."

Ben, planın iyi ve kötü sonuçlarını aklımda tartmaya çalışırken, "Kimler Eva'nın lehine oy verecek? Önce bunu konuşalım," diyordu Lidya.

"Üçümüzden eminiz," dedikten sonra elini çenesine koyarak düşünmeye başladı Derin. "Atlas, Aral ve Kaan da Eva'nın evde kalmasını isteyecektir."

"Ela ve Ezgi de Eva'nın evde kalmasını ister."

Umarım, dedim içimden. *Umarım*...

"Öyleyse şimdiden sekiz oy var."

"Evet, karşıt oyları düşünelim şimdi."

"İzel, Alara ve Hazal kesinlikle aleyhine oy vereceklerdir."

"Tunç da olabilir. İzel'in yanında o."

"Hakan da karşı tarafta olabilirmiş gibi geliyor bana," dedim. Onlara gördüklerimden henüz bahsetmemiştim.

"Karşıt oyları dört sayalım. Hakan ve diğerlerini, Eva'nın lehine ikna etmeye çalışalım."

"Biz mi?" diye sordu Erkin.

"Evet, tabii ki. Eva'nın iki günde hepsini ikna etmesi imkânsız. Kişileri kendi aramızda bölüşelim."

Kafam o kadar karışmıştı ki artık konuşmayı takip edemiyordum bile. Ne yapmak istediğimden hiç emin değildim. Evdeki kaderim yarışmacıların keyfine kalmıştı resmen. Onların kalmam ya da gitmem yönünde verecekleri oy, hikâyemin devam etmesine ya da bitmesine neden olacaktı.

"Eva? Dinlemiyor musun sen bizi?" diye sorarken elini yüzümün önünde sallayan Derin'in uyarısıyla kendime geldim.

"Pardon. Ne diyordunuz?"

"Biz kendi aramızda eşleştik. Hakan ve Ceren sana kaldı. Onları, senin lehinde oy kullanmaları için ikna edeceksin."

Alt dudağımı sıkıntıyla dişledim. İstiyor muydum bunu? İnsanların bana dair fikirlerini değiştirmek için elimden gelen ne varsa yapmaya hazır mıydım?

"Neyin var?" diye soran Lidya, aralarında beni en çok tanıyan kişi olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı.

"Ben sadece..." dedim tereddüt ederek. "Bilmiyorum, bunu yapmak istediğime emin değilim."

"Evde kalmak istemiyor musun?"

"İstiyorum ama bu şekilde değil..."

"Onları evde kalman konusunda ikna etmeye çalışmak hoşuna gitmedi, değil mi?" diye sordu Derin.

Başımı salladım. "Onların hiçbir uyaran olmadan harekete geçip bana oy vermelerini isterdim. Ben ya da siz böyle çabaladıktan sonra lehime oy vermeleri beni mutlu etmez ki."

"Kusura bakma ama bu noktada önemli olan seni neyin, nasıl mutlu edeceği değil. Evden bu şekilde gitmene izin veremem," dedi Lidya.

"Al benden de o kadar!" diyerek oturduğu yere elini vuran Erkin'di.

Derin'e döndüm, benimle aynı düşüncede olacağını sanıyordum ki omuz silkti. "Üzgünüm ama ben de onlarla aynı fikirdeyim."

Dudaklarımın kenarlarıyla birlikte omuzlarım da aşağı düştü.

"Bak, şöyle yapalım. Biz diğerleriyle konuşalım, sen de eğer fikrini değiştirirsen o ikisiyle konuşur, onları ikna etmeye çalışırsın."

Benim kararsızlığımın bize vakit kaybettirmesine neden olmak istememiştim. Lidya'nın fikrine uyacaktım. Ben karar

verene kadar her şey için geç kalmış olmak istemezdim. "Tamam, öyle yapalım."

"O zaman biz hiç vakit kaybetmeden işe koyulalım."

"Bol şans!"

Onlar birbirlerine şans dileyerek eve girdiklerinde bahçede tek başıma kaldım.

Benim için çabalıyorlardı. Evde kalmam için... Evden bu kadar çirkin bir iftiraya uğrayarak ayrılmamam için... Onların bu çabası, gözlerimin dolmasına neden oldu. Kırık kalbim onarılmış sayılmazdı ama daha iyi bir durumda olduğu aşikârdı.

Eve gireli sadece bir ay olmuştu ama bu bir ayda yaşadıklarıma bakıyordum da...

İzel, daha ilk gün Atlas yüzünden bana düşman kesilmiş, *Frame* hesabını benim çaldığımı söyleyerek beni zan altında bırakmıştı. Olaylı geçen evdeki ilk akşamımdan sonra isimsiz bir not almış, kim olduğunu geçen zamana rağmen hâlâ bilmediğim biri, ilerleyen günlerde de bana isimsiz notlar göndermeye devam etmişti.

Alara, bana Aral'a olan ilgim sebebiyle düşman kesilmiş ve aramızda hiçbir problemin olmadığı Hazal ile Tunç da İzel yüzünden bana tavır almışlardı. İzel'le gizli bir ilişkisinin olduğunu öğrendiğim yapımcı, yarışma boyunca bize görevler vererek git gide kendimizden uzaklaşmamıza neden olmuştu. Sonunda, daha ilk günden ayıpladığım bir şeyi bana da yaptırmış, aslında sevmediğim biriyle sevgili olduğumuzu söyletmiş hatta beni onunla öpüştürmüştü bile.

İzel'le kavga ettiğimiz için ceza almıştım ve en sonunda yine İzel yüzünden başım derde girmişti.

Ancak şimdi düşünüyordum da... Bu evde sadece kötü anılarım yoktu, iyi anılarım da vardı. Mesela birçok yeni arkadaşım olmuştu; Erkin, Derin, Kaan, Atlas, Yasmin, Utku, Ela, Ezgi... Uzun yıllardır fotoğraflarına bakarak uykuya daldığım adamla yakınlaşma fırsatım da olmuştu. En azından artık yalnızca fotoğraflarına değil doğrudan ona bakabiliyor hatta yanında oturup onunla gülüşebiliyor, ona dert bile yakınabiliyordum...

Evde bana gerçekten değer verdiğini hissettiğim insanlar vardı. Ancak bugün, içlerinden birinin bana ihanet ettiğini öğrenmiştim. Öyle bir haldeyim ki bu ihanetin izini bile süremiyordum. Bir oyunun kurbanı olmuş bir şekilde evden ayrılmak üzereydim.

Akan gözyaşlarımdan sonra hıçkırıklara boğuldum. Neyse ki ön bahçede benim dışımda kimse yoktu. Bazıları aşağıdaki bahçede bulunan havuzda keyif çatıyordu. Neden ağladığımı kimseye açıklamak zorunda kalmayacaktım.

Aslında şimdi fark ediyordum da... Kısa bir zaman öncesine kadar kendimi ne zaman kötü hissetsem koştuğum bir omuz olurdu. Derdimi dinlesin, bana sarılsın ve her şeyin geçeceğini söylesin isterdim. Artık bunun işe yaramayacağını anlamıştım. Artık kimsenin omzunda ağlamayacaktım. İhtiyacım olan tek şey benim kendime güvenmem ve gözyaşlarıma rağmen dimdik ayakta durmamdı.

Ellerimi yüzüme götürdüm, yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. "Neden kendimi her kötü hissettiğimde birine gitmeliyim ki? Kendi başıma da iyi olabilirim."

Eve girip odama çıkmayı düşünüyordum ki salonunun cam kapısından çıkan üç adamı görünce duraksadım. Ben hiçbirine ihtiyacım olmadığını söylerken üçü bir olup bana mı gelmişti?

Oturduğum çardaktan ayrılmayıp üçünün de bana doğru gelişini seyrettim.

"Ağladın mı sen?" diye soran Atlas'tı. Gözyaşlarım dindikten sonra bile gözlerimin şişkinliği ve burnumun kızarıklığı, kısa süreliğine devam ederdi. İnkâr edip aptal gibi görünmek yerine omuz silktim.

Aral, ayakta kalmayı tercih ederek kollarını göğsünde çaprazlamış, sırtını çardağa yaslamışken Kaan yanıma, Atlas ise karşıma oturmuştu.

"Ağlamana gerek yok. Evden ayrılmana izin vermeyeceğiz."

"Nasıl olacak o?" diye sordum Aral'a dönerek.

"Durumu bizim lehimize çevireceğiz. Yani şey, senin lehine..." diyen Kaan'dı.

"Evde kalabilmenin tek yolu oy çokluğu olduğu için oy toplayacağız," dedi Atlas. Onlar da Derin gibi düşünmüştü.

"Ne kadar çok kişiyi, senin evde kalmana yönelik oy kullanmaya ikna edersek o kadar iyi."

"Alara, Hazal ve Tunç'tan yana umudumuz olmadığı için şansımızı diğer yarışmacılarla deneyeceğiz."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. İçlerinden biri bana ihanet etmişti, bunu biliyordum ama şimdi altı kalp, evde kalmam için çabalıyordu.

"Üçünüz de çok tatlısınız... Evden gitmememem için elinizden geleni yapmaya hazırsınız, bunu biliyorum ve aslında Lidya, Derin ve Erkin de sizin gibi düşünüp hareket ediyorlar ama bunu istemiyorum."

"Nasıl yani?" diye şaşırdı Atlas.

"Onlarla konuşmamızı istemiyor musun?"

Başımı salladığımda diğer ikisi kadar şaşkın görünmeyen Aral, "Neden?" diye sordu.

Sırayla beni izleyen üç adama baktım. Üçü de evde kalmamı istiyordu fakat sorun şuydu ki ben, artık evde kalmak istediğimden bile emin değildim. Birkaç dakika boyunca döktüğüm

o gözyaşları, olan biten her şeyi düşünmeme sebep olmuştu. Sonunda bu eve dair içimde büyüttüğüm umutlarımı, gözyaşlarım alıp götürmüştü sanki.

"Çünkü artık gitmek istiyorum," dedim bir kez daha düşünmeden.

"Ciddi olamazsın."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Aral şaşırmak yerine, "Neden kalmak istemiyorsun?" diye sorarak yine beni anlamaya çalıştı.

"Bu olanlar çok ağır," diyerek gözlerimi boşluğa diktim. "Ben, artık daha fazlasını kaldırabileceğimi düşünmüyorum. Evde kalmaya devam edeceksem bile, bir şeyler değişecekse kalmak istiyorum. Mesela, artık sahte ilişkiler görmek istemiyorum, yalanlar duymak istemiyorum, sır saklamak istemiyorum, birilerini beni desteklemeleri için manipüle etmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Eva." Yeniden dolmaya başlayan gözlerimi Kaan'a çevirdim. "Lütfen, böyle konuşma. Bu olanları da bundan sonra olacakları da kaldırabilecek güçtesin."

"Kaan haklı," dedi Aral. "Sen güçlü bir kadınsın." Ardından beni gülümsetmek ister gibi o çarpık gülüşüyle, "Ve tabii çok da güzel..." diye devam etti.

Peki ya ben neden artık o gücü hissedemiyorum, diye sordum kendi kendime.

Neden evime gitmek ve babama sıkıca sarılıp kendi hayatıma dönmek istiyordum? İnsanların, üzerimde ne gibi etkilerinin olacağını hiç düşünmeden *Frame*'de yazdığı o çirkin yorumlardan ve Fame Evi'nde başıma gelenlerden sonra, neden ortalıktan kaybolmak istiyordum?

Ne zaman gözlerimi kapatsam *Frame*'de yazılanları görüyordum.

Orospu demişlerdi bana. *Para için ruhunu satan bir orospu.*

Durmamış, *sevgilisi olan birini ayartmaya çalıştı* da demişlerdi. *Gece odasına gitmiş. Adamın yatağına girmiş. Ama adam onu beğenmemiş. Aynaya bakmıyor mu bu kız? O kızıl saçlarıyla kendini bir bok mu sanıyor? Ağza bak, küçücük. Zayıf olduğu için fiziğinin iyi olduğunu düşünüyor galiba. İskelet gibi. Memeleri de yok. Gözleri yeşil ama yine de çirkin. Paragöz. Kaşar. Vlogları çok sıkıcı. Bunu gerçekten severek takip eden var mı ya? Kız göz göre göre iki adama da yürüyor. Sürtük işte, ne olacak. Eteğine bakın, fahişe olduğu nasıl da belli. Neden hiç annesinden bahsetmiyor? Yazık, annen seni terk mi etti yoksa? Annesi bile rezilliğine dayanamamış, gitmiş. Fanlarını sevmiyor. Fanlarını korumuyor. Sevdiği tek şey para. Vloglarının kalitesizliğinden de belli zaten bizi önemsemediği. Madem bu işi yapıyorsun, parana kıyıp kendine bir kamera al. Cimri. Bencil.*

Git buradan. Siktir git buradan.

Öl. Geber. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyoruz.

Açıyorum gözlerimi, yazılar hâlâ gözlerimin önünde sanki. Üzerinde bir kez daha düşünmeden yazıyorlar o yazıları. Daha sonra pişman oluyor ya da olmuyorlar, fark etmez ama benim gibiler unutmuyor, unutamıyor. İnsanlar, hayatlarının herhangi bir boşluğunda kendilerine ya da başkalarına duydukları nefreti, sanal dünyada gördükleri herhangi birine yansıtıyor ve onlar, bu nefretin bıraktığı izle yaşamlarına devam etmek zorunda kalıyorlar. An geliyor, her birini tek tek hatırlıyor ve daha da dibe batıyoruz. Bu anda olduğu gibi, benim için endişelenen bu adamların karşısında bir anlığına gözlerimi kapattığım ve o yazıların zihinime düştüğü bu anda olduğu gibi...

"Fame Evi'nin sahtelikten ibaret olduğunu ta en başından beri bilmene rağmen şimdi çıkıp, artık bu sahte dünyanın içinde yer almak istemediğini söyleyerek gidemezsin."

Kaan'ın tepkisine şaşırmadan edemedim. Devamında konuşan Atlas oldu. "Kaan'a katılıyorum. Durmak için çok yanlış bir yerdesin. Devam etmek zorundasın. Evden ayrılmak istiyorsan bile şimdi ayrılamazsın, bu şekilde değil."

Bir şey söylemek yerine üç genç adama bakmayı sürdürdüm. Üçü de arkadaşlarımla aynı şeyi düşünüyordu. Aslında ben de onlarla aynı fikirdeydim. Bundan sonra evde kalmak isteyip istemediğimi bilmesem de büyük umutlarla girdiğim bu evden, bu şekilde ayrılmak istemediğime emindim.

"Aslında haklısınız..."

"Sonunda be güzelim!" deyince Atlas, diğer ikisinin bakışları ona döndü.

Ardından ilk konuşan Kaan'dı. "En iyisi sen bu gece biraz düşün. Daha sonra tekrar konuşalım."

"Biraz topla kafayı. Önümüzde iki koca gün var sonuçta," dedi Atlas ve o iki koca gün, öylece gelip geçti.

Fame Evi'nin üyeleri iki gruba ayrıldı: Eva'yı destekleyenler, İzel'i destekleyenler... Lidyalar diğer yarışmacıları benim lehime oy vermeleri için ikna etmeye çalışırken İzeller de aleyhime oy vermeleri için ikna etmeye çalıştılar.

Ben ise... Ben, hiçbir şey yapmadım. Kendimi kurtarmam için verilen iki günü, bütün bu süreci düşünerek ve sonrasında ne yapmak istediğime karar vermeye çalışarak geçirdim. Hakan ve Ceren'le benim konuşmam gerekiyordu, tabii lehime oy vermelerini istiyorsam...

Geldiğimiz noktaya bakıyordum. Öyle ya da böyle, hiç yapmam dediğim şeyler yaparak evdeki dördüncü haftamı da geride bırakmıştım ama işte, sonunda iftiraya kurban gitmiştim.

Üstelik sırf yapımcı istedi diye, sırf sözleşme imzaladım ve cezasını çekmek istemiyorum diye, sırf biraz daha evde kalabileyim diye, aslında sevmediğim biriyle sevgili olmama ve onu öpmeme rağmen!

Bu evde kalabilmek, popülerlik merdivenini tırmanmaya devam edebilmek için feda ettiğim çok şey olmuştu. Aral'ın dediği gibi, başıma gelenleri hak etmemiştim ve geldiğim bu nokta gururuma dokunuyordu. Bu sebeple her şeye boş vermek ve çekip gitmek istiyor, öte yandan bu kadar şeyden sonra beni bu şekilde evden göndermelerine de izin vermek istemiyordum.

İşte, bu yüzden iki günün sonunda, dengeleri değiştirecek olan isimlere gidip onlarla konuşmaya karar verdim. Oylamanın yapılmasına saatler kala Ceren'in karşısındaydım.

"Neden senin lehine oy kullanayım?"

"Çünkü bunu bana borçlusun. Paylaştığın o magazin haberinin doğru olmadığını biliyordun, buna rağmen paylaştın."

Omuz silkti. "Benim işim bu. Ortalığı karıştırmak." Bana üstten bakarken bir kaşını kaldırdı. "Ayrıca, bana teşekkür etmen gerekiyor. O haberden sonra kaç bin takipçi arttığının farkında değilsin sanırım..."

İzel'in onu çoktan kendi tarafına çektiğini biliyordum, onları dün gece konuşurlarken görmüştüm. Yine de şansımı deneyecektim.

"İzel'in fotoğrafını benim ifşa ettiğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

İri gözleri kameralara kaydı, çevrimdışı olduğumuzu gördükten sonra tekrar bana baktı. "Aslında hayır, bunu yapacak son insan bile değilsin."

"Öyleyse?" diye üsteledim. "Neden evde kalmamı istemiyorsun?"

"İstemediğimi söylemedim ki..." dedi.

Amacını anlayarak, "Peki," dedim. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Dişlerini göstererek sırıttı. "Bana bir haber vereceksin. *Frame*'de bomba etkisi yaratacak bir magazin haberi."

Ne yani, bu kadar mıydı? Ona istediğini verirsem gerçekten benim lehime oy kullanır mıydı? Ona güvenmiyordum ama başka şansımın olmadığını da biliyordum. "Eğer haberi verirsem evde kalmam yönünde oy vereceksin, öyle mi?"

Başını salladı; durdum ve düşündüm. Ona nasıl bir magazin haberi verebilirdim? Öyle bir şey olmalıydı ki ne beni yakmalıydı ne de sevdiğim birini.

Mikrofonumu ve kulaklığımı çıkardım. O da bunu yaptıktan sonra, "İzel ve yapımcının ilişkisi var," dedim pat diye.

Fısıltıyla söylediğim cümle suratını buruşturmasına neden oldu. "Bunu bilmeyen mi var?"

Tepkisi beni şaşırtsa da üzerinde durmadım, düşünmeye devam ettim. Sonunda, verdiğim bir sözden dönmeye karar verdim. "Alara ve Hakan... Onların da gizli ilişkisi var."

"Ne?" diye adeta çığlık attı. "Bu gerçek mi?" Neden bu kadar şaşırdığını soracaktım ki "Aral'la sadece kamera önünde sevgili olduklarını biliyordum ama yine de... Aral gibi biri dururken kalbini Hakan'a mı kaptırmış gerçekten?" diye sordu.

"Kalbini değil," dediğimde gözlerini daha da irileştirdi.

Onu ikna etmek, zannettiğimden daha kolay olmuşken son ismin yanına gittim. Hakan'ı ele verdikten sonra ondan oy isteyecek olmam, kendimi daha da kötü hissetmeme neden olurken bahçeye çıktım. Alt bahçedeki şezlonglardan birinde uzanan Hakan, beni gördüğünde genişçe gülümsedi.

"Sıra bende mi?"

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Daha şimdiden kendimi mağlup hissediyordum. Önümde iki seçenek vardı: Ya hiç uzatmadan

konuya girecektim ya da saf ayağına yatarak amacıma dolaylı yoldan yürüyecektim.

"Evet, sıra sende," dedim. Daha fazla vakit kaybetmek istemeyip yanındaki şezlonga oturdum.

"Biraz geç kalmadın mı sence de?" dedikten sonra oturur pozisyona geçip elindeki telefonu bana çevirerek saati gösterdi.

"Oylamaya daha bir saat var."

"Bir saatte beni etkileyebileceğini mi sanıyorsun?" diye sorarken sırıtıyordu. Havuzdan yeni çıkmış olmalıydı, saçları ıslaktı.

Umursamaz görünmeye çalıştım. "En azından denemiş olurum."

"İzel senden önce davrandı, haberin olsun ama merak etme, onu dinlemedim bile."

"Neden?" diye sorduğumda zaten benim tarafımda olduğunu sanıyordum.

"Boş konuşan insanları dinlemem," diyerek beni biraz daha umutlandırmış oldu.

"O halde kalmamı istiyorsun?" diye sorarken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu.

"Öyle bir şey söylemedim."

"Ama aksini de söylemedin." Bana cevap vermek yerine omuz silkti. "Bir saat sonra kalmam ya da gitmem için oy kullanacaksın, bunun farkında mısın?"

"Evet, tabii ki," deyince sinirlerimin bozulmaya başladığını hissettim.

"Ne istediğini bilmiyorsun."

"Ne istediğimi biliyorum, sadece bunun bir öneminin olduğunu düşünmüyorum."

"Nasıl öneminin olmadığını düşünürsün?" diye öfkeyle soludum. "Vereceğiniz oylar, bu evdeki kaderimi belirleyecek!"

Başını iki yana salladı. "Eva," dedi yavaşça. "Anlamıyor musun? Bütün bunlar bir oyun. Her şey bir oyundan ibaretken

ve sen, bu oyunu bozabilecek kadar önemli biri değilken neden hâlâ buradasın? Evet, biz oy kullanacağız ama oylarımızın hiçbir anlamı olmayacak. Kaderin çoktan yazıldı."

Başımı iki yana sallamaya başladım. "Hayır, buna inanmıyorum. Bu kadar kötü olamazlar."

"Bu kadar kötü olabilirler hatta daha fazlasını da olabilirler. Aç şu gözlerini artık!"

"Yine de..." dedim son bir umutla. "Hiç inancın yoksa bile evde kalmam yönünde oy veremez misin?"

"Bu kadar çok mu istiyorsun Fame Evi'nde kalmayı?" diye sorduktan sonra cevabımı beklemeden, "*Frame*'den bile daha acımasız olan bu dünyada yaşamayı bu kadar çok mu sevdin? Kukla gibi oynatılmaktan, hislerini ve düşüncelerini yok saymalarından, seni başka bir insana dönüştürmelerinden bu kadar çok mu hoşlandın?" diye devam edip başını salladı. "Öyleyse tamam, evde kalmanı istediğimi söylerim."

Ardı ardına sorduğu sorular, iki gün boyunca zihnimde dolaşan sorulardandı. Ne diyeceğimi bilemedim, nasıl bir karşılık vereceğimi bilemedim. Aslında o da sorulara cevap beklemiyordu. Cevaplar zaten ortadaydı. Bu evde kalmayı o kadar çok istiyordum ki onlara verdiğim sözü çiğneyerek *Frame*'in en popüler magazin sayfasının yöneticisi olan Ceren'e ilişkilerinden bahsetmiş, üstüne hiç utanmadan gelip onu lehime oy vermeye ikna etmeye çalışmıştım.

Bu evde kalmayı o kadar çok istiyordum ki artık misafir değil, ev sahibi gibi davranmaya başlamıştım.

Geçen bir saatin ardından, içimi yakıp kavuran suçluluk hissiyle, yapılacak olan oylama için salondaydım. Az sonra yarışmacılar kalmam ya da gitmem yönünde oy vereceklerdi.

"İşte beklenen an!" dedi Korkut Bey, yeşil ışıklar üzerimize vurduğunda. "Eva, hislerini bizimle paylaşır mısın lütfen?"

"Bütün bu olanlara hâlâ inanamıyorum. Kendimi savunacak gücüm bile yok artık. Söylemek istediğim tek şey, suçsuz olduğumdur."

"Ölüme gönderilmiyorsun, Eva. Abartma istersen..."

Hazal'a kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Korkut Bey'e döndüm. "Üzgünüm."

"Biz de böyle bir yola başvurmak zorunda kaldığımız için üzgünüz. Ancak yapılabilecek başka bir şey yok."

"Artık başlasak mı şu oylamaya?" diye soran İzel, oylamanın başlaması için beklenen işareti vermiş oldu.

Lidya'dan aldığım son verilere göre lehime olan oylar çoğunluktaydı. Eğer Hakan ya da Ceren'den biri vazgeçmez ve ikisi de lehime oy kullanırsa 11'e 10 oy sonucu ile evde kalıyordum.

Korkut Bey, söz hakkını önce kadınlara verdi. "Eva'nın kalmasını mı yoksa gitmesini mi istiyorsun?"

"Tabii ki kalmasını!" dedi Lidya. "O benim en yakın arkadaşım, onu tanıyorum. Eva böyle bir şeyi asla yapmaz."

"Kalmasını," dedi Derin. "Onu tanıyalı sadece bir ay oluyor ama biliyorum, Eva suçsuz."

"Gitmesini," dedi İpek. "İlk günden beri olayların bu kadar içinde yer alması, kafamı karıştırıyor."

"Gitmesini," dedi Hayal. "İpek'e katılıyorum. Olaylar dönüp dolaşıp hep onu buluyorsa, demek ki onda gerçekten de bir şey var..."

"Kalmasını," dedi Ezgi. "O iyi biri. Eva'yla sadece birkaç kez sohbet etme fırsatım oldu ama ona baktığınızda bile görebiliyorsunuz kalbinde kötülük taşımadığını."

"Kalmasını," dedi Ela. "Ona güveniyorum. Eğer suçsuz olduğunu söylüyorsa, suçsuzdur."

"Kalmasını," dedi Ceren. "Ne demişler? Suçu ispatlanana kadar herkes masumdur."

İzel alaycılıkla güldü. "Masummuş!" Başını iki yana salladı. "Kesinlikle gitmesini istiyorum. İlk günden beri yaptığı her şeye bir şekilde göz yumdum ama bu, hayır, buna göz yumamam."

"Ben de gitmesini istiyorum," dedi Alara. "Çok bile kaldı." Onu ele verdiğim için hissettiğim suçluluk duygusu biraz olsun azalırken söz hakkı Hazal'daydı.

"Ben de gitmesini istiyorum."

Korkut Bey başını salladıktan sonra not aldığı oyları saydı. "Oylar eşit; 5 kişi Eva'nın kalmasını, 5 kişi gitmesini istiyor." Midemin yanmaya başladığını hissettim. Az sonra kramp girer gibi ağrımaya başlayacaktı. "Gelelim erkeklere... Evet, Erkin, söyle bakalım... Eva'nın kalmasını mı gitmesini mi istiyorsun?"

"Bu da soru mu?" dedi Erkin. "Tabii ki kalmasını!"

"Kalmasını," dedi Emir. Onu ikna eden isim Atlas'tı.

"Gitmesini," dedi Tunç ve beni hiç şaşırtmadı. O, elbette evde kalmamı istemeyecekti.

Egemen, Tarık, Yiğit ve Cenk de evde kalmamı istemediklerini söyledi. Bu beni ne kadar üzse de bir oy farkla kazanacağımı düşündüğüm için suratımı asmadım.

"Kalmasını," dedi Kaan. "O, tanıdığım en iyi insan. Eva'nın böyle bir şeyi yapması imkânsız."

"Kalmasını," dedi Atlas. "Bunu, ona âşık olduğum için değil, ona gerçekten güvendiğim için söylüyorum." Bana döndü, hafifçe gülümsedim. Böyle bir anda bile kameralara oynamamız ne kadar acınasıydı.

"Hım," dedi Korkut Bey. "Bakalım son durumumuz ne?" Durdu, oyları saydı ve sonunda, "9 kalsın, 10 gitsin oyu var," diye açıkladı.

Aral'ın kalmamı istediğini biliyordum. Onun oyuyla birlikte durum eşitlenecekti. Kaderim, Hakan'ın oyuna kalacaktı ve

sonunda o da kalmamı istediğini söylediğinde, on karşı oya rağmen evde kalabilecektim.

Kalbim heyecanla çarparken Korkut Bey söz hakkını Hakan'a verdi. Hakan'ın gözleri bendeydi, sanki bana son kez aynı soruları soruyordu. Omuzlarımı yavaşça silkerken dudak büktüm.

Buruk bir tebessümle kıvrılan dudakları aralandı ve sonunda, "Kalmasını istiyorum," dedi.

Lidya kendini tutamayarak sevinç nidası atınca güldüm. İzel'in öfkeli gözleri beni bulurken içim yine ağlama hissiyle dolmuştu fakat bu seferki sevinçtendi.

"Durum eşitlendi," dedi Korkut Bey. Ardından Aral'a döndü. "Dengeleri değiştirecek olan oy, seninki. Evet, Aral, söyle bakalım... Eva'nın Fame Evi'nde kalmasını mı istiyorsun yoksa gitmesini mi?"

Ona içten bir gülümseme yolladığımda, o çok sevdiğim çarpık gülümsemesiyle bana karşılık vermesini bekliyordum ama o, donuk bir ifadeyle bana bakmayı tercih etti. Kalmamı istediğine emindim. Bana bir yabancı gibi bakıyor olması ve suskunluğu kafamı karıştırırken yanaklarımın içini ısırdım.

Lidya'ya döndüm, korku dolu gözlerini bir bana bir Aral'a çevirdiğini gördüm.

İzel'e döndüm, dudaklarındaki sinsi gülümsemeyi gördüm.

Olacakları bilir gibi Aral'a döndüm bu sefer. Ağlamak üzere olduğumu belli edercesine buruşturduğum yüzüme baktı. Başımı iki yana salladım, ona gözyaşlarımla yalvardım ama o, ifadesiz suratını Korkut Bey'e çevirerek, "Gitmesini istiyorum," dedi.

O anda gözyaşlarım beni terk etti. Artık hissetmiyor, yalnızca olan biteni seyrediyor gibiydim. Bir hengâme koptu. Önce Atlas ve Kaan, daha sonra lehime oy kullananlar Aral'ın üzerine yürümeye başladı.

"Kafayı mı yedin sen?" diye sordular, cevapsız bıraktı.

"Ona bunu nasıl yaparsın?" dediler, gözünü bile kırpmadı.

"Evde kalmasını istediğini söylemiştin!" diye bağırdılar, öylece durmaya devam etti.

"Bunu bana neden yaptın?" diye sordum, beni duymadı bile.

Korkut Bey'in de dahil olduğu bir soru zincirinden sonra, "Kimseye açıklama yapmak zorunda değilim," dedi.

"Bana bile mi?" diye sordum. Artık gözyaşlarım akmıyordu ama suratıma bakan herkes nasıl acı çektiğimi görebilirdi. O da gördü ama umursamadı, "Sana bile," dedi.

"Anlaşılan o ki, Aral da Eva'nın lehine oy kullanmış olsaydı, Eva diskalifiye edilmeyecekti..." diyen Korkut Bey, içimdeki yangını harlayıp canımı daha da yakmıştı.

Başkası olsaydı, aleyhime oy kullanan kişi Aral değil de Hakan olsaydı ve ben Hakan yüzünden diskalifiye edilecek olsaydım bu kadar üzülmeyecektim. Aslında düşünüyordum da... Kaderimi belirleyen bu oyu Erkin vermiş olsaydı ben yine bu kadar çok üzülmeyecektim. Aral'ın beni istemediğini söylemiş olması, yapımcının zoruyla ya da değil, hiç fark etmezdi, beni adeta yıkmıştı.

"Eva," diye seslenince Korkut Bey, dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Arkadaşlarınla vedalaştıktan sonra eşyalarını toplamaya başlayabilirsin."

Fame Evi'ndeki hikâyem bu kadar mıydı gerçekten? *Bana yaşadığımı hissettiren bir adam mı hikâyemin son bulmasına neden olacaktı?*

Korkut Bey'in dediği gibi arkadaşlarımla vedalaşmaya başladığımda, Lidya'nın hıçkırıkları beni çok etkilemiş, yeniden ağlama hissiyle dolmama neden olmuştu. Erkin, Derin, Atlas, Kaan, Ela, Ezgi... Hatta gitmem yönünde oy veren birkaç kişiyle bile vedalaştım. Her birine iyi dileklerde bulundum.

Sonunda sıra Aral'a geldi. Gözyaşlarıyla dolan gözlerimi ona diktim. Karşımda durup bana baktı, bir yabancı gibi öylece baktı. "Seni asla affetmeyeceğim," dedim o güzel suratına tükürür gibi.

Nefret edercesine söylediğim bu sözden sonra bile bana bir şey söylemedi. Ne bir özür ne bir açıklama ne de başka herhangi bir şey... Bana arkasını dönerek merdivenlere yöneldi. Az sonra ben de arkadaşlarımın yardımıyla eşyalarımı toplamak için odama çıktım.

"Bu yaptığına inanamıyorum."

"Ondan beklemezdim. Hem de hiç!"

"Eğer kalmasını isteseydi, Eva şu anda gitmiyor olacaktı."

"Nefret ediyorum ondan. Hem de çok!"

"Belki de yapımcı öyle yapmasını istemiştir..." dediğimde Lidya kızarmış gözlerini bana dikti ve ne kadar saf olduğumu söyleyerek bana kızdı.

Komodinimi boşaltmak için yatağıma yöneldiğimde kaşlarımdan birini yukarı kaldırdım. İsimsiz bir not daha almış olabilir miydim?

Lidya ve Derin kendi aralarında konuşmaya devam ederken ufak adımlarla komodine ulaştım, çekmeceyi açtım.

İsimsiz'in notunu, bu kez kameralar çevrimiçiyken, üstelik yüksek sesle okudum.

Sen çok güçlü bir kadınsın Eva ve ben, ne yapıp edip seni bu eve geri getireceğim.

YAZIYOR...

Eva Durusoy'un büyük umutlarla girdiği Fame Evi'nden paramparça bir kalple ayrıldığı sırada, yapımcı Celal Ceyhan'ın odasına biri giriyordu.

"Bana söz vermiştin!" diyerek yapımcının tam karşısında dikilen genç adam burnundan soluyordu. "Onu korumama izin verecektin!"

"İzin verdim," dedi yapımcı. "Aptal bir ergen gibi ona notlar göndermene, *challenge*'larda hile yapmasına sebep olmana bile göz yumdum."

"Ama sonunda onu gönderdin! Üstelik hiçbir suçu yokken!"

Elindeki puroyu içine çekip dumanını üfledikten sonra, "İşlerin bu noktaya gelmesine neden olan oydu," dedi. "Ona defalarca söyledim. Popülerlik merdiveninde zirveyi görmek istiyorsa diğerleri gibi kuralsız olması gerekiyordu. Ama o bunu istemedi, onu ne kadar zorlarsam zorlayayım kendi gibi olmaktan vazgeçemedi."

"O, sırf sen istedin diye Atlas'ı öptü," diyen genç adamın suratı acıyla buruşmuştu. "Lütfen," diye devam etti yalvarır gibi. "Onu geri getir."

Bir nefes daha çekti, kendi gençliğini hatırlamasına sebep olan genç adama şöyle bir baktı. "Sakin ol," dedi sonunda. "Eva hâlâ oyunun içinde. Yakında geri dönecek."

"Zaten dönecekse onu neden gönderiyoruz?"

"Eva'nın geri dönmesini istiyor musun, istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum."

"O hâlde bugün, ona sevdiğin hâliyle son kez baktığını bilmelisin," dedikten sonra geniş omuzlarını silkti. "Eva'da büyük potansiyel görüyorum. İstediği zaman kirli oynayabildiğini sen de gördün. O, Fame Evi'ne Eva olarak girdi; her daim dürüst, iyiliği ve doğruluğu savunan biri olarak... Ama işte, tüm bunlara sahip olması, popülerlik merdivenini tırmanırken önüne hep engellerin çıkmasına neden oldu. Eva da sonunda bunu gördü, anladı; artık ne yapması gerektiğini biliyor. Evden ayrıldığında Eva olmaktan uzaklaşacak, eve geri döndüğünde ise Eva olmayı tamamen geride bırakmış olacak."

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?"

"Çünkü artık içinde bulunduğu bu yeni dünyanın gerçeklerinin farkında," dedikten sonra oturduğu yerden kalkıp genç adama doğru yürümeye başladı. "Artık hiçbirinizin aslında kim olduğunun bir önemi yok. Sosyal medyada nasıl göründüğünüz önemli. Bu dünyada bir yerinin olmasını istiyorsan, insanların seni kabul etmesini ve sevmesini bekliyorsan, artık sosyal medyada var olman değil, sosyal medya için var olman gerek. Takipçilerin ne istiyorsa onu yapmalı, nereye istiyorsa oraya gitmeli, içtiğin kahveyi bile onların beğenisine göre seçmelisin..."

Durdu, genç adamın omzuna elini bıraktıktan sonra hafifçe gülümsedi. "Sosyal medyada kazanmak istiyorsan, önce kendini kaybetmelisin. Eva da bunu yapacak; kendinden vazgeçmiş bir şekilde Fame Evi'ne geri dönecek."

Sevgili okur,

Sosyal medyanın insanlar ve özellikle gençler üzerindeki etkisine odaklandığım, çevrimiçi ve çevrimdışı olarak hayatın iki yönünü de ele aldığım bu kitabı okuduğun için teşekkür ederim. Dilerim içimizden biri olan Eva'nın hikâyesi sana ışık tutar, senin de sanal dünyanın gerçeklerinin farkına varmanı sağlar.

Ayrıca Eva'nın Fame Evi'ndeki kaderini değiştirmek istersen, *Kitap Kulübü: İnteraktif Hikâye Oyunu*'nu indirebilir ve oynamaya başlayabilirsin.

Oyunu oynarken, tatlı Eva'mızın Fame Evi'ne girdikten sonra yapım ekibinin isteklerine boyun eğip eğmeyeceğine, İzel'e karşı nasıl bir tutum sergileyeceğine, gün içinde nereye ya da kime gideceğine ve hatta kiminle aşk yaşayacağına bile sen karar veriyorsun. Eva'nın kiminle aşk yaşamasını isterdin? Aral'la mı? Atlas'la mı? Kaan'la mı? Seçim senin. Peki ya popülerlik merdivenini tırmanırken Alara ve İzel gibilerin yolundan gitmesini mi istersin yoksa kendi çizgisinde yürümeye devam etmesini mi? Seçim tamamen senin.

Birçok alternatif yolu ve sonu olan, senaryosunu benim yazdığım bu interaktif mobil oyuna seni davet ediyor, serideki ikinci kitap olan *KAZANIRSAK KAYBEDERİZ 2, yazıyor...*'da tekrar görüşmeyi diliyorum.

Sevgiler,
Zeynep Sey

"ÜN VE PARA UĞRUNA NE KADAR İLERİ GİDEBİLİRSİN?"

Bir ev, seni popülerlik merdiveninde bir üst basamağa taşıyacak bir yarışma ve birbirinden zorlu görevler!

Fame Evi, sosyal medya fenomenlerinin büyük ö kazanmak için katıldığı bir yarışma programıdı Frame adlı sosyal medya platformunda popüler o yarışmacılara her hafta bir görev verilir ve kamera kayda geçer. Her yarışmacı her an izleniyor olabi Katılımcıların kulaklarına nasıl davranmala gerektiğini fısıldayan yapımcıların asıl istediğ en çok etkileşimin toplanmasıdır.

Hayallerine bu yarışmaya katılarak ulaşacağını düşünen Eva Durusoy, eve girdiği andan itibaren hiçbir şeyin düşlediği gibi olmayacağını anlar. Fame Evi, sandığından çok daha akıl almaz bir yerdir. Kamera önünde ve arkasında başka kimliklere bürünen yarışmacılar, kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdır. Üstelik yıllardır hayranlıkla takip ettiği fenomen de bu yarışmacılardan biridir.

Peki ya Eva, girdiği bu popülerlik yarışını kazanmak için savaşırken hem kendini hem de aşkını koruyabilecek midir?

ISBN 978-625-448-642-5

MARTI

/martiyayinlari

9 786254 486425